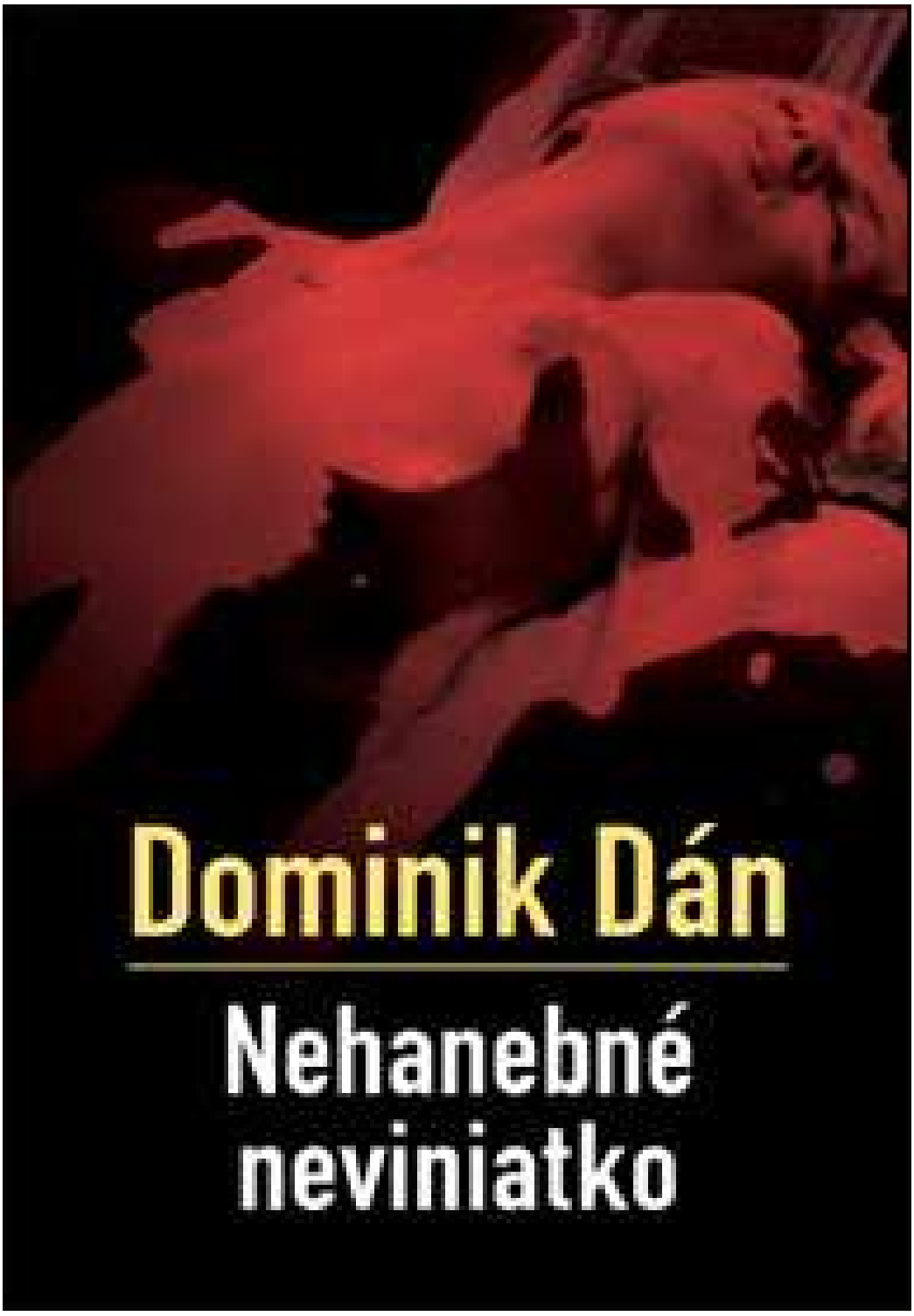

Dominik Dán
Nehanebné
neviniatko

Dominik Dán

NEHANEBNÉ NEVINIATKO

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené a akákolvek podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé...

Hominis tota vitá nihil aliud quam ad mortem iter est.
(Seneca Mladší)

Celý ľudský život nie je nič iné ako cesta k smrti.

S láskou venujem rodičom a sestre Jarke.

Za neoceniteľnú pomoc a odborné rady ďakujem
MUDr. Miroslavovi Hagarovi a MUDr. Antonovi Šoralovi,
súdnym znalcom pre základný odbor Zdravotníctvo
a odvetvie Súdne lekárstvo.

1. KAPITOLA

JANUÁR 1997

Kto raz okúsil slasti veľkomesta, už nechce žiť inak. Lenže v živote má všetko svoje za a proti. Veľkomesto je ako lis na unavené, prezreté hrozno. Veľmi pomaly, disciplinovane zoradení v násypníkoch doň padáme a vyteká z nás šťava, ktorá mizne v nenávratne.

Medzi nesporné výhody veľkomestského života patrí pohodlie a všemožné služby na dosah ruky, ale aj rýchla a hektická smrť, ktorú často zavinia skôrnatené cievy, unavené srdiečko, ale aj ruka blížneho nášho...

A práve to je problém, ktorý nedá spávať celému zástupu ľudí, ktorým sa smrť stala povolaním a osudom. Lekári v nočnej službe, hasiči a záchranári, policajti - obchôdz-kári, detektívi, vyšetrovatelia, prokurátori a sudcovia, obete a... páchatelia. Na páchateľov neslobodno zabúdať! Bez nich by to nešlo. Bez nich by nebolo čo robiť, nočné služby by boli iba nudnou stratou času, mizerne plateného a zbytočne premrhaného na úkor rodiny a vlastného zdravia. Páchatelia majú v tejto zostave nezastupiteľné miesto. Sú ako planktón v oceáne, stoja na najspodnejšom stupni potravinovej pyramídy a poskytujú živobytie všetkým nadradeným organizmom.

Patria k nim aj chlapci z oddelenia vrážd.

Prežívajú sa na nešťastí druhých a na smrti ľudí, ktorých predtým nikdy nevideli, ani nepočuli ich hlas. Nech to znie akokoľvek paradoxne, smrť im prináša život. Za to, že sú ochotní maznať sa s ňou a nehnusí sa im podísť bližšie a dotknúť sa jej, dostávajú peniaze, a za tie si kupujú jedlo, teplo, vodu... život. Život pre seba a pre svoje rodiny. Žijú zo smrti, pretože sú detektívmi z oddelenia vrážd a v Našom Meste je práce tohto typu neúrekom!

Mesto je mesto a veľkomesto, to je ešte čosi viac. Musí mať niečo zvláštne, niečo, čím sa od obyčajného vidieckeho mestečka odlišuje, niečo, čo mu všetci závidia.

Naše Mesto to má. Každý rok v ňom zabijú vyše tri desiatky nevinných obetí a od chudákov detektívov každý očakáva iba jedno, odpoveď na otázku, kto to spravil. Ak k tomu prirátame ďalšie tri-štyri desiatky podozrivých samovrážd a náhlych úmrtí, poľahky zistíme, že neprejde týždeň, aby chlapci z mordpartíe nevyfasovali čerstvú mŕtvolu, s ktorou sa treba pohrať a odpovedať šéfom na to, čo ich zaujíma zo všetkého najviac. Kto je vrah?

Naše Mesto je veľkomestom pre každého správneho mešťana, čo si zamiloval nedeľné prechádzky po nábreží, randenie na korze, ranné tlačenice v preplnených električkách a zápchy... aj tie v dopravnej špičke. Je veľkomestom, nech si frfle kto chce čo chce o počte obyvateľov na kilometer štvorcový. Je veľkomestom aj napriek absencii do neba trčiacich mrakodrapov a mnohomiliónových davov náhliacich sa po pohyblivých schodoch do metra.

Naše Mesto je veľkomestom, pretože naši spoluobčania kradnú, klamú, podvádzajú, rozkrádajú, prepadávajú, znásilňujú a mordujú blížneho svojho vo veľkomestskom štýle, presne podľa vzoru seriálov z televíznej obrazovky, ibaže s oveľa bolestnejším a bezvýchodiskovejším koncom.

Život vo veľkomeste nie je nič závideniahodné. A ak, tak iba do prvej zlej skúsenosti. Do prvého okradnutia, prepadnutia, znásilnenia alebo niečoho ešte horšieho, na čo bežný smrteľník z vidieka nechce pri občasnej návšteve betónového monštrá ani len pomyslieť, pretože potom, či chce, alebo nie, musí zavolať policajtov a pozrieť sa im priamo do očí. A rozprávať. Vyrozprávať svoj príbeh a neklamať, lebo na to sú všetci policajti na celom svete náramne citliví. Porozprávať svoj príbeh. To je to, čo je na každom novom prípade najzaujímavejšie a zároveň najsmutnejšie.

2. KAPITOLA

Detektívi Richard Krauz a Jozef Fischer, nerozlučná dvojica z oddelenia vrážd, sedeli v začmudenej krčmičke U Jumba. Boli tu preto, lebo im bolo smutno, a tiež preto, lebo tu boli ako doma. A nezanedbateľným dôvodom bola aj krutá zima vonku, ktorá začiatkom januára premenila Naše Mesto na sídlo Ľadovej kráľovnej.

Krčmu U Jumba krátko po kapitalistickej revolúcii vybudoval a veľmi úspešne viedol ich bývalý kolega Viliam Novák, ktorý vďaka mimoriadne strategicky zvolenej polohe, iba desať minút chôdze od Policajného riaditeľstva, nikdy nemal o návštevnosť núdzu.

Boli to dobrí zákazníci, títo policajti. Solventní, slušní, vždy vôňa vo oholení, poctiví, verní, pravdovravní...

Hádam ste neuverili! Policajti v Našom Meste boli presne takí istí ako policajti v iných veľkomestách. Večne zarastení smrdeli po dvojdňovej flámovačke ako osem rozdrapených tchorov, pili na sekeru, pľuli na dlážku, v jednom kuse kliali a klamali manželkám o každej len trochu vydarenejšej nočnej službe, nedodržiavali lehoty na vybavovanie spisov a sprosto nadávali na nadriadených. Nadriadení robili presne to isté čo ich podriadení, ibaže oveľa prefíkanejšie a utajenejšie, aby ich nevideli bonzácki kolegovia a bon-zácki nadriadení, pretože každý nadriadený má svojho nadriadeného... bonzáka... a tak ďalej.

Ak by sa to niekomu zdalo príliš komplikované, nezaťažujte si s tým hlavu a jednoducho verte, že všetko je v poriadku. Policajti v Našom Meste boli presne takí istí, ako všade na svete. Úplne normálni. Preto ich, ako všade na svete, nemal nikto rád. Ľudia na nich nadávali za každú pokutu, po krčmách si o nich rozprávali vtipy, za chrbtom im ukazovali neslušné gestá a všakovako inak ich urážali... až kým sa nestalo niečo vážne a tí istí ufrflaní ľudia nezačali zháňať niekoho, kto by pomohol.

V núdzi poznáš priateľa, a ak ho nemáš... prídu policajti.

Detektívi Krauz a Fischer sedeli U Jumba a pili malé pivo s vodkou. Neklamný dôkaz toho, že sa niečo stalo, deje, alebo sa má stať. Inak by im stačilo iba pivo. Bolo desať hodín ráno, krátko po otváracej hodine.

Majiteľ zvaný Jumbo si prisadol, opatrne zveril poldruha metrákové telíčko chatrnej stoličke, ktorá ubolene zavŕzgala, a na stôl hodil ranné noviny zložené tak, akoby im chcel úvodné titulky vmietnuť do tváre.

„Tak už to dostal, frajer," povzdychol si Jumbo v nádeji, že ich naštartuje a dozvie sa podrobnosti včerajšieho vyčíňania chlapcov z podsvetia.

Nadarmo. Iba fľochli na noviny a s odporom sa zahniezdili. Krauz, vysoký modrooký blondiak atletickej postavy, asi tridsaťpäťročný, sa pozrel na kolegu a pohľadom ukázal na Jumba.

„Povedz mu, nech si tie noviny strčí..." „Nemôžem," oponoval Fischer. „Prečo?" „Je silnejší."

„Aha! Tak nech zaplatí ďalšiu rundu!" Jumbo pohoršene pokrútil hlavou a hlasným lusknu-tím naznačil čašníčke Alenke, že je ochotný investovať nejaký šesták do životom zbitých, nevyspatých kreatúr, ak oní budú ochotní investovať nejakú pikantnú informáciu, ktorá sa nikdy neobjaví v novinách ani na žiadnej obrazovke.

„Chlapci, chlapci, takí mladí a takí znivočení! Dnes nerobíte? Je voľno?" pokarhal ich a na jeden dúšok vyzunkol plný pohár špeciálneho striku, poldeci Becherovky a poldeci vodky s ľadom a kúskom citróna. Nezasväteným hosťom onoho času odôvodňoval svoje chúťky tým, že Becherovka je príliš sladká a vodka mu zase veľmi nechutí, a tak jedine ich kombináciou vzniká pravá chuť, hodná ozajstného chlapa. Pre potenciálnych experimentátorov jedno upozornenie! Skončíte pod stolom skôr, ako poviete švec, ak sa pokúsite vypiť hoci len slabý liter tejto gebuziny. Veľký Jumbo takéto množstvo zvládal bežne, ale mal dlhoročný tréning a fyzické dispozície stopäťdesiat kilogramového samca.

„Máme druhé pivo, tak akí znivočení!? A sme po nočnej, tak neotravuj s robotou!" ohradil sa Fischer a usmial sa na prichádzajúcu čašníčku. Alenka mala na sebe prekrásnu zelenú uniformu majorky VB, ktorú Jumbo za pár šupov kúpil v nejakom výpredaji. Kúpil ich pre istotu dva tucty, pretože mu nostalgicky pripomínali zašlé časy jeho slávy, keď sa ako zelený obor valil ulicami Nášho Mesta a v mylnej predstave, že koná dobro, šíril okolo seba paniku a chaos.

Totalitné uniformy dal odborne prešiť a originálne oblečenie pre personál bolo na svete! Fischerovi sa na uniformách najviac páčila minisuknička, ktorá odhaľovala z Alenkiných nôh najkrajšiu časť. Zeleným blúzičkám chýbali horné gombíky až skoro po pupok a opäť z toho mali osoh jedine hostia s vyvalenými očami. Slušivá lodička nebola povinná, ale ak si ju niektorá predsa len dala do vlasov, všetci unisono skonštatovali, že niektorým mladým žabkám uniforma vyslovene sekne. A ihličkové lodičky opticky predlžovali perfektne tvarované nôžky do šialenej dĺžky. Baby totiž odmietli slušivé čierne kanady. Ktohovie prečo.

Jumbovi tým úplne pokazili radosť a celý týždeň s ním nebola rozumná reč, až kým ho Fischer nenahovoril na stávku, kto dlhšie vydrží v kanadách bez prežúvania. Jumbo to po pár hodinách vzdal, možno preto, že už vyšiel z cviku, a možno preto, že aj tie najväčšie, čo zohnali, mu boli o číslo menšie. Nech je ako chce, ale potom už dal dievčatám pokoj.

Alenka sa v nebezpečnom uhle nahla ponad stôl a pred každého postavila jeho nápoj. Fischer v záklone odborným okom sledoval líniu zadočku a perfektne tvarovaných nôh a neodolal pokušeniu, aby neprilepil ruku na pologuľu v minisukni.

Alenka bez mihnutia oka dokončila obsluhu a karhavo pohladila Fischera po líčku. „Chosé, je sotva desať ráno, tak daj pokoj, dobre?!"

Jozef Fischer, pre nápadnú podobu so španielskym toreadorom prezývaný Chosé, smutne pokýval hlavou.

„Na svete niet spravodlivosti," zafilozofoval si, „pre normálnych ľudí je ešte len desať, pre nás ponocujúcich už desať, to jest, najvyšší čas na trochu nehy, ale milého slovka nikde!"

S Krauzom, ktorého napriek neodškriepiteľnej podobe s typickým árijcom nikto nevolal Adolf ani Helmut, boli hore celú noc. Nekonečné hodiny strávili pri mŕtvole Búraná, ktorý napriek vynikajúcej kondičke a fyzickej odolnosti získanej dlhoročným tréningom boxu posledný zápas neustal. Nečudo. Co mu vyviedli, to by zložilo aj mamuta, nieto ešte chatrnú ľudskú schránku.

Aj napriek tomu, že do vojny s Bossom, šéfom podsvetia, vstúpil už pred rokom, nepoučil sa a urobil amatérsku chybu. Vyšiel si na promenádu a nedodržal zásadnú prioritu podmieňujúcu prežitie v džungli veľkomesta, neistil sa.

Krauz s Fischerom ho poznali už dávno, poznali sa všetci navzájom. Kamil, Boss, Buran, Buršlák a celá partia z podsvetia, chlapci, čo pred pár rokmi ovládli nočný život v Našom Meste a vďaka nekalým praktikám získali veľkú moc a peniaze. Poznali sa. Policajti a vagabundi. Dvaja detektívi s podsvetím starosti nemali. Nebáli sa ich. Prachy od nich nebrali a vydierať sa nenechali. Vedeli to kolegovia aj chlapci z podsvetia. Hovorili im „tí rovní" a nebolo v tom za náprstok výsmechu alebo podceňovania. Práve naopak, báli sa ich. Aj jedni, aj druhí. Každý, kto neberie, je nebezpečný a treba sa ho báť. Je nebezpečný, lebo je nezávislý a môže si robiť, čo chce.

Krauz drgol pohárom do novín, aby sa pootočili k nemu a aby mal lepší výhľad na fotografiu na titulnej strane a na palcové titulky, ktoré hlásali, že vojna v podsvetí pokračuje a že ďalší z jej členov to včera večer schytal. Prečítal si pár riadkov a opäť znechutene drgol do novín, aby sa otočili k Fischerovi. Jumbo trpezlivo čakal. Mal smolu. Ani jednému z unavených detektívov nebolo do reči. Boli na nohách už vyše dvadsaťštyri hodín a bolo to na nich vidno. Fischer čítal a pohodlne sa vyvalil na stoličke.

Hovadinky, nič nevedia, ani netušia..." komentoval výkon známeho redaktora a znudeným pohľadom zablúdil k najbližšej zelenej minisukni. Krauz sa tiež uvoľnil a odpil si. Na chvíľu sa zamyslel a vrátil sa k udalostiam minulého roka. Všetko so všetkým súviselo.

Dodrúzganý členok ešte aj teraz pri nešetrnom zošliapnutí zabolel a oko neposlušne slzilo, hoci doktori tvrdili, že sa to časom upraví. Boli to nepríjemné a bolestivé spomienky a realita všedných

dní potvrdzovala, že sú stále aktuálne a nedá sa na ne úplne zabudnúť. Opatrnosti nebolo nikdy nazvyš. Hodiť všetko ponad plece by bolo naivným strkaním hlavy do piesku a Krauz s Fischerom mali zamestnanie, ktoré takéto fatálne chyby nepripúšťalo. Keď sa podsvetie hádalo, vždy ostali smeti a oni robili smetiarov pridlho na to, aby sa dali učičíkať. Vedeli, že opäť bude treba navštíviť starých známych a rokovať ako v Teheráne alebo na Jalte, aby vojna skončila a smetiaky ostali prázdne. Krauz spomínal.

Minulú jar mu zabili kamaráta z detstva. Peter Malík zvaný Malý Pavúk alebo iba Bazmek bol krpec fyzicky aj duševne, ale do partie patril, a to rozhodlo o tom, že Richard Krauz by sa za neho postavil hocikedy a hocikde. V minulosti to už spravil a ochránil ho pred rozbesneným bratom jednej z báb, ktoré krpatý Pavúk vykefoval vďaka blahodarným účinkom rohypnolu. Brat spiacej princeznej bol vyslúžilý paragán a zbil Malého Pavúka tak, že mu museli zdrôtovať čeľusť, ale po Krauzovej intervencu sa vec urovnala a Malý Pavúk prežil. Boli tínedžeri, vtedy sa tomu hovorilo zväzáci, a rany sa hojili neuveriteľne rýchlo.

Chlapci vyrástli a Malý Pavúk sa s Bossom, ďalším chalanom z partie, dali do rýchleho klusu. Veľa múdrych im radilo, že pomaly ďalej zájdeš, ale oni sa rozhodli pre klus a po rovinkách dokonca nacvičovali galop a Malý Pavúk vypadol zo sedla. Rozstrieľali ho v luxusnej audine na rešeto, a pretože to bola vražda ako vyšitá, vtiahli chlapci z podsvetia do diania Krauza s Fischerom.

Stretli sa s Bossom, Pavúkovým tútorom a Krauzovým tiežkamarátom z detstva, inak šéfom novovybudovaného nočného impéria. V polovici deväťdesiatych rokov už Boss vlastnil niekoľko hotelov, nočných barov, erotických salónov, nehnuteľností po celej republike a podieľal sa na veľkých svinstvách... Prečo na nich musel Boss spolupracovať a za akých podmienok, sa Krauz dozvedel až po vyriešení vraždy Malého Pavúka, ale ani to Bossa v jeho očiach neočistilo. Boss mal problémy a začínalo sa zmrákať. Narobil si ich sám a aj jeho bývalý kamarát Kamil a Kamilovi kamaráti, „Bratstvo kočičí pracky". Kamil, Buršlák a Buran. Boss zaváhal a nevyplatil, čo mal, namiesto toho ich tlačil do ďalších akcií, ale poslušnosť zlyhávala a z Kamila, Buršláka a Burana sa vyformovala opozícia.

Buršlák bol vyše metrákový sadista, ktorého najväčšou pasiou bolo našľahať sa šampanským s koksom a zájsť na najbližšiu diskotéku, kde zásadne balil baby, ktoré tancovali s nejakým chalanom. Nikdy nie tie, ktoré tancovali dve-tri osamote. Jedine tak mal záruku, že sa do neho niekto zadrapí a odíde s krvavou fasádou. Ešte lepšie bolo, ak ten niekto mal aj kamarátov, o to viac bolo krvavých ksichtov a Buršlák bol vo svojom živle. Keď diskotékové vystúpenie mohol korunovať malým škorpiónom alebo veľkým koltom, nebolo spokojnejšieho človeka. Bol to násilnícky hlupák a príroda to bohužiaľ zariadila tak, že každé kilo na váhe mu ubrala na dekagramoch na mozgu. Teľa, ale vedel narobiť zle... a aj robil. Keď mu dal Boss zabiť jedinú sestru, neplakal, ani nezastonal, ani sa nevyhrážal a ani nežiadal Kamila či Burana o pomoc. Pochoval ju v rodnej dedinke na kopaniciach a vrátil sa do Nášho Mesta ako čierny fantóm pomsty. O pár týždňov zmizli z Bossovej ochranky dvaja muži, jeden z nich Bossov bratranec. Kde boli a čo zažili na sklonku života, to sa už nikto nikdy nedozvie, pretože Buršlák nikdy na polícii nevypovedal a ani nestál pred súdom. Ešte stále chodí medzi nami ako každý iný slušný občan a niet právnej moci, ktorá by ho obvinila a zadržala, pretože podľa prokuratúry a súdov niet dôkazov.

Faktom je, že Buršlák Bossovi jeho dvoch obľúbencov onedlho vrátil. V krabici od televízora. Oboch v jednej.

Aby nepretekali cez kartónový obal, boli v igelitovom vreci...

Buran bol od Buršláka oveľa silnejší, fyzicky aj duševne. Mal za sebou dlhoročný tréning poloprofesinálneho boxera a podstatne vycibrenejší úsudok. Sebavedomie mu trochu podlomila strata ruky, ale inak bol funkčný. Keď boli pokope všetci traja, nebáli sa ani čerta... ani Bossa, a on to vedel. Zaútočil a oni hodenú rukavicu prijali. Vojna v podsvetí začala.

Krauz prežil celú jeseň a časť zimy v nemocnici alebo doma s barlami, ale kontakt s dianím nestratil. Nudu zabíjal čítaním, občas nejakú blbosť napísal, občas si niečo pozrel v televízii, občas zašiel na prechádzku... jednoducho iba tak maródoval a zabíjal čas. Jediná vec, ktorá stála za

zamyslenie, bola smrť jeho bývalého kolegu Ivana Canisa, ktorý sa ufajčil na smrť. Na pohrebe nebol, metrák sadry a obväzov mu znemožňovali pohyb, ale manželku poprosil, aby mu priniesla tabatierku, ktorú mu Ivan dal na pamiatku. Zovrel ju v dlani a poprial mu veľa šťastia na poslednej ceste.

Začiatok roka 1997 už zastihol Krauza v práci a hoci sa spočiatku nemohol poriadne hýbať a neustále kríval, hlava mu fungovala na plné obrátky.

Desilo ho ticho. Ticho v podsvetí. Ticho neveštilo nič dobré. Ticho znamenalo iba jediné...

Krauz a Fischer vyfasovali zopár tuctových vrážd, takzvaných domácich zabíjačiek. V obývačke ich čakal opitý tata, ktorý zabil triezvu maminu a s krvavým nožom v ruke a s opitým výrazom na tvári sa ich snažil presvedčiť, že on nechcel, že to sa samo... že sa aj tak asi kurvila... tak čo?! Inak bolo ticho. Až do včerajšieho večera.

Krauz sa napil a keď zistil, že dopil posledný hit, kývol na Alenku, ktorá iba sústrastne pokývala hlavou a nežiadala nijaké vysvetlenie. Bola zvyknutá na nevšedne silné objednávky v neobvyklý čas.

„To sa chcete zmontovať do tla, alebo už začnete kvákať, či vás mám potľapkať po tých sprostých gebuliach, chlapci moji milení, či čo vlastne chcete?" Jumbo rešpektoval apatiu profesionálov aj únavu ľudí pracujúcich celú noc, ale zvedavosť bola jeho slabá stránka a dráždiť jeden a pol metrákového štrkáča bosou nohou sa nemuselo vyplatiť. Obaja detektívi si to uvedomovali, a tak Krauz drgol prázdnym pohárom do okraja ranných novín a neochotne zamrmlal.

„Houbeles o tom vedia, Jumbo. A ako idú kšefty, há?" zaviedol Krauz tému bokom, aby ho naštartoval. Jumbo stratil hlas, potom ho našiel, ale vzhľadom na to, že bol vyspatý a dobre naladený, stlmil jeho intenzitu iba na desatinu zamýšľanej sily a milo, premilo na nich zvrieskol: „Choďte mi do rici aj s mojimi kšeftmi, reč je o tom zmrdovi z novín, tak ma nedráždite, lebo si to placíte všetko sami, a ešte aj to moje, bohuprisahám...!!" Jumbo dobrosrdečne potľapkal Fischera po ramene. Keď sa Chosé uistil, že nemá nič zlomené, prosebné zagánil na Krauza, aby niečo urobil. Krauz hlbokým záklonom uvoľnil miesto Alenke, ktorá si pre vykladanie tekutého nákladu zvolila bezpečnejšiu vzdialenosť od Fischerových otravných rúk a radšej podišla k stolu z Krauzovej strany. V hlbokom predklone ukázala Krauzovi, čo nemala, ale vzhľadom na značný stupeň únavy a apatie nebol nebezpečný. Fi-scher bol rovnako unavený a apatický, ale nebezpečný bol stále. Krauz si pomaly odpil a so sadistickou rozkošou sa spýtal: „Ááá čo by ťa zaujímalo, hää??"

Jumbo skoro skolaboval a zvedavosť ním lomcovala ako padúcnica.

„Všetko!" precedil pomedzi zuby a výraz jeho tváre veštil ťažké ublíženie na tele a možno aj smrť, ak mu okamžite nepovedia, čo sa v noci dialo. Krauza to prestalo baviť.

„Vieš, že Boss už skoro rok bojuje s Bratstvom kočičí pracky, to sú..."

„Vím, néé?! Kamil, Buran a Buršlák, poznám ich ešte ako chlapcov... keď som za starých časov robil obchôdzkára v centre... raz som... „

„Dobre, dobre... potom, starec! Teraz ti to dopoviem... Buran sa nechal učičíkať tichom, čo zavládlo. Vyzerá to, že sa jednoducho nechal uspať. Už dlhší čas používal stále to isté auto, zopárkrát narobil rozruch na diskotéke, kde nemal žiadne krytie, a čo bolo najhoršie, obrábal slobodnú mamičku, ktorú kvôli decku nemohol zašiť na bezpečné miesto a navštevoval ju až príliš okato v jej byte na sídlisku. Tam ho aj dostali. Do teréniaku mu dali takú silnú nálož, že niektoré kusy plechu leteli stopäťdesiat metrov. On zhorel v aute, ale aj keby nedošlo k požiaru, nemal najmenšiu šancu, tlaková vlna mu rozmiešala vnútornosti a oholila oblečenie až na kožu. Čistá poprava..."

„Boha! Fantastické! Strašné!" Jumbo bol vo svojom živ-le. Lačne chňapol po rannom výtlačku novín, akoby práve tam hľadal detaily brutálnej vraždy. Rozpačito prehodil dve, tri strany a opäť ich prudko zavrel a hodil na stôl. „A potom?"

„Čo potom!? Čo by si ešte chcel!? Za tých pár pív si už informovaný až-až!" Krauz zahral úlohu naštvaného zákazníka a Jumbo mu to zožral.

„Alenkáá!" ozvalo sa podnikom a Fischer mal pocit, že tlaková vlna tentoraz rozmieša vnútornosti im. „Fľašu vodky a dve pivá!"

Krauz pohľadom zalovil po lokále, a keď naďabil na Alenku, pokrútením hlavy jej naznačil, aby sa nenamáhala a nechala to tak. „Vilo, neblbni, ešte musíme pracovať, tak neblb..."

„Tu som doma ja, néé?! Tak ma neondej a slop! Sem s tým, Ali, a trocha bechera, nech je nejaká švanda! Takú šťavičku tu nemáme každý deň, tak na nás, páni, a nech to odsýpa!"

Jumbo tu bol naozaj doma, a pretože bol aj v penzii policajtom celým srdcom a nikdy nič nevykecal, dozvedel sa, že Buran to včera večer naozaj pohnojil na celej čiare a ešte aj čosi navyše.

3. KAPITOLA

Krauza zavolali o desiatej večer, keď hasiči uhasili požiar kontajnera pár metrov od epicentra výbuchu a z torza poznávacích značiek zistili, kto bol, alebo mohol byť majiteľom kopy plechov, ktorá bola pred chvíľou celkom slušné terénne auto. Titánová zliatina namiesto ľavej ruky potvrdila totožnosť vodiča a preradila prípad z miestneho oddelenia polície na oddelenie vrážd. Rozhodnutie Alexandra Mayora, šéfa tohto vrcholne špecializovaného pracoviska bolo jednoznačné.

„Zavolajte Krauza a Fischa, nech si to odskáču od začiatku, keď nevedia zariadiť, aby s tým tí hajzli skoncovali..."

Slovník to bol šťavnatý, to je fakt, ale aj okolnosti takýchto masakrov bývali poväčšinou excentrické a šťavnaté, takže sa nemožno čudovať, že psychické vypätie sa ventilovalo aj drsným vyjadrovaním a strojená hrubosť prechádzala niekedy až v nevrlosť. Inak to však boli príma chlapci, títo vraždári.

Krauz s Fischerom stáli uprostred magického mnohou-holníka ohraničeného igelitovou páskou so zeleným nápisom POLÍCIA. Ťažiskom pracovného poľa bolo zhorené auto a vodič, ktorý nejavil žiadne známky života. Posledný pokus naštartovať zmarilo pár kilogramov plastickej trhaviny napojenej na spínaciu skrinku. Buran bol skoro úplne nahý. Pokožku mu pokrývali ružovkasté a čierne fľaky, veľké ako dlaň. Jedna topánka mu chýbala.

Krauz si už dávno všimol, že obete dopravných nehôd, vlakových a leteckých nešťastí, výbuchov a podobných smutných udalostí, sa z nepochopiteľných príčin vyzúvajú a pri výbuchoch aj vyzliekajú. U odborníkov zo súdneho lekárstva zisťoval, prečo je to tak. Extrémne pohyby vyvolané prudkým náporom vzduchu alebo plameňa dajú telu také zrýchlenie, že je schopné opustiť aj motor-kársku šnurovaciu čižmu, nie obyčajnú tenisku či poltopánku. Prudký nápor vzduchu pri výbuchu môže strhnúť z človeka šaty a znetvoriť mu povrch tela na nepoznanie, hoci telo zostane vďaka bezpečnostným pásom sedieť v sedadle. Ak sa z toho zovretia dostane von, je devastačný účinok zrýchlenia ešte horší a po odeve či obuvi skutočne niet ani vidu, ani slychu.

Fajčili a čakali na príchod súdneho lekára, ktorého verdikt musel odznieť, aby to bola vražda, teda prípad pre nich.

Prišiel vyšetrovateľ. Opuchnuté viečka a zívajúce ústa. Sotva si podal ruky s detektívmi, prifrčal kriminalistický technik a z auta chvatom povyťahoval čierne kufríky, fotoaparáty, optiku a stojany. Pracoval rýchlo a chaoticky, pretože službukonajúci dôstojník ho informoval, že všetci sú už na mieste a čakajú iba na neho.

„Neplaš sa, ešte tu nebol ani súdny lekár, tak klídek...!" Krauzovi ho prišlo ľúto a schladil jeho kŕčovitú aktivitu hneď v zárodku.

„Tak čo ma naháňa ten blbec!? Najprv mi zabudne zavolať a potom ma sekíruje...!" Technik si vylieval zlosť a medzi frflaním a rozbaľovaním kufríkov si z kolegiality tiež zapálil. Pohodlne sa uvelebil na nárazníku služobného auta, a keď zistil, že to vôbec nie je pohodlná poloha, otvoril si piate dvere a zadkom pristál na precízne povy-sávanom koberčeku.

Pomocný technik ani neopustil sedadlo spolujazdca. Vedel, že jeho čas príde, až keď hlavný technik bude potrebovať pomoc. Na bežné prípady chodieval technik sám, ale teraz, keď predpokladali ohliadku miesta činu na niekoľkých hektároch, zobral si pre istotu aj pomocníka.

Prišlo niekoľko áut, aj s nápismi POLÍCIA, aj neoznačené, o ktorých však každý vedel, že sú policajné. Priestor sa začal hmýriť funkcionármi policajného riaditeľstva, veliteľ-mi a vedúcimi, okresnými papalášmi a zástupcami. Nikto z nich neprišiel pracovať, ale ich prítomnosť si vyžadovali služobné predpisy. Vzrušene rokovali, rozhadzovali rukami, podupkávali v treskúcej zime, nervózne fajčili a čakali. Všetci čakali. Musel prísť súdny lekár. Jedine po jeho verdikte o násilnej smrti mohli začať. Nechal sa priviesť nočnou hliadkou a s prehľadom ignorujúc hlúčiky funkcionárov zamieril rovno ku Krauzovi s Fischerom. Tí s vyšetrovateľom a technikom tvorili jedinú skupinku, ktorá to v ten večer s robotou myslela naozaj vážne.

„Dobrý večer, pán doktor, kam tak naponáhlo, máte čas, veď sme tu ešte iba slabú hodinku...?!" Krauz si neodpustil zarýpnuť do doktora Lengyela, ktorý bez reptania prišiel pomôcť kolegom v núdzi v ktorúkoľvek dennú či nočnú hodinu.

Krauz a Lengyel boli starí známi, poznali sa aj ich manželky a pracovné partnerstvo dvoch profesionálov prerástlo do ozajstného priateľstva. Nebolo policajného plesu alebo letnej opekačky na doktorovej chate, aby sa nezišli vo štvorici a nepotrkotali si o nepodstatných banalitách, ktoré sa pri takýchto príležitostiach väčšinou preberajú.

„Môžete ma, viete čo!" pozdravil doktor Lengyel a podal im ruku.

„... a nefajčite toľko! Rakovina pľúc vám nič nehovorí, alebo nečítate plagáty ministerstva zdravotníctva? Kto vás má potom toľkých pitvať, chamraď mizerná... fajčiarska!" doktor Lengyel bol naštvaný, pred mesiacom prestal fajčiť a bolo to na ňom vidno.

„Henten v živote nefajčil a predbehol nás, tak čo strašíte, doktor?" oponoval Fischer a bradou ukázal k vyhorenému vraku.

„Tiež pravda..." pripustil Lengyel a s uspokojením sledoval, ako jeden po druhom vťahovali posledný mohutný šluk a hasili ohorky štýlom päta, špička, celá noha.

Plagáty ministerstva zdravotníctva nečítali a katastrofických scenárov doktora Lengyela sa tiež nebáli, ale vojsť na pľac do priestoru ohraničeného páskou s cigaretou by si nedovolil nikto z nich. Takéto hrubé profesionálne chyby už nerobili ani zelenáči, už aj tých v policajnej škole učili, že cigarety a ruky bez rukavíc na miesto činu nepatria!

Príchodom súdneho lekára skončila fáza zliezania sa a nastala fáza tvrdej driny. Aj pomocný technik vystúpil z auta, ponaťahoval si stuhnuté údy, zažíval a znechutene si odpľul. Veľavravným gestom zavelil do útoku a nevdojak tak naznačil zainteresovaným, že dnes to bude iba pre silné nátury.

Bolo.

Buran nechal terénneho tátoša zaparkovaného na obrovskom vyasfaltovanom parkovisku medzi panelákmi, rozdelenom na dlhé pásy úzkymi trávnatými slizmi s riedko sadenými stromami, vysokými dva-tri metre. Teraz v zime netvorili žiadnu prekážku povievajúcemu vetríku a pohľadom zvedavých okolostojacich.

„A čo svetlo?" spýtal sa doktor Lengyel cestou k vraku.

Vyšetrovateľ sa roztržito poškrabal po strnisku a víťazoslávne spočinul pohľadom na Fischerovi. Ten pokynul rukou k najbližšej skupinke podupkávajúcich detektívov a mladší detektív Paľko Kukučka prezývaný Kuky k nim poklusom dobehol.

„Kuky, zavolaj požiarnikov, nech nám dovezú tie stojany s nočným osvetlením a agregát. Vieš číslo?"

„Viem, ale kto to zaplatí? Už minule mali pindy..."

„Neštvi...!"

„Dobre, dobre, nerozčuľuj sa, ja to objednám a ty to zaplatíš, dobre?"

„Zmizni, lebo..."

Fischer zariadil nočné osvetlenie a náhlivo dobehol skupinku.

„Bože, kde sú tie staré zlaté časy, keď všetko automaticky fungovalo a na všetko boli peniaze?" zastonal teatrálne Fischer.

Od hlúčiku uniformovaných policajtov sa oddelil malý poddôstojník a skoro poradovým krokom zamieril k vyšetrovateľovi. Dal mu zdrap papiera a podal hlásenie:

„Páni, RZP-čka tu už bola, vypísala papiere, tu ich máte, nech sa páči!" nezasalutoval, čo ich všetkých pobavilo, a čakal na ďalšie pokyny.

„Díky," povedal vyšetrovateľ a podal papier doktorovi Lengyelovi, ktorí fľochol po vyplnenom tlačive a podal ho Krauzovi.

„Podrž to, kým neskončím, potom si to zosumarizujem."

„Bez obáv... aj tak sa asi o chvíľu stretneme na pitve, takže ti všetko potrebné prinesiem tam, alebo zariadim, aby si to mal včas poruke."

„Neblbni... kto by pitval teraz uprostred noci!?" otázka bola adresovaná vyšetrovateľovi. Zaváhal, odkašlal si a neisto pripustil. „Uvidíme, však uvidíme, čo zistíte, potom sa dohodneme... pán doktor."
„Fajn, tak poďme!" znechutene zavelil Lengyel.
Z inej skupinky podupkávajúcich policajtov sa oddelili dvaja muži s kravatami a zamierili k vyšetrovateľovi. Neoslovili jeho, ale slová adresovali Krauzovi s Fischerom. Boli to šéf oddelenia vrážd major Alexander Mayor a riaditeľ kriminálky podplukovník Muller.
„Idete k nemu? Hádam nás zavoláte, nie?!" vyprskol Muller.
Zima sa stupňovala. Z úst sa valili kúdoly pary. Zubaté slnko robilo cez deň čo mohlo, ale v noci teploty prudko klesali a kto práve nesedel v teplej krčmičke alebo pri rodinnom kozube, mal smolu. Detektívi z oddelenia vrážd si jedno aj druhé užívali plným priehrštím, kedy chceli, ale v prípade čerstvej vraždy išlo pohodlie bokom a trpezlivo mrzli a očakávali prvé relevantné správy. Každý dobre vedel, že najprv treba prezrieť mŕtvolu so súdnym lekárom, potom zistiť totožnosť a rozbehnúť sa každý svojou cestou za informáciami.
Súdny lekár si povytiahol rukávy kabáta a požiadal technika o rukavice.

Dav vytrvalcov stojacich pri najbližšej páske rozrazilo dodávkové auto súkromnej televíznej spoločnosti. Vystúpila z neho nohatá reportérka so štábom. Krauz pohotovo zareagoval a poslal jej v ústrety jedného z uniformovaných veliteľov, o ktorom predpokladal, že jej aj tak nič nepovie a zdrží ju dostatočne dlho na to, aby v pokoji dokončili obhliadku a vypadli z tohto premrznutého miesta.

Doktor Lengyel si čupol a snažil sa prevaliť mŕtve telo na bok a odsunúť ho od vraku auta, aby bolo prístupné z každej strany. Telo sa lenivo pohlo a vrátilo sa do pôvodnej polohy. Technik s pomocníkom si natiahli chirurgické rukavice a pričupli doktorovi na pomoc. Dobrá vec sa podarila, telo odtiahli od auta sotva o meter.

„Poloha v danom prípade nehrá dôležitú rolu, však pán vyšetrovateľ?" doktor Lengyel sa chcel uistiť, že nespravil neuvážený krok. Nechcel by zmariť úspešné vyšetrenie vraždy a stať sa príčinou neúspechu kolegov z kriminálky. Krauz to pochopil a s ľahkým úsmevom na perách nebadane pokrútil hlavou.

Vyšetrovateľ nepostrehol uštipačný tón v doktorovom hlase a pričupol, aby si pred rozhodnutím obzrel telo z blízka, ale vzápätí to oľutoval. Neskoro si všimol, že brušná stena sa na boku roztrhla a sedavé hrubé črevo s ružovým tenkým sa vyplazili von ako dva hady vyrušené pri kopulácii. Hlava sa pri manipulácii prekoprcla z pravého ramena na ľavé a z neprirodzene rozďavených úst sa vyvalila sčernetá rôsolovitá hmota. Skalp z čela sa oddelil a v neprirodzenom uhle sa posunul až na temeno hlavy, pričom odhalil kaňonovitú prasklinu v lebke, z ktorej začala presakovať šedá hmota. Naokolo zavanul nepríčetný zápach.

„Ježišukriste...!" odpovedal vyšetrovateľ na doktorovu odbornú otázku, snažiac sa tiež voliť tie najodbornejšie výrazy, aké mu prišli na jazyk. Vyskočil, otočil sa od ostatných a mačací chrbát s hlasným prehltaním slín všetkým jasne naznačili, že zápasí s chýmusom, ktorý sa vydal na exkurziu po pažeráku.

V dave okolostojacich čumilov to zašumelo.

„Takto nemôžeme pokračovať!" rozhodol šéf kriminálky. „Novinári nás zajtra cez médiá roznosia na kopytách a všetci budú písať o našej neprofesionalite! Musíme zabezpečiť miesto proti zvedavcom. Viete si predstaviť, keby sa také fotografie objavili v novinách?! Minister by sa pýtal Čo ste tam vlastne robili, keď ste toto pripustili?, a koho by sa pýtal? Hádajte? Mňa! No nič, musíme niečo urobiť!" a rozpačito sa poobzeral okolo seba, ale nevidel nič, čo by pomohlo, iba torzo zhoreného auta a pár prekvapených kolegov vyrušených z práce.

Krauz vedel, o čom riaditeľ hovorí. Už mal niekoľko ráz do činenia so zákonom, zakazujúcim masmédiám zverejňovať obzvlášť brutálne zábery, ktoré, bohužiaľ, priťahovali reportérov ako čerstvé lajno muchy. Každý takýto prípad mal potom odozvu aj u nadriadených a princípom padajúceho hovna aj u podriadených. Ani jemu nebolo príjemné stáť po každom takom incidente u

riaditeľa na koberčeku a nechať na seba vrieskať a počúvať tie večné drísty o neschopnosti podriadených, a tak podobne.

Kývol prstom technikovi a chvíľu si niečo šepkali. Technik zamieril k autu a začal sa v ňom prehrabávať. Krauz oslovil prvého dôstojníka v uniforme, ktorého zbadal. Vydal mu krátke pokyny a dôstojník odbehol. Riaditeľ kriminálky sa bezmocne prizeral a rástla v ňom zlosť nad toľkou drzosťou, prejaviť tu na očiach verejnosti toľko samostatnosti a neochoty poradiť sa s ním a nechať si to odsúhlasiť. Mayor dobre poznal svojich ľudí a vedel, že ten pes Krauz to robí naschvál, aby ho naštval za dnešný pokazený večer, ale dobre vedel aj to, že Krauz sa takto iba zabáva a pohráva s riaditeľovou samoľúbosťou.

Mayor to vedel, Krauz to vedel a Muller to tušil, a tak skôr, ako stihol prichádzajúcemu Krauzovi niečo povedať, chytil ho Mayor za rukáv a pošepol mu pár slov v zmysle „Pán riaditeľ, kašlite na to a nechajte ich pracovať, lebo tu stvrdneme do rána!"

Technik priniesol niekoľko bielych vankúšikov v igelitovom obale, ktoré opatrne pootváral zubami. Boli to papierové obrusy používané na zakrytie mŕtvoly. Sú vo výbave každej sanitky, pohrebného vozidla, aj služobného auta policajného technika.

Pásku podliezlo zopár uniformovaných policajtov, z ktorých polovica mala v tvári výraz hrôzy a napätia z očakávania niečoho, čo môže zažiť iba zopár vyvolených. Byť na mieste vraždy a sledovať špičku kriminalistov pri práci zo vzdialenosti sotva pár centimetrov.

Krauz rozmiestnil chlapcov okolo mŕtvoly, každému dal do ruky rožtek papierovej plachty a spodný okraj im prikázal prišliapnuť topánkou. Okolo zhoreného vraku vznikla improvizovaná španielska stena, ktorú tvorila biela plachta a zelená uniforma a opäť plachta a uniforma, pekne dookola.

Riaditeľ kriminálky sa uspokojené usmial a spokojný sám so sebou veľavravne žmurkol na šéfa oddelenia vrážd. „Perfektné...!" skonštatoval.

„Nerozťahujte ruky, chlapci, v podpazuší vám vznikajú zbytočné medzery. Pripažte s pokrčenými lakťami a postavte sa tesnejšie k sebe na vzdialenosť plachty, a bacha, aby sa vám vo vetre nepotrhali!" usmernil ich Krauz.

„Poďme ďalej doktor, lebo sa tu aj scicifrčíme od zimy...!" vrátil sa k doktorovi Lengyelovi.

„Kde máš vyšetrováka?" podpichol ho Lengyel.

„Viem ja...? Kde doboha...?" Krauz sa bezmocne obzeral po priestore vymedzenom páskou, ale nikde ho nevidel.

„Odkiaľ je ten chlapec?"

„Ten je nový, niečo také ešte nevidel. Má nejakú poľnohospodársku vysokú školu, či čo to skončil! Inžinierik, ale inak fajn chalan," unudene referoval Fischer, ale tlmeným hlasom, aby ho počul iba Lengyel.

„Panebože, u vás môže robiť vyšetrovateľa ktokoľvek, kto sa obtrel o vysokú školu, a je vám úplne jedno o akú?!" zdúpnel doktor. Mal presné informácie o dianí v polícii a mnohým veciam sa už dávno prestal čudovať. Niektoré ho však prekvapovali neustále.

„Nám nie, ale my nie sme personalisti, doktore!" prezradil mu Chosé.

Vyšetrovateľ sa vynoril z tmy a uslzené oči a prerývaný dych svedčili o tom, kto vyhral boj o exkluzívnu expedíciu na svetlo božie, neskorá večera alebo on.

Všetci prítomní sa tvárili, že pokračujú v práci a nikto si nevšimol, že by sa niekto na chvíľu vzdialil. Bolo to kolegiálne a tak sa to robilo vždy. Aj Krauzovi, aj Fischerovi sa to už stalo. Hoci to boli onakvejšie veci, čo ich k tomu pohli, a bolo to už parádne dávno, ale stať sa to mohlo každému, a aj sa stávalo...

„Nemusíš pri ňom čupieť, stoj a píš si, my sa o ostatné postaráme..." ozval sa Krauz. Robota začala odsýpať a o pol hodiny opustili kruh z bielej plachtoviny. Policajti v uniformách mali oči vyvalené ako čerstvo vyplašené sovy a dvaja traja sa potili, hoci mrzlo na nevydržanie. Čo videli, sa im zarezalo do podvedomia až do smrti, a ešte aj po rokoch, keď sa stretli, neodpustili si poznámku

„To je nič, ale pamätáte sa, keď vraždári pitvali toho zhoreného priamo na chodníku!? Boha!! Týždeň som sa pomočoval v posteli... skoro!" Niečo také bežný človek len tak ľahko nevidí.
Stáli v kruhu a mlčali. Sólo mal doktor:

„Smrť nastala asi pred dvoma, najviac troma hodinami, ale to asi nebude potrebné určovať pitvou, bude dosť svedkov, ktorí výbuch počuli a určia presnú dobu smrti s toleranciou na minúty. Zomrel prakticky okamžite. Má mohutné devastačné poškodenie mäkkého tkaniva, popáleniny prakticky na celom povrchu tela, lebka je prasknutá a rozštiepená s odkrytím šedej kôry mozgovej, určite došlo aj k mohutnému vnútornému krvácaniu... jednoducho povedané, ktorékoľvek z poranení už samo je nezlúčiteľné so životom. Odporúčam vykonať súdnu pitvu, ale až ráno, polovicu personálu nám vyradila chrípka, takže majte ohľady! Pripravte uznesenie, pán vyšetrovateľ, a o deviatej ráno vás očakávam, dáme sa do toho, páni. To je z mojej strany všetko!"
„V poriadku," pevným hlasom rozhodol riaditeľ kriminálky.
Doktor sa rozlúčil a zamieril k autu, ktoré ho pred hodinkou priviezlo.
„Richard...?" obrátil sa Mayor na Krauza. Vedel, že je to odteraz na nich, presnejšie na ňom a na jeho chlapcoch. Krauz si odpľul, aby zahnal chuť pripáleného mäsa, a spustil.

„Jasné, Kuky s vyšetrovateľom a technikmi dorobia ohliadku a dozrú, aby krkavci previezli telo na súdne lekárstvo. Kuky, pošlem ti sem ešte pár našich chlapcov, treba vyzbierať plechové úlomky a dávať pritom pozor, aby sa nezmazali prachové a povýbuchové stopy, nech nám v la-bákoch môžu zistiť, čo to buchlo. Pyrotechnici sú už na ceste, takže sa s nimi zamerajte aj na zvyšky nejakého iniciačného zariadenia, vieš, drôtiky, baterôčky a tak... všetko do igelitových vreciek a zaslať na expertízu. Technici nech všetko perfektne nafotia, a radšej viac ako menej. Detektívi z okresu zatiaľ obehajú svedkov z okolitých domov a zistia presný čas a okolnosti výbuchu a zabezpečia ich na zajtrajší výsluch. Nakoniec urobia zoznam poškodených okolostojacich áut a zistia mená majiteľov. Na záver dajte odtiahnuť vrak do našich garáží a nezabudnite na hasičov, nech parkovisko ostriekajú a umyjú. My s Fischerom ideme k nám hore a rozbehneme pátranie po horúcej stope, asi pôjdeme opäť na stretnutie do podsvetia, ale to možno až zajtra po pitve, uvidíme. To je pre dnešok všetko!" Krauz skončil a zahľadel sa Mayorovi do očí. Keď v nich zbadal výstražný lesk, pochopil, že šéf už má uťahovania si plné zuby a že už s ním nehrá. Krauz poslušne preniesol zrak na Mullera a milo sa usmial. „Pochopiteľne, jedine s vaším súhlasom, pán riaditeľ! Ak nemáte ďalšie rozkazy..."

„V poriadku. Budeme pokračovať, ako ste povedali! Som s vami spokojný, takto som si to predstavoval."

„Aj ja!" nedal sa Krauz.

Mayor nadobudol skalopevné presvedčenie, že raz tohto chlapa zabije, ale až keď nebude patriť k najlepším vraždárom v kraji, lebo zatiaľ by ho bola škoda. Po podriadených ako Krauz a Fischr túžili všetci šéfovia polície. Chlapi, ktorí sa vedeli zahryznúť do nového prípadu od začiatku až do úplného vyriešenia, ukončovali jeden za druhým a chytali vraha za vrahom, boli oporou celého oddelenia a zaslúžili si špeciálny prístup. Bohužiaľ, títo chlapi to veľmi dobre vedeli a zneužívali to, kde len mohli, a jemu potom tiekli nervy a žalúdočná kyselina ho žrala zaživa ako pirane brodiace sa stádo kráv.
Raz ho určite zabije, inak sa to nemôže skončiť!
„A čo my!?" zaúpel jeden z nosičov papierového oplotenia, ktorý ako najbližšie stojaci ku skupinke kriminalistov počul útržky bojovej porady.
„Poprikrývajte ho a môžete sa presunúť za pásku," prepustil ich Mayor.

Chlapi sa pohli, a keď detektívi podliezali pásku, z davu zvedavcov sa vyrútila nohatá reportérka súkromnej televízie.
„Vy ste bohovský!! A čo my?! Verejnosť má právo na informácie! Je to aj v zákone, viete o tom, nie?! Všetko oplo-títe, opáskujete, šuškáte si tajnosti, a čo asi tak, podľa vás, máme vysielať vo večernom spravodajstve? Tie vaše chrbty alebo biele plachty?"

„Červené rite!" poradil jej Fischer, ktorý s nohatou reportérkou už vyše roka zvádzal tichý boj. Pred rokom ju balil a chcel od nej, čo od každej. Nedala mu a ešte ho aj podrazila a na jednej spoločnej akcii s funkcionármi polície sa pri poháriku pochválila, ako ho ťahala za nos, ako jej všetko vykvákal o tých najpikantnejších prípadoch a nakoniec ho odkopla. Všetko bolo inak, ale chudákovi Fischerovi s reputáciou okresného inseminátora aj tak nikto neveril, a najmenej riaditeľ kriminálky, u ktorého skončil na koberčeku. Krauz mu vtedy musel u šéfstva podržať chrbát a prisahať na zdravie všetkých etiópskych detí, že to tak nebolo, inak Fischerovi hrozil disciplinárny trest. Prehrmelo to ako letná búrka, ale Fischer jej aj tak v duchu prisahal krutú pomstu, len nech sa na to trochu zabudne a dostane sa k nej na dostrel.

Mayor s Mullerom zdúpneli a prekvapene pozreli na Fischera, či počuli dobre, alebo sa im to iba zdalo!?

„No áno!" trval na svojom Fischer. „Ak sa niekomu nepáčia biele plachty, tak prosím! V zoologickej záhrade sa včera narodili tri mladé paviány. Bolo to v ranných novinách aj s fotografiami. Mamka má cecky vyťahané až po zem a tatko červenú riť ako predseda straníckeho výboru na Zakarpatskej Rusi. Nech sa páči, kto je neschopný urobiť si banálnu reportáž z terénu, nech sa venuje opiciam v zoologickej záhrade! Tie žiadnej reportérke neujdú a ochotne budú pózovať do zblbnutia, nie?" vysvetlil Fis-cher a preniesol veľavravný pohľad na reportérku. Tej ovisla brada aj mikrofón. Skôr ako sa zmohla na kontru, zdrapil Krauz kolegov rukáv a odtiahol ho do služobného auta.

„To si nemôže... dovoľovať... tu... na verejnosti... ja sa budem sťa..." koktala reportérka a vrhla zdrvujúci pohľad na jedného zo zvukárov, ktorý sa so slúchadlami na ušiach snažil v pravouhlom predklone potlačiť výbuchy smiechu.

Šéf oddelenia vrážd nahlas vzdychol, smutne zvesil ramená, podišiel ku koktajúcej reportérke, nežne ju objal okolo ramien a otcovským hlasom sa snažil vyžehliť, čo sa ešte dalo.

„Len pokojne, slečna, len pokojne. Isteže vám niečo povieme, aj natočiť bude čo, len musíte počkať na príchod hovorcu policajného riaditeľstva..." pomaly ju manévroval ďalej od pásky a cez rameno sledoval Krauza s Fische-rom, ako naskakujú do auta a miznú v tme.

Nezabije iba Krauza. Oboch ich zahluší, hneď ako sa mu ráno pripletú do cesty...!

4. KAPITOLA

Krauz s Fischerom sedeli v kancelárii a vychutnávali si teplo domova. Policajti tráviaci v práci celé dni a noci nerobili medzi kanceláriou a obývačkou veľké rozdiely. Preto sa v ich obývačkách občas objavovali porozkladané úradné spisy, a naopak, v kancelárii sa občas udomácnilo akvárium, mohutné kožené kreslo s taburetkou alebo vyšívaný vankúšik pod hlavu, aby netrpel zátylok.

Veľa detektívov trávilo v práci nie osem uzákonených, ale dvanásť nezákonných hodín a často aj viac.

Presne ako teraz!

Obaja detektívi si odpracovali dennú smenu od pol ôsmej do pol štvrtej, naučili sa s deťmi vybrané slová po p, presnejšie iba Krauz, lebo Chosé sa stihol rozviesť skôr, ako k zákonitému potomkovi vôbec došlo, a tí ostatní roztrúsení kade-tade nech sa učia vybrané slová so starou materou, a nie s ním! Zjedli večeru, a keď sa celí roztúžení pritisli k zadnej časti svojich krajších polovičiek, zazvonil mobil a hrozilo, že o pol jedenástej v noci budú opäť v práci. Ako vždy museli najprv vyriešiť dilemu, či dokončiť započaté, alebo je prípad natoľko akútny, že neznesie odklad. Väčšinou dokončili započaté, pretože čo už môže byť dôležitejšie na tomto svete ako započaté?

Sedeli v kancelárii a vychutnávali si teplo domova. Rozmýšľali, kto môže byť taká sviňa, že dokáže niečo také strašné! Hovorili mu sviňa. Nebol v tom zámer niekoho uraziť alebo zosmiešniť, bol to iba zaužívaný výraz.

„Zavoláš tú sviňu?" opáčil Chosé.

Krauz pohodlne rozvalený v rohovom kresle prekvapivo zodvihol obočie a nechápavo pokrútil hlavou:

„Ty už vieš, kto to spravil, Chosé?"

Fischer mu opätoval nechápavý pohľad a tiež pokrútil hlavou.

„A ty hádam nie!?"

Krauz musel uznať, že rukopis je čitateľný a priehľadný ako krištáľová guľa a žiadny detektív nemusí mať odslúžené toľko rokov ako oni, aby vedel, kde hľadať páchateľa a ako ďalej postupovať.

„Máš pravdu, Chosé, bude treba opäť oživiť staré dobré zvyky a zavolať kamarátom z detstva... iba sa mi akosi nechce, akosi..."

„Ja viem, naposledy to dopadlo pre teba dosť blbo, a nie je to tak dávno... ale s nikým iným hovoriť nebude..."

„Máš pravdu, Chosé, máš stopercentnú pravdu, s nikým iným... takže mi hoď mobil a prestaň sa tváriť, že si sa zbavil páchnuceho hovna, keď si ho kopol pod moju posteľ, dobre?!"

„Len pokoj, kompl, len pokoj, samého ťa už nenechám ani minútku, jasné?"

Krauz pozrel na hodinky. Jedna osem. Nočný život v plnom prúde. Spamäti vyťukal číslo a čakal. Nepotreboval zápisník ani adresár v mobile, určité čísla sa mal iba v hlave, kam nemal prístup nik nepovolaný.

Zvonenie. Jedno, druhé, tretie...

„Zdravím ťa, pán detektív... oddelenie vrážd má nočnú pohotovosť, alebo iba túžiš po nežnej spoločnosti..."

„Netrep, sám dobre vieš, ako si sa postaral, aby som dnes nespal doma v teplej postieľke, ale mrzol na opustenom parkovisku... ty...!"

„Ááále, no tak! Do telefónu žiadne oplzlé reči. Zabúdaš na opatrnosť, alebo starneš?"

„Ani jedno, ani druhé... vlastne iba to druhé a parádne rýchlo! Takže kedy a kde?"

„Hneď! Severný bar... a príď sám!"

„Chosé pôjde so mnou."

„Toho nerátam! Mám na mysli majáky, kukláčov, slzák, kopance do dverí..."

Krauz prerušil. Rozhovor na tejto linke mohol z bezpečnostných dôvodov trvať iba šesťdesiat sekúnd. Inak riskoval problémy s istým špecializovaným pracoviskom a Krauz nemal najmenší záujem, aby mu práve teraz pozerali na prsty.

Fischer podišiel k plechovej skrini, odložil do nej služobnú pištoľ a vybral súkromný revolver americkej výroby Smith & Wesson ráze 9 milimetrov. Otvoril bubienkový zásobník a s uspokojením prepočítal osadenstvo.

„... štyri, päť, šesť. Šesť rán do klobúka, ako v tej hre."

„Prestaň blázniť, toto sa nás netýka..."

„Iste! Ale ja nemienim stráviť tri mesiace v nemocnici, ako niekto..." pozrel Fischer veľavravne na Krauza.

„No prosím, prosím! Len si uľav! Neviem, čo by si robil na mojom mieste, keby sa na teba vrhlo päťdesiat cestov-károv...?!"

„... koľko!?"

„... dvadsať..."

„... prosím!?"

„... tak traja, ale obrovskí..."

„... tak už prestaň snívať, ty hrdina a poď! Istota je istota, taký kus železa pod pazuchou nie je na zahodenie, a ty si tam strč trebárs banán, mne je to jedno, vážený pán Krauz!"

Krauz ho skúsil nakopnúť, ale Chosé sa mrštne zvrtol a naznačil úder na solar. Krauz sa reflexívne zlomil v páse a z kancelárie sa vytackali nacvičujúc tieňový boj z blízka.

Odbúravali stres.

ísť na stretnutie s Bossom podsvetia v Našom Meste znamenalo vždy riziko a fakt, že bol Krauzov bývalý spolužiak a kamarát z detstva, nič neznamenal, ak išlo o vraždu.

5. KAPITOLA

Bossa volali Mirec, ale mamka mu hovorila Mirko. Miroslav, krásne slovanské meno. Oslava mieru, priateľstva a pohody.

Ako vyrastala generácia rovesníkov Richarda Krauza, na domovskom sídlisku sa vyvíjali a komplikovali aj ich vzájomné vzťahy. Z času na čas sa stalo, že rodičia niektorého z nich sa museli presťahovať a ich ratolesti chtiac-nechtiac museli s nimi. Vždy sa však niekto nový prisťahoval a nové tváre po dvoch-troch dňoch v škole a po dvoch-troch futbalových zápasoch buď do partie okamžite zapadli, alebo ostali na periférii až do... no, niektorí až dodnes.

Chodili už na stredné školy, keď sa pri skupinke posedávajúcej na lavičkách zastavil dobre stavaný strapatý blondiak a suverénnym „Čaute, banda!" si zakoledoval o výprask. V tom veku už netrávili celý čas pobehovaním za loptou a bicyklovaním. Posedávali na lavičkách, fajčili, pľuli pod seba a do omrzenia cvičili na rozladených gitarách. Už pribrali medzi seba aj baby, a tak niektorému zo šťastlivcov sedel takýto prívesok v minisukni alebo v úzkych vypasovaných rifliach na kolenách a šťastlivec mal na krátku dobu výsadné právo chytiť prívesok za zadok alebo odzadu za vypasovaný svetrík. Ukradnuté bozky v bezpečí tolerantnej partie, oblápanie sa pod bránou a neskoré príchody domov. Bolo to krásne obdobie, dospievanie a Krauz na to spomínal rád a s úsmevom.

Drzý blondiak výprask nedostal, lebo nikto pred babami neriskoval fiasko. Nakoniec, keby vyskakoval privysoko, vždy ich tu bolo dosť, aby ho zvládli a uzemnili. Povedal im, ako sa volá, že hrá hokej za dorastenecký klub v Našom Meste a boxuje za školu. Už sa nikomu nezdalo, že by čerstvý prisťahovalec vyskakoval privysoko.

Ponúkol tvrdé Sparty, dal do pľacu desať pív, ktoré ochotne priniesol zo samoobsluhy a šikovným nelsonom napravil jednému chalanovi vyskočenú platničku, kvôli ktorej si už týždeň nezahral futbal. Večer si dohodli zápas v hokeji s tenisovou loptičkou, Blondiak Miro hral ako z veľkej knihy. A bolo po problémoch. Zapadol do partie ako šuter do aztéckeho múru.

Jeho otec pracoval v diplomatických službách a väčšinu roka trávil v cudzine. Keď mama odišla na víkend na chalupu, tvorili ideálnu kombináciu rodičov, čo nesmrdia celý čas doma, ale uvoľnia byt aj na kvalitný sobotný žúr! Susedia si trhali vlasy, keď dvadsať výrastkov testovalo zvukotesnosť panelov, ktorá, ako vieme, bola úbohá!

Inokedy si Mirec, ako mu začal hovoriť jeho prvý copatý prívesok, požičal otcovu Volgu dvadsatstvorku, auto, ktoré v tom čase zhmotňovalo moc a prachy, a partia vyrazila na susedné sídlisko na pivo. Pohodlne mohli ísť aj autobusom, boli to štyri zastávky, v čase núdze sa dalo zájsť aj peši, ale ísť Volgou na pivo, to bolo niečo! Bola to zmena, ktorú si nikto nechcel nechať ujsť! Keď prišli na veľké, skoro vyprázdnené parkovisko pred miestnou reštauráciou, hostia sediaci na terase neverili vlastným očiam. Do Volgy nebolo vidno. Okná boli zvnútra vytapetované tričkami, riflami, teniskami a do biela odkrvenými dlaňami. Dvere sa otvorili pomaly a s dlhým omeškaním, pretože nikto nedokázal zvnútra nahmatať páčku. Vodič vystúpil najsvižnejšie, vyslobodil sardinky na zadnom sedadle najskôr na svojej strane, potom na opačnej. Predné dvere mu skoro zlomili ruku, keď sa prudko rozleteli za hurónskeho rehotu a zúfalého škrípania. Ako červíky z jablka vytŕčali z auta hlavy, nohy, ruky a dáždnik. Neforemná masa sa začala hmýriť a prvý smädný pútnik sa ocitol na asfalte. Nebol to našťastie žiadny sebec a okamžite začal vyťahovať ďalších. Druhý, tretia, štvrtá, piaty... Keď všetci vyliezli, Volgu nebolo vidno. Stratila sa za múrom farebných tričiek a vypasovaných riflí, uniformy, ktorá v tom čase symbolizovala mladosť a slobodu.

Vyzeralo to ako na prvomájovej manifestácii. Radosť, smiech, nadšenie a mladosť, tá nositeľka rána! Aj s tými z kufra ich bolo štrnásť a jedna dvanásťstrunová gitara. Dáždnik sa nepočítal!
Všetci mali psinu, z terasy sa ozýval piskot a spontánny potlesk. V časoch socializmu sa takto otvorene vysmiať hliadkam VB a dopravným predpisom, to bola odvaha odmenená ováciami

publika. Keď si objednali prvých štrnásť pív, čašník si ani netrúfol opýtať sa, kto je vodič a či majú všetci osemnásť.

Pivné osadenstvo terasy malo psinu, decká sa rehotali a vôbec im nevadili modriny a doráňané údy. Len jedna malá blška si dobrú polhodinu nevedela nájsť miesto a stále si naprávala nohavičky pod bordovou mini-mini sukňou. Peter Malík, Malý Pavúk alebo Bazmek, si stále ovoniaval dva prsty a nenápadne sa ksichtil.

Mirec bol fajn chalan, bol za každú srandu. Keď sa stal prúser, foter to vyžehlil. Mal styky, bol niekto. Mirec s tým počítal. Tatko na veľvyslanectve, to je dobrý základ do života. Chalani ho žrali, prívesky sa lepili.

Na gymnáziu sypal matiku z rukáva, s angličtinou nemal nikdy problémy, otec s ním od istého času hovoril iba po rusky, matka po nemecky a zaplatiť súkromného učiteľa francúzštiny nebola pre nich žiadna záťaž. Frani-na ho však nebavila. Zaberala mu čas, ktorý mu potom chýbal v partii. Budoval si postavenie a to ho napĺňalo uspokojením. Stúpal v hierarchii ulice, uvedomoval si inteligenčnú nadradenosť, a preto ju nedával nikdy najavo. Nepotreboval sa pretláčať lakťami, nezúčastňoval sa na bitkách, počkal a v rozhodujúcom momente použil rétoriku. Bol taktik, chalani ani nepostrehli, že im velí, až kým nezistili, že im to vlastne neprekáža a prináša im to osobný úžitok, nechali sa viesť ďalej s tichou závisťou pod hrudnou kosťou.

Mirec bol vodca odmalička. Ak sa aj našiel niekto, kto na to upozornil, bol zahriaknutý zborovým jačaním blšiek na čele s Malým Pavúkom. Ten podvedome vycítil v privandrovalcovi potenciál, ktorý mu doteraz chýbal, perspektívu, ktorá sa dá výhodne speňažiť.

Richard sledoval Mircov rast s pobavením, neskôr s počudovaním a nakoniec so záujmom. Niekoľko ráz to Mirec na neho skúšal, dal mu bankovku a poslal ho po cigarety. Richard mu ponúkol svoje. Pripálil mu a veľmi pomaly, veľmi jasne pred všetkými povedal, že mu pre cigarety neskočí, ale ak bude chcieť, nech si vypýta, rád mu ako kamarátovi ponúkne. Celý čas si pozerali tvrdo do očí a napätie rozvibrovalo slabším povahám žalúdočné steny. K incidentu nedošlo. Obaja vedeli, kde sú hranice.

Vyskúšal to podobným spôsobom ešte raz alebo dva razy, ale to už bolo iba kvôli prestíži, nebolo v tom nič zákerné. Mirec mal totiž okrem inteligenčného potenciálu aj intuíciu. Vedel až živočíšne pudovo vycítiť, čo sa v človeku skrýva, a nikdy sa nemýlil. To mu s vrtkavou šťastenou dopomohlo tam, kde skončil. Teda... ten koniec nestál za veľa, ale to pred tým, to bolo fajn! V Krauzovom prípade vedel, že má iba dve možnosti. Buď ho príjme za seberovného, alebo sa ho bude musieť zbaviť, ale tým riskoval, že sa zhnusí podstatnej časti partie, a tá, čo ostane, bude plebs, ktorý je síce potrebný, ale smrdí. Rozhodol sa správne. Stali sa kamarátmi.

Najkrajšie roky života pominuli a chalani začali húfne odchádzať na vojenčinu na západný okruh, pár šťastlivcov sa uchytilo na vysokých školách, a čo ostalo, už nikdy netvorilo partiu ako kedysi. Basketbalové a futbalové ihriská obsadila nová generácia. Mirca a Richarda zaujali mestské nočné podniky a vysokoškolské kluby. Bývalé baby sa povydávali za cudzích chalanov, a tie, čo ostali, to chceli silou-mocou stihnúť ešte túto sezónu a lepili sa na každého v panickej hrôze, že ostanú na ocot.

Mirec odišiel do Moskvy študovať zahraničné vzťahy na prestížnu školu, ktorá chrlila mozgy budúcej diplomacie do celej Varšavskej zmluvy. Otec inú možnosť nepripúšťal. Syn mal cestičku vyšliapanú. Každú hodinu konverzácie v cudzom jazyku zúročil za hranicami tisíc ráz. Každú hodinu strávenú otrkávaním na ulici zúročil dvetisíckrát.

Nepomohlo.

Domov prišiel predčasne a Malý Pavúk sa mohol zblázniť od radosti, keď mu Mirec oznámil, že do žiadnej skur-venej školy sa už nevráti. A tú kravu docentku, čo ho nepustila ku skúškam, nech Stalin s Brežnevom vyondejú do kríža, jemu je to už jedno! Otvoril ďalšiu fľašu originál vodky a nalial po okraj, ako ich učili.

Po návrate to už nebol starý Mirec. Richard ho často pozoroval pri pitkách, pri rozprávaní, vtedy, keď bol ticho a myslel si, že mu nikto nevenuje pozornosť. Všímal si ho a videl zmenu v

mimike, gestách a v očiach. Bol to prvý neúspech v jeho živote a vyvolal komplexy menejcennosti. Podráždene a zbytočne arogantne reagoval na narážky na inteligentov a vysokoškolské vzdelanie a všetko bral osobne. Nedal si vysvetliť, že aj napriek jeho averzii ku škole sú na svete ľudia, ktorí vysokoškolské vzdelanie dosiahli a bez bočných úmyslov sa predstavujú titulom doktor alebo inžinier a nechcú ho provokovať ani urážať!

Boli s ním problémy! Zo začiatku. Potom ho už pohltilo podnikanie a neskôr „podnikanie". Do neho ho zatiahol Malý Pavúk. Začínali pašovaním elektroniky, alkoholu a cigariet, nie v malom, po kamiónoch. Colníkov si kúpili a zhŕňali milióny. Keď prišli prvé colné úpravy, obchod s nekolkovanými cigaretami a alkoholom narážal na čoraz viac prekážok. Aj niektorí colníci dostali strach, iní chceli viac, alebo dokonca stabilný podiel so zisku.

Potom sa dali dokopy s Kamilom, ktorý pre Bossa vytvoril skupinu autičkárov. Ani spočítať sa nedá, koľko áut vyviezli bez súhlasu majiteľov za hranice. Kradli dokonca v Rakúsku, Nemecku, ba dokonca aj vo Švajčiarsku, pár kusov, ozaj svetových, krvavočervenej farby bolo zo severu Talianska.

Potom to prišlo. Najväčší podvod, nad ktorým aj popredné mozgy svetového finančníctva krútili hlavami. Kupónová privatizácia. Bossa prestali autíčka baviť a nebolo s ním reči.

Najskôr kúpil za bagateľ hotel s nočným barom v centre Nášho Mesta. A to bol len začiatok. Boss chytil vietor do plachiet a vrhol sa na privatizovanie ako jastrab na zajaca a nikto netušil, odkiaľ berie také vynikajúce tipy. Za facku skúpil pozemky, ktoré náhodou stáli na mieste, kde chcel bohatý zahraničný investor začať podnikať. Alebo vyplatil reštituentov a skúpil budovy, o ktoré po mesiaci prejavili záujem banky a iné finančné ústavy.

Kúpil fabriky, ak nie sám, tak ako spoločník a predal ich po chvíli zahraničným spoločnostiam. Jednoducho, nech robil čokoľvek, na konci boli nuly, veľa núl!

Ale tipy na investície vynášajúce desaťnásobky neboli zadarmo. Bezproblémový priebeh niektorých transakcií ďaleko za hranicami zákona tiež nie. Neboli to peniaze, neboli to domy, autá, baby. Stálo ho to oveľa viac a Krauz si bol istý, že to človeku s jeho inteligenciou nemohlo ujsť.

Bola to nezávislosť a sloboda, ktorou platil a ktorej mu už veľa neostávalo. Kruh sa okolo neho uťahoval a čas predkladania účtov sa blížil.

Často o tom spolu debatovali a Bossa škrelo, že ho mal Krauz tak dobre prečítaného. Bol jediný človek, ktorý poznal jeho genézu, a pritom stál na druhej strane barikády. Navyše tento fízel si bol schopný poukladať fakty a dedukovať! Otvorene mu povedal, že vie, čo robil vonku a za akých okolností musel odísť zo školy. Aj o využívaní zahraničných kontaktov a spravodajských služieb v podvodnej privatizácii a zahraničných investíciách. Aj o spôsobe, akým budoval svoje impérium v Našom Meste, o kúpených sudcoch, advokátoch, policajtoch, politikoch. O drogách a všetkom svinstve, ktoré so sebou prinášajú. O zmiznutých konkurentoch, pardon, o dlhodobo dovolenkujúcich... O spravodajských hrách, ktoré hral so silným a neúprosným partnerom, z ktorého sa v okamihu môže vykľuť nepriateľ.

„... tak ma zavri, no zabásni ma, keď si taký múdry a všetko na svete vieš a všetko ti je jasné, no vyskúšaj to, uvidíme, kto je silnejší..."

Bossa to škrelo, strašne ho to škrelo, a hanbil sa za svoj výbuch na jednom zo stretnutí. Vlastne štvalo ho to zo všetkého najviac, ale nechcel zaútočiť prvý, zvlášť nie na Krauza. Stačilo kývnuť prstom a Richard by neprežil ani deň a nikto by ho už nevidel, ale bál sa, podvedome sa bál a to ho prekvapovalo a štvalo zároveň. Naopak, rozžiaril sa pri každom ich stretnutí, teatrálne vyprášil najlepšiemu kamošovi sako na chrbte, pozval ho na pohárik a s kameňom v žalúdku čakal, s čím nebezpečný, tichý a stále usmievavý detektív prišiel. Čo zas bude chcieť a na čo zase prišiel.

Naposledy ho navštívil na jeseň minulého roka a krátko predtým asi dva razy. To bolo vtedy, keď na jar zavraždili Malého Pavúka a on to vyšetroval. Na návštevu u pani Malíkovej v ten deň Krauz nikdy nezabudne, na výraz jej vlhkých očí, v ktorých sa zračil nepredstaviteľný strach zo samoty a smútok nad strateným synom. Ani na jej buchty a balíček, ktorý prevzal, hoci nebol adresovaný jemu, a ktorý vyprovokoval udalosti, na konci ktorých už išlo naozaj o život.

Boss ho vtedy varoval, ale Krauz to podcenil. Dnes chcel varovať on Bossa, hoci dobre vedel, ako sa to skončí.

6. KAPITOLA

Severný bar mal netypicky priestranné parkovisko a používalo ho až neuveriteľne veľa nočných vtákov. Bolo plné a Krauz s Fischerom si ho najprv dôkladne prezreli počas pomalej jazdy a až potom zaparkovali v odľahlom rohu. Žiadna podozrivá dodávka s podozrivým názvom firmy ponúkajúcej murárske práce hodinu po polnoci. Podľa množstva áut odhadli, že podnik je nabitý, až preplnený, a odhad sa ukázal byť správny.

Barman leštil poháre a tváril sa naštvaný, akoby včera vyhral v športke a dnes tu je posledný deň. Všetci barmani leštia poháre, keď má prísť polícia, a dúfajú, že pocit čistoty sa na nich automaticky prenesie.

Detektívi dnes prišli na návštevu za starým známym a boli tu inkognito. Preto sa ich hneď pri dverách opýtal skoro metrákový chlapík, či sú z oddelenia vrážd a či ich môže odprevadiť k šéfovi. Cestou ich sprevádzali nenápadné pohľady asi pol tucta zainteresovaných, skromne vyzerajúcich chalanov s muskulatúrou Tarzana po anabolickej kúre. Vošli do miestnosti s nahrubo tapacírovanými dverami a chlápätko za nimi zvonku zavrelo.

Boss sedel na pohodlnom diváne s nohami na taburet-ke. Ani náznak kože, prírodný textil. Krauz to kvitoval, neznášal kožené sedačky, ktoré v lete či v zime nepríjemne štípali a páchli.

Pil... a mal už dosť.

Krauza to prekvapilo, pretože Mirec už niekoľko rokov nepil a intenzívne cvičil. To druhé bolo na ňom vidieť na prvý pohľad.

„... áááá, Mohamed a hora! Ty budeš dneska hora a ja Mohamed! Vitaj hora... aj ty, druhá hora!"

„Ďakujem za originálne privítanie. Na boha som sa chcel dnes hrať ja, ale keď si to už takto rozdelil, beriem aj tú horu. Máš sa... vidím... celkom fajn... Mohamed," povedal Krauz a načiahol sa k nemu.

Boss namáhavo zložil nohy z taburetky a podal im ruku. Potom na tretí raz trafil do obrovských papúč a celkom rezko podišiel k chladničke. Otvoril ju a teatrálnym gestom im naznačil, aby si vybrali.

„Whisky, koňak?" zagánil na Fischera. Ten súhlasil s troškou whisky.

Boss vybral neotvorenú fľašu niečoho, čo okrem šejka Abú Hasana a samotného Mohameda poznalo iba zopár vyvolených, a podal ju Fischerovi. Krauzovi bez opýtania podal plechovicu kvalitného holandského piva a z nenápadne schovaného baru vybral dva poháre. Zaštrngotal ľad a poháre pristáli na konferenčnom stolíku. Až potom sa pohodlne vyvalil na diván, ale nohy si už nevyložil. Bola to návšteva a úroveň treba zachovať.

„Aj mne, ak ťa môžem poprosiť..." adresoval Fischerovi, a ten bez slova zakrútil fľaške krkom a nalial. Nebola to urážka. Poznali sa, hoci dnes by Fischer v žiadnom prípade Bossovi neodporúčal, aby sa na to spoliehal. Krauz si opláchol vrchnák plechovice pod prúdom studenej vody a prisadol si k nim.

Karty boli rozdané.

Tromfy boli na mieste... v rukávoch.

Hra sa môže začať.

Vynáša hráč s výhodou domáceho prostredia.

„Tak ako, čo vás ku nám privádza?"

„Buran to má za sebou."

„Chudák... sviňa..."

„Mirec, dokedy ešte..."

„Mirec...! Si ako posledný Mohykán."

„Prosím?"

„Posledný, kto mi tak ešte hovorí, Richard! Nikto sa už neodváži... jedine ty a Malý Pavúk, ale ten... už to má tiež za sebou..." Boss hodil do seba obsah pohára a neposluš-né kocky ľadu mu zazvonili o zubnú sklovinu. Prudko sa vymrštil, napodiv istou rukou si dolial viac ako liberálnu dávku a hrdlo nastrčil smerom k Fischerovi. Ten zaváhal, ochutnal a potom odmietol. „Nie, ešte budeme pracovať, toto stačí..."

„Zhasol. Viem o tom, a to, že ste prišli, svedčí o tom, že aj vy viete, že ja viem... bože, čo za blbosť som to vypotil?" Boss sa pobavene zaškeril, ale jeho duchaplné slovné zvraty pobavili iba jeho. Postrehol to a zvážnel.

„Takže...?"

„Pýtam sa, dokedy ešte hodláte otravovať?! Samopaly, granáty, mínomety... to už nestačí!? Teraz prišiel na rad dynamit, však? A čo ešte? Atomku nemáš vo výbave...?"

„... mám..."

„... alebo neutrónku? Čo takto okoloidúci ľudia, to ti nenapadlo? Nevinní ľudia, ktorí s vašimi nevybavenými po-ondenými účtami nemajú nič spoločné a náhlia sa večer domov..."

„Moment!" Boss zastavil Krauza rozhodným gestom a prstom mu namieril rovno doprostred čela.

„Tak moment, pán hora Krauz, veľkomožný detektív z oddelenia vrážd! Akosi úplne automaticky predpokladáš, že odkrágľovať som ho dal ja a že sa ti tu teraz rozplačem a podpíšem priznanie a že tie roky priateľstva a chlapčenské..."

„Prestaň, prosím ťa! Vidíš tu nejakého vyšetrovateľa, alebo zatykač, alebo prokurátora, alebo čokoľvek, čo by sme doteraz pohnojili!? Prestaň s tým divadielkom! Nechce sa mi začínať odtiaľ, čo si ty urobil Buranovi a čo Kamil tebe a čo ty im a čo oni tebe, a ty im a bla a bla a bla!! Seriem na vás, chlapci, a dal som vám to, všetkým svojim dobrým rodákom, jasne najavo už dávno, nie?! Nezaťa-hujte ma do toho a nebrnkajte mi na city! Chlapčenské roky sú nenávratne preč a vy sami sa správate ako dospelí, až príliš dospelí, dokonca ako prestarnutí, lebo masovo vymierate už v tomto veku a je vás čím ďalej tým menej! Ak s tým neprestanete, skončíš podobne, to vieš, nie?"

„Nemaj obavy, o svoju bezpečnosť a pohodlie sa postarám..."

„Dobre, tak teraz sa postaraj o mňa. O moje pohodlie a bezpečnosť. Robím na oddelení vrážd, ak si ešte nezabudol, a to, čo stvárate, robíte v mojom rajóne, takže šéf ma chce dať prepustiť, vyšší šéf vymiškovať a najvyšší šéf oboje naraz. Ani jedno, ani druhé neprispieva k mojej bezpečnosti, o pohodlí nehovoriac, tak sa pýtam, d-o-k-e--d-y?! Dokedy sa ešte budete hemlesiť v Našom Meste a ja budem musieť počúvať tie drísty o neschopnosti polície a prerastaní podsvetia cez hlavu a neviem čo ešte! Dokedy?"

„Si akýsi nervózny..." Boss sa nenútene napil a pohodlne sa oprel.

Krauz si vymenil pohľad s Fischerom a tiež sa uvoľnil. Tadiaľto cesta nevedie. Vedel už z predošlých stretnutí, že apelovať na city, svedomie, pochopenie, súcit s nevinnými, je ako žiadať šéfa o zvýšenie platu... hoci by to mal opäť urobiť, už to neskúsil dosť dávno.

Nenútene popíjali a ticho narúšal iba štrngot ľadových kociek. Mlčali a pili.

„Už som unavený," prerušil ticho Boss a Krauz sa prekvapene pozrel na hodinky.

„Nie! Nie tak..." melancholicky zaprotestoval Boss, „už som unavený z toho všetkého okolo, Richard. Unavený a znechutený. Všetci tí, čo stoja proti mne, by dnes chrápa-li niekde v kanáli a žrali by plesnivý chleba z kontajnerov, ale ja som sa o nich postaral, dal som im zarobiť, dal som im postavenie, dal som im sebaúctu a rozhľad... a pozri, chcú ma odkrágľovať ako psa, akoby som pre nich nikdy v živote nič neurobil! Kde je aspoň kúsok ľudskej vďačnosti, kúsok... boha im tam...!" Boss bol namäkko, čo bolo u neho naozaj vzácne. Krauz sa rozhodol neprerušovať ho.

„Zašlo to už priďaleko, máte pravdu, priďaleko," hovoril pomaly a apaticky pozoroval ľad v hnedastom kúpeli. Odrazu sa mu farba prestala pozdávať, bola príliš svetlá, a tak ju zahustil. Naznačil aj Fischerovi, ale ten opäť odmietol.

„Richard... alebo ty, Chosé, povedzte, je to taký veľký hriech, keď chce človek za svoje schopnosti trochu viac, než majú ostatní? Viac než tá banda debilov, čo by všetko najradšej riešili

pištoľou alebo samopalom!? Richard, ty ma poznáš, kedy sme my potrebovali k životu niečo také? Nikdy, nikdy som nepotreboval strieľať, všetko som zvládol diplomaciou a konexiami. A teraz pozri..." Boss siahol pod stolík a vytiahol pištoľ ako kanón stredného kalibru z bojovej stíhačky.

„Bez tohto tu sa v pokoji ani nevyseriem!"

„Načo ti to je, pre boha živého!? Jedenásť milimetrový Magnum! V praveku s tým lovili mamuty, dnes s tým zložíš dvoch slonov naraz, a ty to nosíš po ulici? Blázniš, človeče!?"

„Nie! Nebláznim! Poľujú na mňa s kalašnikovmi a sem-texom, tak čo si mám dať dvojitú bavlnenú spodnú bielizeň, alebo čo!? Aký požičaj..."

„Mirec, ak sa ťa rozhodli zložiť, tak to spravia, či budeš ozbrojený, alebo nie. Toto ti nepomôže, ver mi! Už sme na túto tému debatovali veľakrát, a nedáš si povedať! Vieš, čo hovoril starý Veverka..." „Neviem, kto?"

„... starý Veverka, ten z ochranky. Ešte za socíku križoval svet a kryl chrbty tým všetkým vyvoleným, tuším ku koncu aj Husákovi, potom robil experta pre ochranu našich ambasád..."

„... aha, už viem, poznali sa s otcom... taký tučko s bo-kombradami... teraz má súkromnú firmu na výcvik strážnych služieb."

„... ten! Tvrdil a tvrdí to podnes, že ochranu možno poskytnúť iba osobe, ktorá spĺňa dve základné podmienky, že musí s ochranou súhlasiť a musí v rozhodujúcom momente prenechať vedenie akcie človeku na to určenému, teda spolupracovať. A aj keď všetci zainteresovaní tieto podmienky dodržia, aj tak je veľká šanca pre útočníka, že zámer uskutoční, pretože na jeho strane je moment prekvapenia. Ty ako ohrozená osoba sa môžeš obrniť múrom profíkov, môžeš nosiť pištole najväčšieho kalibru, môžeš meniť zvyky a termíny schôdzok, ale aj tak nakoniec nevieš, ani netušíš, kedy a z ktorej strany úder príde a jeho následky môžeš iba čiastočne eliminovať profesionalitou svojich ľudí, ich intuíciou, ochotou riskovať kožu a tak ďalej, ale prax hovorí, bohužiaľ, že v konečnom dôsledku ti to môže byť prd platné, a také prípady sa aj stali! Bože, veď koľkých prezidentov, premiérov, bossov a podobných zmrdov už odkrágľovali, a nepomohli im ani pancierové autá, stovky ochrankárov a nepriestrelné vesty! Ver tomu, prosím ťa, ver tomu, že nakoniec, ak sa niekto skalopevné rozhodne dať ťa dole, tak pôjdeš, je to len otázka času!"

Krauz sa počas prednášky mimovoľne po centimetrí-koch posúval dopredu, takže teraz už sedel iba na krajíčku pohodlnej pohovky a Chosé mal obavu, že čo chvíľa padne na zem a zakončí monológ trápnym a nedôstojným extempore.

Boss počúval, a hoci túto prednášku už počul niekoľko ráz, tváril sa zaujato a disciplinovane. Napriek očakávaniu oboch detektívov nekontroval sarkasticky a povýšené, čo svedčilo o tom, že má strach a že už nie je taký suverén, ako býval. Niečo sa stalo a Krauz tušil, že to obrátilo Mi-recobossa o stoosemdesiat stupňov.

„Viem o tom..." to by nebol on, aby o všetkom nevedel, „... ale stále tu rezonuje moja otázka, na ktorú ste neodpovedali. Ja sám, alebo aj vy?"

„Čo my? Myslíš na policajnú ochranu, alebo čo?"

„Nie, ochranu by som vám nezveril. Teda polícii ako organizácii! Vám dvom sa dá veriť, ale vašim ľuďom, prepáčte... Sami dobre viete, že na to nemáte! Myslel som, či ostanem proti nim sám, alebo mi pomôžete vy dvaja?"

„To je hádam to isté, nie?"

„Nie, nechcem to po vašom. Vaše podmienky poznám, už si mi ich, Richard, tlmočil veľa ráz. Nebudem vypovedať ani spolupracovať. Ale chcem prežiť a... užívať si, ak ma dobre rozumiete. Chcem ostať a vydržať. Chcem, aby ste mi proti nim pomohli, a je mi jedno, či budete vystupovať ako policajti, alebo ako parlamentári, alebo ako... viem, že to nemáš rád, ale musím to povedať, ako moji ľudia. Neskáč, Richard, moja ponuka stále platí! Pre teba, aj pre Chosého. O peniaze nejde, o nič nejde, iba o jedno..."

Detektívi sa zahniezdili. Tieto reči už počuli veľakrát. Lámali ich a prehovárali z jednej aj z druhej strany a sumy boli astronomické, ale výsledok vždy rovnaký. Aj Boss vedel, že to dnes dopadne rovnako ako vždy predtým, ale skúsiť to musel.

„Mirec, my ti môžeme pomôcť iba v jednom. Vykašlite sa na to nezmyselné zabíjanie a konečne sa dohodnite. Prachy vás spojili a prachy vás teraz ničia. Tak prejav kúsok veľkodušnosti a daj to prachmi do poriadku. Ak je v tom niečo viac, prosím, nemusíme vedieť všetko, ale ty sám najlepšie musíš vedieť, ako to urovnať. Smrť Burana nič nevyriešila a zaradila ťa v rebríčku ohrozených živočíšnych druhov na prvé miesto. Ak v tom chceš pokračovať, tak zbohom, kamoš, si vybavený!"

Boss vtlačený do mäkkého tapacírovania ani nehlesol. Vedel, že majú pravdu, a vedel to už pred ich príchodom.

Ako chlapcom sa im dostala do rúk kniha Mária Puzza s magickým názvom Krstný otec. Praktiky v nej popisované boli nášmu socialistickému životu vzdialené na tisíce kilometrov. Časy sa zmenili a tá premúdra kniha by sa pokojne mohla zaradiť medzi povinné čítanie moderného podnikateľa, keby niekto z nich o vzdelanie v tomto smere stál. Nestáli a nestoja o to a pojem racionálne zhodnotenie možností je im doteraz neznámy. Preto si robia problémy a občas aj zomierajú.

Boss ju čítal asi tridsať ráz a niektoré pasáže poznal skoro naspamäť. Keď pochopil význam odkazu starého Cor-leoneho synom, zhrozil sa moci, ktorú zhmotňuje organizácia ľudí zapálených pre jednu vec. Celá kniha je prešpikovaná životnými múdrosťami, ale jemu sa do povedomia vryl monológ starého Taliana, v ktorom najstaršiemu synovi Sonnymu vysvetľoval, čo je to mafia. Povedal mu, že život je príliš ťažký a zložitý pre jedného muža, ale ak sa ohradí múrom kamarátov a priateľov, má šancu zvíťaziť a prežiť. Naznačil mu silu rodiny a opodstatnenosť tej najdôležitejšej životnej filozofie, ktorú dokáže pochopiť a akceptovať iba dospelý a vyzretý obchodník. Ťahať za jeden koniec a zasvätiť tomu celý život. Súdržnosť a lojalita, to boli a sú základné kamene úspešného podnikania vtedy, dnes a ostanú aj na večné veky, kým niekto nevymyslí obchodovanie bez peňazí.

Boss žil v časoch peňazí, vládli jeho dobe a pretože ich mal nepredstaviteľne veľa, chápal ich moc, ale i zhubnú silu. Znamenali pohodlie a rozkoš, ale aj smrť a utrpenie. Vzbudzovali pokoru a poslušnosť, ale aj závisť a spupnosť. Okúsil už z oboch kalichov a dobre vedel, že keď Kristus kázal „toto je moja krv, vezmite a pite z nej všetci", myslel to ako obchodník ponúkajúci najvzácnejší tovar na svete.

Veril v Boha, veril v odpustenie, iba jemu sa ho dostávalo akosi pomenej, a to ho štvalo a popudzovalo proti všetkým, ktorým sa cesty osudu nekľukatili tak krivolako. Chcel naplniť odkaz starého dona Corleoneho a vybudoval ríšu presne podľa jeho vzoru. Prečo sa pár všivavých zmrdov z vlastných radov postavilo proti nemu kvôli pár všivavým miliónom, to nevedel pochopiť. Poslušnosť a lojalita boli základnými piliermi jeho mocenskej stavby. Tým, že sa mu vzopreli, popreli všetky zákony, ktorými sa každá skupina riadila. Keď sa rozhodol dohodnúť sa a všetko urovnať, ako inak, peniazmi, odkázali mu, že mu radšej odrežú hlavu a naserú do krku, než by sa s ním delili. Naozaj bol unavený a znechutený. Nečudo, po všetkom, čo prežil. Nechápal súvislosti a strácal prehľad. Prestával rozumieť ľuďom a tomu, čo vlastne chcú. Túžil už iba po pokojnom miestočku kdesi ďaleko na pláži...

Keď mu pripomenuli, že dal mučiť a zlikvidovať Burš-lákovu sestru, Burana, že na jeho pokyn rozstrieľali Kami-lovo auto a dom, kde spala jeho sestra a Kamil unikol smrti iba o vlások, že zomreli dvaja priekupníci s kradnutými autami, ktorým Kamil šéfoval a ktorí s ním, s Bossom, nemali nič do činenia, že zopár nepohodlných a papuľna-tých podnikateľov odišlo na „dovolenku" do Thajska, odkiaľ sa nie a nie vrátiť k rodinám, iba sa zahľadel do pohára a mlčal.

Boh určujúci osudy plebsu mlčal.

Opäť iba sedeli a mlčky štrngali pohármi.

Boss to všetko vedel a aj by sa čudoval, keby Kamil prestal po všetkom, čo si už vytrpel. Aj on už mal toho plné zuby a preskákal si svoje, ale nebolo toho, kto by ich zblížil a priviedol k jednému stolu. Zašli už príliš ďaleko a báli sa jeden druhého. Cím dlhšie Krauz sedel, tým mu to bolo jasnejšie. Dnešná atmosféra aj priebeh rokovania. Aj účel Bossovho zmäknutia.

Boss chcel vyjednávať. Bál sa a chcel vyjednávať. Konečne sa už začal báť o svoj nadnárodný život, a aby mohol vyjednávať, potreboval sprostredkovateľa. Nebolo lepšieho a dôveryhodnejšieho ako policajt s Krauzovou povesťou. Krauzovi to došlo. Prižmúrenými očami sa zahľadel na Bossa a pomaly, ale rozhodne pokrútil hlavou.

„Takže s tvojou pomocou Richard, nemám počítať, však?"

Krauz sa vrátil do reality. Bossova otázka zaberala územie, ktoré sa pre nezasväteného zdá nepochopiteľné. Aby človek z podsvetia žiadal policajta o spoluprácu, to hrani-čilo s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa. V skutočnosti to bol problém iba pre nezasväteného. V praktickom živote k takýmto situáciám dochádzalo a dochádza často a detektív ich riešil a rieši podľa svojho svedomia a charakteru.

Krauz s Fischerom s tým problémy nemali, takže opäť pokrútil hlavou.

„Tak ako to ty myslíš, tak ti pomôcť nemôžem..."

„Ako môžeš vedieť, ako to ja myslím?"

„Chceš, aby som ťa... aby som ti... dobre, tak sa vykok-taj, čo vlastne chceš?"

Boss prevrátil do seba ďalšiu dávku a neprirodzene sa predklonil. Zahľadel sa na Richarda a ignoroval Fischero-ve snahy doliať mu.

„Nechcú vyjednávať, už nechcú ani prachy, nechcú sa stretnúť a nechcú ustúpiť. Bažia iba po krvi. Dnes som im ukázal, že aj ja viem zahrať na ich nôtu, ale ak bude tento koncert pokračovať, čochvíľa sa nám minú hudobníci. Poviem ti otvorene, poslal som za Kamilom parlamentára. Návrh bol korektný. Ak majú byť ťažiskom sváru prachy z vylúpenej banky, dobre, vyrovnáme sa. Povedal nie! Chce krv za krv a radia mu samí debili typu Buran a Burš-lák!" Krauzovi sa to akosi nevidelo a skúsil to po policajtsky. „Počkaj, počkaj. Čo ti presne odkázal Kamil? Ako sa odkazuje krv za krv, to mi vysvetli!"

„Odkázal mi, že chce dva razy toľko, než bol pôvodný podiel." Krauz čakal, čo doplní o krvi. Boss čakal, čo na to povie. Keď sa pochopili, Krauz sa rozosmial. „To má byť všetko? Toto je podľa teba krv za krv!? Veď chce iba doplatiť vzniknuté straty! Ja v tom žiadnu výzvu k boju nevidím. Zas je to iba o peniazoch, tak čomu sa brá-niš!?"

Fischerovi sa konečne podarilo doplniť Bossovi dávku hnedej tekutiny, stuhol a neveriacky čumel na Krauza.

„To ti nestačí!? To mám stratiť tvár a poslednú štipku úcty tým, že sa nechám vydierať!? Ak na to pristanem, okamžite sa to roznesie a celá stavba sa zosype ako domček z karát. Každý, kto ešte ako-tak dodržiava disciplínu, sa mi potom vyserie na hlavu! Všetko, čo som toľké roky budoval... kvôli dvom debilom!"

Krauz musel uznať, že Mirec má pravdu. Naozaj nešlo iba o peniaze. Chcú ho vyprovokovať a ponížiť, vlastne zničiť, a musia vedieť, že Boss s ich návrhom nemôže nikdy súhlasiť. Tí chlapci už naozaj nechceli iba peniaze. Inak by zbalili milióny a daváj niekam do tepla na piesočnú pláž. Nespravili to, hoci museli vedieť, že jedine to môže ukončiť nezmyselné zabíjanie v Našom Meste. Boli si veľmi dobre vedomí toho, čo bude nasledovať, a z tejto dedukcie vyplýval iba jeden logický uzáver: nebudú iba tak nečinne stáť a čakať na odstrel, ale postarajú sa o nejaké prekvapenie.

Korunu všetkému nasadil Boss dnešnou akciou. Predbehol ich. Teraz už boli snahy o vyjednávanie úplne bezpredmetné, práve naopak, všetko smerovalo k ďalšej vlne násilia. Preto sa Bossov návrh, aby Krauz a Fischer prevzali úlohu parlamentárov, zdal byť absurdný. Krauz mu to aj povedal.

Boss počúval, dlho mlčal, napokon si vzdychol a pokrčil ramenami.

„Nuž, ale potom, chlapci moji milení, držte sa odo mňa čo najďalej. Aj od tých dvoch... ak je vám vlastná koža drahá! Bude, ako nebolo, a vyzerá to tak, že už niet sily, ktorá by to zastavila."

„Jednému nerozumiem, Mirec, ak si chcel vyjednávať a dohodnúť sa, načo bolo dobré to, čo sa stalo dnes. Musel si predsa vedieť, že ak zaútočíš na jedného z trojice, že už nebudeš mať nikdy pokoj. A nás dvoch poznáš tiež. Hádam si si nemyslel, že dovolíme spájať naše mená s niečím, čo

je dopredu prehraté a čo by nás oboch mohlo kompromitovať, či dokonca pripraviť o zamestnanie. Ty nie si naivný blbec, takže mi tu niečo nehrá!"

Krauz hovoril otvorene, ako mal vždy vo zvyku, a vzhľadom k množiacemu sa počtu vypitých pohárikov očakával viac otvorenosti a úprimnosti aj od bývalého kamaráta.

Dočkal sa.

„Táto akcia bola naplánovaná pred Vianocami, ale nevyšlo to. Mal to byť posledný úder a posledná výstraha a potom už mali nasledovať seriózne jednania. Chcel som ti zavolať a stretnúť sa. Chcel som ťa do všetkého zasvätiť a požiadať ťa o pomoc. Na sviatky som bol na horách a v pokoji som si všetko premyslel. Bol som nakoniec rád, že to nevyšlo, a rozhodol som sa akciu odvolať a začať s rokovaním o prímerí bez toho, aby som mal navrch a bol ten, kto zasadil posledný úder. Naozaj som to chcel, ibaže som podcenil ľudskú chamtivosť. Ľudia, ktorí dostali túto zákazku, si chceli svoje peniaze, nie malé, zarobiť stoj čo stoj, a odkázali mi, že zálohu už minuli na prípravy a že sa to už nedá zastaviť. Bolo to včera. Dovtedy som si myslel, je že to stopnuté a ja môžem pracovať na prípravách veľkého mierového stretnutia, a aj som pracoval! Svine. Oznámili mi to iba včera, aby som nemal čas urobiť protiopatrenia, a dnes ho zložili. Chlapci, ktorí robia túto robotu, tiež nie sú na hlavu padnutí a peniaze si vedia zaslúžiť, niekedy aj vynútiť. Poučenie do budúcnosti, nepodceňovať!"

„Ak nejaká bude."

Pohľady sa im stretli.

„Ak nejaká bude..." potvrdil.

Budúcnosť. Časť života, ktorá nás fascinuje a vzbudzuje obavy. Je jedno, či je to podnikateľ, robotník z fabriky, umelec alebo policajt. Zaujíma nás rovnako všetkých a chceme si ju pripraviť čo najlepšiu a najpohodlnejšiu.

„Mal by si odísť," poradil mu Krauz.

„Viem," súhlasil Boss a mal pocit, že prehral. „Viem," zopakoval a dopil, „a to je posledné, čo od vás chcem. Môžu byť rýchlejší, než si myslíte. Môžu byť už tu, naokolo. Chcem odísť s vašou pomocou a čím skôr, tým bezpečnejšie. Myslím, že je aj vo vašom záujme, aby som prežil a vypadol, inak vás šéf, ako si to, Richard, povedal, nielen prepustí, ale aj vymiškuje!? Pôjdem vo vašom aute, pôjdeme zadným východom a preveziete ma... kúsok za mesto. Potom sa rozlúčime a už nikdy o mne nebudete počuť... alebo aspoň veľmi dlhý čas! Sedí?"

Krauz pozrel na hodinky, potom sa rozpačito buchol po vrecku a uvedomil si, že nemá ani pištoľ, ani kaser, ani nič, čo by sa dalo použiť na sebaobranu. Ani čas na vyzbrojenie už nemal. Teraz si už nerobil srandu z Fische-rovho revolveru, naopak, prial si mať aspoň dva. Čas letel a súpera nebolo radno podceňovať, naozaj už mohli byť na ceste, naštvaní, vyzbrojení, odhodlaní, a čo bolo najhoršie, nerobiaci rozdiely medzi policajtom a vagabundom.

Boss čakal.

„Posledná služba, Richard!"

Krauz znechutene vyvrátil oči stlpkom.

„Tak skoro posledná..." doplnil Boss.

Fischer súhlasil. Nech je pokoj a nech to majú pod dozorom.

„V poriadku, Mirec, ale jedna vec ti musí byť jasná. O dnešnom stretnutí musím podať správu vyššie. Oficiálnu. Písomne. Ak tam uvediem, že odchádzaš, chcem, aby to bola pravda. Vypadni! Aspoň na nejaký čas. Nech je pokoj a nech sa už nezabíja, musíš uznať, že dnešná, teda, včerajšia akcia opäť rozvíri hladinu a novinári budú hrýzť ako pitbully, tak nech je aspoň na chvíľu pokoj! Chápeš!?"

Boss prikývol a opäť dopil. Fischera už bolela ruka.

„Kašlem na to! Máš moje slovo... Richard, chcem aby si vedel ešte jednu vec. Pani Malíková dostala všetko, čo Pavúk nazhŕňal. Istá časť sa nedala legalizovať, tá je u mňa, taktiež účasť na nehnuteľnostiach, ale ver tomu, že keď dostala hotovosť, odpadla a museli sme volať sanitku. Je toho toľko, že to jeden človek neschosnuje za sto životov, a nie za tú chvíľu, čo ostala jej. Postaral

som sa a chcem, aby si vedel, že som to spravil. My dvaja sme vybavení, ty si mi nikdy nič a ja tebe nie som tiež nič, takže ako sa hovorí, bozaj ma... Dlhší čas sa neuvidíme..." pozrel na hodinky a zavelil na odchod.

Trojprúdová výpadovka ich vyviedla z mesta na južný okraj, pouličné osvetlenie vystriedala nepreniknuteľná tma. Zastavili na odstavnom parkovisku pre kamióny, ktoré odvtedy, čo spojazdnili diaľničný obchvat, iba chátralo.

Detektívi vystúpili a skontrolovali stav. Kolónu ukončovalo päť čiernych plechových ozrút a dve motorky. Parkovisko sa okamžite začalo hemžiť ozbrojenými kukláčmi a hoci nemali na sebe nápisy POLÍCIA, obaja detektívi sa cítili ako doma.

Boss detektívom bez slova podal ruku a zamieril k najbližšiemu autu, potom si to rozmyslel a vrátil sa. Na kapotu vyložil kufrík, otvoril ho a Fischerovi podal vysokú fľašu s hnedým obsahom.

„Chosé, ja vlastne nepijem... zabudol som!" a odišiel.

Ostali tam sami v tme, ktorú z času na čas preťali diaľkové svetlá prechádzajúcich áut.

„Tak neviem, Richard, bolo to na niečo dobré?" spýtal sa Chosé.

„Jasné! Máme fľašu, o akej sa ostatným môže iba snívať!" potom zvážnel a dodal: „Ak má ešte štipku zdravého rozumu, tak áno. Ak sa zdekuje a ostane zalezený, tak má šancu a my budeme mať chvíľu pokoj. Lenže, ak ti mám povedať pravdu, Chosé, akosi sa mi to nevidí. Niečo tu nehrá, ale neviem čo presne. Kašlať na to, poďme k nám hore, musíme písať!"

Vrátili sa do kancelárie a napísali správu o tom, kde boli, s kým sa stretli a čo zistili. Na papieri sa pochopiteľne neobjavilo, že Bossa odprevadili, aspoň nie otvorene. Z celého balastu bolo podstatné, že Boss opustil Naše Mesto, čím by sa mala šnúra odvetných akcií v podsvetí pretrhnúť. Na ako dlho, to nemohol nikto ani tušiť, a že sa nepretrhne vôbec, to netušili ani oni dvaja.

Dopísali a pohodlne sa vyvalili v mäkko čalúnených kreslách, ktoré sa v čase núdze dali rozložiť na improvizované pohovky, prepotrebné pre ľudí pracujúcich bez časového obmedzenia.

Chosé pozrel na hodinky. Niečo málo po šiestej. Do začiatku pracovného času čosi viac ako hodina.

„Jeden na vypálenie červa?"

Krauz zareagoval, tiež pozrel na hodinky, potom váhavo pokýval hlavou:

„A vieš čo, jeden by asi nezaškodili"

Fischer nalial z trofejnej fľaše a voňavú tekutinu v pohároch doriedil služobným ľadom zo služobnej chladničky. Dva vodové poháre z hrubého skla neštrngli, iba sa dunivo zrazili, ale náladu im to nepokazilo. Chosé dolial do druhej nohy a fľašu úzkostlivo uschoval.

Hodil sa do kresla a spýtal sa kolegu: „Čo budeme robiť?"

„Myslíš teraz, alebo tak celkovo?"

„Tak celkovo, teraz..."

„Aha! Počkáme na šéfa, podáme mu hlásenie a vypadneme na pitvu. Lengyel bude podľa môjho odhadu pripravený okolo deviatej."

„Kašlime na pitvu, pošlime tam niekoho vyspatého. Aj tak tam nebude čo pitvať. Príčina smrti je jasná, doba tiež, žiadne guľky ani skryté stopy nehľadáme, pitevný nález ti môžem nadiktovať hneď teraz, tak čo tam? Škoda času!"

Bola to pravda. Na Buranovi naozaj nebolo čo pitvať. Oveľa zaujímavejšia bude expertíza vraku auta a plechov porozhadzovaných po okolí, ale na to majú expertov z kri-minalistických laboratórií, a tí budú skúmať do aleluja, takže sa niet kam ponáhľať.

Počkali na šéfa, vypočuli si prednášku o slušnosti voči nadriadeným a reportérkam tiež pracujúcim po nociach v neľútostnej zime, predniesli mu, čo zistili, a odovzdali písomnú správu.

„Richard, počúvaj ma, bude z toho niečo, podľa teba?"

„Neviem čo myslíš, Šaňo, ale ak zvyšovanie objasne-nosti vrážd, tak to ti môžem otvorene povedať, že nie! Tieto vraždy sa budú objasňovať až vtedy, keď niekto pochopí, že si vyžadujú dlhodobé rozpracovanie, a na to momentálne nemáme ani ľudí ani prostriedky. Aj odchod Bossa rieši celý problém iba krátkodobo. Skôr či neskôr sa objaví a všetko bude pokračovať." Oslovenie

Šaňo si k šéfovi mohol dovoliť iba Krauz a pár starších kolegov. Pre ostatných bol šéfom alebo proste pánom majorom.

Mayor veľmi dobre vedel, čo sa mu Krauz snaží naznačiť, ale chcel počuť, ako to má vysvetliť hore. Takto mal iba potvrdené, že s tým opäť nepohnú a že za súčasného stavu legislatívy a technických možností polície sú tieto vraždy nežalovateľné.

„No dobre, ale robte niečo, aby to nevyzeralo, že hádžeme flintu do žita."

„Zariadime pitvu, ale pošli tam niekoho vyspatého. Ja sa ozvem Lengyelovi, keby objavili niečo prevratné, aby sme to vedeli prví. Dozrieme, aby sa plechy z miesta činu dostali k najlepším technikom, a potom vybehneme medzi ľudí. Poobede to zapichneme, pôjdeme sa vyspať, budeme na mobiloch, keby si niečo potreboval, dobre?"

„Dobre!" rozhodol šéf a bolo na ňom vidieť, ako im závidí. Sedel za stolom vo vždy perfektnom obleku s vestičkou hodinu pred začatím pracovnej doby a pripravoval sa na prvé telefonické, aj osobné kefovanie od nadriadených, ktorých nebude zaujímať nič, iba výsledky! Kedy už konečne objasnia nejakú vraždu z podsvetia, kedy tým zmr-dom zakrútia krkom, kedy už prestane vládnuť v Našom Meste podsvetie... kedy?!

V takéto dni veľmi závidel podriadeným slobodu, možnosť vypadnúť medzi ľudí, vyšetrovať, vypytovať sa, zhŕňať informácie, jazdiť po meste, občas sa zastaviť na pivko, poobzerať mladé zadočky vo vypasovaných rifliach a kratučkých minisukniach... bolo toho veľa, čo závidel podriadeným.

„Čau, a drž sa!" poradili mu unisono a vypadli.

Čo mohli, vybavili telefonicky, pomotkali sa po oddelení, aby ich bolo vidno, a onedlho už sedeli u Jumba a dráž-dili zvedavú horu mäsa čerstvými novinkami, ktoré veľmi obratne vymieňali za pivo a iné požívatiny. Okolo obeda už toho mali dosť, aj spanilá čašníčka Alenka im to takticky naznačila, a tak vypadli domov dospať prebdenú noc a pripraviť sa na ďalšiu vyčerpávajúcu šichtu, pretože, ako výstižne poznamenal Jumbo pri ich odchode, „...aj zajtra je deň, chlapci moji milení... aj zajtra..."

A bol.

7. KAPITOLA

Keď ráno vošiel Krauz do kancelárie, všetko bolo, ako má byť.

Detektív Eduard Burger, najstarší člen mordpartie, už hodinu sedel za stolom, dofajčieval prvý balíček cigariet a zápasil s poslednou stranou ranných novín. Fischera nikde. Ani najmladší člen kolégia, mladší detektív Filip Kiss, sa ešte nedostavil. Najväčším problémom mladého chlapca po zhruba polročnom pôsobení medzi vraždármi bolo nájsť spoj, ktorý by ho včas dopravil na ranný nástup. Ostatní sa postupne zliezali ako neochotne zanovité teľce na porážku a mnohí sa tak aj cítili.

Krauz pozdravil, Burger mu iba prikývol z nepreniknuteľného oblaku dymu a nenamáhal sa zodvihnúť pohľad od novín.

Dvere sa rozleteli a stoštyridsaťkilogramová hora zvaná Vaňa, starší detektív Ivan Mikovič, sa vovalila do kancelárie. Bol to obor skoro dva metre vysoký s pupkom plzenského preborníka v pití piva.

„Boha jeho," pozdravil Vaňa a ťažko dopadol na stoličku. Aktovkou zhodil zo stola kôpku papiera, a bez toho, aby si ich všimol, začal vybaľovať desiatu, ktorú mu mamina nabalila do práce. Zje ju na raňajky, aby tesne po rannom nástupe mohol zaujať čestné miesto v bufete, kde vydrží, ak budú okolnosti priaznivé, až do obeda.

„Dobré ráno aj tebe," odzdravil Krauz a pozbieral spadnuté písomnosti, pretože to boli žiadosti do kriminalistic-kých laboratórií na analýzu zdemolovaných plechov z vy-buchnutého Buranovho auta.

Dvere opäť zavŕzgali a ukláňajúc sa ako dvaja pajáci si teatrálne dávali prednosť starší detektív Fischer a starší detektív Pavol Kukučka, ktorému hovorili Kuky Bol to krpec sotva spĺňajúci požadovanú výšku na výkon poli-cajtského povolania, ale beda tomu, kto by ho podcenil. Stena nad jeho posteľou bola vytapetovaná diplomami a medailami z rôznych majstrovstiev a podujatí v džu-de. Bol schopný zložiť metrákového rozzúreného chlapa za tri sekundy a jeho dvoch komplicov vytackať do ružová.

Všetci ho mali radi a najradšej s ním robil Krauz, vtedy si mohol v skrini nechať nielen pištoľ, ale aj odznak, sako, nohavice, ba i rozum. Kuky v pohode zvládol všetko sám, stačilo mu iba ukázať, kam má bezvládne telá ukladať. Bohovský chalan. Hneď ho bola plná kancelária.

Starý Burger nasrdene zložil noviny, zahasil cigaretu, zapálil si novú a s predstieranou zlosťou privítal osadenstvo kancelárie.

„Tak ste tu zase, banda všivavá!?"

Kuky ho na oplátku dobrosrdečne potľapkal po ramene, a pretože po zvítaní sa s Kukym nebolo isté, či dotyčný pôjde na ranný nástup, alebo na maródku, Burger radšej stíchol a prenechal iniciatívu Váňovi. Bolo vidieť, že horí nedočkavosťou podeliť sa s nimi o zážitky zo včerajšej ná-vštevy u lekára.

„Chlapci moji zlatí, čo vám budem hovoriť!? Zas *mám* naprd cukor, triglyceridy trojnásobné než je norma a cholesterol mi vraj ani nebudú hovoriť, lebo by som z toho mohol mať dlhodobé psychické problémy. Tí doktori ma furt len štvú! Sem dajte krv, sem moč, sem... nie! To som im nedal! Fakt ma už štvú! Už ani najesť sa v pokoji nemôžem!"

Pri plači nad krutosťou lekárov si Vaňa z aktovky vyložil tri dvojité krajce chleba zlepené žltučkou husacou masťou, na obrúsok rozprestrel štyri natvrdo uvarené vajcia, trojuholník údeného syra veľký ako Maternhorn a kúsok anglickej slaninky veľkej ako lanovka, čo na tú horu premáva.

Švihal, lebo dnes sa zdržal pri výťahoch a nebol si istý, či do nástupu stihne oneskorené služobné raňajky, hoci domáce už mal za sebou.

Žene doma tvrdil, že čo mu nabalí do práce, si rozplá-nuje na celý deň. Nebola to pravda! Všetko zožral už pred nástupom a do obeda bol v bufete minimálne päťkrát. Časom prišiel na to, že neustále behanie z tretieho poschodia do suterénu ho zbytočne vyčerpáva, a tak sa v bufete roz-

škridlil pri zastrčenom stolíku a vydržal, až kým neotvorili jedáleň. Potom sa pomotkal hodinku po sklade akože na kus reči s kuchárkami a na hodinku vybehol do kancelárie a áájhľa! Fajront! Poď ho domov! Niet nad domácu stravu!

„Dali mi včera na ten cholesterol lieky. Nová várka. Zase. Na letáčiku je napísané..." Vaňa si odhryzol syra a priložil kus chleba s husacou masťou a polovičku vajíčka. Kto chcel vedieť, čo je napísané na letáčiku, musel si počkať na mohutné prehltnutie a hlasné zamľaskanie.

„... vraj užívať hodinu po poslednom jedle. Lenže uznajte sami! Doma večeriame posledný raz o desiatej, o jedenástej dojedám zvyšky z večere, o polnoci idem do chladničky na skusy, o druhej v noci sa budím od hladu a dám si napolitánku s čajom, o štvrtej som opäť hore a zjem puding s banánom v čokoláde, o piatej vstávam so psom a niečo malé si zobnem na raňajky. Tak kedy, pre boha živého, mám užívať tie poondiate lieky!? Kedy som mal posledné jedlo pred spaním, keď žeriem v jednom kuse celú noc!? To mi nevie vysvetliť žiadny študovaný doktor, banda jedna, načo sú im tie vysokoškolské diplomy!?"

Vošiel starší detektív Oto Hanzel, chudučký chlapík v stredných rokoch, na prvý pohľad bankový úradník tesne pred definitívou, pokiaľ by obaja nestáli na palebnej čiare. Tam by bankovému úradníčkovi ukázal, ako sa dá zo šesťsto nastrieľať päťstoosemdesiatdeväť a priniesť domov medailu z majstrovstiev republiky.

Počkal, kým si všetci poutierali slzy, a celý rozžiarený skonštatoval, že keď sa hneď od rána rehocú, bude všetko v najlepšom poriadku a že pokojne môžu vyraziť na ranný nástup.

Vyrazili.

Sedeli za stolom v tvare T. Dlhú nožičku obsadili starší detektívi. Mládež posedávala kade-tade po kútoch, na váľande, v kreslách a podaktorí aj stáli. Dalo sa to vydržať. Nástupy sa iba zriedkavo pretiahli cez polhodinku.

„Máme čerstvý prípad z predvčerajšieho večera," začal May or, „Kuky, strávil si na ohliadke celú noc a včerajšie doobedie, tak nás konečne informuj..."

Kuky stručne zhrnul fakty a monológ zakončil konštatovaním chlapcov z pyrotechniky, že zrejme vybuchlo tisíc až tisícpäťsto gramov priemyselnej trhaviny, presnejšie to budú vedieť až po expertízach.

„Ďakujem," lakonicky zhodnotil šéf a preniesol pohľad na Krauza. Ten sedel ako vždy oproti nemu na konci písmena T.

„Čo ďalej?"

Krauz potreboval jedno malé studené pivo, pretože včera to u Jumba trochu prepískli, ale vyspať sa stihol, takže žiadne pardóny...

„Prípad je jasný, ale informovať sa dá iba interne u nás, oficiálne hlásenie zatiaľ nespracujeme. Ide o odvetnú akciu Bossa a je to v podstate pokračovanie ťahaníc z minulého roka. Ide o prachy a boj o územie. Boss je mimo republiky. Akcie by mali na čas prestať."

Krauz sa pohrával s perom a nikto ani necekol.

Šéf čakal.

Ticho.

„Fajn! Ďakujem ti za vyčerpávajúcu analýzu, a teraz trochu konštruktívnejšie. O deviatej mám poradu u krajského riaditeľa kriminálky, o jedenástej štáb, čo, ako všetci dobre tušíte, bude za prítomnosti celého vedenia polície. Čo im mám povedať, toto!? A čo mi oni povedia!? Že máme ďalšiu neobjasnenú vraždu, ktorej páchateľ behá po slobode a noviny a televízia sa odbavujú na neschopnosti polície!! Seriem na vaše zistenia o stave podsvetia v Našom Meste a o tom, kto zdrhol a kto ostal!! To sa dočítam aj v novinách! Ich bude zaujímať iba jedno, kedy už konečne chytíme nejakého vraha z podsvetia a zabásneme ho!! Kapišto!?"

Šéf bol naštvaný a nikto sa mu ani nečudoval. Všetky pohľady ako na povel smerovali do zeme. Pri takomto tóne sa ani nič inšie robiť nedalo.

„Richard! Pre boha živého, čo im mám povedať, ako to vyzerá naozaj!?"

„Naozaj to vyzerá tak, ako som ti povedal! Tu netreba hľadať páchateľa, lebo ten blbeček, čo podložil pod auto nálož, je už dávno za kopčekmi a je nepodstatný! Nemal s Búranom nič spoločné a je možné, že sa ani nepoznali. Normálna objednávka a po robote sa zdekoval. Skutočným páchateľom je jednoznačne Boss a jednoznačne po sebe s Kamilom idú. Teraz zo strachu zdrhol, aby sa hladina ustálila, ale po návrate to tu máme zase, a to je celá holá pravda, ale skús ju tlmočiť hore! Nikdy to nepochopia, že na takéto vraždy neexistuje metodika, žiadna príručka, žiadne bežné praktiky, zaužívané pracovné postupy, nič! Žiadne stopy z miesta činu! Zhola nič! Vraždy na objednávku sa dejú po celom svete a nikto si s tým nevie rady, ani u nás nie, či sa to niekomu páči, alebo nie! Existuje iba jediná cesta, ktorá vedie k výsledkom..." všetci ako na povel zodvihli hlavy a s nefalšovaným údivom počúvali kolegov výklad, „... a je zdĺhavá a riskantná."

Krauz urobil dramatickú odmlku. Všimol si, že zaujal aj Mayora.

„O vraždách na objednávku treba vedieť dopredu, aby sa urobili opatrenia na záchranu a pasca na páchateľa... a objednávateľa. Je iba jediná možnosť... infiltrácia."

Mayor vzhliadol k nebesiam a ustarane sa oprel o operadlo stoličky.

„Už som dúfal, že si niečo vymyslel... o tom sme už tisíckrát debatovali."

„A tisíckrát budeme. Iné východisko neexistuje."

„Kde, pre boha živého, by si chcel na to zobrať ľudí, peniaze..."

„To nie je naša starosť! Nepleť sa! To vôbec nie je naša starosť. My tu nie sme na to..."

Dvere sa bez zaklopania rozleteli a na prahu stál podplukovník Muller. Guľaté telíčko bolo napasované v neprimerane malom obleku a z lysej hlavy sa mu valil pot. Chvatne vylovil bielu vreckovku a utierajúc si čelo bez pozdravu spustil. „Tak to som naozaj rád, že tu pekne sedíte všetci pokope, aspoň to nebudem musieť tisíckrát opakovať každému zvlášť! Vonku sa zabíjajú mafiám jeden za druhým, z ministerstva mi už volali aspoň stokrát, na obed mám byť u policajného prezidenta a o tretej je tlačovka, a vy si tu vysedávate, poradujete si pekne v teple a ani vás nehne chytiť toho zmrda a posadiť ho do chládku! Alebo kohokoľvek z tej ich posratej mariánskej partie, aby už konečne dali novinári pokoj a nerýpali do mňa ako besní!! Pán Krauz...!" riaditeľ pátravo behal očami sem a tam po prítomných, z ktorých sa už skoro polovica odvážila nadýchnuť. Krauza nevidel, pretože sedel tesne pred ním a bol mu otočený chrbtom. Krauz sa neochotne zahniezdil a nepatrne sa na stoličke pootočil:

„Prosím, pán riadi..."

„... aha, tu ste!! Pokiaľ viem, tak priamo z miesta činu ste išli na nejakú schôdzku do podsvetia, je tak!? Kde sú nejaké výsledky!? Kde je ten Boss, či ako mu to všetci hovoríte!? Prečo tu nesedí a nepotí krv!? Kde je niečo, čokoľvek, čo by som mohol predhodiť novinárom a zapchať im huby?!"

„Boli sme s ním, to je pravda. V tejto sérii vrážd nebol zatiaľ vypočutý jediný svedok, nikto nepodal relevantnú informáciu smerujúcu k jeho osobe, nemáme v rukách jediný dôkaz, na základe ktorého by sa dalo vzniesť obvinenie proti konkrétnej osobe, nevieme..."

„Preboha!! Stačíí! Dokedy ešte budete stále dokola omieľať tú istú pesničku?! Nemáme! Nevieme! Nedokážeme! Nechceme!! Dokedy ešte?!" riaditeľ skoro jačal. Potoky potu sa zmenili na ľahký jarný príval po odmäku. „Už toho mám plné zuby! Dobre ma počúvajte, čo vám všetkým pánom vraždárom poviem. Teraz sa zoberiete, zatknete toho Bossa, posadíte ho na stoličku a budete ho vytáčať tak, ako dokážete vytáčať všetkých ostatných zaťatých zadubencov! Budete do neho hučať dvadsaťštyri hodín, až kým z neho niečo nevypadne, jasné?!!"

„Jedine ak hovno!" povedal pohotovo Fischer. Teda... nepovedal, iba si to pomyslel, ale v danej situácii, keď väčšina prítomných už modrala od nedostatku kyslíka, aj to bol prejav hrdinstva.

„Pán riaditeľ," skúšal ďalej Krauz, „o schôdzke v podsvetí sme s kolegom Fischerom spracovali hlásenie a postúpili ho podľa služobných predpisov vyššie. V hlásení sa jasne uvádza, že Boss je toho času mimo územia republiky, schováva sa z obavy o život a tak skoro sa nevráti. Ďalej, na zatknutie sme nemali žiadny zákonný dôvod..."

„Pekne! Takže ste ho už mali v rukách a nechali ste ho frngnúť! Pekne, a to majú byť esá našej kriminálky, pán Mayor!? No nič. Zariadim sa podľa toho a vy robte, čo som vám povedal, a

nehľadajte stále zákonné dôvody, ako niečo neurobiť, radšej sa sústreďte na to, ako niečo urobiť, a to čo najskôr, ak vám môžem dobre radiť...!!" Treskol s dverami a vraždári začali opäť dýchať. „Čo si to, Richard, hovoril o kúsku zdravého rozumu našich nadriadených? Že vraj musia niečo pochopiť, či ako si to...?" neodpustil si Fischer.
Mayor strnulo sedel a bolo na ňom vidno, že je v rozpakoch.

„Je to idiot," skonštatoval starý Burger, a pretože bol najstarším z osadenstva, nikto si nedovolil oponovať.

„To áno, ale je to riaditeľ! Má na to papiere z vysokej školy!" nadhodil sarkasticky Fischer a bezmocne pokrčil ramenami.

„To študoval idiociu?" začudoval sa Kuky.

„Nie, právo! Papiere má na právnika. Idiot je bez papierov...!" vysvetlil mu Fischer.

„Tak dosť!" zasiahol Mayor, ktorý nemal na ich žartovanie náladu. Chvíľu váhal, ako sa zachovať, či lojálne k vrchnosti a podporiť riaditeľove príkazy, alebo racionálne.

„Richard, treba..." zaváhal.

„Ja viem, nemáš to ľahké. Vezmeme si ten prípad na starosť. Spíšeme s Fischerom ďalšie hlásenie, že je naozaj v zahraničí, a skúsime to podporiť aj správou z hraničného priechodu, aby to bolo tip-top. To je tak maximum... určite tu dnes nebude sedieť na stoličke, ako si niekto predstavuje... chápeme sa?"

„Iste," potvrdil Mayor a bol mu vďačný za vytrhnutý tŕň, „prejdime k ďalším úlohám, páni..."

Nástup skončil a všetci sa rozpačito rozliezli. Kto mal zdravý rozum vypadol von, aby bol mimo dostrelu, silnejšie nátury riskovali aj druhú zrážku s...

Pracovný deň naberal na obrátkach, komu bolo súdené, ten sa radil na poradách a kto poslúchal, ten sa mohol ísť poflákať po okolí, odborne povedané, preventívne pôsobiť v teréne.

Bolo 14,32 a do ukončenia pracovného dňa ostávala slabá hodinka. Vaňa chvíľu zvažoval, či doje údený syr, alebo pozbiera papiere, čo mu popadali za celý deň pod stôl. Dojedol syr.

„Je to idiot, nech je ako chce," prisvedčil Burgerovi, ktorý nič nepovedal už dobrú polhodinu a preto prekvapene vzhliadol od novín.

„Ten náš veľkomožný," vysvetlil Vaňa.

„Aha!" pochopil Burger a pokračoval v čítaní.

Vošiel Kuky a zachytil posledné slová dialógu.

„O kom rozprávame?" snažil sa zapojiť a využiť tak posledné chvíle pracovnej doby.

„Okom pozeráme! Rozprávame ústami, kedy si to už zapamätáš?" opravil ho Burger a ani sa neunúval vzhliadnuť od novín.

„Snažíme sa zhodnotiť ranný výkon nášho riaditeľa," vysvetlil mu Vaňa celý šťastný, že má s kým klábosiť. Ku-ky bol vďačný partner a netrvalo dlho a zistili, že majú na vec zhodný názor.

O 14,49 vošli do kancelárie Krauz a Fischer. Nabehali sa za celý deň až až, ale do terénu nezdrhli zo strachu pred riaditeľom ako väčšina sraľov. Vypadli von, lebo sľúbili šéfovi, že mu podržia pred riaditeľom chrbát. Ešte raz preverili, či Boss naozaj zdupkal, potom sa zastavili na hraničnom priechode a u kamaráta preverili pohyb cez „čaru" za posledné tri dni, pričom zachytili niekoľko známych a celkom zaujímavých mien. Navštívili ešte zopár adries, aby si preverili postavenie druhej, tentoraz poškodenej strany, ale o Kamilovi ani Buršlákovi nebolo ani sly-chu. Buranova smrť ich zahnala do dier, ale Krauz vedel, že sa stiahli iba naoko a odvetný úder nedá na seba dlho čakať. V duchu sa iba modlil, aby Bossa načapali niekde za hranicami, niekde v riti na druhom konci zemegule, hocikde, len nie v ich rajóne.

Spísali stručné hlásenie a učesali to tak, aby aj idiot pochopil, čo sa deje a kde sú hlavní aktéri. Potom hlásenie odniesli riaditeľovi.

O 15,19 sa vrátili a ich usmiate tváre zarazili všetkých prítomných. Spýta vo po sebe zazerali.

„Nebol tam, ešte je na tlačovke s novinármi, tak sme mu hlásenie nechali u sekretárky," vysvetlil Fischer.

O 15,24 sa Vaňa zohol po aktovku, zhrnul do nej zo stola igelitové vrecká, ktoré sa na zabalenie proviantu dajú použiť aj zajtra, niekoľko dôležitých spisov zamkol do zásuvky a chystal sa zapečatiť plechovú skriňu.

O 15,25 sa k nemu pripojil vrtký Kuky a bol zbalený a pripravený na odchod oveľa skôr než Vaňa.

O 15,26 sa Krauz a Fischer konečne dohodli, kto dnes platí a kto si dá u Jumba malé chladené zadarmo.

O 15,27 zazvonil telefón a starý Burger spoznal hlas službukonajúceho dôstojníka z centrály. „Oddelenie vrážd, Burger..."

„To som rád, chlapci, že som vás ešte stihol. Mám tu na linke bláznivú babu a neviem čo s ňou, splieta niečo o vražde, tak sa s ňou dohodnite, nahrávať nemusíte, ja mám mašinky pustené, tak príjemný deň, chlapci...!"

„... prosím! Haló, haló! Rýchlo..."

„Dobrý deň, madam. Tu starší detektív Burger, oddelenie vrážd. Ako vám môžeme..."

„Prosím vás, rýchlo! Nedýcha! Čo mám robiť...?!"

Burger zbystril pozornosť. V pozadí telefonátu začul slabú sirénu a potom ďalší ženský hlas, ako víťazoslávne kričí niečo o lekároch, sanitke a že už idú.

„... nedýcha!" jačal ženský hlas a Burger pohotovo stlačil tlačidlo hlasného odposluchu, aby aj ostatní pochopili, že dnešný pracovný deň nebude mať len osem hodín. Vaňa ťažko dosadol na stoličku a Kuky, ktorý mal vo vrecku dva lístky na super triler s prekrásnou blondínkou s trojkami kozami, zhrozene vyvalil oči.

„Pani, len pokoj, prosím vás, upokojte sa a povedzte mi meno a odkiaľ voláte!"

„Reisová! Predsa Reisová! Monika Reisová!"

„Dobre. Pani Monika..."

„Monika je moja dcéra! Nedýcha! Poďte rýchlo, prosím vás, rýchlo...!"

„Prídeme, pani Reisová, prídeme, ale povedzte mi adresu..."

„Koho...?"

„Ad-re-su! Odkiaľ voláte!?"

„Strmé schody tridsaťtri, rýchlo..."

„Dobre, pani Reisová, to je panelák, alebo rodinný dom?"

„Dom! Preboha... ona nedýcha... je hore, v izbe, nedýcha..."

„Dobre, pani Reisová, ešte chvíľu sa sústreďte! Povedzte mi, čo sa stalo vašej dcére. Stala sa jej nehoda, alebo srdiečko, alebo... prečo voláte políciu?"

„Má sáčok!"

„Nerozumiem vám, čo má srač... prepáčte, nerozumiem vám ani slovo, čo to má!?"

„Má sáčok!! Na hlave má sáčok a na krku špagát. Hrubý... a je celá... je celá krvavá..."

Z reproduktora sa ozval kvílivý výkrik a nasledoval usedavý plač. Hukot sirény zosilnel a potom zmĺkol. Sanitka dorazila. V telefóne to cvaklo a bolo ticho.

„Kurva," povedal Kuky a vo vrecku zhúžval lístky do kina.

„Burger a Kuky, jedno auto! Vaňa, zožeň si Hanzela, kým ti nezdrhne domov, a zoberte si druhé auto. Ja s Fi-scherom tretie auto, to nám zatiaľ stačí! Stretneme sa na mieste a zistíme, o čo ide, potom sa uvidí!"

V kancelárii nastal pohyb ako v mravenisku po dopade prvých kvapiek moču. Nikto nikomu nezavádzal, hoci všetko sa dialo kozmickou rýchlosťou na pár metroch štvorcových. Plechové skrine sa ako na povel rozďavili a vypľúvali puzdra, pištole, kovové putá, baterky...

„Idem za Šaňom, dám mu vedieť, kam ideme, a vy si švihnite!" Krauz vedel, že šéf nikdy neodchádza z pracoviska pred štvrtou.

„Dobre, Richard, ja ostanem tu a zablokujem ešte dve dvojice s autami, ty mi okamžite podaj správu, ako to tam vyzerá a či ich budeš potrebovať. Drž sa!"

8. KAPITOLA

Strmé schody tridsaťtri. Rodinný dom v okrajovej štvrti Nášho Mesta, vo štvrti, ktorá polohou skôr patrila vidieku. Lukratívne pozemky a miliónové vily na hranici dvoch svetov. Dosť blízko do centra, aby sa dalo pohodlne cestovať do práce, ale zároveň dosť ďaleko od centra, aby mal človek pokoj po práci a užíval si ticho, vzduch a slniečko pri záhradnom bazéniku.

Číslo tridsaťtri našli veľmi jednoducho, v zástavbe rodinných domov spravidla čísla stúpali smerom od centra mesta. Okrem toho, všetky ulice a čísla na domoch boli umiestnené na jasne viditeľných miestach.

Pred domom stála sanitka v neprirodzene šikmej polohe s dvoma kolesami na chodníku. Pred ňou policajné auto s majákom. Nikde ani živej duše. V týchto štvrtiach ľudia nechodili peši ako na sídlisku. Každý používal auto a vystúpil z neho až v krytej garáži v suteréne domu.

Žiadne auto súkromnej televízie, žiadni reportéri, žiadni policajní funkcionári, nič! Rodina Reisových zrejme nepatrila k mafii ani k podsvetiu, takže neboli zaujímaví. Aká radosť pre chlapcov z oddelenia vrážd, ideálne pracovné podmienky!

Krauz zaparkoval za sanitkou a s Fischerom sa pomaly súkali von. Už pracovali, už boli v strehu. Prebehli pohľadom ulicu a fixovali si detaily. V tom momente dorazil starý Burger a krpatý Kuky.

„Už sme tu boli, nikde nikoho, tak sme si to tu obišli dokola. Všade prázdnota, úplne mŕtvo," vysvetlil Burger.

Z protismeru sa váhavo blížilo auto. Na ohybe cesty zastalo, akoby sa posádka radila, potom sa rozhodli a auto vyrazilo k odstavenej kolóne, ignorujúc zákaz vjazdu. Chlapci spozorneli.

Vaňa s Hanzelom narušili jednoliatosť parkujúcich áut a drzo zastali čelom pred označeným policajným autom.

„Do riti! Kto sa tu má vyznať! Jeden barak ako druhý, čisté bludisko!" zamrmlal Vaňa za volantom.

„Iste," neodpustil si Fischer, „na každom rohu plechová tabuľa, na každom dome polmetrové číslice, ale pre niekoho je to bludisko ako pre Minotaura!"

„Kto je to ten Minotaur?" spýtal sa Kiss, policajné ucho, ktoré zbalil Vaňa na chodbe a pokazil mu nádejne sa vyvíjajúce rande so spolubývajúcou z policajnej ubytovne.

„Minotaurus, synček, Minotaurus!" otcovsky ho pokarhal Fischer, „ale nič si z toho nerob, to je funkcionár z ministerstva, čisté hovädo, preto mu aj narástla hovädzia hlava s rohami."

„Jeho žena je filcka?" Kiss prejavil živý záujem o informácie tohto druhu.

„Povedal som rohami, nie parohami, chlapče!" dorazil ho Fischer a nehodlal to ďalej rozoberať. Kuky s Hanzelom sa ticho uchechtávali a mladý Kiss si až teraz uvedomil, že ako tisíckrát predtým opäť naletel, a smutne pokrčil plecami. Bude ešte dlho trvať, kým sa zžije s chalanmi. Ani po niekoľkých mesiacoch služby nebol schopný postrehnúť začiatok alebo koniec srandy, hoci väčšinou si ju robili z neho. A keď spolu hovorili Krauz s Fischerom, bol úplne mimo. Nikdy nevedel, kedy rozprávajú vážne a kedy si ich netreba všímať.

Bolo 16,09 a na mesto sa zniesla tma. Domčeky ožívali tlmeným blikotavým svetlom uväzneným za závesmi, žalúziami a roletami od výmyslu sveta. Akoby si životodarné svetlo každý cenil nad zlato a nechcel sa oň podeliť s nikým vonku. Tam boli policajti a každý v kútiku srdca túžil byť niekde vnútri, kam patrí, pretože počas ponurých zimných večerov človeka automaticky ťahá domov.

Bola tu aj mŕtva Monika, a tak nikto nepôjde domov, cli-vota sem, clivota tam, ide sa za ňou!

„Poďme!" zavelil Krauz a premkla ho mrazivá zima januárového podvečera. Otvoril kovovú bráničku v nízkom plote z drevených latiek a okrasných drevín. Koniec plota nebolo vidno, plynulé prechádzal na susedný pozemok a ďalej k ďalšiemu susedovi až končil kdesi za horizontom. Stavebné parcely kolmo na hlavnú ulicu oddeľovali iné ploty. Boli vysoké, väčšinou z pozinkova-

ného pletiva vylepšeného rákosím alebo živým plotom strihaným do výšky chlapa alebo aj vyššie. Niet nad súkromie, ktorého majú obyvatelia rodinných domov tak málo.

Pred domom bola záhradka so skalkou a prázdnym jazierkom. Vedľa každého domu sa dalo chodníkom prejsť do zadnej časti, kde Krauz očakával nejakú záhradku alebo trávniček s bazénikom. Z ľavej strany sa spoza plota prirútil čierny teriér, vrazil do pletiva a hlasným brechotom vymedzoval hranice teritória.

„Kuky, pes! Nezabudnime zistiť, kde je pes Reisových a kde je pes od susedov napravo a či sú tiež takí ostrí, ako tento tu, dobre?"

„Dobre Richard, píšem si."

Zazvonili a dvere sa okamžite otvorili. Mohutný policajt v kožuchu si premeral plné priedomie unudene sa tváriacich mužov a položil im otázku, na ktorú mohol Krauz odpovedať jedine myknutím pliec a slabým prikývnutím.

„Naši?"

Krauz s Fischerom vošli, ostatní bez slova a bez povelu ostali vonku. Niektoré samozrejmosti sa plnili automaticky. Čím viac ľudí na mieste činu, tým viac pošliapaných a zničených stôp! Krauz s Fischerom si zatiaľ vystačia aj sami.

Druhý uniformovaný policajt bol vyvalený v hlbokom kresle na širokánskej chodbe.

„Čo robíte, chlapci?" spýtal sa Krauz.

„Nič," povedal pravdu sediaci kolega, ale pretože Krauza nepoznal a nemohol ani tušiť, čo je to za zviera, pomaly a neisto sa postavil.

„Čakáme na vyšetrovateľa. Mali sme motohliadku a do vysielačky sme dostali pokyn preveriť túto adresu, vraj je tu mŕtvola, ale hore sú lekári a nechceli sme tam dupať, kým nezistia, či ešte žije, alebo čo sa vlastne stalo," doplnil.

„Správne," pochválil ho Krauz, „než máte všetko na okolí rozdupať, tak radšej seďte a čakajte."

Rozdelili sa. Fischer zamieril do zadnej časti prízemia, Krauz napravo. Obaja sa prikrčili a sledovali podlahu. Nič nebolo momentálne dôležitejšie ako stopy na kobercoch, pretože tie sa dali zničiť najskôr. Všetko nad zemou sa dalo zadokumentovať aj neskôr, ale podlaha nie. Hľadali hocičo, vlas, chlp, črepiny, úlomky, útržky, fľaky, škvrny, všetko, čo bolo podozrivé, pretože v tomto štádiu nemohol nikto vedieť, čo môže a čo nemusí mať vzťah k vražde, ak to vôbec bola vražda. Boli tu na to, aby to zistili.

Krauz zamieril k dvojkrídlovým dverám a hánkami drgol do pootvorenej polovičky. Prekrásna priestranná obývačka zariadená s vkusom profesionálneho dizajnéra mala jednu malú chybičku krásy. Tri rady povytiahnu-tých zásuviek a otvorený bar, pripomínajúci skrýšu Al Caponeho v časoch najtvrdšej prohibície. Obsah Krauza teraz nezaujímal, jeho pozornosť upútali veci zo zásuviek porozhadzované po koberci. Chcel urobiť krok, ale rozmyslel si to a vrátil nohu späť. Ešte bude dosť času.

„Do riti!" okomentoval nález a bolo mu jasné, že hra na infarkt sa skončila. Ak policajti nájdu mŕtvolu, môže to byť infarkt, nešťastná náhoda, samovražda alebo niečo podobné. Ak leží uprostred bytu, kde sú vysypané zásuvky a vyrabovaný bar, v ktorom veľa ľudí máva okrem alkoholu aj nejakú šperkovnicu, je to blbé. Z toho sa už väčšinou chlapci z oddelenia vrážd nevyvlečú!

Takýto začiatok roka si Krauz nepredstavoval ani v najčiernejšom sne. Dve mŕtvoly po sebe a páchatelia v nedohľadne.

Z vrecka vybral odznak kriminálnej polície a vrátil sa ku kolegom v uniformách. Koniec oťukávania, bolo treba začať natvrdo.

„Chlapci, ja som starší detektív Krauz z oddelenia vrážd," otrčil k nim odznak a pokračoval, „vyzerá to dosť hlúpo, ako som si všimol v obývačke. Predbežne budeme čakať na vyšetrovateľa, ale kým príde, preberám velenie. Jeden nech zatiaľ stráži vchodové dvere, napríklad ty, druhý dvojkrídlové do obývačky tam vzadu a nikoho nepustite dovnútra, jasné? Nikoho! Ak by boli problémy, okamžite ma zavolajte!"

Fischer sa vynoril zo šera a v tvári mal napätý výraz.

„Richard, poď sa pozrieť, toto nevyzerá dobre! Poď opatrne popri stene."

Zaviedol kolegu do úzkej spojovacej chodbičky, ktorá ústila do druhej izby, asi hosťovskej, ktorá bola zariadená skôr športovo, dalo by sa povedať klubovo. Drevenú podlahu nepokrýval koberec od steny po stenu, len pod sedacou súpravou a kartárskym stolíkom boli dva drahé perzské koberce. Diván bol mohutný, kožený s dvoma obrovskými kreslami. Steny vyložené drevom, krb, zopár egyptských suvenírov a biliardový stôl. Starožitná knižnička s imitáciami vzácnych zväzkov v pôvodnej väzbe pôsobila v kombinácii s egyptskými soškami trochu rozpačito, ale proti gustu nijaký dišputát. Uprostred zadnej steny pôsobili ako päsť na oko biele umelohmotné dvere vyplnené mliečnym sklom a veľkou chrómovanou kľučkou. Fischer podišiel k dverám a mykol kľučkou dole, takže ostala akoby zlomená. Ozvalo sa slabé zasyčanie a potom Fischer posunul kľučku ešte o malý kúsok a ramenom sa zaprel do dverí. Mľaskli ako dvere na chladničke a neochotne sa otvorili. Krauz si s uspokojením všimol, že Chosé má ešte stále rukavice.

„Vákuovky," vysvetľoval Fischer, „Prečo sú tu, pochopíš hneď."

Bol tam bazén s hladinou neprirodzene nehybnou ako napnutá celofánová fólia. Všetko bolo tyrkysovo modré. Príjemne teplý a vlhký vzduch pohladil detektívov po tvári a Krauz zacítil nepatrný prievan a slabý zápach chlóru. V opačnom rohu boli otvorené ďalšie dvere a Fischer zamieril priamo k nim. Za nimi v nepreniknuteľnej tme Krauz tušil ešte jednu miestnosť, ale aby sa k nej dostali, museli prejsť vedľa bazéna a riskovať pošľapanie stôp. Váhal. Ľavá stena zo skla poskytovala pochmúrny výhľad na premrznutý šedivý trávnik, ohnisko so záhradným gri-lom a pár okrasných drevín. Majiteľ domu nepotreboval mrkvu ani cibuľu, všetko si mohol kúpiť. Jedinou potrebou bol pokoj a pohodlie, a tomu bola prispôsobená celá plocha záhrady.

Rozhodol sa. „Musíme ísť opatrne po hrane bazéna, aby sme niečo nepošliapali. Choď prvý, Chosé!"

Fischer zaviedol kolegu do malej prezliekárne, sporo a veľmi účelovo zariadenej skrinkou na topánky, vešiačikmi a skrinkami na župany a plavky. Tadiaľto sa vykúpaní návštevníci veľmi jednoducho dostali von na gardenparty, alebo naopak, pripitučké a roztúžené dvojice sa od táboráka mohli nepozorovane presunúť do bazéna.

Krauz hodil očkom na dvere do záhrady a pochopil príčinu prievanu. Boli nepatrne pootvorené, ale to by mu tak neprekážalo, ako otvor v nich tesne nad zemou.

„Prístupová cesta páchateľa," skonštatoval Fischer a zapálil svetlo.

Krauzov pohľad automaticky padol na podlahu.

„Nič, žiadna trasológia, už som to skontroloval. Ani jedna stúpaj," pochválil sa Fischer.

„Je to to, čo si myslím?" spýtal sa Krauz a pohľadom ukázal na otvor v spodnej časti dverí.

„Určite! Dvierka pre psa."

„Alebo mačku!"

„Alebo korytnačku!"

„Choď do kelu aj s korytnačkou, tá nepreskočí prah!"

„Že nie?! A čo korytnačka slonia? Vieš, aké má dlhé nohy?"

„A vieš, aký má široký pancier, ty vták... sloní!? Kde by sa tá vmestila do takého úzkeho... áále, aspoň ma neštvi!" Krauz hral naštvaného. Chosé to už nevydržal a vyprskol. Rozosmiali sa a navzájom sa počastovali neslušným gestom, vztýčeným prostredníkom.

„Neblbni, Chosé, začína to byť vážne! Radšej poď..." Krauz sa zarazil. Chcel poslať kolegu von, aby niekde na trávniku našiel vylomené lietacie dvierka, ale zbadal ich opreté o stenu sotva meter od skrinky na topánky.

„Tu sú! Už som ťa chcel vyhnať von, ale... našiel som ich... hoci..." na chvíľu sa zarazil a chcel domyslieť niečo, čo sa mu v tom momente zdalo veľmi dôležité, ale naliehavý hlas z chodby ho vyrušil.

„Páni detektívi!" ozvalo sa za nimi a vodná hladina niesla ozvenu ako v jaskyni. Zhasli a vrátili sa do hosťovskej izby. Volal ich lekár rýchlej zdravotníckej pomoci v červených montérkach.

„Vaši chlapci mi povedali, že vyšetrovateľ ešte neprišiel a že vy to tu zatiaľ vediete, tak komu mám odovzdať správu...?"

„Dobrý večer, pán doktor. Môžete mne, ja som starší detektív Krauz z oddelenia vrážd," predstavil sa Richard a podali si ruky. Lekár mu odovzdal niekoľko tlačív, ktoré potom prevezme vyšetrovateľ a súdny lekár, ktorý sa zúčastní obhliadky tela na mieste činu. Krauz dúfal, že to bude Lengyel. Údaje od lekára, ktorý s telom manipuloval prvý, budú orientačným bodom pri práci súdnych znalcov, ktorí budú musieť zistiť, čo sa dievčaťu stalo. Všetko do seba zapadalo ako stavebnica z léga.

„Poďme niekam, kde sa môžeme porozprávať, povedzme do kuchyne..."

„Nie, tam nie! Je tam matka zavraždenej a jej teta, kolega im musí niečo pichnúť na upokojenie, lebo skolabujú."

„Do kelu, to nie je dobré, pán doktor. Po tých vašich injekciách z nich nedostaneme rozumné slovo," rozhorčil sa Krauz.

„To je fakt, ale takto to bude trvať iba pár hodín, ale ak skolabujú a prevezú ich do nemocnice, máte ich odpísané na niekoľko dní!"

„Tak si sadnime tu," rozvalili sa v mohutných kožených kreslách klubovne.

„Zavraždená je Monika... Monika Ra..." doktor prehadzoval jeden list za druhým.

„... Reisová," pomohol mu Chosé.

„... Reisová, študentka piateho ročníka architektúry. Tento rok by promovala. Zaškrtená, podrezaná, znásilnená... správne poradie si zistíte na pitve... na hlave natiahnutá igelitová taška utesnená povrazmi... bola už mŕtva, keď sme prišli. Odhadujem tak dve-tri hodinky. Našla ju matka, keď prišla domov z práce, volala nás presne o pätnásť štrnásť. To je všetko z našej strany, ostatné je v papieroch pre súdneho lekára, dáte mu to však, nemusíme čakať?"

„Nemusíte, zariadim to. V akej polohe bolo telo?"

„Matka ju našla na posteli, ležala na znak, nohy mierne pokrčené a od seba, bola úplne nahá, iba na nohách mala hrubé červené štrikované fusakle."

„Fusakle?"

„Áno, klasické zimné fusakle, v akých sa chodí lyžovať. Dali sme ju na zem, lebo na posteli k nej nebol prístup, má ju úplne v rohu izby. Viem, že to nemáte radi, ale záchrana života je prednejšia, chápete ma, dúfam? Ale máte šťastie, dnes slúžim s Chromíkom, ten vám ju nafotil..."

„Prosím!?" zdúpnel Fischer.

„Odfotografoval ju. Hneď ako sme prišli do izby. Ja viem, nemal by to robiť, je to proti predpisom, ale on je už raz taký. Detektív-amatér! Vyžíva sa v takýchto prípadoch a vždy nosí so sebou Polaroid. Nedá si pokoja, kým ho niekto nenakope do... ale myslím, že vy na neho bonzovať nebudete, vám to skôr pomôže, ako uškodí, však?"

„Chromík je váš...?"

„Vodič a saniťák. Ale dnes sme tu traja, takže sme fotografovaním nič nezanedbali, ani neomeškali, ak máte toto na mysli."

„Nie, to nie. Iba to meno... také, povedal by som, že nepatričné pre saniťáka. My ho určite nebonzneme, ale fotografie nám musí poskytnúť, dúfam, že nebude robiť obštrukcie, chápete..."

„Iste, on ich vlastne robí preto, lebo dúfa, že raz odhalí bohovský zločin a vy si ho konečne všimnete a zoberiete ho na polovičný pracovný úväzok!" doktor sa rozosmial a nakazil aj detektívov.

Lekár sa predklonil a zareval: „Paľo! Paľóó! Poď sem!"

Paľo prišiel a nesmelo sa pozdravil.

„Neboj, už to vedia a neuhryznú ťa kvôli tomu, ukáž to sem!"

Paľo vybral z obrovského vrecka červenej montérkovej uniformy dve fotografie so širokou obrubou a podal ich Fischerovi. Dva originály, z ktorých už nikto nikdy neurobí kópie. Dva originály, ktorých hodnota bola pre detektívov väčšia než dvoch originálov od Picassa.

Fischer si ich prezrel a podal kolegovi. Jeden záber kolmo zboku a jeden od nôh pozdĺž tela. V strede toho druhého hniezdilo naširoko rozďavené dievčenské pohlavie, vyholené tak, že medzi pupkom a prirodzením zostal iba tenučký prúžok žltých chĺpkov. Kolená boli mierne pokrčené a ďaleko od seba, ruky voľne pozdĺž tela. Tvár prekrýval roztrhaný igelit nákupnej tašky. Keby Krauz nevidel aj ostatné smutné súvislosti, povedal by, že je to umelecký záber s výbornou kompozíciou.

Alebo sprostá pornografia.

Krauz vždy tvrdil, že autá prvej zdravotníckej pomoci by mali byť povinne vybavené videokamerou, alebo aspoň fotoaparátom, a v takýchto prípadoch by mali povinne urobiť aspoň jeden záber na to, čo potom celé rozhádžu a zničia. Množstvo stôp na telách obetí ničili z nevedomosti a v chvate, pretože záchrana ľudského života je naozaj na prvom mieste... hoci v mnohých prípadoch musel skúsený lekár vidieť, že Cháron už dávno odrazil od brehu. Nedalo sa s tým nič robiť, oni mali svoje povinnosti a svoje predpisy a Krauzovci zasa svoje.

Paľko sa vykašlal na predpisy, riadil sa zdravým rozumom a dal do rúk chlapcom poklad najcennejší. Vidieť presnú polohu tela so všetkými stopami tak detailne, to by si zaslúžilo nielen pochvalu, ale priam metál.

Preto sa Krauz postavil a pozrel mu spriama do očí.

„Kámo, tie fotografie by si nadriadení mohli vysvetľovať všelijako, vieš o tom, že sú rôzne úchylky..."

„Ja som chcel iba pomôcť..."

„Dobre, dobre, my tu nie sme na to, aby sme ti podrážali nohy a bonzovali, len aby bolo medzi nami jasno..."

„Ja som chcel iba pomôcť! Mám u vás brata a viem, ako sa rozčuľuje, keď sa pošliape a zničí miesto činu..."

„Chromík? A kde robí?"

„Na Ministerstve vnútra, na autobráne..."

„No, ešte že máš experta v rodine! Takže to uzavrieme. Vie niekto z rodiny obete, že si fotografoval?"

„Nie, baby ostali tu dole, až potom sme ich zavolali..."

„V poriadku, takže o ich existencii vieme iba my, je tak? Tak to aj ostane! Jasné? Pochopiteľne, že obidve ti musím zhabať ako dôležitý dôkaz, to dúfam chápeš, nie?"

„Iste, iste, veď preto som ich aj robil, chcel som iba pomôcť! Nie som žiadny úchyl!"

„Výborne! Medzi nami, díky brácho! Možno sa ukáže, že sú oveľa dôležitejšie, než si teraz myslíme. Vďaka, a nikomu ani slovo!"

Krauz ho povzbudivo trafil do ramena a fotografovi sa viditeľne uľavilo. Ten úvod ho mal iba zmiasť a pripraviť, aby sa necukal, keď mu oznámia, že jeho umelecké výtvory prepadnú v prospech štátu. Krauz dosiahol svoje.

„Apropo... k pôrodom ťa, dúfam, nevolajú..."

„Nie, to nie... vy myslíte... teda... mali by ste záujem o nejaké... zábery...?"

Krauz s Fischerom stuhli, tri sekundy ovzdušie hustlo a potom sa doktor so saniťákom rozrehotali na plné hrdlá. Doktor nastavil dlane a saniťák po nich pleskol. Krauz s Fischerom sa k nim pridali a s úľavou si uvedomili, že nielen u polície pracujú normálni ľudia so zmyslom pre humor, povznesení nad škrupulózne predpisy a nariadenia.

„Šibe vám?!"

Z kuchyne sa prirútil tretí záchranár a zhrozene vyvaľoval oči.

„Tie dve tam na striedačku odpadávajú a vy tu máte z toho čurinu... aha, vy ste od polície? Tak vy sa rehocte, koľko chcete, ale vám, páni kolegovia, sa čudujem, trochu piety a profesionality, pán doktor...!!"

Zhrozenie nebolo predstierané. Tretí evidentne nezapadol do partie. Doktor sa znechutene rozlúčil a s plamienkami šibalstva v očiach odišiel.

„Držte sa, a keď ho chytíte, dajte vedieť, Chromík sa poserie od radosti, ak by vám tie jeho úchylácke fotky pomohli... aj tak je to úchyl... jeden... šikovný!"

Krauz vybral mobil a zavolal Mayora.

„Šaňo? Počúvaj, vyzerá to na originál mord. Pošli mi sem, koho ešte chytíš v robote. Zabezpeč komplet výjaz-dovku, daj vedieť nášmu vyšetrovateľovi, technikov pošli aspoň dvoch, nejakých psovodov, chlebíčky, kaviár, Metaxu... však to poznáš, ako obyčajne."

„No, aby ťa ten humor prešiel, tak ti tam ide na pomoc Muller..."

„Nie! Doboha, to nie! Konečne jedna normálna vražda, a ty takto!?"

„Už nie je normálna, drahý môj, už nie! Vieš, kto je jej otec?"

„Asi starý Reis, nie?"

„Správne! Emanuel Reis! A kto to je?"

„Asi motýľ z kreslenej rozprávky o makovej panenke, čo ja viem?!"

„Veľvyslanec vo Švédsku... jeden zo žeravých kandidátov na ministra zahraničných vecí v budúcich voľbách."

„Ježišukriste... idem domov! Kašlem na to, idem naozaj domov! Toto sa už nedá vydržať! To sa už do penzie nedočkám normálnej, obyčajnej vraždičky bez podsvetia, prominentov, mafiánov, riaditeľov... ááá, práve prišiel! Tak teraz môžem závidieť ja tebe post v prítmí kancelárie. Drž palce! A len tak medzi nami, dala by sa táto informácia udržať v tajnosti aspoň do rána? Chceli by sme mať pri práci pokoj."

„Iste, to je zariadené. Túto informáciu mi posunuli z Ministerstva vnútra a išla cez Ministerstvo zahraničných vecí, dôveryhodný zdroj, a sľúbili absolútnu diskrétnosť, môžeš sa spoľahnúť. Tak sa drž a nepapuľuj mu, vieš, že si aj tak nepomôžeš!" Zložil.

Prvé auto zo súkromnej televízie prišlo o sedem minút a o pol hodinu sa cez ulicu nedalo služobným autom prejsť bez toho, aby ste nezrazili aspoň troch reportérov každým kolesom.

„Pán kolega! Detektív Krauz!" riaditeľ kriminálnej polície Muller zbadal Krauza a zamieril priamo k nemu.

„Tak ako to vyzerá? Povedal vám Mayor, o koho ide? Bude k tomu treba pristupovať s maximálnou profesionalitou, nemôžeme si dovoliť žiadne prešľapy, žiadnu blamáž, aj tak to má už polícia u verejnosti nahnuté, tak sa snažte, nech sa aspoň trochu rehabilitujeme! Naplno sa venujte miestu činu, ja si zoberiem na starosť novinárov, o to sa nestarajte. Čo ste už zistili?"

„Mŕtvola sa nachádza hore v detskej izbe, kde sme ešte neboli, nechceme to tam podupať. Je úplne holá. Rozprávali sme sa s lekármi z RZP-čky, je to znásilnenie a vražda zaškrtením, a asi ju aj podrezal. Hlavu zabalil do igelitovej tašky a utiahol špagátom. Byt je vyrabovaný, páchateľ sa dovnútra dostal cez dvere na bazéne, vylomil dvierka pre psa, prestrčil ruku a otvoril si. Poškodená ho zrejme prekvapila, došlo k zápasu, a keď ju premohol, znásilnil ju a uškrtil... alebo naopak, to ukáže až pitva. To je zhruba všetko. Našla ju matka po príchode z práce, teraz je aj s tetou poškodenej v kuchyni a čakajú na vypočutie, ale keďže dostali sedatíva, asi budeme musieť chvíľu počkať."

„Výborne, hore ste teda ešte neboli... a odkiaľ viete, že je holá?"

Krauz sa skoro zakoktal. Takúto logickú dedukciu by očakával od Fischera, Burgera, občas od Kukyho, ale od riaditeľa...?! Vo vrecku kabáta kŕčovito zovrel dve ukoristené fotografie, ktorých sa nechcel vzdať za žiadnu cenu. „No... veď hovorím, rozprávali sme sa s chlapcami z RZP-čky, tí jediní boli zatiaľ hore a skúšali oživovať, tak sme ich trochu vyťažili, ako to tam vyzerá..." uff!

„Aha, dobre..." riaditeľ sa otočil, pretože pri vchode nastal rozruch, „... čo sa to tam deje?!"

Prišiel vyšetrovateľ polície a ešte pár civilistov. Policajt v uniforme plnil Krauzove pokyny do bodky a nechcel ich pustiť, kým sa nelegitimujú. Medzi civilistami bol riaditeľ oddelenia polície, v rajóne ktorého sa nachádzali, riaditeľ tlačového odboru Ministerstva vnútra a jeho vodič. Asi si myslel, že jeho prítomnosť na mieste činu by mohla radikálne zmeniť smer vyšetrovania.

Keď Krauz spoznal službukonajúceho vyšetrovateľa, viditeľne sa mu uľavilo. Poznali sa zo štúdií. Lepší prísť nemohol. Zamieril ku Krauzovi s Fischerom a podal im ruku.

„Páni..." mierne sa uklonil, „jediná potešujúca okolnosť v dnešný sychravý večer je, že vy dvaja ste tu! Ostatných prosím, aby prišli sem ku mne."

Do chodby vpadol naštvaný chlapík, potkol sa o prah a s rachotom zložil dva ťažké kufre tam, kde samy dopadli. Cez rameno mal prevesenú brašňu s videokamerou a dva fotoaparáty.

„Kur... do ri... zdravím vás, páni!"

Kriminalistický technik. Od bežného novinára ovešaného fotoaparátmi sa dá na prvý pohľad rozpoznať podľa toho, že zarába sotva polovicu. Nadáva za oboch.

„Páni," pokračoval vyšetrovateľ, „poprosím kolegu Krauza, aby nám v stručnosti popísal, čo zatiaľ zistil."

Krauz v stručnosti popísal, čo zatiaľ zistil. Na záver nezabudol odovzdať vyšetrovateľovi tlačivá od lekára rýchlej zdravotnej pomoci.

„Na základe toho, čo som práve počul, čo som videl a čo je napísané vo formulároch, konštatujem, že sa tu stal trestný čin predbežne kvalifikovaný ako vražda podľa paragrafu dvestodevätnásť, odstavec jedna trestného zákona. Vyhlasujem tento dom a okolie za policajný priestor a miesto činu a žiadam vás všetkých, aby ste ho opustili. Preberám miesto činu a začínam vyšetrovanie. Ostanú tu dvaja kriminalistickí technici, dvaja detektívi z oddelenia vrážd a dvaja v uniforme. Pán riaditeľ miestneho oddelenia polície zariadi, aby bol policajný priestor riadne ohraničený páskou a uniformované hliadky rozmiestni po okolí, aby sme neboli pri práci ničím a nikým rušení. Pre pána riaditeľa tlačového odboru mám zatiaľ iba jedno jediné vyhlásenie: médiám sa zatiaľ žiadne vyhlásenia poskytovať nebudú, pokiaľ nezistíme relevantné skutočnosti prípadu, čím zamedzíme šíreniu dezinformácií. Pre pána riaditeľa kriminálnej polície zatiaľ nemám nič, s vašimi ľuďmi som už v minulosti spolupracoval a viem, že lepších fachmanov som si tu ani nemohol želať. To je všetko, páni riaditelia a všetci ostatní, prosím, odíďte von."

Krauz hodnú chvíľu zápasil s nutkaním dať vyšetrovateľovi jazýčkovú pusu s poctivým výterom mandlí, ale napokon si to rozmyslel, lebo ľudia sú svine a zbytočne by sa s vyšetrovateľom dostali do rečí.

Všetko, čo vyšetrovateľ povedal a urobil, mu umožňoval zákon. Vyšetrovateľ polície je orgán činný v trestnom konaní a má samostatné postavenie v procese prípravného konania. Jeho rozhodnutie je záväzné aj pre riaditeľov, a keď preberie miesto činu a začne vyšetrovanie, má plné právo rozhodovať. Jedine prokurátor môže jeho uznesenia a rozhodnutia rušiť, meniť alebo mu dať pokyny, aby konal inak, či nekonal. Všetci to vedeli. Vodič riaditeľa, ktorý zdrhol ako prvý, nerozumel ničomu, o čom vyšetrovateľ hovoril. Chcel sa iba pozrieť na niečo, čo je bežnému smrteľníkovi neprístupné, ale za týchto okolností...

„Pán kolega," ohradil sa Muller, „nejaké vyhlásenie by sme médiám predsa len mali dať! Viete, o akú rodinu ide? Ráno nás všetky denníky roznosia na prvých stránkach, že zase niečo pečieme pod pokrievkou..."

„Práve preto, pán riaditeľ, že už viem, čo je to za rodina, tak sa nesmieme unáhliť a v záujme ich dobrého mena budeme hovoriť pred novinármi iba to, čo bude preukázateľná pravda. Zatiaľ o tom nič neviem, a ak sa tu budeme takto dohadovať, tak sa ani tak skoro nič podstatné nedozviem. V každom prípade sme v telefonickom kontakte, a hneď ako budú prvé výsledky, budem informovať tlačový odbor a aj ostatných."

Odchádzali.

Muller sa obzrel a nenápadne kývol na Krauza. Ten sa nenútene pohol za ním a až vonku pri bráničke sa dozvedel, že „... tak vás tu teda nechám, ale hneď, ako sa niečo nové dozviete, chcem, aby ste ma okamžite informovali, hoci aj o polnoci, jasné!?"

„Určite!" od Mayora mal pokyn nepapuľovať a nedráž-diť, tak nepapuľoval a nedráždil, ale myslieť svoje si mohol.

Začali.

„Richard, počúvame ťa!" vyšetrovateľ zhromaždil všetkých vyvolených v hosťovskej izbe a úvodným výkopom dal najavo, že sa tu dnes bude spolupracovať na plné obrátky.

„Poďme po poriadku," začal Krauz. „Robiť budeme vonku aj vnútri súčasne. Zariadime, aby naše dvojice pobehali susedné domy a pozisťovali všetky možné informácie o rodine, ich spôsobe života, o zvykoch a tak podobne. Potom sa povypytujú, čo sa tu dialo od rána, kto sa pohyboval po ulici, kde bola ktorá suseda, kto kde pracuje, kto bol doma a prečo, a kto doma nebol a prečo, a tak ďalej. Psovodi začnú na trávniku za domom, tam ešte nikto nebol a pachové stopy by mali byť zreteľnejšie než pred domom, kde už bolo najmenej tristo ľudí. Pôjdem von a všetko zariadim. Ty by si mal zájsť do kuchyne a porozprávať sa s matkou a tetou, aby si získal prehľad a vysvetlil im, čo sa tu bude diať. Technici s dvoma od nás začnú robiť podlahy od vstupných dverí až po prah detskej izby na poschodí, dnu zatiaľ nepôjde nikto. Keď skončíme podlahy, prezrieme a zadokumentujeme prízemie a miestnosti na poschodí, opäť až po detskú izbu. Vlastne urobíme ohliadku celého domu, potom zavoláme súdneho lekára a pôjdeme k nej... a tam nám už pomáhaj pánboh!"

„Poďme na to!" súhlasil vyšetrovateľ.

Technici boli zohratá dvojica a starší z nich, kapitán Peter Fillo, robil túto prácu už skoro tridsať rokov, nepotreboval pohoniča a ani pevnú ruku nad sebou, aby vedel, kde začať a čo robiť. Z objemných kufrov povyberali nástroje a chemikálie, jeden fotografoval, nakrúcal videozáznam, druhý sa plazil s detektívmi po zemi a mal rozmiestňovať čierne číslice na žltých umelohmotných tabuľkách.

O 18,07 sa prestali plaziť. Výsledok? Nič!

„Mal návleky," povedal Fillo a po dvoch hodinách vstal na rovné nohy a povystieral sa ako mačka po obednajšej šieste. Vypil čiernu kávu z termosky a zjedol obloženú žemľu aj s kúskom servítky. Potreboval sa udržovať v kondícii, dnes ho čakala makačka.

„Prečo?" spýtal sa Chosé.

„Lebo nezanechal ani náznak trasologickej stopy. O jeho pohybe v dome niet žiadneho dôkazu, ani náznak! Musel si na topánky nasadiť textilné návleky, inak by zvonku priniesol aspoň kúsok prachu, blata, kamienok, slamku... čokoľvek. Nenašli sme nič. Je to sviňa! Neviem, čo nám nechal v detskej izbe, ale zatiaľ to tipujem na veľkú sviňu! Bacha na neho, myslím, že si s ním ešte užijeme, chlapci. Poďme na steny!" zavelil technik a zaujal postoj nasrdeného kanca, odhodlaného doviesť boj do konca za každú cenu. Všetky bežné miesta ako telefón, kľučky na dverách, rámy dverí, madlá, jednoducho všetko možné aj nemožné natreli argentorátom, strieborným práškom, ktorý odhalí aj ten najtajnejší odtlačok prsta.

O 21,15 skončili s obhliadkou prízemia. Výsledok nulový!

„Vôbec tomu nerozumiem! Mal zvláštnu techniku, ale-o..." povedal Fillo a po ďalších troch hodinách si nalial

'vu bez obloženej žemle. Musel šetriť. Začínalo to vyzerať na oveľa tvrdší oriešok, ako sa na prvý pohľad zdalo.

„Ani jedna daktyloskopická stopa, žiadne odtlačky. Nelogické správanie!" mrmlal si technik popod nos.

Sedeli v hosťovskej izbe na prízemí, kde vyšetrovateľ riadil improvizovaný štáb, a všetci pozorne počúvali. 'ali si priniesť minerálku, chlebíčky a cigarety. Sedeli, oddychovali, hodnotili doterajšie výsledky a kuli pikle, ako na vraha, čo sa vznáša v povetrí a ničoho sa nedotýka...

„Naozaj zvláštne... žiadne odtlačky..."

„Asi mal rukavice, nie?" snažil sa pomôcť vyšetrovateľ.

„Pochybujem! Vrah s rukavicami nezanechá svoje odtlačky, ale všetky ostatné od domácich osôb sú na svojom mieste! Na telefóne, na kľučkách... tu nie je nič! Asi ma nerozumiete, tu nie je vôbec nič!! Všetko je perfektne poutierané!"

No tak to po sebe poupratoval a zdrhol, je tam toho...?!"

Vážne? Videli ste už bytového zlodeja, ktorý ide na vec s holými paprčami a spolieha sa na to, že mu ostane ešte toľko času, aby po sebe vyleštil celý byt? Na prízemí to vyzerá ako po generálke!

Hore znásilnil a zabil dievča, a potom len tak, akoby nič, zbehol dole, vybalil Diavu, prachovky... chcel by som vidieť tú náturu! Nesedí to... hlapci... nesedí to!!"

„Aká je tvoja verzia, Peter?" opáčil Krauz.

„Asi... ja neviem... nesmejte sa mi, ale mne sa zdá, že tu nebol zlodej, ale vrah, a toto tu dole je iba divadelná scéna, ktorá nás má zdržať a zviesť zo stopy... neviem... nelogické správanie..." technik sa tváril zmučene. Krauz nie, veľmi pozorne počúval. Bol to názor odborníka, a nech znel akokoľvek bizarne, bolo ho treba rešpektovať!

„Prečo je to nelogické správanie?" spýtal sa Fischer. „Hovor už konečne a nedaj sa prosíkať!" nervozita stúpala.

„Prečo? Tak počúvajte!" rozbehol sa Fillo. „Rozhádzal obývačku, ale iba šesť zásuviek, bar a stolík pod tou nezmyselnou porcelánovou kreatúrou, čo robí dojem obrovskej amfory z obdobia Atlantídy. Povedzte mi, čo také cenné našiel, keď prestal a neprezrel ostatné skrinky, skrine a zásuvky?"

„Vtedy ho vyrušila Monika," doplnil Fischer. Krauz počúval.

„Dobre, vyrušila ho. Požiadal ju, aby mu podala ruku a odviedol ju hore do izby ako princeznú zo zlatou hviezdou?" spýtal sa Fillo.

„Prečo?"

„Lebo! Kde sú stopy zápasu? Nikde nič! Ona nekričala, nebránila sa? Nezhodili ani jednu z tristo váz a sošiek, čo tata nainštaloval do obývačky a na chodby? Veď pristihla zlodeja, tak čo tu doboha robili, že nezanechali žiadne stopy po bitke?" Fillo bol naštvaný. Nemal rád, keď hodiny a hodiny jeho driny neprinášali ani máčny mak výsledkov, na ktoré všetci tak úpenlivo čakali. Bral to osobne, ako zlyhanie techniky, za ktorú niesol zodpovednosť. Detektívi mali k veci reálnejší prístup, hodnotili zistené fakty z celkového pohľadu. Do debaty opäť vstúpil Krauz.

„Nestrácaj nervy, Peter! Ako by si zápasil s nožom na krku, hrdina? Bolo to sotva šesťdesiatkilové dievčatko, a možno natrafila na metrákové hovädo s nožom v ruke, ako mohla zápasiť?! A možno práve v momente, keď sa o to pokúsila, tak ju ten smrad podrezal! Podľa mňa nenájdeme stopy zápasu ani tu dole, ani hore, nemala šancu na odpor... uvidíme! Ale tvoja verzia je zaujímavá... možno sa k nej ešte vrátime!"

„Poďme k nej, tu nezistíme ani prd!" rozhodol naštvaný technik.

„Koho mám volať?" vyšetrovateľ sa s otázkou obrátil na Krauza.

„Jedine Lengyela... za týchto okolností...!"

Vyšetrovateľ zatelefonoval súdnemu lekárovi, krátko mu vysvetlil situáciu a Lengyel mu povedal, že vie aj o lepšom trávení zimných večerov, než sa otravovať s fízlami, čo nemôžu spávať, ale že na kus reči sa zastaví, ak veľmi naliehajú.

„Sú tam Krauz a Fischer?"

„Sú," prisvedčil vyšetrovateľ.

„Tak idem, aby zas nepindali, že súdne lekárstvo má iba jedno jediné poslanie, hádzať detektívom polená pod nohy... Povedzte im, že už idem, banda jedna... mizerná!" frflal doktor, ale v duchu sa usmieval. Hrialo ho vedomie, že ho prizývali k tým najťažším prípadom, a to niečo znamenalo!

Vyšetrovateľ zložil a usmial sa. „Asi vás má rád... vás dvoch!"

Krauz to nekomentoval a obrátil sa na parťáka.

„Chosé, kým príde Lengyel, máme chvíľu čas, poďme sa pozrieť na matku a tetu, čo nám povedia..." rozhodol a na chvíľu opustili nadurdeného technika aj ostatných.

„Príliš do nich neryte, sú pod sedatívami... a budeme ich aj tak musieť vypočuť na vyšetrovačke, tak sa nepúšťajte do krížového výsluchu!" zavolal za nimi vyšetrovateľ a ďalej sa venoval nahryznutému chlebíčku. Sedeli v kuchyni a mlčali. Obe v tmavých šatách pod kolená s bielym golierikom tesne zapnutým pod krkom. Na prvý pohľad sestry. Jedna vstala.

„Dobrý večer... pani... ak sa to tak dá vôbec povedať! Detektív Krauz a detektív Fischer, oddelenie vrážd," skúsil Krauz s pietnym výrazom v tvári.

„Dobrý... som Anežka... sestra..." predstavila sa a ostala stáť v očakávaní. Ruky si nepodali. „Toto je sestra Mária, je... sme... z toho v šoku, prepáčte," Mária apaticky sledovala šachovnicový vzor na dlažbe a vôbec ich nevnímala.

„Chápeme vás, ale... pochopte, vy ste ju našli, potrebovali by sme iba pár odpovedí... dá sa?"

„Prosím. Našla ju... Mária..." pri vyslovení mena žena zodvihla hlavu. Snažila sa im pozrieť do očí, ale blúdila pohľadom kdesi nad ich hlavami, „... ja som prišla z obchodu o pár minút. Pokúsili sme sa ju oživiť, potom sme volali sanitku a vás... už sme... už sa nám to nepodarilo... ani lekárovi..."

„Koľko bolo hodín?"

„Štvrť na štyri... približne..."

„Videli ste niekoho vychádzať z domu, alebo postávať na chodníku pred domom alebo na prístupovej ceste vo väčšej vzdialenosti od domu... kohokoľvek... kohokoľvek v okolí?"

„Nie."

„A čo auto? Nepredbehlo vás nejaké auto, alebo nešlo vám oproti... cestou domov?" „Nie."

„Čo ukradli z obývačky? Zistili ste už niečo?" Sestra sa naklonila ku kópii. „Mária... Mária!!... Čo zmizlo, čo ukradli...?" „Áno..." Mária bola evidentne mimo. „Mária, čo áno? Oni chcú vedieť..." „Nie..."

„Mária..." sestra jej trpezlivo položila na plece ruku a mierne zovrela, „... čo..." „Áno..."

„Prosím, nechajte ju... asi to nemá význam... skúsime neskôr..."

„Buďte takí láskaví... páni... je to pre ňu... pre nás obrovský šok. Neskôr... vám isto... čo budeme vedieť, všetko vám povieme!" v ruke sa jej objavila vreckovka a utrela si slzy. Matka neplakala. Zhrbená sledovala magicky presný vzor na dlaždiciach. „Ešte jedno... vy tu bývate v jednej domácnosti?" „Áno, ja som v podnájme... u sestry." „Ako často upratujete prízemie? Mám na mysli aj leštenie nábytku, kľučky..."

„Každý deň! Mária je veľký pedant! Minimálne obdeň, ale to musí byť závažný dôvod, aby sme zniesli dvojdňový prach..." „Včera...?"

„Áno, včera sme upratovali."

„Chcel som sa spýtať na hodinu, kedy asi upratujete?" „Vždy po príchode domov, medzi štvrtou a piatou... približne. Aj dnes by sme..." opäť si priložila vreckovku k očiam a plecami jej myklo.

Nechali ich na pokoji, nemalo to význam. Vyšetrovateľ neskôr zariadi, aby matku a tetu vypočuli na oddelení vyšetrovania. Veľmi nevďačná úloha. Vypytovať sa matky, ktorá našla dcéru znásilnenú a zavraždenú, kde bola od rána, kedy išla na obed, komu telefonovala, ako žila jej dcéra, s kým sa stýkala, na koho má podozrenie... Veľmi nevďačná úloha...

„Štve ťa absencia odtlačkov, však?" spýtal sa Chosé cestou z kuchyne.

„Štve, ale zatiaľ neviem, čo to znamená. Ak boli také po-riadkumilovné ako hovorí, možno včera naozaj všetko vyleštili a nové odtlačky ešte nemal kto urobiť, a tým by bola záhada vyriešená... uvidíme, ešte sa k tomu asi vrátime... uvidíme..."

Súdny lekár prišiel o pol hodinky.

„O čo ide?"

„Zlodej. Asi ho vyrušila, zobral ju hore, znásilnil, zaškrtil, podrezal... a zdrhol," Krauz bol vecný, presný... a naštvaný. Aj jemu sa to už prestávalo páčiť.

„Tak poďme k nej!"

Technici začali skúmať koberec, ktorý pokrýval detskú izbu. Povysávali všetko, kam sa len s hadicou dostali. Ak tá sviňa stratila pri zápase čo len jeden jediný vlas, jeden jediný chlp, budú ho mať. Urobia vzorku DNÁ, porovnajú ju s radom podozrivých a majú ho! Také jednoduché!

Život však býva oveľa zložitejší.

„Čo je to?" spýtal sa Krauz upierajúc pohľad od zárubne dverí na malý lesklý fliačik na koberci. Nebol väčší ako tanierik pod kávovú šálku a bol vlhký a ešte čerstvý. Technik zalovil v čiernom kufri a vybral sterilné gázové tampóny. Namočil, skontroloval, či sa niečo zachytilo a s uspokojením privoňal. Podal tampón Lengyelovi.

„Tak by som povedal, pán doktor, že toto je z vášho fachu, čo vy na to?"

Doktor tiež privoňal a súhlasne pokýval hlavou.

„Myslím, že ho máme!" podal tampón Krauzovi. Ten nemal rukavice, tak si požičal z technikovho kufríka pinzetu a prevzal štafetu. Aj on veľmi odborne privoňal a na tvári sa mu zjavila grimasa hnusu.

„Fuj! Cítim moč a ešte niečo... niečo... čo? Spermie, alebo... čo? Ty myslíš, že sú to spermie? Lenže ja cítim... ja cítim aj... No, to nie! To asi nie! Nemôže to byť vaginálny sekrét, však nie? Pri znásilnení sa predsa nemôže... oné... vyvrcholiť, či áno, doktor?!"

„Ja som súdny lekár. Toto je otázka pre sexuológa a možno psychológa, ale určite viem, že aj pri znásilnení k tomu dochádza. Myslím, že som sa už stretol aj s tým, teda, že poškodená mala pri znásilnení orgazmus, ale vtedy súlož a iné praktiky pri znásilňovaní trvali neskonalé dlho, a tu to vyzerá... hoci, neviem, teraz ešte neviem! Mohol to byť kanec a zvrhlík, s akým sme sa ešte nestretli.

Mal som dojem, že cítim semeno s močom, ale teraz si ma dostal, Richard! Ty myslíš, že je to pošvový sekrét? To je zaujímavý postreh! Chlapci, zoberte toho čo najviac, bude to treba poriadne preskúmať, môže to byť dôležité! Mám taký dojem, že toto bude bohovsky zaujímavý prípad, Richard!" Lengyel mával až pričasto pravdu.

Po prehliadke koberca opäť použili fotoaparáty a videokamery. Všetko sa dôkladne zadokumentovalo. Každá maličkosť, posunutá knižka na polici, otvorená zásuvka stola, vankúš na posteli, rozhádzané oblečenie, čokoľvek mohlo mať veľký, v čase obhliadky netušený význam.

Technici nešetrili filmom, a keď skončili, vpustili dnu doktora, vyšetrovateľa a dvoch detektívov.

Dievča ležalo na koberci pri posteli, kam ju zložili záchranári. Poloha tela teda nemala žiadny význam, ale Krauz mal vo vrecku dve fotografie, ktoré význam mali, a to obrovský. Vedel, že stopy nevideteľné voľným okom, mikrostopy, budú hľadať až na pitve, preto sa skôr zaujímal o to, čo ležalo vedľa blond'avej, nakrátko ostrihanej hlavy. Žlté vlasy korešpondovali s farbou vyholeného ohanbia, a tak nebolo pochýb, že bola prirodzená blondínka. Vedľa hlavy bola pretrhnutá igelitová taška, biela s červeným logom obchodného reťazca. Tašiek sa denne rozdalo tisíce a stopovanie jednej jedinej bolo nemožné. Na druhej strane hlavy ležal prstenec šiestich konopných motúzov, priečne prerušený rezom. Motúz bol bežný, hnedý a chlpatý, akým sa viažu vrecia so zemiakmi. Dal sa kúpiť kdekoľvek a v každej domácnosti by ste z neho našli aspoň malé klbko. Všetko bolo zafarbené jasnočer-venou krvou.

Z fotografií Krauz vedel, že igelitovú tašku malo dievča na hlave a na krku bola utesnená náhrdelníkom z konopného povrazu. Kto ho prerezal, zatiaľ netušil, ale veľa možností nebolo, buď matka s tetou, alebo lekár z RZP Spýtajú sa neskôr. Technik opatrne zbalil franforce igelitovej tašky a motúz do vriec, všetko označil nálepkou a zaradil medzi stopy, ktoré pôjdu do labákov na expertízu.

Hneď potom jej na ruky natiahli igelitové vrecúška a utesnili ich lepiacou páskou. Najdôležitejšími časťami jej tela boli momentálne vagína a nechty. Tam všade mohol vrah zanechať stopy. Vo vagíne tie chlapské, za nechtami to, čo z neho zoškriabala, keď sa bili.

Teraz bola pripravená na obhliadku.

Nastúpil doktor.

Trvalo to dlho.

„Mal nôž a bol asi riadna väzba," doktor čítal v knihe zločinu a jeho konštatovanie dávalo pátraniu dlho očakávaný racionálny tvar.

„Pokračuj," posmelil ho Fischer.

„Nechcem ju príliš prehadzovať, ale z toho, čo tu máme vidím jasný priebeh akcie. Ani jedna podliatina, žiadne škrabance. Musel mať nôž alebo britvu, s ktorou sa jej vyhrážal, pretože nekládla odpor. Preto nie je byt rozhádzaný, asi nemala možnosť bojovať, s nožom na krku toho veľa nevymyslí nikto! Zľakla sa a v obave o život mu podľahla. Nezápasili, alebo iba minimálne, ale v žiadnom prípade nie intenzívne. Zápas na jej tele nezanechal žiadne viditeľné stopy. Rez na ľavej strane krku je desať centimetrov dlhý a nie je hlboký, nezasiahol tepnu, ani nič dôležité, len rozrezal kožu a svalovinu tesne pod povrchom. Zrejme urobila niečo, čo sa mu nepáčilo, a potrestal ju. Došlo k tomu až po súloži, lebo na koberci nie sú stopy krvi, je iba na vankúši, aj to iba máličko. To pochopiteľne platí v prípade, že k súloži došlo na koberci, potom ju položil na posteľ, podrezal a udusil. Je zrejmé, že rezná rana na krku nie je smrteľná, mala ju iba zastrašiť a udržať poslušnosť. Druhá vec, nevidím strangulačné ryhy, utiahnutie na krku bolo buď netesné, alebo..." zaváhal, nikto ani nehlesol.

Ticho.

Profesionál premýšľal.

Z úcty k tomuto výkonu všetci stíchli.

„... prepáčte, je to zvláštne, teraz nie som schopný nájsť všetky súvislosti, musím otvoriť hrtan a pozrieť jazylku, zmerať obsah kyslíka a dusíka v pľúcach a v krvi, inak sa nepohneme, ale zatiaľ to vyzerá, že nezomrela na zaškrte-nie, ale udusením, ale ako hovorím, odporúčam vykonať súdnu pitvu, a potom budeme múdrejší! To je zatiaľ odo mňa všetko, páni. V každom prípade, pán vyšetrovateľ, konštatujem smrť zavinenú cudzou osobou a môžete to kvalifikovať ako vraždu, po pitve vám dám konkrétne informácie."

„Ďakujem, pán doktor, na pitve sa zúčastním, dohodnime sa kedy."

„Je 22,50, asistenta zoženiem asi o hodinu, potrebujem súhlas primárky, no, nech to preženiem, tak pol hodinku po polnoci môžeme začať." „Richard?" spýtal sa vyšetrovateľ. „To je skoro, my tu máme robotu asi na tri hodiny, tú izbu treba prevrátiť naruby, aj keď použijem dvoch ďalších zvonka, aj tak to nebude skôr ako o druhej."

„Dobre," uškrnul sa Lengyel, „pripravím sa na druhú, takže o tretej vás čakám, príďte aspoň o štvrtej, aby sme o piatej začali, banda jedna...!"

„Nie, dohodnime sa na druhú a prídeme, aj keby to tu mali dorobiť bez nás," odvetil Krauz a podal doktorovi ruku. Bratstvo krvavého noža bolo kompletné. O 23,30 prišla pohrebná služba a previezla telo do Ústavu súdneho lekárstva, kde odborníci so skalpelom v ruke zrekonštruujú posledné minúty Monikinho života.

Chlapci nelenili. Krauz zavolal Kukyho s Váňom a dali sa do detskej izby.

Detektívi pokračovali v hľadaní, technik fotografoval, vyšetrovateľ zapisoval. Robota išla ako na bežiacom páse, ale výsledok bol rozpačitý.

O 01,45 Krauz vrhol posledný pohľad na posteľ v rohu izby a s Fischerom a vyšetrovateľom nasadli do auta. Nechal kolegov, nech ďalej snoria, a využijúc prázdnotu ulíc nedovolenou rýchlosťou zamieril na opačný koniec Nášho Mesta do obrovského komplexu Ústavu súdneho lekárstva.

9. KAPITOLA

Istý psychológ v diskusnej relácii, ktorú Krauz napriek odporu k tomuto žánru dopozeral až do konca, vyhlásil, že pre človeka neexistuje stresujúcejší zážitok než smrť vlastného potomka.

Na druhom mieste v rebríčku najtraumatizujúcejších zážitkov je pitva.

Krauz to už zažil. Pitvu. Veľa ráz.

Psychológ mal pravdu!

Na prvú pitvu bol teoreticky dobre pripravený. Jeho vtedajší parťák starý Burger, ktorý ho ako eléva detektívneho remesla dostal na zacvičenie, mu dal cenné rady štýlom jemu vlastným.

„Drž hubu a dýchaj ústami. Krátke plytké nádychy, prudké tiché výdychy, aby si tam nefučal ako vzpierač nad činkou. Nedýchaj nosom. Nerozprávaj, lebo pach sa ti dostane na hlasivky, podráždi ti chuťové bunky a napne ťa. Drž sa dva metre od stola niekde, kde na teba nebude prúdiť vzduch od stola. Niekde v závetrí. Sleduj doktora! Kým sa babre s hlavou, je to v poriadku, keď prejde dlhým rezom po bruchu, odstúp! Zasyčí to, počkaj kým sa plyny rozplynú. K telu pristúp, až keď vyberú vnútornosti a zauzlia hrubé črevo, skôr nie. Neupieraj pohľad na to, čo ťa desí! Nevyvaľuj oči a nerob grimasy. Pozeraj mierne bokom, aby si periférne sledoval operačné pole. Inak sa ti zatočí hlava a padneš. Ak bude zle, vyber si vreckovku a dýchaj cez ňu. Posmešky si nevšímaj, prvý raz môžeš. Ak by bolo aj tak zle, odíď na chodbu a vydýchaj sa, rozopni sa pod krkom a otvor si okno. Musí ti klesnúť koncentrácia hnilobných pachov v pľúcach, inak sa nespamätáš. Pamätaj si, včas odísť je menšia hanba než hodiť tyčku alebo skončiť na podlahe! Ničoho sa nedotýkaj a nezavádzaj doktorovi. Neklaď hlúpe otázky, doktor nám na konci všetko podstatné nadiktuje. Sleduj, čo robím a čo ti signalizujem, ak by bolo najhoršie, povedz, a pomôžem ti, na to som tam. Nemusíš si nič písať, iba si pamätaj. Tento raz to spíšem za teba ja. A na záver to najdôležitejšie! Ne-škemri od doktora dvadsať deka z pečene pre svojho rozmaznaného psa! Nemajú to radi."

Potom si Burger zľahka prehodil sako cez plecia a odchádzajúc ležérnym krokom z kancelárie, precedil cez zuby:

„... okrem toho, tebe aj tak nedajú, si ešte len ucho zelené..."

Odborne vyškolený a poučený Krauz prežil prvú pitvu bez úrazu a ani vtedy, ani nikdy potom nezvracal a netrpel stresom. Človek si zvykne aj na šibenicu...

Raz, iba jeden jediný raz za svoju dlhú kariéru musel odísť na chodbu...

V takých chvíľach, ako je pitva dievčaťa, sa Krauz nemohol ubrániť pocitu, že zažíva obe najstresujúcejšie situácie naraz.

Mal doma dve dcéry, Sylviu a Lauru a hoci boli podstatne mladšie, ich dievčenské proporcie sa už podobali na tie na pitevnom stole.

Až nápadne a hnusne presne.

Nenávidel pitvy mladých dievčat. Cítil sa ako na pohrebe...

Ak sa nedalo inak, otvoril si doma fľašku a nalial si, hoci aj sám. Väčšinou sám. Keď to po rokoch povedal Burge-rovi, ten iba s pochopením pokýval hlavou a akoby sám pre seba zamrmlal: „To všetci, chlapče, to všetci..."

A na otázku, ktorú človek vysloví iba pred ozaj dobrým priateľom, mu rovnako tichým hlasom odpovedal: „...nie, k doktorovi s tým chodiť nemusíš, stačí to obmedziť na rozumnú mieru, tak, aby netrpela rodina..."

Doma mal dve Sylvie. Staršia bola manželka, ale tá mala úplne iné proporcie, než videl teraz na stole. Bola to svätá žena, ako všetky, ktoré to vydržia s policajtom dlhšie než dva-tri roky.

Technik urobil pred pitvou pár záberov fotoaparátom. Z piatich rôznych miest povytŕhal vzorky blond vlasov a povkladal ich do pripravených obálok. Označil ich nápisom temeno, zátylok, čelo,

pravá slucha a ľavá slucha. Zahnutou pinzetou sa presunul do podbrušia. Na obálku napísal ohánbie.

Prešiel k chodidlám. Opatrne stiahol červené vlnené ponožky a každú dal zvlášť do igelitového vrecúška. Nechty mala nalakované na bordovo a ostrihané až na mäso. Žiadny priestor pre nečistoty. Vrátil sa k dlaniam a stiahol z nich ochranný obal. Nechty prečnievali cez končeky prstov, a to bolo dobre. Povystieral jej prsty, nakoľko to posmrtná stuhnutosť dovoľovala, pripravil si tupý skalpel a všetci spozorneli. Spod nechtov palca a ukazováka ľavej ruky vyškriabal na podložený papier niekoľko kratučkých vlákien a trochu nečistoty. Z pravej ruky nič, žiadny úlovok. Veľmi pomaly presýpal obsah papiera do vrecúška veľkosti zápalkovej krabičky a zaistil suchý zips.

Až teraz sa vystrel a zhlboka si vydýchol:

„Páni, a máme ho!"

Maličké vrecúško kolovalo z ruky do ruky, každý si ho zdvihol proti svetlu a odborným okom preskúmal. Len-gyel dvakrát odborne zažmurkal, vrátil ho technikovi a skepticky pokrútil hlavou.

„Neviem... neviem... tá farba... no, uvidíme! Chlapci v labákoch sa budú musieť blysnúť, inak... neviem."

Viac nepovedal a Krauz vedel, že je zbytočné o tom ďalej hovoriť. Z doktora by aj tak nič nedostali. Jeho heslom bolo, dvakrát meraj, raz rež. Predčasné závery nerobil. Najprv pitva, potom odborné debaty v kancelárii. A možno aj štamperlík, ak niečo zvýšilo.

Dorazil doktor Kesegh, chvatne nazrel do pitevne, a keď videl v akej fáze sú, s úľavou si vydýchol:

„Prepáčte, ale tá moja mrcina hnusná plechová zase neštartuje! Umyjem sa a hneď som pri vás!"

Bežné pitvy robil každý doktor sám, ale keď išlo o dôležitú pitvu, väčšinou pracovali dvaja a jeden asistent. Teraz mali asistentov dvoch a to svedčilo o tom, že dnešnému výkonu prikladajú mimoriadnu vážnosť.

Asistent Vilém bol vždy vzorne upravený pedant. Ne-doštudovaný medik, ktorý pochopil, že s maturitou ho so skalpelom k pacientovi nikto nepustí, a tak skončil na patológii. Tu mohol operovať, rezať, otvárať dutiny, skúmať... a to ho zrejme vzrušovalo.

Asistent Laci bol z iného cesta, presný opak Viléma. Prostý chlapec z dediny, ktorému sa nechcelo do smrti drieť na roli po skončení vojenčiny, ktorú si odkrútil v Našom Meste u sanitky, tu zostal natrvalo. Obaja neodmysliteľne patrili do partie a s detektívmi sa vždy zvítali ako starí kamaráti.

Technik dokončil daktyloskopovanie, urobil ešte pár záberov na telo, zašil sa do rohu k manipulačnému stolíku a triedil úlovky. O chvíľu, keď pitva pokročí bude opäť fotografovať a robiť videozáznam a postará sa o to, aby priebeh pitvy bolo možné kedykoľvek zrekonštruovať. Jeho čas ešte príde, ale nateraz mala polícia odrobené.

Na scénu nastúpila medicína.

Lengyel priložil hrot nebezpečne ostrého noža pod ohryzok a dlhým rezom prebehol po strede hrudníka a brucha. Zastavil sa až pri tenkom pásiku vyholeného ochlpenia. Koža sa rozostúpila.

Asistent nožnicami precvikol úpony rebier na hrudnú kosť a vypáčil ju nacvičeným pohybom. Rebrá sa mierne rozostúpili a odhalili vnútro hrudného koša. Lengyel urobil niekoľko krátkych rezov v podkoží na krku, chvíľu sa vŕtal v hrudi a keď potiahol nadol v rukách mu ostali pľúca, ktoré za sebou ťahali priedušnice, hrtan a jazyk. Z hrude odpreparoval celý dýchací aparát, ktorý bol pre stanovenie príčiny smrti najdôležitejší.

Ústa zavraždenej Moniky Reisovej zívali prázdnotou. Po tomto zákroku už nepripomínala pekné mladé dievča a Krauza táto zmena vždy zabolela. Vždy, keď nebolo inej možnosti a musel sa prizerať.

Lengyel rozložil úlovok na manipulačnú plošinku nad pitevným stolom a zmeravel v bádateľskom napätí. Doktor Kesegh prikryl priestor z druhej strany a nudiaci sa Vilém oplachoval nástroje.

Ak pitvali mŕtvolu, ktorej život ukončilo osem alebo desať rán zo samopalu, bol predmetom skúmania každý priestrel, každý defekt smerom dovnútra aj von z tela. Do každého otvoru vsunuli sondu a skúmali, ktoré orgány strela poškodila a ktorý z projektilov bol smrteľný. Bola to zdĺhavá a piplavá práca a takéto pitvy sa vliekli dlhé hodiny.

Táto pitva mala výhodu. Predpokladali smrť zaškrte-ním, a tak pozornosť sústredili na krk. Pochopiteľne, ak nenájdu nič zaujímavé, prezrie sa celé telo, ale aj tak v centre pozornosti ostane krk, dýchací aparát a ruky, kde môžu nájsť stopy po páchateľovi.

Lengyel si vzal pinzetu, skalpel, peán a z masy zakrvácaného krčného tkaniva odpreparoval jazylku. Malá, chrupavková časť hrtana, ktorá mimoriadne citlivo reaguje aj na najjemnejšie tlaky. Vymenili si s Keseghom pár slov a vrátili sa k telu. Opatrnými krátkymi rezmi začali oddeľovať kožu na krku od svaloviny, až sa dostali po krčné stavce. Odhalili ich z oboch strán, veľmi pozorne skontrolovali všetky tepny a žily a opäť prešli k jazylke na manipulačnom stolíku. Lekári začali používať čisto latinskú terminológiu a Krauz stratil prehľad. Hoci medicína a latinské názvy boli jeho hobby, predsa ich neovládal dokonale a už nerozumel. Nerozumeli ani ostatní.

Lengyel sa neustále vracal k jazylke a odbiehal späť ku krku a Krauz postrehol, že niečo nesedí, že začína byť nervózny.

Krauz sledoval priateľa a prestával mať dobrý pocit z dobre vykonanej práce. Po chvíli kývol na Fischera a vyšetrovateľa a vedno vyšli na chodbu. Otvorili okno a zapálili si. Úľava to bola nevýslovná. Vyšetrovateľ bežne nefajčil, ale dnes sa mu jedna zdravotná zdala celkom prijateľná. Zdravotná... musel sa usmiať...

„Lengyelovi niečo nesedí," skonštatoval Fischer a čakal, ako zareaguje parťák.

„Nesedí," súhlasil parťák a dal si šluka.

„Prečo myslíte?" spýtal sa vyšetrovateľ.

„Lebo si pohmkáva staré Elvisovky. Okrem toho, pobehujú hore-dolu a nevedia to nájsť!"

„Čo?"

„Ešte neviem, uvidíme... však nám to onedlho povedia!" rozhodol Krauz a venoval sa fajčeniu.

Cez poodchýlené dvere prenikal na chodbu jačavý hlas asistenta Viléma.

„Mozog tisíc stodvadsaťpäť... pečeň tisíc tristodesať..."

„Už vážia," poznamenal Fischer. Každá pitva končila zvážením vnútorných orgánov, preto zadusili a vrátili sa, aby boli pri záverečnom slove.

O 06,05 všetci zasadli v pracovni doktora Lengyela a pretože ostalo aj z minula, pred každým bol malý kalíštek koňaku a hnedastá tekutina neutralizovala hnilobné pachy v hrdle.

„Smrť nastala na obed. Dvanásť hodín plus mínus po] hodiny. Budete musieť zapojiť mozgovne..." začal Lengyel a doktor Kesegh veľavravne pokýval hlavou. Z nočného tímu tu boli všetci okrem asistenta Viléma, ktorý sa ochotne ponúkol, že mŕtvolu zašije a prevezie do chladiaceho boxu.

Krauz už mal pred sebou zápisník a pohodlne sa zahniezdil v kresle. Bol pripravený. Lengyel si sadol oproti nemu a na kolená si rozložil poznámky.

„... chvíľu sme boli v rozpakoch, ale nakoniec... Počúvajte! Vonkajšia ohliadka tela neodhalila ani jeden dôkaz násilia, okrem podrezaného krku. To dievča nikto ani nepohladkal, nieto udrel. Žiadne hematómy, žiadne defekty kože, žiadna zlomenina, žiadne vnútorné krvácanie, nič! Na krku je jedna ryha na ľavej časti rovnobežná so sánkou dlhá tri a pol centimetra. Neporušila kožu ani svalovinu, je to iba povrchový oter. Vyskúšali sme zalomiť ľavý lakeť, a je to s najväčšou pravdepodobnosťou ryha od jej nechtov, uhol a rozmery sa zhodujú. Nechty má ošetrované a zabrúsené a vyzerá to, že si to spôsobila sama. Nechcel som kaziť radosť vášmu technikovi, ale tie vlákna za nechtami ľavej ruky budú asi z konopného povrazu, čo mala na krku... uvidíme! Druhý defekt kože je presne v strede na ohryzku, je dlhý jeden a pol centimetra a rozodral kožu, ale

neprenikol do hĺbky svaloviny. Ja osobne si myslím, že to spôsobil ten, kto jej prestrihával, alebo prerezával povrazy na krku, vryp inak nemá na príčinu smrti žiadny vplyv. Viete už, kto jej dával dole škrtidlo a igelit-ku?"

„Nie," priznal Krauz a spomenul si, že chcel kvôli tomu telefonovať lekárovi zo záchrannej služby.

„Požičaj mi na chvíľu hlásenie záchranky," požiadal Krauz.

Lengyel zalistoval v papieroch a vybral hlásenie. Krauz si prečítal meno na pečiatke a zavolal izbu pohotovostných lekárov. Mal šťastie, bol tam.

„... ááá, vedel som, že sa ešte uvidíme... alebo počujeme! Tak ako, už ho máte!?"

„Chvíľu strpenia, pán doktor, už sme mu na stope, ďaleko nám neujde. Ide už len o pár detailov. Napríklad, či ste jej prerezávali povraz na krku a kto pretrhol tašku..."

„Jasné, myslel som si, že som vám to nadiktoval... no nič, takže igelitku pretrhla matka a pokúsila sa jej dať umelé dýchanie. Aspoň tak nám to povedala. Na rysovacej doske v rohu izby malo dievča rozrobený nejaký projekt hotela, nejaká semestrálna práca. Mala tu rezač na koberce. Študenti ním orezávajú rysy. Matka ho použila na prerezanie povrazu a povedala mi, že ju aj trochu porezala na krku, lebo to šlo ťažko. Z postele ju neskladala, to sme spravili my. Kým nás čakali, pokúšali sa oživovať, ale dievča bolo mŕtve aspoň tri hodiny. Vy ste s matkou ešte nehovorili?"

„Hovorili, ale ešte účinkovali sedatíva. Niektoré informácie potrebujeme hneď a najlepšie z prvej ruky... vďaka a dovi!"

„Jasné, dovidenia, a čo mám povedať Chromíkovi?! Pomohli tie fotky, alebo nie?"

„Pomohli, jasné že pomohli! Povedzte mu, nech ide do..."

„Vážne?"

„...kurzu pre detektívov, niečo z neho určite bude, ale až keď mi pôjdeme do penzie..."

„Aha! Je mi to jasné! Šuster, drž sa svojho kopyta... maj sa!"

„Aj vy..."

Krauz referoval. „Matka ju našla a roztrhla igelitku, potom orezávačom prerezala povrazy a porezala jej krk, ale iba nepatrne."

„V poriadku," pokračoval Lengyel, „rezná rana v ľavej časti krku je desať centimetrov dlhá a plytká, nezasiahla nič dôležité. Tú teda neurobila matka, ale páchateľ. Porušená je koža a podkožné tkanivo. Smrť nemohla spôsobiť, vytieklo z nej minimum krvi. Použil nôž, britva necháva rovnejšie okraje. Čepeľ musela byť aspoň pätnásť centimetrov dlhá, kratšie nože rozstrapkajú okraje rezu. Hľadajte dýku alebo lovecký nôž. Tým ju zrejme prinútil k poslušnosti, a preto nedošlo k zápasu. Nakoniec ju aj tak zabil, sviňa! Najdôležitejšou časťou jej tela je krk a vagína. Na krku nie sú strangulačné ryhy, a to je veľmi zvláštne. Nasadenie škrtidla je technicky nemožné bez toho, aby nezanechalo stopy na koži a podkožnom väzive, pričom pri zvýšení tlaku sa to prejaví na defektoch jazylky a ciev. V tomto prípade na krku takéto stopy nie sú! Bezprostrednou príčinou smrti teda nebolo zaškrtenie ale udusenie, ako sme už konštatovali. Otázkou je, ako k tomu došlo? Ako donútil páchateľ poškodenú, aby strpela múky zadusenia sa v igelitovej taške, a nezanechalo to na nej žiadne stopy? Žeby ten nôž... žeby z neho mala až taký strach? Napadá vám niečo, páni?"

Všetky oči sa upreli na Krauza. Chvíľu premýšľal a potom váhavo dedukoval. Toto bola jeho parketa.

„Ak nepoužil fyzické násilie, použil verbálny kontakt, možno nátlak. Buď sa jej vyhrážal, alebo... ju... nahovoril."

Nikto sa nezasmial.

Nahovoriť niekoho, aby sa nechal zadusiť, sa zdá ako nehorázna hlúposť, ale Krauz netrepal hlúposti, mal predstavu o tom, čo sa v detskej izbe odohralo, a napadlo mu to, keď videl Lengyela bezradne pobehovať po pitevni. Postrehol nezrovnalosti, na ktoré teraz poukazovali lekári, a mal pár hodín predstihu, aby si vec premyslel a našiel niekoľko alternatív. Nič nebolo zatiaľ vhodné na diskusiu, kým nebude poznať všetky fakty z pitvy, a tak sa iba usmial a posúril Lengyela. „Zatiaľ to nechajme tak, lovím v mútnych vodách, pokračuj!"

Lengyel poznal Krauza a vedel, že bude radšej počúvať, ako hovoriť do vetra.

„V poriadku, prejdeme na vnútornú obhliadku tela. Zdravé telo, zdravé orgány, srdce bez zmien, pečeň v perfektnom stave, pľúca idú celé do labákov na plyny, aby sme potvrdili zadusenie a vylúčili zaškrtenie... maternica! Tu to mám!" Lengyel prehodil pár listov a víťazoslávne pokračoval. „Mala práve ovuláciu. Bola plodná, vajíčko jasne vyformované. Vagína je v hĺbke päť až sedem centimetrov zjazvená a sú tu jemne krvácavé stopy vonkajšieho vniknutia, je celá vystlaná sekrétom. Došlo k intenzívnemu dráždeniu pohlavných orgánov, pričom prienik tuhého telesa do vagíny bol mierne nešetrný, ale nedošlo k natrhnutiu alebo inému defektu, svedčiacemu o brutalite. Urobili sme stery a uvidíme, ak došlo k ejakulácii, tak určite nájdeme spermie, ak nepoužil prezervatív. Okolie pošvy nenesie stopy poškodenia, žiadna krv, škrabance, hematómy... nič. Pohlavie je čisto vyholené. Z určitosťou môžeme povedať, že bola znásilnená, určite došlo k pohlavnému styku a predtým aj k dráždeniu pošvy, možno prstami, možno... ťažko povedať, ale či zanechal aj biologické stopy, to ukáže mikrobiologický rozbor. Myslím, že to bude najdôležitejšie."

Krauz neustále písal a striedavo prikyvoval hlavou a striedavo zdvíhal obočie na znak prekvapenia. Neprerušoval doktora a neskákal mu do reči. Ostatní tiež mlčali. Na záver si Krauz prebehol očami poznámky a opýtal sa:

„Aký je tvoj názor na miesto činu, spravil ju tam?"

Doktor Lengyel sa zamyslel a jednoznačne vyhlásil:

„Tam!"

„Prečo?" nedal sa Krauz.

„Zranenia post mortem chýbajú."

Detektívi vedeli o čom hovorí. Ak je obeť mŕtva a s telom sa zaobchádza nešetrne, farba podkožných poranení je tmavo žltá až svetlo hnedá. Medové fľaky. Hematómy spôsobené na živom tkanive modrajú a fialovejú.

„S mŕtvolou nikto nemanipuloval, teda aspoň nie nešetrne. Ak by zomrela v inom byte alebo niekde v aute, museli by ju prenášať, zabaliť, vyzliecť alebo obliecť, uložiť do kufra a tak ďalej. Bolo by to na nej vidieť. Táto je čistá. Stalo sa to v ich byte a s najväčšou pravdepodobnosťou v jej izbe," dodal Lengyel.

Krauz chvíľu váhal a potom sa spýtal:

„Aj napriek reznej rane mi chýbajú aspoň minimálne stopy zápasu. Prezreli sme celý dom, okrem pár zásuviek v obývačke je všetko na mieste. V dome sa teda nič nestalo, všetko sa začalo a skončilo v jej izbe. Iba šaty má rozhádzané, inak nič. Všetci ste videli posteľ, plachtu aj vankúše. Ani záhyb."

„To je fakt," pripustil doktor, „budete musieť vyriešiť nejednu záhadu, kým sa dopracujete k výsledku, chlapci moji!"

Mal pravdu, ani netušil akú... hneď na začiatku vyšetrovania.

O pol ôsmej už sedeli v šéfovej kancelárii. Väčšina detektívov bola vyše dvadsaťštyri hodín na nohách a čakal ich ešte jeden perný deň bez spánku, pretože prvé hodiny po vražde sú pre úspešné začatie pátrania najdôležitejšie a nikoho ani vo sne nepadlo ísť domov. Že sa tým porušovalo nariadenie o povinnom a často aj zaslúženom odpočinku po ôsmich pracovných hodinách, vedel každý z funkcionárov veľmi dobre, ale pravda je aj to, že každý z nich sa v prípade úspechu rád pochválil pred novinármi čerstvo zatknutým vrahom, a tak sa vypusteným stopár-skym psom zbytočne nehádzali polená pod nohy, a nejaká tá hodinka nadčasu sa potichučky preplatila.

Krauz s Fischerom sa z pitevne zastavili v nonstop bufete a kúpili si bagetu, ktorú teraz bez dovolenia jedli a zo stola sporadicky zhŕňali rozsypané rezance čerstvej kapusty. Bežne by sa to považovalo za drzosť, hoci šéf im toleroval všelijaké priestupky. Dnes bola situácia iná. Chlapci po noci strávenej obhliadkou miesta činu alebo na pitevní či pri výsluchoch ráno napochytro dojedali, čo zohnali. Nikto z nich nevedel, kedy sa k jedlu dostanú a často to bolo jediné, čo za celý deň stihli zjesť. Niekoľko unavených detektívov popíjalo kávu, iní usrkávali z horúceho čaju a všetci napäto čakali, kto začne.

Krauz sedel na svojom mieste oproti šéfovi. Tlstý Vaňa si opatrne a prehnane fajnovo pritiahol Krauzov rukáv k nosu a s predstieraným hnusom privoňal.

„Fuj! Kde si sa váľal...?!"

„Áále, tu s Chosém sme si boli obzrieť zákutia ženského tela, však, Chosé?"

„Vykašli sa na nich! Je to banda závistlivcov. Keby sa lepšie učili, mohli tam byť s nami, takto len závistlivo čumia. Nedaj sa znechutiť, Richard!"

„A čo za smrady máte natreté na tých bagetách, chlapci?" dobiedzal Vaňa.

Krauz prestal prežúvať a stuhol s lícami odutými ako lakomý škrečok. Všetci sa stolom spozorneli. Krauz teatrálne odtiahol bagetu od úst a pochybovačným pohľadom zróntgenoval jej obsah. Opatrne privoňal, v tvári sa mu rozhostil napätý výraz, opäť privoňal a po malej chvíli rezignovane hodil rukou.

„Dal nám to Lengyel... ráno... z chladiaceho boxu... vraj to bolo čerstvé. Nejaký bývalý pacient to mal vo vrecku župana, asi to už nebude potrebovať... po dvoch dňoch na patológii prestane chutiť každému chorému, tak neviem... chceš ochutnať?" a bleskovo natrčil zbytky bagety pred Vaňu. Ten sa v panike odrazil od stola a mohutným telom dopadol na operadlo stoličky, ktorá protestne zastonala.

„Zmizni s tým... do..." zreval Vaňa, hoci jedlo a on tvorili neoddeliteľnú súčasť ako Romeo a Júlia, Tristan a Izolda, alebo viedenský párok a kremžská horčica.

Krauz ochotne vystrel ruku ponad stôl a milo sa spýtal:

„Dá si niekto... ešte kúsok ostal!?"

„Choď s tým do riti, nechaj si... fuj, odhoď to, ty smradoch..." ozývalo sa zovšade a Krauz spokojný, že sa nezachoval ako lakomec, opäť lačne zahryzol do bagety. Zo stola pozhŕňal ďalšiu várku rozsypanej kapusty a nasypal si ju do úst, ako keď drozd kŕmi mláďatká. Zopár kolegov znechutene vyvrátilo oči stípkom, ba ozvalo sa aj podozrivé grgnutie. Chosé sa len pobavene usmieval a venoval sa raňajkám.

Bolo to príjemné, ničím nerušené zimné ráno, na aké boli na oddelení vrážd zvyknutí od nepamäti. Sinavé, strhané a nevyspaté tváre čakali na ďalší prídel roboty.

„Ticho!" zahriakol ich May or nezdvihnúc pohľad od papierov, na ktorých čítal predbežné výsledky z obhliadky Monikinej izby a celého domu. Vaňa sa znechutene odtiahol od Krauza a spozornel:

„Už to dojedzte... vy dvaja... a začneme! Som z toho, mierne povedané, jeleň. Tak vykradli ich, alebo nie, zápasila s páchateľom, alebo nie, dá sa niekto zabiť udusením v igelitovom vrecku, alebo nie...? Ja sa v tom akosi ťažko orientujem. Ako to vyzeralo na mieste, Edo?" Mayor oslovil najstaršieho detektíva v miestnosti, ktorému Krauz s Fischerom zverili dokončenie obhliadky.

„Našla ju matka pár minút po tretej poobede v jej izbe na posteli, v panike jej nemohla odmotať povraz na krku, tak roztrhla igelitku. Pokúsila sa jej dať umelé dýchanie, ale dcéra už bola asi tri hodiny mŕtva... potvrdil to lekár z RZP-čky. Potom sa spamätala a orezávačom prerezala škrtidlo, pričom ju mierne porezala na krku. Opäť sa pokúsila oživovať, ale bezvýsledne. Zavolala sestru a rýchlu zdravotnú pomoc a to, vieme presne, bolo pätnásť štrnásť. Potom volala nás. Zdravoťáci poškodenú zložili z postele, lebo tá je v rohu miestnosti a nebol k nej dobrý prístup. Hlavu jej úplne oslobodili a pokúsili sa re-suscitovať. Potom sme prišli my. Čo sme zistili na mieste?" položil si rečnícku otázku, aby získal čas a chaoticky poprehadzoval pár listov v zápisníku. „Aha! Tu je to... našli sme sedem susedov z okolia, ktorí boli okolo obeda, v predpokladaný čas vraždy, doma. Nikto si nič podozrivé nevšimol, ale treba povedať, že nikto z nich nebol v tom čase vonku. Prezreli sme trávnik a okolie domu, nenašli sme žiadne stopy a ani psy nič nezachytili. Pôda je premrznutá, žiadna trasológia nevyšla. Našli sme prístupovú cestu do domu, páchateľ vylomil dvierka pre psa na zadných dverách bazéna, presnejšie do prezliekárne medzi bazénom a záhradou. Aj prezliekáreň, aj bazén sú odizolované časti prístavby domu. Cez vylomené dvierka si otvoril kľučkou zvnútra. Tá má niekoľko polôh, horná poloha je zároveň aj zaisťovacia, takže dvere nemajú zámku na kľúč. Dá sa to zvonka otvoriť, skúšali sme to. Dvierka musel páchateľ vylomiť, pretože smerom dovnútra

majú poistku, a tá dovolí odchýlenie dvierok iba v deväť-desiatstupňovom uhle od roviny dverí, vlastne, ani nie deväťdesiat, takže zvonku sa nedá dosiahnuť na kľučku vo vnútri. Páchateľ prešiel cez bazén a klubovňu do obývacej izby, kde prehľadal zásuvky a bar a zrejme bol vyrušený, alebo našiel, čo hľadal, a presunul sa na poschodie, aby pokračoval v rabovaní. Tá druhá možnosť sa mi zdá reálnejšia, pretože dole žiadne stopy po prekvapení páchateľa a zápase nie sú. Kde sa s ním stretla poškodená, tiež nie je zrejmé, ani na chodbách, ani v žiadnej inej izbe sme stopy zápasu nenašli. Je možné, že neprekvapila ona jeho, ale on ju v izbičke, kde spala, alebo rysovala, alebo... bohvie čo robila. Došlo k znásilneniu s nožom na krku, a keď sa bránila, porezal ju. Nie smrteľne. Šaty z nej postŕhal a porozhadzoval, alebo spadli zo stoličky a úchyl si ich iba prezeral. To v prípade, že ju prekvapil v spánku. Problém je v tom, že nevieme, čo bolo ďalej, aj v tom, že páchateľ mal asi na topánkach návleky a rukavice, pretože nenechal v byte žiadne stopy. Ak použil prezervatív, tak ani v nej nenájdeme žiadne stopy. Jednoducho, máme tu vraždu bez akýchkoľvek stôp. Už dávno sme neboli v takej kaši! To je z domu zhruba všetko, a čo zistili na pitve, nám povedia títo nenažraní okrádači mŕtvol."

Mayor iba zvraštil obočie, akože poslednú narážku nepočul, a preniesol pohľad na Krauza, ktorý sa špáral v deravom zube a išiel tlstému Váňovi parádne na nervy.

„No tak...!" napomenul ho Mayor.

Krauz dvakrát odul líce a cmukol. Opäť sa pevne rozhodol, ako už mnohokrát po jedle, že v najbližšom možnom termíne navštívi zubára. Zalistoval v poznámkovom bloku, aby vystúpeniu dodal serióznosť, a spustil.

„Doktor Lengyel potvrdil čas smrti niekedy medzi dvanástou a jednou poobede. Príčinou smrti je udusenie, to však s istotou budeme vedieť až po analýze pľúc a krvi. Predbežne môžeme vychádzať z toho, že páchateľ s ňou nezápasil. Na tele nemá stopy násilia, žiadne modriny, nič zlomené, žiadne vnútorné krvácania. Odpor prekonal nožom a porezal ju na krku, ale nie vážne, iba na výstrahu. Hľadáme dýku alebo lovecký nôž s čepeľou nad pätnásť centimetrov. Žiadne strangulačné ryhy na krku! Jazylka a hrtan ako z rozprávky! Škrtidlo nebolo utiahnuté, malo iba tesniť igelitku. Bola znásilnená. Pod nechtami ľavej ruky sme niečo našli, nejaké vlákna, urobili sme výter z pošvy a z úst. To je všetko." Zamyslel sa a prevrátil list.

„... zabudol som... v pošve asi v hĺbke päť až sedem centimetrov mala jemne krvácavé stopy násilného vniknutia a dráždenia a... bola v strede."

„Kde?" spýtal sa mladučký Filip Kiss, ktorého táto časť

-auzovho výkladu mimoriadne zaujala.

„Nikde! Mala ovuláciu, teda bola plodná... bože, nemôžete mu to niekto vysvetliť po pracovnom čase, ja tu mám robotu...!" Krauz urobil nadhod a čakal.

Chlapi sa chechtali a detektívka Petra Pergnerová, jediná zástupkyňa nežného pohlavia na nástupe, spracovala prihrávku a vypálila.

„Bože, chlapče, kedy si sa naposledy hral s nejakou z ubytovne na otecka a na mamičku?"

Tentoraz sa chlapi rozrehotali naplno, a pretože mladý Filip Kiss už pochopil, že hru treba dohrať až do konca, zakontroval tiež.

„Jasné! Odrazu aká múdra! Nabudúce ťa vyhodím z izby aj s babytestom sfarbeným do ružová, ty pani premú-drená... stredová...!"

„Bonzák!" Petra k nemu natiahla dlaň. Filip plesol po dlani, potom ona plesla po jeho a Mayora brali všetci čerti. Mal na krku dve závažné vraždy za jeden týždeň a tieto decká by sa iba hrali! Decká bývali na policajnej ubytovni, pretože počty prideľovaných bytov pre mladých policajtov klesali z roka na rok, a tak z roka na rok ich viac a viac končilo po dvaja-traja na jednej izbe.

„Začínajú byť celkom dobrí... títo mladí... čo?" hodnotil Fischer výstup.

„A ty si ako na tom s farbou testera?" prisadil si Kuky.

Chlapi sa išli ušťať a šéfa začínali obchádzať mdloby.

„Je tu vôbec niekto schopný a ochotný zaoberať sa aj robotou, alebo...?!"

„Iste, iste..." prisľúbil Krauz za všetkých a rýchlo pokračoval, „takže bola v strede. Zo všetkého, čo tu dnes odznelo, mám rozpačité pocity a je tu viac vecí, ktoré mi nesedia."

Mayor sa spokojne zahniezdil na stoličke a v očiach sa mu zjavil temný odlesk, ako vášeň lovca na posede.

„No, čujme...!" povedal netrpezlivo.

„Tak v prvom rade, nie je dotiahnutá otázka páchateľovho príchodu. Nikto ho nevidel, psy ho nezachytili a stopy nezanechal ani vonku, ani vnútri. Zmrd... alebo... dobre naplánovaná lúpež so zlým koncom...?"

„No...!" posúril ho Mayor.

„... alebo si špekulácie necháme na neskôr. Faktom je, že sa tam budeme musieť vrátiť a poriadne vypočuť susedov a prehľadať okolie. Niekto ho predsa mohol vidieť! Druhá vec je otvor pre psa. Kde v keli je pes, žiadneho som tam nevidel, a potom, kto mohol vedieť o tých dvierkach, neznámy zlodej? Taká náhoda, mal plnú brašňu pakľúčov, hasák, krkolam, diamant na sklo, obchádzal to tam dokola, aby si našiel najvhodnejšie miestečko a odrazu, ajhľa, kde sa vzali, tu sa vzali, dvierka pre psa! Nezdá sa vám to divné? Ja by som povedal, že ten zmrd si to už bol v minulosti omrknúť, a teda už bol niekedy v dome. Bude treba preveriť všetkých montérov, murárov, remeselníkov a podobné indivíduá, ktoré sa za posledný rok dostali dnu. Stará by mala mať prehľad, kde sa čo opravovalo, a tak podobne."

Mayor nelenil a do veľkého zošita, kam si písal dennú prácu pre celé oddelenie, si začal robiť poznámky.

„Po tretie: spôsob prehľadávania bytu. Mne to pripadá, že vedel, kam ide a čo hľadá. Minimálny bordel a maximálna účinnosť. To všetko smeruje k osobe, ktorá už byt poznala. Po štvrté: spôsob zabitia. Veľmi zvláštny, udusenie igelitkou, to sme ešte nemali! Možno ju prekvapil, možno nepočítal s tým, že bude doma, ozaj, tu treba preveriť, prečo nebola v škole, na to nesmieme zabudnúť! Po piate, a to je tá najväčšia záhada. K súloži došlo na zemi, na koberci sú stopy po... po... no," Krauz sa trochu rozpačito pozrel na Petru, ale keď videl jej profesionálny výraz, s úľavou pokračoval, „po orgazme. Aspoň si myslíme, že fľak na zemi s tým súvisí. Načo však bolo komu igelitové vrecko a prečo si ho nechala natiahnuť na hlavu bez boja? A ako sa dostala na posteľ, ktorá nebola vôbec rozhádza-na?

„Moment," ozval sa Mayor, „kto povedal, že práve tam ju našli naozaj? Iba jej matka, a ani tá ešte nie je poriadne vypočutá. V izbe to mohlo vyzerať aj inak."

„Nie, máme dôkaz," Krauz vy triasol zo zápisníka dve fotografie a hodil ich na stôl.

„O tomto zatiaľ nikto nevie a bol by som rád, keby to tak aj ostalo, páni kolegovia! Fotografie spravil jeden zo záchranárov hneď po príchode na miesto činu a až potom ju zložili na zem a začali oživovať. Pozrite sa, ako leží. Ako Snehulienka, len trpaslíci dookola chýbajú. Pozrite na posteľnú plachtu, ako letisko, a vankúš pod hlavou je ako z hotelovej izby po upratovaní. Nebyť tej trochy krvi. Načo je dobrá igelitka, to mi vysvetlite?! A červené fusakle ako na lyžovačku. Igelitka a fusakle. Medzi tým nič, len pásik blonďavých chlpov. Dáva to nejakú logiku?"

Fotografie kolovali z ruky do ruky a skončili u šéfa. Ten si ich pozorne poprezeral a posunul ich späť mužstvu na podrobnú analýzu. Opäť kolovali z ruky do ruky a najdlhšie sa zohriali u mladého Kissa.

„Teraz mi napadla šiesta záhada. V čom bola oblečená... Edo, našli ste niečo po našom odchode?"

„Nohavičky boli prehodené na operadle stoličky, rifle pod posteľou, tričko v jednom rohu a podprsenka v druhom. Bude to vidieť na fotografiách, podrobne sme to na-fotili."

„A čo ten fľak na koberci? Budeme musieť osloviť znalcov psychológov, sexuológov... bohvie koho. Ako sa môže baba odbaviť pri znásilnení?" lamentoval Krauz.

Akoby na povel sa všetky pohľady upreli na Petru.

Jediný odborník na danú tému sa začervenal a ako obžalovaný na súde previnilo vykoktal.

„Čo ja... čo ja... čo vám šibe? Čo ja viem, ako...?! Teda, opravujem..." neskoro, Kiss sa škodoradostne rozrehotal a všetkých nakazil. Petra sa márne snažila prekričať hurónsky smiech.

„... chcem povedať, že viem, ako to prebieha, nie som žiadna frigoška, ale vy ste teľce nechutné! Viete dobre, že to u každej prebieha inak, tak čo tam chcete, akého znalca, dofrasa!"

Bolo to zbytočné, chlapi sa bavili. Rezignovane mávla rukou. „Že sa ja dám nahovoriť na každú kravinu a snažím sa vám niečo vysvetliť...!! A s tebou si to ešte vybavím...!" nahla sa ponad stôl a chcela švacnúť Filipa po hlave, ale ten sa bleskovo uhol.

„Pokojne... pokojne..." snažil sa zvládnuť situáciu šéf, ale potláčaný úsmev mu šklbal kútikmi úst, a tak nechal chlapov, nech sa pobavia a sami sa utíšia.

„Je toho veľmi veľa, príliš veľa otázok a málo logických odpovedí. Pôjdeme bod po bode a rozdáme si úlohy, aby sa každému ušlo a aby sme dnes spravili čo najviac. V prvom rade, kto si zoberie túto vraždu dobrovoľne?! Nech má nejakého tútora od začiatku."

Ticho.

Typickí policajti. Keď je reč o onej..., všetci majú rečí ako koza bobkov, ale keď sa začne hovoriť o robote, už je ticho ako v kostole.

Šéf vraždárov prebehol pohľadom prítomných a opäť sa vrátil ku Krauzovi. Všetkým sa uľavilo, keď začal.

„Richard, bude to fuška, je to príliš komplikované, to vidíš sám už teraz... ja viem... viem, máte na krku vy-buchnutého Burana, ale uznaj sám, čo s tým budete robiť? Iba obchendovať, písať hlásenia a žiadna poriadna makačka. Aj tak všetci vieme, o čo ide a kto za tým stojí, takže z tohto hľadiska je vec jasná, ale na tomto prípade sa dá zabodovať. Pomohlo by nám to, zvlášť ak sa do toho oprú noviny. Budú nás bombardovať, viete si to predstaviť, a objasniť tento prípad by znamenalo zalepiť všetkým papule na dlhý čas! Čo ty na to? Zdravotne sa cítiš ako... si v poriadku?"

Fischer pozrel na Krauza a pokrčil ramenami. Smutne zvesil hlavu. Už v tom boli zase až po uši. Keď šéf hovoril Krauz, myslel tým aj Fischera.

„No... čo už, já to tedy berú, šéfe!" zacitoval Krauz zo známej českej komédie a smutne si uvedomil, že dopadol presne ako vo filme.

„Ale mám podmienku!" z ničoho nič ožil Fischer, „šéfe, dáš nám do tímu Petru ako odbornú poradkyňu na veci... na veci... no, na niektoré veci a my ti za to vrátime... povedzme Kissa!"

„Čo mňa, čo mňa!? Nejakej babe dáte prednosť pred renomovaným odborníkom?! Čo je tu bazár s otrokmi, alebo čo!?"

„Kušte!" zahriakol ich Mayor, „nič sa meniť nebude. Petra je ešte príliš mladá na to, aby ste ju kazili, a ostane so starým Burgerom a Váňom!"

Vaňa sa nahol ku Krauzovi a nedbajúc na mŕtvolný zápach mu pošepkal:

„Kíš, kíš, medokíš, chcela babka dedkov slíž..." a pritom mu nastrúhal z ľavého ukazováka pravým.

Ako malé deti! Šéf mal pri nich naozaj ťažký život.

„Ja sa tej prezývky starý nezbavím až do smrti!" zala-mentoval Burger.

„Tak už konečne omladni, aj ja sa teším, keď budem môcť povedať, mladý Burger, šmýkaj po pivo..." poradil mu Kuky.

„Pokoj, páni, pokoj!... a dáma! Skôr ako si rozdelíme robotu, chcel by som ešte počuť nejaké verzie, Richard, aké máme možnosti. Zapojte sa všetci, páni vraždári, čo vám napadá?" pokračoval Mayor v porade. Krauz chvíľu počkal, zo slušnosti dal prednosť starším, ale keď sa nikto nehlásil, začal sám.

„Pozrite, podľa mňa môžeme pracovať s troma verziami. Po prvé, je to lúpež s nešťastným koncom. Páchateľ si dom vytipoval už dávnejšie, povedzme, že si zmapoval okolie aj interiér ako montér alebo podomový obchodník. Vylomil dvierka pre psa a bol dnu. Monika ho prekvapila a nejakým záhadným spôsobom ju znásilnil a udusil. Táto verzia má veľa nedostatkov, ale zatiaľ ju s

istotou vylúčiť nemôžeme. Po druhé, lúpež je iba fingovaná, išlo o znásilnenie, ktoré sa skončilo nečakanou alebo plánovanou smrťou, a až potom páchateľ porozhadzoval obývačku a ukradol, čo našiel. Čo to bolo, nám musí povedať domáca, keď zistí, čo chýba. Po tretie, ide o plánovanú vraždu, pričom ani netušíme, čo je motív. Znásilnenie a lúpež sú len divadielko, aby nás páchateľ zmiatol. Ak sa to potvrdí, tak... máme proti sebe mazaného protivníka! O zavraždenej nevieme nič, ako žila, s kým sa priatelila, v akom prostredí sa pohybovala... a v čom bola zapletená. Ak to zistíme, ozrejmí nám to motív a môžeme načrtnúť okruh podozrivých. Ja mám tieto tri verzie, kto má ďalšie?"

Rozprúdila sa debata a návrhy padali jeden za druhým. Krauz si každý trpezlivo vypočul a všetky zamietol. Novým verziám chýbalo oveľa viac logiky ako tým jeho. Nakoniec sa všetci uzniesli, že budú pokračovať podľa Krau-zovho plánu a nebudú vymýšľať hypotézy, ktoré by ich odviedli od podstaty a vyžiadali si veľa zbytočného úsilia. „Navrhujem," pokračoval Krauz, „aby dvaja zašli do školy a zistili všetko o Monike a jej štúdiu. Rozvrh, prospech, kamarátky, kamaráti, záľuby... všetko! Dvaja nech idú na pracovisko matky a dvaja na pracovisko tety, ozaj, vie niekto, ako sa volá?" Krauz počkal a keď videl, že Vaňa prikyvuje, pokračoval. „Treba zistiť, kde pracujú, a čo robili v deň vraždy. Ďalší dvaja pôjdu..."

Dvere sa bez zaklopania rozleteli a dnu vpochodoval riaditeľ Muller. Utrel si pot z masívneho čela a zalapal po dychu.

„Už... je to tu...! Šaňo... Krauz... už je na ceste!" fučal. Dvaja oslovení si vymenili nechápavé pohľady a čakali na vysvetlenie.

„Veľvyslanec sem letí zo Švédska, jedenásť tridsať pristane na letisku a ide rovno sem!! Prídu s ním aj chlapíci z Ministerstva zahraničných vecí, možno sám minister, a ak príde on, určite ho bude sprevádzať aj náš!! Chcú byť informovaní o priebehu vyšetrovania a... doriti!" uľavil si riaditeľ a odkväcol na ponúknutú stoličku. „Doriti...!" zdupľoval ignorujúc prekvapených detektívov a bolo na ňom vidieť, že teraz je mu s nimi dobre. Potreboval ich ako štít pred blížiacou sa pohromou. Žiadne ziapanie, žiadne urážky, žiadne direktívy... teraz ich potreboval. „Už to bolo v televízii a v rozhlase o inom nehovoria, iba o beštiálnej vražde a o fantómovi, čo obchádza štvrť Strmé schody a vraždí mladé dievčatá ako na bežiacom páse. Debilní reportéri... už je to vonku, už je to mimo nás! Sú toho plné noviny! Čo budeme robiť?!" riaditeľ vydýchol a Mayor mu podal pohár minerálky. Lačne po ňom chňapol a vyprázdnil obsah na jeden dúšok. „Čo budete robiť?!" bezradne preletel pohľadom po osadenstve a stíchol. Horúci zemiak hľadal majiteľa.

„Podáme im vyčerpávajúcu správu. Robili sme celú noc a obhliadli sme miesto činu a urobili pitvu. Máme východiskové verzie. Presný smer vyšetrovania určia výsledky expertíz, skôr sa nepohneme." Mayorova analýza bola stručná a presná. Riaditeľovi to nestačilo.

„Pre boha živého!! Toto im chceš povedať?! Ministrovi?! Veľvyslancovi?! Veď nás degradujú na pochôdzkárov skôr, ako dohovoríš! Nejaké konkrétne výsledky, kto je podozrivý, koho sa chystáme zatknúť, ako sa to stalo, ako sa to mohlo stať!! Toto chcú počuť, a nie o nejakých debilných expertízach!!"

„Pán riaditeľ," začal opatrne Krauz, „čo povedal šéf, je absolútna pravda. Za pol dňa a noc sme urobili viac ako inokedy za týždeň. Na nič sme nezabudli a zaistili sme množstvo stôp. Kým nebudeme vedieť výsledky, nemôžeme zatknúť žiadnu konkrétnu osobu. Je možné, že budeme mať páchateľovu DNA z jej pošvy, možno nejaké mikrostopy..."

„Možno, možno! Tie vaše večné výhovorky! Okamžite zariaďte, aby sme mali výsledky do dvanástej na stole! Musíme mať v rukách konkrétne fakty... keď prídu."

„Pán riaditeľ," Krauz hovoril pomaly, monotónne a veľmi trpezlivo, „Rozbor DNA trvá takmer dva dni, niektoré biologické testy aj dlhšie..."

„Tak to, doboha, urýchlite, choďte do labákov a pomôžte im, zožeňte lepších expertov, robte čo chcete, len nech máme výsledky do obeda!"

„Pán riaditeľ," Krauz hovoril pomaly, monotónne a veľmi, veľmi trpezlivo, „chemické reakcie sa urýchliť nedajú, a je úplne jedno, či ich robia naši odborníci, alebo londýnski, či machri v Paríži.

Sú to štandardné postupy a naši experti sú dostatočne fundovaní, aby ich zvládli. Vždy ich doteraz zvládli a niet dôvodu podliehať panike, zvládnu to aj teraz, treba im dať potrebný čas..."

„Niet dôvodu podliehať panike?! Čas!? Prečo sa s vami ešte bavím?! Nič nechápete, alebo ma chcete zničiť?! Toto nie je banálna kontrola z ministerstva, ktorej namažeme medik okolo huby! Prídu si vypočuť konkrétne výsledky, a nie vaše tliachanie. Výsledky...!!"

„Pán riaditeľ," Krauza prechádzala trpezlivosť, „my máme výsledky! Sú adekvátne času, ktorý sa prípadu venujeme. Za sedemnásť hodín sme urobili maximum, a to musí pochopiť aj k..." Krauz nedopovedal, pretože si všimol, ako Mayora vystrelo a strnulo sa zachytil o hranu stola, „... každý normálny človek! Aj minister, aj veľvyslanec... každý! Neváläli sme si šunky, makali sme a budeme referovať o tom, čo sme doteraz zistili! Na páchateľa si jednoducho budete musieť ešte počkať! Žiadny papaláš nepomôže veci, ak bude z pozície sily tlačiť na pílu. Ak budeme robiť v strese, narobíme chyby a vypomstí sa nám to. Nech príde aj americký prezident, to je úplne jedno! Nemáme sa za čo hanbiť, zatiaľ máme čiastkové výsledky a je o čom hovoriť!"

„Výborne! No výborne!! Takže vás chcem vidieť o dvanástej u mňa v kancelárii aj s písomnou správou, a som zvedavý, čo im povieš? Ja si umývam ruky! Ja som vás varoval! Za vašu neschopnosť zodpovednosť neponesiem, na to vás upozorňujem už teraz. Toto si niekto odskáče, ale ja to nebudem! Ó dvanástej u mňa!" a bolo po priateľskej atmosfére. Krauz pozrel na Mayora a ten mu zvrašteným obočím naznačil, aby držal hubu. Dvere za riaditeľom sa s rámusom zaplesli a detektívi začali opäť dýchať.

„Tak aby som si išiel dať čisté slipy a oholiť sa, keby ma chcel niektorý z papalášov... potento..." neodpustil si Krauz a rezignovane sa zvalil na stoličku.

„Vieš ako sa hovorí! Jebať nás môžu, ale rodiť nebudeme...!" sústrastne ho poklepal po pleci parťák, ale nepáčilo sa mu to o nič viac.

„Po fajronte dáme babytester aj tebe, som zvedavý na farbu," neprestával Kuky.

„S tými testami sa naozaj nedá nič robiť? Ani s čiastkovými? Ani to neskúsime, Richard?" May or sa chytal aj ste-bielka, ale odpoveď už poznal.

„Čo robí Lengyel s jeho ľuďmi, je mimo nás, a naši robia, čo môžu, už som to preveroval. Niečo bude do fajrontu, niečo zajtra... niečo aj o týždeň... Šaňo, neblbni aj ty, veď to poznáš! Nesrali by sme si do vlastného hniezda..."

Mayor to vedel. Ustarostené si vzdychol. Hnusný deň!

„Keby to myslel vážne, zvládneš to, Richard?"

„Zvládnem! Jedného veľvyslanca a dvoch ministrov? O jednej si príďte po zdrapy, čo z nich ostanú...!"

„Tak dobre, choď písať správu. My si rozdelíme konkrétne úlohy a... boh s nami!"

Boh mal v ten deň asi inú prácu, lebo poslal za seba anjela strážneho a Krauz s tým tak trochu rátal. Keď bolo najhoršie, vždy sa na neho mohol spoľahnúť. Urobil si perfektnú prípravu a naozaj sa skočil domov oholiť a osprchovať. Človek nikdy nevie...

O pol jednej bol v riaditeľovej kancelárii. Dusná atmosféra. Veľvyslanec bol vysoký chudý chlap neurčitého veku s hustou šticou česanou dozadu. Korenie a soľ, tak sa hovorí srsti kokeršpanielov, ktorá má len čiernu a bielu farbu, presne ako on. Imidžu to dodá na impozantnosti a chlap tým zamaskuje nejaký ten rôčik naviac. Perfektne strihnutý oblek a drahé kožené topánky, ktoré by zhltli Krauzov mesačný plat. Keď ich riaditeľ predstavoval, oceľovosivé oči sa vpili do Krauzových, ale neuhol. Bol pripravený a v zahrievacom kole bodoval.

„Pán veľvyslanec, toto je detektív Krauz, ktorý pracuje na vašom... chcem povedať... povedie vyšetrovanie vra... smutnej udalosti, ktorá sa stala!"

Podali si ruky a miernym kývnutím hlavy naznačili úctu k postaveniu toho druhého. Veľvyslanca sprevádzal osobný tajomník a vysoký funkcionár z Ministerstva zahraničných vecí. Krauz bol rád, že tu nebol aj Fischer. Ťažko by ho stiahol z veľvyslancovho osobného tajomníka, ktorého obrovské prsia a dlhočizné nohy sľubovali, že perfektne ovláda strojopis, tesnopis a jazyky... kostým broskyňovej farby a lodičky, podistým drahšie než veľvyslancov oblek a topánky

dovedna. Krauz jej mierne stisol ruku a napriek profesionálnej maske smútku, ktorú vystrúhala z úcty k nadriadenému postrehol v jej očiach iskričku... nádeje?

Ani jeden minister. Asi mali v ten deň tiež inú prácu. Bohovia a ministri sú niekedy nevypočítateľní.

Krauz začal. Pomaly a veľmi zreteľne vysvetlil prítomným, ako včera o pol štvrtej volala pani Reisová, ako prišli do domu a čo našli. Keď popisoval činnosť na mieste činu, nešetril odbornými výrazmi a trochu zrozpačitel, keď postrehol, ako asistentka vybrala zápisník a sporadicky si čo-to poznačila.

„Ak by ste niečomu nerozumeli, madam, pokojne sa spýtajte..." Krauz mal sto chutí prisadnúť si k nej, pom-knúť sa tesnejšie k trojkám pod blúzkou a nadiktovať jej...

Veľvyslanec ani brvou nepohol a pozorne počúval. Krauz citlivo vynechal detaily z pitvy a obmedzil sa iba na pojmy „biologický materiál", alebo „operačné pole". Obzvlášť si dal záležať pri objasňovaní pracovných postupov, ktoré sa týkali vyhodnotenia stôp a mal taký pocit, že aj riaditeľ pochopil, že určité chemické reakcie sa urýchliť nedajú a výsledky budú známe až o pár dní. Hovoril skoro hodinu a za celý čas mu nikto ani raz neskočil do reči. Keď skončil, veľvyslanec mu poďakoval, asistentka dopísala a funkcionár Ministerstva zahraničných vecí sa zahniezdil v nepohodlnom kresle. Zaujímalo ho to asi ako príčiny kalamity minulej zimy.

Riaditeľ uprel ustráchaný pohľad na veľvyslanca a bol pripravený na najhoršie. Kradmým pohľadom fľochol Krauzovi do papierov, či nemôže hovoriť ešte aspoň desať minút, ale anjel strážny to zariadil tak, že nebolo treba.

Veľvyslanec sa zhlboka nadýchol a pomaly ustarostené vydýchol. Všetky pohľady sa upreli na jeho strhanú, usta-ranú tváre.

„Ďakujem. Ešte raz ďakujem. Som rád, že ste sa môjho... prípadu ujali práve vy, pán Krauz. Mám o vás tie najlepšie referencie... aby som bol úprimný, hovoril som už telefonicky s vaším ministrom. Informoval ma o situácii, ale pochopiteľne, nie tak podrobne. Už vám volal, pán riaditeľ?"

„Nie, pán veľvyslanec, ešte sme spolu nehovorili, asi..."

„To je v poriadku! Bude vám volať, pán riaditeľ. Prisľúbil mi, že zariadi, aby bol detektív Krauz oslobodený od všetkých povinností a venoval sa iba tomuto prípadu..."

„Samozrejme pán minis... pán veľvyslanec..."

„...ak budete čokoľvek potrebovať, pán Krauz, bez obáv sa obráťte na mňa. Moja asistentka vám dá na seba kontakt..."

„Výborne!" Krauzov hlas zajasal nebezpečne úprimne, a preto rýchlo pokorne dodal: „To zjednoduší našu komunikáciu, ak by bolo treba..."

„...a samozrejme vám všetci budeme úplne k dispozícii. Počul som od vás podrobnú správu, za ktorú sa nemusí nikto hanbiť. Vzbudili ste vo mne presvedčenie, že skutočne nezaháľate a venujete sa mojej dcé... tragédii s plným nasadením. Čo som nepočul a čo ma zaujíma najviac, je, ako ďaleko sme od toho... toho..."

„Iste, pán veľvyslanec. Páchateľ je zatiaľ neznámy, to je to, čo chcete počuť. Presnejšie, nechcete. Sú iba dve možnosti..." všetci spozorneli, dokonca aj funkcionár z ministerstva zbystril pozornosť, bude o čom rozprávať za stolom pri večeri, „... buď zanechal po sebe... po sebe..." povedať semeno alebo spermie sa mu zdalo necitlivé, „biologický materiál, alebo sa vopred pripravil a všetko zamaskoval. V prvom prípade sme blízko. Máme vyšetrovacie metódy, ktoré nám umožnia vytipovať okruh podozrivých a postupne sa prepracovať ku konkrétnej osobe a v konečnej fáze ho na základe rozborov DNA usvedčiť, v druhom prípade je to... dosť problematické..."

„Ale naši ľudia, pán veľvyslanec, dokážu aj nemožné. Konkrétne detektív Krauz už vyriešil prípady, ktoré zapadali prachom, a keď ich on zobral do rúk... pán veľvyslanec, podľa mňa je to iba otázka času, nič viac! Určite ho dostaneme, ak nie tento týždeň, tak..."

Veľvyslanec venoval riaditeľovi zdrvujúci pohľad.

„Pán riaditeľ, detektív Krauz pred chvíľou vysvetlil, že nie sú známe žiadne výsledky testov. Vy viete o niečom, čo vás vedie k tvrdeniu, že páchateľa určite dostanete tento, poťažne budúci týždeň?"

„Jáá... teda, pán veľvyslanec, neviem, ale vychádzam z profesionality mojich ľudí a..."

„Ďakujem, pán riaditeľ. Radšej sa budeme pridŕžať faktov... a teraz by som sa s detektívom Krauzom rád pozhováral osamote. Chcem mu položiť pár... osobných otázok týkajúcich sa mojej... dcéry... prosím vás..."

„Samozrejme, pán veľvyslanec, sa-mo-zrej-me! My sa presunieme do salónika, prosím slečna, tadiaľto... môžem ponúknuť niečo... voňavejšie ku kávičke, trochu koňači..." riaditeľovo štebotanie zaniklo za hrubým tapacírovaním. Veľvyslancove oči posmutneli a párkrát sa zhlboka nadýchol. Doľahla na neho ťažoba z prežitého stresu, únava z dlhej cesty a Krauzovi sa zdalo, akoby sa zošúveril. Trvalo to iba okamih, krátky výpadok v koncentrácii, potom sa spamätal a priamo pozrel Krauzovi do očí.

„Prepáčte... už je to v poriadku. Chcem... chcel by som vedieť, v akom stave ste našli Moniku, či bola... znásilnil ju? Máte fotografie...?"

„Pán Reis," Krauzov hlas znel monotónne a chlácholivo, hlas, čo upokojuje aj splašené kone, „pán Reis... Moniku prekvapil v jej izbe. Bola znásilnená a... potom ju zavraždil. Fotografie vám neukážem... vo vašom vlastnom záujme..."

„Videl som už veci, chlapče..."

„To je mi jedno! Urobil som to iba raz a dodnes si to vyčítam. Sú to tri roky a ten otec dodnes nespáva, prežíva na sedatívach a skončí na psychiatrii alebo na povale, verte mi! Niečo iné je cudzie... mäso, cudzia krv, cudzie... ! Niečo iné je vlastné! Chápete ma? Vlastné sa tak neposudzuje, je to vaša... bola to vaša dcéra, vaša krv... ak to v sebe neprekonáte a budete trvať na jej posledných fotografiách, budete sa trápiť do poslednej chvíle svojho života, dajte si poradiť! Zachovajte si ju v pamäti tak, ako ste ju videli naposledy, a keď sa stretneme o rok, o dva, poďakujete mi! Žiadne fotografie... a môžete volať aj prezidentovi, inak sa na to vykašlem, to vám hovorím otvorene. Nepatrím k ľuďom, čo sa nechajú tlačiť k múru..."

„Počul som. Dobre... dobre... chcel som iba... Došľaka!! Chcel by som ju ešte raz vidieť, dá sa to zariadiť?"

„Samozrejme. Vyšetrovateľ vám vystaví povolenie na pohreb, pohrebná služba vás požiada o šaty na obrad, a keď ju upravia, môžete sa s ňou... rozlúčiť. Je to štandardný postup."

„Štandardný... postup..." veľvyslanec sklonil hlavu, chvíľu sa koncentroval a potom spravil niečo, čo Krauza prekvapilo tak, až sa v kresle strnulo vzpriamil. Veľvyslanec sa nahol a chytil ho za ruku. Mocným stiskom schoval Krauzovu päsť v dlani. Krauza prekvapila razancia, s akou to urobil. Veľvyslanci asi od rána do večera hrajú tenis, ako ministri, aj tí majú podobný stisk. Krauz to vedel, jeden minister mu už ruku podal, a bol to poriadny tlak!

„Pán Krauz," oči unaveného muža sa vpili do detektíva, „niekto mi utýral dcérku... moje... moje všetko. Máte deti?" Krauz prikývol. „Potom ma musíte chápať! Otec otca musí pochopiť," v očiach sa zaleskol žiaľ a profesionálna maska z tváre zmizla, „viete si to predstaviť? Umučili moje dievčatko..."

Krauz si opatrne vymanil ruku a bolo mu ho úprimne ľúto. Vedel si to predstaviť, vedel si to predstaviť veľmi presne a živo, a keď si to predstavil po prvej pitve malého dievčatka, ktorú zažil, ožral sa ako prasa a v duchu si prisahal, že nedopustí, aby... jeho dve dcérky... aby... Keď vytriezvel, bolo mu opäť jasné, že nech ako otec urobí čokoľvek, deti svojmu osudu neujdú. Jeho kamarát zo strednej školy sa staral o syna s takou prehnanou starostlivosťou, že široko-ďaleko bol vzorom otcovskej lásky a obetavosti, piplal sa s ním od narodenia sám a miloval ho za dvoch, pretože synov život zaplatila milovaná manželka svojím. Keď sa chalan v pätnástich na oslave ukončenia základnej školy prvý raz opil, postavil sa s nedopitou fľašou na koľajnice a zahral si baran baran buc s lokomotívou. Súdny znalec z ústavu súdneho lekárstva vtedy Krauzovi do telefónu povedal, že sa chlapcovi v podstate nič nestalo, mal na tele iba dve väčšie modriny, ale boli

od seba dvesto metrov vzdialené... Aj tento otec chcel vidieť fotografie. Všetci chcú vidieť fotografie, akoby dúfali, že keď ich roztrhajú, požmolia v zúfalom kŕči, že sa všetko vráti späť, všetko sa zmyje a čas sa zastaví. Nič sa nevráti a nič sa nezmyje, Krauz to vedel a desil sa pomyslenia, že aj jeho dve milované ratolesti raz dorastú a začne ich lákať svet, diaľky, koľajnice... otcovia bývajú občas bezmocní... hrozne bezmocní...

„... chyťte tú beštiu, a ja... ja vám... dám vám..."

„Nechajte si to, preto to nerobím. Chápem vás a dostanem ho, ak budeme mať čo len mikroskopickú šancu na úspech, tak ho dostanem, to vám môžem s čistým svedomím sľúbiť!"

„Verím vám, prepáčte..." veľvyslanec si poutieral oči, vysmrkal sa a črty tváre opäť stvrdli.

„Hovorili ste už s mojou manželkou?"

„Áno..." Krauza prekvapila náhla zmena.

„V poriadku! Chcem vás poprosiť o... ako to povedať? Hovorili ste s ňou, takže viete..." oči sa im opäť stretli.

„Na čo myslíte? Mal by som niečo vedieť, pán Reis, niečo dôležité?"

„Pán Reis... už dávno mi tak... nikto. Privykol som na pán veľvyslanec. Ste po dlhom čase prvý, kto ma oslovuje menom. Asi netrpíte predposratosťou pred papalášmi, a to sa mi páči. Takže, chcete vedieť niečo dôležité... neviem, či je to dôležité, ale súvisí to s mojou rodinou a skôr či neskôr by ste sa k tomu dopracovali, takže je lepšie, keď to budete počuť priamo odo mňa."

Krauz spozornel, zazdalo sa mu, že veľvyslanca niečo trápi, a nie je to len vražda milovanej dcéry.

„Mária... moja manželka, chcem vás poprosiť o určitú dávku veľkodušnosti a... zhovievavosti, keď s ňou budete opäť hovoriť. Ona a jej sestra Anežka..." zopäl ruky a pevne ich stisol.

„Manželka nežije so mnou vo Švédsku, žijeme oddelene. Vydržala to dva roky, potom sa vrátila domov. Nedokázala si zvyknúť na životný štýl veľvyslancovej manželky, všetky tie recepcie, oficiálne návštevy, spoločenské podujatia! Kolotoč života vo výkladnej skrini, kde súkromie musí ustúpiť protokolárnym požiadavkám. Ona a jej sestra... všimli ste si tie mená? Mária a Anežka. Svätá Mária a svätá Anežka...! Ich matka bola mníška, ale keď... ich otec bol kostolník v kostole svätého Marka v kláštore Se-dembolestnej panenky Márie. Vylúčili ich oboch, ale dcéry vychovávali v prísne katolíckej viere. Až príliš prísnej..." smutne sa zahľadel na zbelené hánky. Potom si to rozmyslel tvrdo pozrel Krauzovi do očí.

„Nemal som to v manželstve ľahké, verte mi! Nerád o tom hovorím, ale musím vás na to pripraviť, inak by ste si mohli myslieť, že sme rodina pred rozpadom a že Monika žila v nezdravom prostredí... nežila! Mali sme sa radi a žili sme v láske a zhode, ale každý po svojom. Monika mala všetko, čo len chcela, a nezneužívala to. Vzorne študuje... študovala a robila nám iba radosť. Žili sme... primerane podmienkam? Tak sa tomu hovorí? No, nech je, ako chce, ale... s Máriou to nebolo ľahké. Zoznámili sme sa v nemocnici, Mária tam robila dobrovoľnú opatrovateľku, mne vybrali slepé črevo a akosi sa to vlieklo, horúčky, zápaly a tak podobne. Presedela pri mne celé noci a ja som ju v štyridsiatkach registroval v polovedomí ako anjela spásy a stelesnenú dobrotu a obetavosť. Keď sa ich rodina dozvedela, že som jej z vďaky kúpil kvety a pozval ju do divadla, skoro ju prizabili, chúďatko. Neozývala sa mi, a tak som ju vyhľadal v nemocnici. Takého moncľa nedokáže urobiť ani kanadský drevorubač, videl som to na žene prvý raz. Chápete to? Jej otec sprznil mníšku, a kto jemu rozbil hubu? A ju by... za nič! Kvôli kvetom! Proti svadbe sa postavila celá rodina, keď sme trvali na svojom, vyhodili ju doslova s holým zadkom... ani na sobáš nám neprišli, iba Anežka... bol som jej za to veľmi vďačný. Doštudoval som, dostali sme byt, narodila sa... Mo..." veľvyslanec si odpil z minerálky, ale hrdlo sa neuvoľnilo. Rozpačito si udrel po vrecku saka a Krauz dostal nápad.

Pán Reis, náš riaditeľ tu nefajčí, hoci vo vašom prípade by určite urobil výnimku, ale ja mám v kancelárii aj niečo, pri čom sa lepšie rozpráva o takýchto veciach. Je to dvadsať metrov po chodbe..."

Krauz vyhodil vyvalených detektívov z kancelárie a veľvyslancovi predstavil Fischera, ktorý si chvatne utrel za-mastenú ruku do nohavíc a po oficiálnom podaní rúk úplne nenútene dojedal údenáča, rozpitvaného na celofáne. Ani on nebol pred papalášmi predposratý...

„Starší detektív Fischer pán Reis, pracujeme spolu a aj na tomto prípade budeme robiť v tandeme, nikoho lepšieho nepoznám." Krauz urobil Chosému trochu reklamy a veľvyslancovi nalial do vodového pohára dávku hnedej tekutiny, ktorá nápadne voňala po dubovom sude s dvanásťročnou lehotou nedotknuteľnosti. Praktickejšie využitie Bossovho daru si ani nevedel predstaviť.

„Jediný z rodiny, kto bol ochotný akceptovať sobáš, bola Anežka, švagriná, ktorá to tiež nemala v živote ľahké... ako som si zo začiatku myslel. Navštevovala nás a ja som bol tomu úprimne rád. Keď sa zavreli v izbe, bol som presvedčený, že si ako sestry potrkocú o bežných záležitostiach a Mária tak udrží aspoň aký-taký kontakt s rodinou. Že mala občas uplakané oči, som pripisoval tomu, že sestra jej rozpráva o rodičoch a že ju to ako citlivú dušu vždy rozľútostilo. Keby som bol vedel... Darilo sa mi a postavili sme si dom. Ten na Strmých schodoch. Jedného dňa prišla Anežka aj s veľkou cestovnou taškou. Miesta sme mali dosť, tak prečo nie. Každý má právo osamostatniť sa, postaviť sa na vlastné nohy. Utiecť z takej rodiny som považoval za úplnú samozrejmosť, bola to iba otázka času. Na poschodí mala vlastnú izbičku, na domácnosť prispievala, všetko bolo v najlepšom poriadku, až kým Monika nepodrástla. Anežka ju začala brávať na prechádzky, pravidelné prechádzky, malo ma to trknúť už vtedy, keď sa tá pravidelnosť obmedzila iba na nedeľu doobeda. V kuchyni nad stolom som jedného dňa našiel kríž s Kristom. Umelecká práca z drahého tvrdého dreva, vraj dar od svokra, prvý počin k uzmiereniu. Neprekážalo mi to, iba mi bolo čudné, že sa ani raz nezastavili. Potom pribudol kríž v chodbe, neskôr Betlehem v predizbe, kríž v obývačke... Mal som veľa práce, ako asistent na Ministerstve zahraničných vecí som sa pripravoval na dráhu kariérneho diplomata a doma som trávil stále menej času. Svätá Anežka a manželka sa starali o výchovu dcéry, a ako som sa neskôr dozvedel, svätá Anežka zvládala aj výchovu manželky. Neušla z domu, bola to iba moja naivná domnienka. Poslal ju otec, aby na nás dozerala a aby bola po ruke, keby sa manželke príliš zapáčil svetský spôsob života. Podcenil som to, dnes už viem, že som tie dve podcenil... Mária odišla z práce, robila ekonómku v elektrár-ňach a mala ambície stať sa vedúcou jedného riadiaceho oddelenia, ale ani sa ma neopýtala a začala sa venovať charite v miestnom kláštore. Viete o tom, že v našej štvrti sídlia v zámočku mníšky z rádu Milosrdných sestier? Ja nie, ja som sa to dozvedel, až keď tam manželka so švag-rinou založili nadáciu Slobodné srdcia a ubytovali tam pol stovky opustených detí. Čo na to povedať? V podstate záslužná činnosť, opustených detí je čoraz viac, ale pobyt v tomto domove nebol zadarmo. Každé z ubytovaných detí muselo obetovať dušu... svoju slobodnú myseľ. Boli tam iba dievčatá, to som vám zabudol povedať. Modlitby, od rána do večera samé modlitby, a za to trikrát denne teplá strava, nocľah a základná škola. Dievčat pribúdalo a Monika v ich spoločnosti trávila stále viac času. Odišiel som na rok do Poľska, potom dva roky v Mníchove, potom som riešil nevďačné problémy v Prahe... skoro dva roky! Krížov v mojom dome pribúdalo a mne to bolo jedno. Presnejšie povedané, nebolo mi to jedno, ale nebolo nikoho, kto by to zatrhol, chýbala pevná mužská ruka a zdravý rozum v chalupe. Bol som dlho preč... Keď Monika skončila základnú školu a ako čistá jednotkárka sa bez problémov dostala na miestne gymnázium, zažil som šok, ktorý ma prebral z pracovného ošiaľu a vrátil ma rovnými nohami na pevnú zem. Pricestovala za mnou do Viedne a vyvolala ma zo zasadania bezpečnostnej rady, ignorujúc kordóny policajtov a zákazy vstupu pre nezainteresované osoby. Dlho sme sedeli... spolu..."

Krauz dolial a vysypal popolník. V duchu sa mu vybavovali obrazy z obhliadky domu a až teraz si uvedomil, že skutočne našli množstvo krížov po stenách a kresťanské religiózne predmety porozkladané, kde sa len dalo. Videli to všetci, ale zatiaľ na tento fakt nikto neupozornil. Krauzovi okamžite napadla ďalšia možná verzia. Fanatické sekty a ich beštiálne praktiky, ale zatiaľ nevedel, ako do tejto schémy zapadá Monika, a tak sa rozhodol neklásť predčasné otázky, ale trpezlivo načúvať. Fischer dojedol smradľavý obed a Krauz mal chvíľu obavy, aby si negrgol, ako mal bežne

vo zvyku, ale vzácna návšteva zrejme vplývala aj na neho a ovládol sa. Dokonca ponúkol kolegu a veľvyslanca cigaretou, a tak svorne sedeli a trkotali v trojici ako starí kamaráti.

„Jej návšteva mi konečne otvorila oči. Poviem vám úprimne, bol som z toho šokovaný. Mal som to celé roky priamo pred očami, ale človek niektoré veci, ktoré sú mu predkladané postupne po kvapkách akosi neregistruje, pokým nie je namočený až po krk. Zhubnosť a zvrátenosť konania mojich najbližších som nebol schopný postrehnúť a správne pomenovať, kým ma na ne neupozornila vlastná dcéra. Bolo to kruté precitnutie. Plakala a povedala mi, že nenávidí vlastnú matku, o tete Anežke ani nehovoriac. Vzoprela sa im a spravili jej z domu peklo. Odmietla sa vrátiť. Prespala u mňa v rezidencii, a keď som pozoroval jej hlboký, po dlhom čase spokojný spánok, plakal som ako malý chlapec a bezmocná zúrivosť ma nahovárala na tie najradikálnejšie a najdrsnejšie riešenia, aké sa len v hlave sklamaného a vystrašeného otca môžu zrodiť. Nič som nespravil. Nemyslite si, človek je v podstate nepredstaviteľne bezmocný, a ak nechcete stratiť viac, ako získať, tak si to dobre rozmyslíte. Prvý afekt pominul, a keď som si to všetko nechal prejsť hlavou, vrátil som sa spolu s dcérou. Svätú Anežku som vykopol a kríže som bol odhodlaný nahádzať do kozuba, lenže vtedy mi Mária odhalila pravú tvár fanatičky. Vytrhla mi ich z rúk a tisla si ich na prsia ako batoľa v perinke, dostala hysterický záchvat, reva-la, hodila sa na zem a vlastným telom ich prikryla, aby ich chránila pred spálením. Dodriapala si nechtami tvár, a keď si začala šklbať vlasy a dusiť sa vlastnými zvratkami, privolal som lekársku pomoc. Tri dni bola na sedatí-vach. Ja som skončil na polícii. Keď sa o všetkom dozvedela švagriná, udala ma za týranie manželky a dcérky. Bolo to veľmi nepríjemné vysvetľovanie, veliteľ policajného oddelenia nemal rád tyranov z Ministerstva zahraničných vecí. O všetkom rozhodla Monika. Vypovedala a povedala im pravdu. Cítil som sa ako nahý. Musela im povedať všetko. O sebe, o matke, o tete Anežke a jej tyranskej výchove, o vynútených modlitbách pred každým jedlom, o telesných trestoch za najmenšie prehrešky, nad ktorými sa rozumný človek iba usmeje... povedala im všetko o kláštore a hodinách samoty v kamennej modlitebni, kde ju nechávali o hlade, aby sa očistila od svetských hriechov a priblížila k Bohu! ...pustili ma a ešte sa mi aj ospravedlnili, vraj, kto sa v tom má vyznať, na prvý pohľad vyzerá každý vagabund ako slušný človek... No, nechajme to, bolo to už dávno. Svätá Anežka sa vrátila, na tom manželka trvala, a povolil som im aj kríže, za to museli nechať Moniku na pokoji, aby mohla zmaturovať. Podarilo sa a mal som to vymyslené tak, že študovať pôjde za mnou do Švédska, ale vzali ju na architektúru, jej životný sen, a nechcela riskovať. Dohodli sme sa, že jej budem posielať peniaze, aby bola úplne nezávislá, a ona to nezneužívala, študovala s vyznamenaním. Posielal som jej mesačnú apanáž a ona bola natoľko disciplinovaná, že si dokázala ušetriť na letné cestovanie po svete. Každé prázdniny sa zastavila aj za mnou. Bola dospelá, veľmi skoro dospelá... bola... moja Monika..." veľvyslanec sklonil hlavu a stiahol plecia. Nedalo sa to ovládnuť a Krauz vedel, že chlácholenie nemá význam. Bolesť musí prejsť celým telom, zalomcovať vnútrom a vyjsť niektorým z otvorov, ako meluzína opúšťajúca hradné rumovisko. Boli to chemické reakcie, pred ktorými je aj najväčší hrdina bezmocný.

„Urobil som ešte jeden pokus, vzal som manželku do Štokholmu a našiel jej možnosť realizácie v miestnom dobročinnom spolku. Celé hodiny trávila pri telefóne a svätá Anežka jej vymývala mozog tak brilante, že to jedného dňa nevydržala a bez slova na rozlúčku sadla na lietadlo. Takto žijeme posledné dva roky. O Moniku som strach nemal, boli sme stále v kontakte, a pokiaľ sa na nič nesťažovala, vedel som, že je všetko v poriadku. Istý čas bývala s kamoškou na internáte, ale len tak, z recesie, keď ju to prestalo baviť a tetu Anežku dosť vynervovala, opäť sa vrátila. S matkou sa už nikdy nezblížila, nikdy jej neodpustila, že ju nechala napospas fanatičke, a namiesto pomocnej ruky, ktorú vtedy od nej očakávala, ju strčila do kobky s krížmi. Tolerovali sa, žili pod jednou strechou, denne sa vídali a míňali, ale každá žila v inom svete. Časom sme si na to všetci zvykli. Monika sa pripravovala na štátnice, mala šancu získať červený diplom, mal som pre ňu miesto v Bruseli..." opäť iba sklonil hlavu.

„Máte psa, pán Reis?"

Krauz myslel, že ho zabije. Ten človek tu trpí a trúchli nad stratou milovanej bytosti a Chosé zatne takú netaktnú hovadinu, až to dverami plieska. Zdrvujúco na neho zagánil a Chosé iba rozpačito pokrčil ramenami, akože čo je, hádam sa tu z neho nepotento!?

„Prosím...?" veľvyslanec nechápavo zodvihol hlavu.

„Nič, nič, pán Reis! To sa len kolega snaží zistiť nejaké podrobnosti. Detaily z vášho domu, ktoré nám vŕtajú hlavou, ale nedajte sa rušiť, na to máme času dosť. Pokračujte, prosím..."

„V podstate už nemám čím. To je vlastne všetko, čo som vám chcel povedať, aby ste boli tolerantní a citliví, keď budete hovoriť s Máriou. Napriek všetkému, veľmi ju to vzalo, zomrelo jej jediné dieťa, a takým spôsobom... dalo by sa povedať, pred jej očami. Je z toho zdrvená..."

„To je v poriadku, pán Reis... ale keď sme pri tom a naozaj už nemáte čo povedať, mohli by ste odpovedať na kolegovu otázku, a pár vecí by zaujímalo aj mňa." Krauz nenútene pozrel na Chosého a ten veľavravne pozrel k stropu, akože no prosím! Veď som hovoril, že je to dôležité!

„Iste, iste... ale nechápem, psa sme nikdy nemali!"

„Prečo máte na zadných dverách k bazénu, presnejšie do prezliekárne lietacie dvierka?" Chosé bol odhodlaný objasniť záhadu lietacích dverí stoj čo stoj. Krauz sa pohodlne vyvalil v kresle a prenechal iniciatívu kolegovi.

„Ach táák! To kvôli Macovi... náš kocúr!" dodal, keď videl ich nechápavé pohľady.

„Kocúr?"

„Áno, kocúr! Nie čistokrvný, privandrovalec, ale milý. Monika mi o ňom často telefonovala, a pretože sa stali najlepšími kamarátmi, pri jednej príležitosti som dal stolárovi upraviť zadné dvere, aby mohol v zime chodiť dnu a nemravčal na snehu. Okrem toho, Anežka neznáša zvieratá, takže som to dal spraviť rýchlo a s radosťou. Prečo sa na to pýtate?"

„Viete, pán Reis, všetko nasvedčuje tomu, že páchateľ sa do domu dostal práve cez tie dvierka..."

„To je hlúposť! Pre boha živého, videli ste ich vôbec? Veď sa cez ne nepretiahne ani decko, nieto ešte..."

„Nepretiahol..." Chosé zaváhal, to slovo sa mu nezdalo vhodné v súvislosti s prípadom, „... sa, on cez dvierka iba prestrčil ruku a otvoril si dvere."

„Aha... pre boha živého, takže tie dvierka... ja som ich dal urobiť, aby mala Monika radosť... pritom som vlastne umožnil..."

„Ale no tak! Pán Reis, to nemyslíte vážne! Takto nemôžete uvažovať! Keby tam neboli dvierka, použil by okno, alebo balkón, aj tie ste dali postaviť vy, takže aj za ne by ste si robili výčitky? Nebuďte detinský! Obviňovanie sa nie je na mieste, vy za to nenesiete žiadnu vinu. Radšej sa sústreďte na to, čo sa vás chceme ešte opýtať. S dcérou ste si telefonovali, však? Kedy ste s ňou hovorili naposledy?"

„Včera ráno. Prezvonila ma a ja som jej zavolal, viete, ja mám linku... teda, nemalo by sa to, ale ja mám linku zadarmo, presnejšie, hradí mi ju... no..."

„To je v poriadku, pán Reis."

„...takže sme spolu hovorili asi desať minút. Povedala mi, že nejde do školy, lebo má týždeň intenzívnej práce na ročníkovom projekte, a tak bude rysovať doma. Večer sa chystala s nejakým kolegom z ročníka na výstavu fotografií gotických chrámov, má to byť v nejakom vysokoškolskom klube. Pýtal som sa jej, či nepotrebuje peniaze, povedala mi, že nie, že má dosť a ešte má aj našetrené a odložené od Vianoc, viete, na Vianoce som, k nej bol trochu štedrejší, dostal som slušnú odmenu..."

„Meno toho kolegu z ročníka?"

„To nehovorila, nezdalo sa mi to vtedy dôležité a ani som sa jej nepýtal."

„Pán Reis, viete o nejakých majstroch, ktorí by vykonávali nejaké opravy alebo úpravy v dome? Poprípade nejakí pravidelní podomoví obchodníci, ktorí by vás, presnejšie váš dom navštevovali, prípadne nejakí údržbári či opravári, proste ktokoľvek, kto by mohol poznať interiér domu a využiť to pri... pri..."

„Vy myslíte, že to spravil niekto takýto?" veľvyslanec akoby ožil.

„Zatiaľ nevieme, pán Reis, naozaj nevieme, ale vylúčiť to nemôžeme, presnejšie povedané, radi by sme to vylúčili, aby sme sa mohli pohnúť ďalej."

„Neviem, naozaj neviem. Myslím si, že Monika by mi o niečom podobnom určite povedala, vedela, že na dome mi obzvlášť záleží, a keby potrebovali opravára alebo s čímkoľvek pomôcť, určite by mi povedala. Som presvedčený, že by to so mnou konzultovala, neznášam, keď sa mi po dome premávajú cudzí ľudia, a ona to dobre vedela. Nie! Určite nie! Spýtam sa pre istotu Márie, ale som presvedčený, že nie!"

„Manželky sa pýtať nemusíte, aj tak s ňou budeme ešte hovoriť, skôr by ste nám mohli povedať, čo bolo v obývačke v bare, v stolíku pod amforou a v šiestich zásuvkách komody. Tie páchateľ rozhádzal a našiel niečo, čo ho uspokojilo a viac nehľadal." Chosé sa mierne nahol k veľ-vyslancovi, stuhol a sledoval reakcie. Krauz ho sledoval už od začiatku a bol v rozpakoch. Veľvyslanec zaváhal, uvedomil si to a akoby nič si začal zapaľovať cigaretu. Bežný spôsob, ako získať čas, ale na oddelení vrážd detinská chyba.

„Čo tam mohlo byť? Neviem..." Krauz si všimol podmieňovací spôsob, ktorý Reis použil. Človek, ktorý použije spochybňujúcu otázku namiesto priamej odpovede, klame a je jedno, či je kominár, veľvyslanec, alebo premiér...

„Vy neviete, pán Reis, čo máte v obývačke v bare a v zásuvkách?" Chosé sa nedal a Krauz mu držal palce.

„Viem! Tedáá... neviem. Presnejšie povedané, nebolo tam nič, čo by stálo za... za ... krádež. Ani do baru, ani do komody... jednoducho, nikam som žiadne cennosti nedával..."

„A vaša manželka?" .

„Čo Mária?"

„Myslel som vašu manželku, či tam niečo nedala?"

„Nie! Čo by tam dávala!? Nie! Nič tam..."

„Ale hovorili ste, že už niekoľko rokov nežijete spolu, ako viete, či tam niečo nedala?"

„Neviem! Samozrejme, že neviem... teda, neviem to určite... ale myslím si, že tam nič cenné nedala... prepáčte páni, ale zdá sa mi, že... toto má byť výsluch, alebo... myslel som, že..."

Krauz sa postavil a pomaly prešiel k oknu. Naťahoval čas. Nech znervóznie! Obzrel si chodcov o tri poschodia nižšie, ako sa zababušení s vyhrnutými goliermi náhlili krutou zimou, pošúchal si bradu a pozrel na parťáka. Klame! Naznačil mu Chosé. Viem! Prikývol Krauz a pomaly sa posadil na voľnú stoličku oproti veľvyslancovi. Chosé pritiahol svoju tak, aby tvorili s veľvyslancom rovnora-menný trojuholník. Ani veľvyslanci by nemali klamať, na oddelení vrážd určite nie. Chlapci to spoznajú a nemajú to radi, a potom... veľvyslanec sem, veľvyslanec tam... je po kamarátstve.

„Pán Reis," ozval sa Krauz po dlhšej prestávke, „pred malou chvíľou som vám sľúbil, že ak bude len mikroskopická šanca na objasnenie prípadu, využijeme ju, ale nepovedal som vám, že to nefunguje tak, ako si vy myslíte! Nefunguje to tak, že vy nám dáte základné informácie, my ich spracujeme a zo zadnej časti vypľujeme meno páchateľa. Takto môžete zaobchádzať s počítačom, tomu je jedno, aké dáta spracúva, urobí, čo od neho chcete. Poslúcha a nepremýšľa. My sme ľudia a máme svoju hrdosť, pracovné postupy a metódy. K výsledku sa dopracujeme, jedine ak si budeme navzájom dôverovať a ak si nebudeme klamať!" slovo klamať Krauz zdôraznil a počkal. Žiadna odozva. Človek neprávom obvinený z klamstva prská, kto má trochu za nechtami, ohradí sa, kto klame, je ticho a čaká na ďalší úder. Reis čakal a Krauza to štvalo.

„Vy ste zvyknutý jednať s ľuďmi z pozície svojho postavenia a zdá sa mi, že sme sa v tejto veci nerozumeli. U nás môžete robiť ramená, koľko chcete, zavolajte nášmu ministrovi, choďte za vaším ministrom, zavolajte sem poradný výbor pre Európsku bezpečnosť... nič sa nezmení! Chápete ten rozdiel, alebo nie!? Nič sa nezmení!!" Krauz zvýšil hlas a veľvyslanca v kresle vystrelo. Na takéto spôsoby nebol zvyknutý, ale chlapíkovi s prenikavým modrým pohľadom sa neopovážil odporovať.

„V každom prípade budete potrebovať niekoho, kto vraždu vašej dcéry vyšetrí a kto zistí, aká sviňa sa pod to podpísala. Ani jeden z ministrov to nespraví a nespraví to nikto v tomto meste! Nie lepšie ako my. Chápete ten rozdiel? Nebojíme sa, lebo sme jediní. Ponúkame svoje schopnosti, voľný čas, vedomosti a v konečnom dôsledku aj zdravie a život, ale to neznamená, že sme poskokovia na špagátiku! Neposerieme sa, ak má niekto konexie! Neurážajte nás klamaním a podceňovaním. Pochopte, že jedine ak budeme spolupracovať a pomáhať si, môžeme niečo vyriešiť. Debata u nás nie je nikdy vopred vyhraná a nikto sa nemôže spoliehať na to, čím je a s kým hrá golf! Vymklo sa vám to z rúk a my máme podozrenie, že nás zavádzate, a mohol som použiť aj tvrdší výraz! Pán Reis!" Krauz urobil dramatickú odmlku a zhlboka sa nadýchol. „Buď, alebo! To s tými zásuvkami a ich obsahom nie je z vašej strany korektné. Skúste to napraviť a my na to zabudneme... pretože my sme na vašej strane!"

Reis udivene povytiahol obočie a rozpačito zalovil po novej cigarete. Krauz mu teatrálne zadusil starú dymiacu na okraji popolníka a ponúkol mu zo svojich. Rozpačité ticho vystriedal chlapsky vyrovnaný hlas.

„V priečinku v bare boli cenné papiere Švajčiarskej národnej banky v hodnote stotisíc euro, splatné na heslo, veno pre Moniku. Pre zlodeja bezcenný papier. Vedeli o tom všetky tri... museli... muselo to tak byť, aby vznikla rovnováha. Nepovedal som vám celú pravdu! Uhádli ste to, dobre! Uhádli ste to, ale to nič neznamená! Ona bola mladá a moderná, plná chuti do života, a oni z nej chceli urobiť mníšku, poslušnú rádovú sestru kľačiacu pred oltárom! Vzoprela sa, a to sa v ich komunite neodpúšťa! Vtedy, keď za mnou prišla do Viedne..." veľvyslanec sklonil hlavu a Krauz jasne videl, že trpí. Hľadal slová, ktoré by vysvetlili nevysvetliteľné, neuveriteľné.

„... ušla zo samotky, kde ju držali tri týždne! Do školy napísali ospravedlnenie, že je vážne chorá, a zavreli ju do samotky! Kamenná kobka, drevená lavica s dekou a veľký kríž na stene. Nič viac, a viete prečo? Lebo im povedala, že ide do školy na doučovanie, a pritom bola s chlapcom na prechádzke na nábreží... tie dve ju sledovali a prichytili priamo v jeho náručí! Mala skoro sedemnásť! Pre ne to bol hrdelný zločin, chlapca skoro prizabili. A ja som o ničom nevedel, žil som si ako princ a bol som presvedčený, že všetci sú spokojní, že stačí, keď pošlem z času na čas peniaze a všetko bude v najlepšom poriadku! Hovno! Hovno!! Plakal som ako malý chlapec, keď mi hovorila, čo s ňou robili... plakal som...! Chápete to?!" znechutene pokrútil hlavou a samému sa to zdalo neuveriteľné. Teraz, keď to všetko počul nahlas a z vlastných úst, znelo mu to ešte neuveriteľnejšie.

„Simulovala, že je chorá, a keď ju previezli z kobky do nemocnice, ušla. Najvyšší čas. Psychicky bola na dne a prišla by za mnou aj na kraj sveta. Žiadna ochranka ani kordón policajtov ju nemohli zastaviť. Vedela, že jej pomôžem. Verila mi! Spamätal som sa a vrátil som sa domov. Zatrhol som to! Tá rozbitá tvár mojej ženy... to neboli len škrabance od jej nechtov... boha!! Čo som mal robiť?! Skoro mi zabili dcéru! Fanatičky!" spupne tresol päsťou do stola a z popolníka sa skotúľala dymiaca cigareta. Tri páry očí ju sledovali, ako urobila niekoľko kotúľov a ostala zaseknutá v ryhe stola. Krauz sa načiahol a hodil ju na miesto.

„Robili si prieky... kde len mohli, robili si zle a skákali si do vlasov ako posadnuté, Monika im pri každej možnej príležitosti vytkla stratené stredoškolské roky, to týranie... a oni len ticho zúrili, že sa im vyšmykla. Nemohli si pomôcť, všetko som to spísal u notára do zápisnice, ak by sa jej čo len dotkli, všetko by sa o tej ich skurvenej charite prevalilo, a navyše by zostali bez peňazí, žiadna mesačná apanáž, vydedenie, koniec dotácií, rozvod... všetko som to dal na papier, kvôli Monike, inak by nemala pokoj." Veľvyslanec zopäl ruky a zovrel ich medzi stehnami. „Nenávideli sa... to, čo prežila Monika, sa nedá zabudnúť, vracala im to, kde len mohla, a vždy mi zavolala, aby sa pochválila, ako zabodovala. Mňa nenávideli tiež, lebo som ju urobil nezávislou, a tým som ju vytrhol z ich moci. Dostávala peniaze a dal som jej cenné papiere do budúcnosti, ako veno. Dala ich do obývačky do baru, aby ich mali stále na očiach... ako výkričník... ako prst boží vztýčený dohora! Aj oni mali peňazí, koľko len chceli, tá ich charita vynášala nekresťanské peniaze, teda... kresťanské, aby sme boli presní, ja som im posielal mesačne neminutému čiastku, na diaľku som

dohliadal na vedenie účtov. Keď sa Monika prebojovala do posledného ročníka, tlaky poľavili. Akoby si uvedomili, že je to úspech a česť promovať na takej fakulte a že k tomu potrebuje absolútny pokoj... aj Monika prestala provokovať a venovala sa iba škole... všetko bolo v poriadku... v úplnom poriadku... toto sa nemalo stať, nemalo sa to stať..." posledné slová sprevádzali razantné pokrútenia čiernobielej hlavy.

„To je celá pravda," zakončil.

„Nemáte to ľahké," priznal Krauz, „ale musíme pokračovať! Viete, pán Reis, ide o sexuálnu vraždu, to už máme potvrdené. Hľadáme muža z Monikinho okruhu, ktorý sa mohol vyznať v dome, viete o niekom takom, nehovorila vám Monika..."

„Vraj s niekým aj chodila, ja som tomu nevenoval pozornosť... študentské lásky, ale pochybujem, že nejaký spolužiak alebo milenec by sa k nej takto zachoval!"

„Ani mne sa to nepozdáva, pán Reis, ale my sa musíme zaoberať každou možnosťou, aj tou najnepravdepodob-nejšou. Musíme preveriť aj vaše alibi, tiež preverujeme alibi v práci u vašej manželky, a ako som sa práve dozvedel, zároveň aj svätej Anežky. Výsledky budeme vedieť..."

„Vy podozrievate aj našu rodinu?"

„Nie! To nie, ale mŕtvolu... prepáčte... našla vaša manželka a preveriť alibi nálezcu je jeden zo základných krokov, zvlášť, ak má so zavraždeným nejaký vzťah. Preverujeme všetkých, rodinu nevynímajúc. Je to bežná rutina. Čím viac osôb vylúčime zo zoznamu podozrivých, tým lepšie pre nás... a pre vec samotnú."

„Aha..." neznelo to presvedčivo.

„Prečo ste doma v bare nechávali takú cennosť, a okrem toho, prečo o tom mieste vedeli aj matka s tetkou, keď ceniny boli určené pre Moniku?" Chosé bol odhodlaný dozvedieť sa čo najviac. Musel využiť ponúknutú príležitosť, pretože keď sa pán veľvyslanec od nich dostane von a oklepe sa, zmení tón a druhú šancu už nedostanú. Stávalo sa to bežne, papalášom človek nemôže veriť, ani čo vydýchnu.

„Je to jednoduché! Už som vám to naznačil! Chcela to Monika, a keď mi o tom telefonovala, v jej hlase zaznievalo vrcholné škodoradostné uspokojenie alebo ukojenie tých najsadistickejších chúťok! Normálne ma zaskočila. Tie peniaze znamenali pre ňu samostatnosť a budúcnosť a nechala im ich na očiach, aby sa ukájala v tom, ako trpia, že s tým nič nemôžu spraviť. Mali ich na dosah a nemohli ani pípnuť, nemohli ich zničiť ani ukradnúť, pretože som o všetkom vedel a Monika sa na to spoliehala. Pre ňu to bola pomsta najväčšieho kalibru. Tak žili, čo vám mám povedať, tak žili! Niekedy som sa až bál, čo ešte na seba vymyslia a čo si ešte vyvedú. Nenávisť je strašná vec, verte mi, videl som to na vlastné oči, strašná vec pre rodinu," zalamentoval a po chvíli smutne dodal, „ak to ešte bola rodina... čo som tu zanechal?!"

„Takto to pokračovalo? Roky?"

„No... nie! Pred rokom to prestalo. Monika išla do finále a ako zázrakom to rešpektovali. Okrem toho, už je veľká... bola... veľká, dospelá a s dospelým človekom sa nedá zaobchádzať ako s deckom či pubertiakom. Tých ovplyvníte, preonačíte na svoju vieru, ale dospelá žena sa ohnúť nedá... vzdali to! Monika mi v poslednom čase viac ráz víťazoslávne telefonovala, že už môže behať po byte v no-havičkách, že hudba reve od rána do večera a nikto nič, že spolužiačky chodia na návštevy... také drobnosti, a ako dokážu potešiť!"

„Monika o tých cenných papieroch hovorila aj pred spolužiakmi a širšou rodinou?" Chosé pracoval, Krauz fajčil, ale nelenil, sledoval!

„Dohodli sme sa, že to ostane medzi nami, a som si istý, že slovo dodržala! Nikdy ma nepodrazila. Mal som ju, ako sa hovorí, „odskúšanú" a ona zasa mňa. Dôverovali sme si a som si istý, že keby sa niekde prekecla alebo to z nej niekto podvodom a záludne vymámil, zavolala by mi! To určite! Zavolala by mi, aby sa so mnou poradila, našli by sme rozumné riešenie, a hotovo! Medzi nami bol férový vzťah. Nič také sa však nestalo a som si istý, že sa o tom nikto cudzí nedozvedel. Čo sa širšej rodiny týka, tak s tým budeme hotoví ajn-cvaj! Manželka, teda Mária, má iba jedného súrodenca, Anežku, a potom svokrovcov, s ktorými Monika žiadny kontakt

neudržiavala, to je v podstate vylúčené. Z mojej strany je vec ešte jednoduchšia, ja som jedináčik a rodičia zahynuli pri autonehode, takže žiadna širšia rodina neexistuje."

„A vaša manželka... a teta Anežka?"

„Netuším, či to niekomu nevykvákali, za tie dve... by som... ruku..."

„Mala vážneho priateľa?"

„To určite nie! To bolo v príkrom rozpore so zásadami viery, niečo ako nevera a mimomanželský vzťah boli pre Máriu tabu! To určite nie! A Anežka je čistá mníška, iba ten habit jej chýba...!"

„Myslel som Moniku... pán Reis!"

„Ach táák! Nie! Za celé vysokoškolské štúdium sme o tom hovorili iba dva razy. V druhom ročníku mi volala a zverila sa mi. Ja som ju upozornil, že je to jej súkromie, a nemusí... ona chcela a zverila sa mi. Matku nemala... teda v tomto zmysle matku nemala... a tak som sa jej dôverníkom stal ja. Bol som na to hrdý. Bol to spolužiak z nižšieho ročníka, zoznámili sa na brigáde. Po pol roku mi oznámila, že už je to v háji... Asi pred rokom chodila s nejakým podnikateľom, ale bol ženatý s dvomi deťmi. Veľmi slušne, ale veľmi vážne som ju požiadal, aby použila aj hlavu... najprv sa odula, ale potom asi o dva mesiace mi volala, že je to tiež v háji, a ja som neskrýval radosť a úľavu. Dokonca sa mi ospravedlnila za napätie, ktoré mi spôsobila... Teraz nemala nikoho, aspoň pokiaľ viem, nie!"

„Pán Reis, keď to zhrnieme, môžeme teda konštatovať, že nikto z jej známych nevedel o vene, neviete o nikom cudzom, kto by sa po dome pohyboval a poznal interiér domu, neviete o žiadnom jej nápadníkovi z posledného obdobia, nehovorila v poslednom telefonáte o nejakom nebezpečenstve, ktoré by jej hrozilo, vlastne neviete o ničom, čo by smerovalo k ohrozeniu jej života, je tak?"

„Áno."

„Čo... áno?"

„No... všetko áno! Všetko, čo ste povedali je pravda."

„Aha! Ďakujem vám, to je asi všetko. Pán kolega...?" Chosé ukončil výsluch a zodpovednosť preniesol na Krauza. Pohodlné ako vždy.

„Aj ja ďakujem, pán Reis. Pre dnešok je to všetko, ale musíte počítať s tým, že sa k vám domov budeme unúvať ešte niekoľkokrát a s vami osobne budeme musieť ešte niekoľko ráz hovoriť. Inak to nejde! Taktiež vás upozorňujem, že izbu Moniky... teda prepáčte, ale museli sme ju zapečatiť a nechať v pôvodnom stave, takže sa tam v najbližšom čase nedostanete, prosím, rešpektujte tento pokyn a nechajte všetko tak, ako je, dobre? Hneď ako zistíme nové skutočnosti, budeme ich s vami konzultovať, a uvidíme sa ešte veľakrát."

„V poriadku, ako som už povedal, páni, urobím všetko, aby ste toho... tú... ako to hovoríte... sviňu dostali za mreže. Som vám úplne k dispozícii a moja rodina tiež... Prosím vás opätovne o trpezlivosť a korektnosť pri vypočúvaní mojej rodiny, ich náboženské cítenie... no, však viete. Moja asistentka vám dá priamy kontakt na seba, a tým vlastne aj na mňa. Moje číslo vám nepomôže, aj napriek okolnostiam budem v Našom Meste vykonávať niektoré diplomatické povinnosti a mohlo by sa stať, že ma nezastihnete, okrem toho budem mať povinnosti s vybavovaním pohrebu... prepáčte... nechcem byť pri tom vyrušovaný... ale asistentka bude stále na... ako sa hovorí... na drôte, a ja sa okamžite dozviem, čo potrebujete. Verím, že nebudú žiadne problémy."

Vstali, zahasili cigarety, podali si ruky a keď vychádzali z kancelárie, veľvyslanec iba tak cez rameno utrúsil:

„Ale, boha vášho, nechcel by som u vás sedieť ako podozrivý! Okrem farby nohavičiek asistentky a čísla mojich topánok ste zo mňa vytiahli všetko...!!"

„Aj to si zistíme..." zakontroval Krauz a odľahčil napätie, ktoré podobné výsluchy so sebou prinášajú. Veľvyslanec sa prvý raz pousmial a súhlasne pokýval hlavou. Keby tušil, že to Krauz myslel vážne, zamrzol by mu úsmev na perách. To prvé chcel vedieť určite.

Krauz poklepal kolegu po ramenách a Chosé na neho prekvapene zazrel, ale Krauz ho vystrčil zo dverí a kývnutím brady naznačil, aby pokračoval po chodbe, inak dostane lakťom do rebier. Chosé vôbec nerozumel, ale Krauz to mal dávno premyslené. Spojí opačné póly magnetu, suchý zips a huňatú deku, lekvár a suchý krajec chleba, jednoducho ak predstaví Chosého asistentke v broskyňovom kostýme, bol by s tom čert, aby z toho niečo nebolo! Deti Krauz neočakával, o švédskej antikoncepcii nepochyboval, išlo mu o informácie. Čo sa stalo s Monikou, nevedel nikto, a pozadie rodiny vraždu iba zahmlievalo. Rozhodol sa preto, že získavanie informácií priamo od zdroja bude podriadené ústrednému heslu, slušnosť bokom, nič nie je zakázané! Chosé bol ideálny typ na nabúranie všetkých noriem slušnosti a korektnosti a na vyťaženie maxima z minima.

Krauz to mal premyslené, odkedy asistentka neovládla pri ich prvom stretnutí zreničky a naznačila, že trúchliť prišiel šéf, a nie ona, ona je iba zamestnankyňa Ministerstva zahraničných vecí, a to sa nevylučuje s istými aktivitami...

„Diana!!" zastonal veľvyslanec, keď sa vrátili k ostatným. Krauz sa iba pousmial. Určité veci sa dejú automaticky, a keď ich ovplyvní alkohol, dejú sa veľmi rýchlo. Diana skoro ležala v hlbokom kresle a minisukňa mohla byť o pol metra nižšie, aby aspoň čo-to zakryla, to je fakt, nehovoriac o dvoch gombíkoch na blúzičke, ktoré boli predtým zapnuté... Zrejme sa cítila veľmi príjemne a uvoľnene. V dlhých prstoch s neprakticky dlhými umelými nechtami zvierala napoleónku a ťažko povedať, či bola už poloprázdna, alebo ešte poloprázdna a koľký raz. Vysoký úradník z Ministerstva zahraničných vecí mal sako pohodlne pohodené na operadle stoličky a kravata na pol žrde s nekonvenčné rozopnutým gombíkom pod krkom svedčila o tom, že je mu v jej blízkosti príliš horúco. Riaditeľ bol vo svojom živle a okrem záplav potu ho sužovala aj prítomnosť úradníka z ministerstva, inak by sa odviazal...!! V najlepšom prídu títo debili a všetko pokazia.

„Dianka!" zmäkčil výčitku veľvyslanec. Výsluch trval príliš dlho. Dianka sa poposunula dopredu a dala prednosť sedacej polohe pred ležiacou. Vrávorá vo položila pohárik na okraj stolíka, a keby Krauz pohotovo nepomohol, spadol by na koberec.

„Prosím vás! Odchádzame!" ukončil návštevu veľvyslanec a podal slečne ruku. „Poďte, Diana, treba vybaviť..." Diana sa postavila a Krauz si bol istý, že tipoval správne! Chosé prestal dýchať a ochotne ponúkol rameno. Krauz mal dobrý odhad.

Trápne divadielko ukončil Chosé a podujal sa odpreva-diť slečnu až k autu, a ak bude treba, aj úradníka z ministerstva, ale s ramenom nech nepočíta!

Sedeli v kancelárii a meditovali. Bolo dvadsaťštyri hodín po vražde a všetci dobre vedeli, že každá hodina sa počíta. Vrah získaval náskok.

Sedeli a meditovali.

„Nič z toho, tie dve majú alibi ako hrom!" začal Vaňa, a pretože kvôli návšteve kláštora zmeškal obed, bol odhodlaný hlasovať za odluku cirkvi od štátu okamžite aj bez referenda. „Od rána do dvanástej viedli krúžky, každá vo svojej študijnej skupine, a neopustili kláštor. Dvanásť nula nula obed! Máriu Reisovú videlo šesťdesiatse-dem chovankýň, sedem mníšok, dvaja pedagogickí... ako sa to... aha, tu to mám... konzultanti, tri kuchárky a... do pekla! Je ich tam ako mravcov. Mária a Anežka boli v jedálni do dvanásť štyridsať, potom prešli so skupinou starších chovankýň do južného krídla, kde sa v aule svätého Benedikta zúčastnili na prednáške, a teraz sa podržte, *dives, cui sapiens est,* hovorí vám to niečo?" Vaňa sa víťazoslávne rozhliadol po prítomných tušiac, že zaboduje. Čo spravila Petra, ho nielen naštvalo, ale aj pripomenulo, že kolegov neradno podceňovať.

„*Bohatý je ten, kto je múdry!* Chlapci, siedma trieda, druhý polrok, učili sme sa to všetci! Keby ste nechodili fajčiť na hajzle, mohli ste to vedieť aj vy!"

„Šteňa premúdrené!" skúsil bagatelizovať Kiss, ale nikto nezabral. Petra bodovala. Bola čerstvá absolventka policajnej akadémie, a pretože jej otec sa poznal... a vlastne mala aj dobré študijné výsledky, tak sa dostala rovno na oddelenie vrážd. Zapadla bez problémov, už dávno potrebovali na oddelení ženu, a okrem toho jej to pálilo. Pod havranou šticou sa skrýval bystrý mozoček. Kreolská pokožka bola hnedá aj v zime a veľké tmavé oči Krauzovi pripomínali šľachtenú kobylku, ktorej

cena rástla s vekom. Figúru jej vyformoval vek blízky dvadsaťpäťke a tvrdý tréning kárate. To bola Kukyho parketa. Rýchlo sa spriatelili, a keď ich kolegovia videli v kancelárii vyvádzať psie kusy, boli radi, že sú na ich strane. Fakt bola dobrá, a keď ju nepokazí nejaký darebák, tak z nej niečo bude. Keby sa osvedčila... štart mala dobrý. Krauz ju už dlhší čas pozoroval. Sex v tom nehral rolu. S Chosém sa už dávno dohodli, že „co je v domé, není pro mne", a slovo detektíva platí.

Vaňa pokračoval.

„Boli na prednáške od jednej do druhej a opäť sme našli veľa svedkov, ktorí ich obe videli. Potom odchod na internát, čo trvalo pätnásť minút, odovzdali chovankyne vy-chovávateľkám. Keby ste to videli! Ako z hororového filmu! Všetci v čiernom, samé čierne sutany a róby s bielym lemom okolo tváre! Hrôza a des! Potom nasledovala krátka poobedná modlitba v kaplnke a niečo po pol tretej odišla Mária Reisová so sestrou domov. Z kláštora to majú svižnou chôdzou desať, v snehu pätnásť minút. Pri bráne kláštora ich stretol zásobovač s dodávkou a zviezol ich asi štyristo metrov po prvú križovatku, odtiaľ už išli pešo. V polovici cesty sa Anežka oddelila a išla do obchodu. Mária pokračovala domov, pretože jej bola zima, a tak našla Moniku prvá. Tri hodiny štrnásť minút volala sanitku. Prešli sme si to s Hanzelom krok po kroku, sedí to na sekundy."

„Ako to, že vás pustili do kláštora?" vyzvedal Chosé.

„Nepustili. Pohybovali sme sa iba v prednej časti, teda veľký dvor a dve budovy, škola a internát. Sú to priestory vyhradené pre siroty a pre nadáciu pani Reisovej. Vychovávateľky sú mníšky, lektori sú mníšky a mnísi, o všetko sa starajú svätí, ale kláštor to nie je, ten sa začína až za múrom postaveným naprieč, a tam sa už nikto nedostane. Predná časť vyhradená pre nadáciu je civilom prístupná, bežne sem chodia zásobovači, údržbári a opravári, kuchárky, učitelia zvonka, ak treba odprednášať niečo, na čo nemajú lektorov, a tak podobne."

„Dobre, chceli sme mať jasno, tak máme, aj tak sme ich nepodozrievali, ale zbytočná robota to nebola! Môžeme sa venovať ďalším. Takže, pokračujeme! Dnes sa ešte zameriame na ich ulicu. Včera v noci sa toho veľa stihnúť nedalo, ale dnes večer by sme sa mali venovať ľuďom, čo budú doma. Kým nám labák nevyhodí predbežné výsledky, mali by sme stihnúť vypočuť všetkých susedov. Stretneme sa tu večer o deviatej."

Krauz vytvoril dvojice, pridelil im úseky ulice a vypadli. Niektorí, čo mali smolu a zapojili sa do vyšetrovania ešte v noci, nespali už tridsaťdva hodín, ale domov sa nechystal nikto. Čas im niekedy nahrával do kariet a niekedy bol zase na strane vraha... a občas ho bolo teba ignorovať.

10. KAPITOLA

Prešli dva dni. Robota odsýpala, ale Krauz nebol spokojný a štvalo ho, ako dlho všetko trvá, a ešte k tomu so zanedbateľnými výsledkami.

V celej ulici našli jediného suseda, ktorý bol v čase obeda doma a niečo videl. Doma ich bolo, pochopiteľne, viacero, ale všetci pozaliezaní, ako sa na slušných ľudí patrí. Ja som nič nevidel, ja sa do ničoho nechcem namočiť! Tak to má byť, vážení spoluobčania. Veď počkajte, keď sa niečo stane vašej rodine! Potom zmeníte názor!

Museli ho previezť na oddelenie a spísať zápisnicu, bolo to dôležité. Krauz s Fischerom zaujali bojové postavenie a skúšali mu oživiť pamäť.

„Kedy to mohlo byť? Pán Bílek, je to veľmi dôležité, skúste si spomenúť...!"

„Veď vám hovorím, niečo okolo tretej, možno štvrtej poobede."

„Ale to je príšerné časové rozpätie, a práve v dôležitom úseku!" zaúpel Chosé.

„Páni, pochopte! Som druhý mesiac na dôchodku, celý život som strávil na dispečingu v chemičke, všetko som robil v presne predpísanom čase! O toľkej a toľkej stlač gombík číslo tri, o toľkej a toľkej vypni tlačidlo číslo dva a vyplň toto hlásenie, vtedy a vtedy sa môžeš najesť, teraz sa môžeš vytento, presne o pol šiestej vstávaj, presne o Štrnástej máš poobednú... Chápete to?! Celý život som strávil s hodinkami na ruke a riadil sa nimi a hádajte, čo som urobil prvý deň v dôchodku najskôr? Pozhŕnal som všetky hodiny v dome a zamkol ich na sto zámkov do skrine a vytiahnem ich až o rok, možno o dva! Ser... pardon, kašlem na čas a vstávam, kedy chcem, gombík na televízore si zapnem, kedy chcem, najem sa, kedy chcem.
Fantastický pocit! Akoby som zložil z ramien vrece cementu."

„Dobre, chápeme, ale podľa čoho usudzujete, že ste ho videli medzi treťou a štvrtou?"

„Poobede som si ľahol a pospal si, pravidelne poobede spávam už druhý mesiac, fantastický pocit... dobre, dobre, ja viem, k veci... išiel som do záhradky a osekával som ľad na prístupovej cestičke do garáže. Pani Reisová prešla po chodníku a bola taká zababušená, že ani nepočula pozdrav a neodpovedala mi. Bolo tri štvrte na tri, maximálne o desať tri, lebo v tomto čase chodí pravidelne domov. Čudoval som sa, kde je jej sestra, ale prišla v tesnom závese, o takých päť-sedem minút. Aj jej muselo byť príšerne zima, lebo priam letela, až som mal o ňu strach, aby si niekde nevyvrtla nohu na tej poľadovici. Aj mne už bola zima a zašiel som na šálku horúceho čaju, fantastický pocit, vypiť si horúci čaj hocikedy poobede... no a ako som tak popíjal a objímal šálku, aby ma zohriala, prešiel som k oknu a vyzrel von. Odchádzal z ich domu..."

„Počkajte, počkajte, videli ste ho vychádzať priamo z vchodových dverí?" „Nóó... nie celkom! Videl som ho na chodníku..." „Takže nebol ani len v záhradke pred domom?" „Nóó... nebol, ale..."

„Takže prečo si myslíte, že bol u Reisových v dome?" „No to jednoducho tak vypozorujete, jednoducho mal taký pohyb, taký... zákrutový, rozumiete mi? Ako keď niekto pri vychádzaní z bráničky vyberá deväťdesiatstup-ňovú zákrutu. Chlapík, ktorý ide priamo po chodníku, má určitý rytmus, pravidelné pohyby rúk, ale tento mal v tom momente, keď bol pri ich bráničke, taký zákrutový pohyb, žiadny rytmus, a rukou za sebou privieral bráničku..."

„Tak moment, to ste si teraz pribásnili, alebo ste ten pohyb videli na sto percent?"

„Na sto percent. Ich bránička pri zavretí cvaká a orgován nad plotom sa vždy zatrasie. Oboje som úplne jasne pozoroval, a práve to, že som sa upriamil na ten všivavý orgován, ma zdržalo a nevšímal som si jeho! Okamžite mi zmizol zo zorného uhla, ozvalo sa štartovanie auta a bolo ticho. Chvíľu. Potom dorazila sanitka a neskôr už boli majáky v celej ulici."

„Ako dlho po jeho odchode prišla sanitka?"

„Hneď. Pár minút."

„Popíšte nám ho."

„To sa nedá."

„Prečo?"

„Ja som ho vôbec nevidel."

„Pán Bílek! Pre boha živého! Veď nám tu už hodinu tvrdíte, že ste v deň vraždy videli nejakého chlapa odchádzať od Reisových, a teraz zase..."

„No, videl! To áno! Videl som niekoho! Ale koho, to neviem, ani ako vyzeral!"

„Tak to skúsime spolu, pekne pomaličky..." trpezlivý Krauz sa nahol dopredu a pošúchal si lícne kosti, „...hlavne pokojne a pomaličky. Stáli ste pri okne a v rukách ste mali pohár horúceho čaju..."

„Presne!"

„... pozerali ste k domu Reisovcov a naraz ste zbadali nejakého chlapa..."

„Nie, to nie, tak to nebolo!"

„Preboha, pán Bílek!"

„Ja som sa pozeral von na záhradku pred domom! Na svoju, nie na Reisovcov! Na chvíľu som sa zamyslel. Odrazu som v kútiku oka... ako sa tomu hovorí? Periférne? Áno, periférne som zbadal pohyb z pravej strany Prebral som sa zo zamyslenia a pozrel som tým smerom. Bohužiaľ, stál som tak, že mi výhľad okamžite zakryl vnútorný roh okna, a vyzrieť von som nestihol. Ten chlapík bol v okamihu mimo môjho zorného poľa, a hneď nato štartovalo auto, akoby... počkajte, znelo to, akoby ho už niekto čakal a štartoval dopredu. Auto okamžite odišlo... ale nie popred naše okná do mesta, ale von na periférium smerom ku kláštoru."

„V tom okamihu, ako ste sa prebrali zo zamyslenia a periférne zbadali pohyb, čo vás upútalo ako prvé? Sústreďte sa a preneste sa mysľou späť k tomu okamihu. Čo sa vám vrylo do pamäti...?"

Chcel im urobiť radosť a sústredene si pošúchal čelo. Sám bol prekvapený, že to vyšlo!

„Čierna."

„... do podvedo... prosím!?" užasnuto zatiahol Krauz.

„Čierna. On bol... čierny."

„Černoch? Vy ste mu videli do tváre?" chytil sa Chosé.

„Nie. Oblečený bol v čiernom. Nevidel som nič iné, iba čiernu. Takú... čudnú čiernu, akoby sa vlnila... taká... vlnivá čierna..." Chlapík mal privreté oči a spomínal. Krauz s Fischerom ani nepípli. Buď je to herec *par exellence*, alebo naozaj niečo videl.

„... potom polobrat k bráničke, videl som ruku v čiernom, ako ju zabuchla, cvaklo to a orgován sa zatriasol. Zlomok sekundy som mu venoval pozornosť a zatiaľ ten chlapík nabral rýchlosť a dvoma krokmi mi zmizol zo zorného poľa. Vlnila sa za ním... čierna! Áno! Vlnila sa za ním čierna! On mal oblečené... oblečený... niečo ako plášť alebo kabát, ale veľmi dlhý, až po zem! Končil sotva dvadsať centimetrov od zeme, bol nenormálne dlhý, akoby nejaký... nejaká sutana, alebo..."

„Čože? Čo ste to..."

„No... sutana. Také rúcho pre... napríklad pre mníchov, alebo tak... Áno, kabát je ťažký, ten sa tak nevlní, ale sutana... a potom si dal klobúk... čierny."

„Prosím?!"

„Klobúk. Odniekiaľ z podpazušia vylovil klobúk a narazil si ho na hlavu..."

„Netára?" opáčil Chosé, keď sused odišiel.

„Neviem," znechutene odpovedal Krauz a dočítal zápisnicu. Prestávalo sa mu to pozdávať. „Uvažuj, Chosé! Sused je na penzii a nudí sa. V dome oproti sa stane vražda a on sa môže byť korunný svedok, a tak si vymyslí vraždiaceho mnícha, ale výpoveď hneď aj spochybní, akože ja nič, ja muzikant, ja si iba myslím, že som ho videl, pre prípad, že by sme mu dokázali, že klame, a chceli ho nakopať do zadku. Chápeš, že sa s nami zahráva? Dobre vie, kde Reisová robí a čo robí. Dobre vie, že mníchov a mníšok má okolo seba požehnane. Sú susedia už roky, takže asi vie čo-to aj o ich rodinných sporoch s Monikou. Ak sa nudí a túži po troche vzrúša, čo je najjednoduchšie, trochu si zafantazírovať a naba-láchať fízlom niečo o čiernom fantómovi v dlhom habite, a je to! Okrem toho, čo by robil vrah o tretej u nich doma?! Bola už tri hodiny mŕtva, načo by sa vracal, povedz mi? Alebo čo by robil tri hodiny v dome? Čakal, kedy ho matka prekvapí? Chosé, pre boha

živého, povedz niečo rozumné, lebo ma z toho picne!! Ja som takúto somarinu ešte v živote nerozplietal... a to sme už niečo preskákali!"

„Jediné rozumné... poďme na pivo a vykašlime sa na záhadných čiernych fantómov, ono sa to už nejako utrasie! Ale, na druhej strane... môže mať aj pravdu, na to nezabúdaj!"

„... asi máš pravdu, poďme!"

Krauzovi to nedalo, a keď spláchli hnusnú chuť pokazeného dňa prvými dúškami, vyskúšal Chosého.

„Čo Dianka? Keby som sa chcel teraz spojiť s pánom veľvyslancom, ako mám postupovať?"

„Nič jednoduchšie, sleduj," ožil Chosé a bolo vidieť, že práca môže človeka aj tešiť. „Vyberieme mobilček... táák... vyťukáme číselko... táák... a... Dianka? Zdravím vás, Dianka! Tu je... ááno... áááno... presne! To som ja! Ale s tými uhrančivými očami ste to trochu prehnali! Myslím, že sú úplne normálne, to len kvôli vám som ich tak vyvaľoval, inak sú úplne neškodené... áááno... iste, zlatíčko..."

Krauz znechutene povytiahol obočie, poklepal si po čele a zašepkal „chcem pracovať, a nie počúvať tvoje toka-nie!" a tvrdým gestom sa dožadoval mobilu.

„Dianka, zlatíčko, volám kvôli veľvyslancovi, kolega by sa ho rád niečo spýtal... nie... neviem, ja vám ho radšej dám! Na, tu máš, ale potom mi ju ešte daj!"

„Dobrý deň, slečna..."

„Vy ste ten blondiak?"

„Áno, ale ani zďaleka nemám také uhrančivé oči, ako ten čierny vedľa mňa..."

„Ale, čo by nie, len sa nepodceňujte..."

„No..." Krauz zaváhal a na chvíľu zabudol, prečo s ňou chcel hovoriť, bolo to nákazlivé, lákavé a nákazlivé... ale jedno poučenie za rok stačilo!

„Chcem sa spýtať, Dianka... pardon, slečna, či môžem hovoriť s pánom veľvyslancom."

„Iste, položte, a on vám o pätnásť minút zavolá..."

„Nie, nepoložím! Zariaďte to, ale nepoložím, kolega by ma zabil..." rýchlo mu podal mobil.

„Dianka!... Áno, ja! Moment! Nemohol by si ísť kúpiť ešte jednu rundu!?" zaprosil Chosé takticky prikrývajúc mobil dlaňou.

„Na to ti zvysoka! Poprvé, si na rade a po druhé, na to máme majorky a kapitánky, ale idem sa vyšťať!" urazene odkráčal.

„Dianka?!... No, už som tu, takže, čo som to chcel... aha! Takže, čo takto dnes večer..."

Krátko nato zavolal veľvyslanec.

„Nie, nič vážne sa nestalo, pán Reis, ale rád by som sa pozhováral s pani... aha, dobre! Nie!! To počká, naozaj nič vážne!... V pondelok, ozvem sa v pondelok, to bude najrozumnejšie!... dovidenia!"

Podal mobil Chosému a znechutene vytiahol obočie.

„Osud je proti nám! Zajtra je pohreb a cez víkend chcú riešiť rodinné záležitosti, doklepeme ich v pondelok na budúci týždeň. Ešte dve pivá, zlatíčko!"

„Aj dve vodky, nech mám večer energiu! No čo zízaš?! Prvé rande s Diankou, hádam si neurobím hanbu? Mohol by som vyrobiť nejaký medzinárodný konflikt, poprípade škandál, uvedomuješ si to?"

„Nemám strach, o tvojich kvalitách viem svoje...! Tak dve vodky, ale potom stačí, zajtra musíme pracovať..."

„Nazdáááár, chlapci moji!" zreval Jumbo a ako poriadny majiteľ podniku sa ani neunúval spýtať, či je voľné. „Ďalšie dve vodky na mňa a jednu tú moju, Alenkááá! Tak ako napredujete s tým zamordovaným dievčaťom, čo? Počul som niečo o čiernom fantómovi, čo vy na to...?" trafil ich jedného po druhom medveďou tlapou do ramena a sprisaha-necky na nich zažmurkal. „Všetci ľudia všetko vedia...!"

„Pre živého boha!" zastonal Krauz. „Kto všetko už čítal zápisnicu!?"

Neskoro. Niektoré správy sa šíria rýchlosťou požiaru v austrálskom buši. Pár dní noviny o ničom inom nepísali. Tesne po Silvestri sa v politike nič nedialo, všetci lyžovali alebo sa iba tak flákali po zimných stranách, nebolo do čoho pichnúť. Tento výraz Chosé priam neznášal. Nejaký novinár sa zahral na detektíva, vysnoril útržkovitú informáciu a hodil ju na papier. Hrôza! Chytili sa toho aj ostatní škrabáci a Muller šalel. Na riaditeľstvo polície sa valili otázky, ako sa brániť proti čiernemu fantómovi, podľa čoho si vyberá obete, či sa majú na noc zamykať aj staršie ženy nad šesťdesiat, alebo sú ohrozené iba vysokoškoláčky, či je pobyt na internátoch bezpečný a či sa polícia nechystá zosilniť hliadky v ich okolí, koľko obetí v Našom Meste už má čierny fantóm na svedomí a kde najbližšie udrie...!?

Muller šalel a Krauz si len masíroval lícne kosti.

Aj pán veľvyslanec sa ozval.

„Gratulujem vám!" dychčal do telefónu. „Prečo sa také dôležité správy musím dozvedať z novín!? Veď som vám dal na seba kontakt!"

„Pán Reis, prosím vás... pristupujte k tomu, čo sa píše v novinách, s odstupom. Naozaj si myslíte, že keby sme mali podozrivého, tak o tom najskôr informujeme médiá!? To len nejaký škrabák vysnoril čiastkovú informáciu, prikrášlil si ju a ostatní diletanti sa toho chytili a čím menej vedia, tým viac píšu. Vykašlite sa na čierneho fan-tóma a verte mi, keď vám poviem, že zatiaľ postupujeme veľmi pomaličky a trpezlivo čakáme na výsledky z laboratórií..."

Neveril. Dúfal... ako každý normálny otec.

„... apropo... nepotrebujete moju pomoc... zatlačiť zvrchu, aby som bol presný?"

„Nie, pán Reis. Netreba. V pokoji si vybavte formality, a potom sa zastavíme..."

„Dobre, čo sa rodiny týka...?"

„Postupovali sme, ako som vám naznačil, preverili sme si alibi a základné informácie... čítal som výpoveď vašej manželky z vyšetrovačky v deň tragédie, chronologicky vysvetlila okolnosti... nálezu, čo robila s rezákom na koberce, aj to potom... všetko je zatiaľ v poriadku!"

„Viem! Už mi hovorili... bolo to naozaj nutné?"

„Bolo! Musíme začať od najbližších a postupne..."

„Ale viete, čo ste rozvírili v tom ich svätostánku? Pozerajú na ne ako na... podozrivé, alebo ešte horšie!"

„Prepáčte, ale bola to bežná rutina, museli sme..."

„Ja viem... ja viem... ja sa nesťažujem, je to iba také... také nové, ešte som to nezažil, polícia v takej tesnej blízkosti... prepáčte, je to nezvyk."

„Ani si nezvykajte... radšej! Nie sme dobrí spoločníci, bez nás sa žije... dýcha pohodlnejšie..."

„Fajn, tak dovidenia."

„Dopočutia..."

Tesne potom, ako vyšiel prvý z celého radu nezmyselných článkov o fantómovi, zavolal doktor Lengyel. „Robili sme celý víkend, primár naškrabal niečo na nadčasy, pošlem ti to služobnou poštou, alebo...?"

„Nie!! Okamžite tam vyšlem niekoho od nás a prevezme to osobne! Nemám čas čakať na služobnú poštu! Radšej mi povedz, čo ste našli, máme ho?"

Náhody sa občas stávajú, a tak o chvíľu telefonovali aj chlapci z kriminalistických laboratórií.

„Robili sme celý víkend, aspoň budú nejaké nadčasy, vďaka chlapci! Pošleme vám to, alebo...?"

„Nie! Okamžite tam niekoho pošlem! Čas nás tlačí! Radšej mi povedz, čo ste našli, máme ho?!"

Krauz študoval správu od Lengyela. Čítal dlho... Oproti nemu sedel Fischer a čítal správu policajných expertov z labákov. Aj on čítal dlho... Keď dočítali, smutne zavreli hrubé dosky.

„Do prčíc!" zhodnotil Krauz niekoľkodňové snaženie lekárskeho tímu doktora Lengyela.

„Do prčíc aj u mňa!" pritakal Chosé a obom bolo jasné, že opäť majú prípad, pri ktorom sa budú môcť spoľahnúť iba sami na seba.

V správe od Lengyela sa Krauz dočítal, že „...natívna vzorka krvi bola centrifugovaná na laboratórnej centrifúge 10 minút pri 4000 ot/min. Takto získaný supernatant -hemolitické sérum bolo analyzované metódou plynovej chromatografie na prístroji Chróm 5 na náplňovej kolóne Porapak Q Im x 2,2 mm na dôkaz etylalkoholu a iných prchavých látok a na kvantifikáciu ich koncentrácie. Touto metódou bola zistená koncentrácia etylalkoholu vo vzorke krvi 0,01 g/kg (‰)."

Znamenalo to, že Monika pred smrťou žiadny alkohol nepila. Takáto koncentrácia je v krvi bežná a vzniká ako odpadný produkt metabolizmu. Krauz čítal ďalej.

„...natívna vzorka krvi bola súčasne analyzovaná na analyzátore krvných plynov OMNI 3 na stanovenie parciálneho tlaku oxidu uhličitého. Touto metódou bol stanovený parciálny tlak oxidu uhličitého v krvi väčší ako 27,1 kPa, t. j. väčší, ako horný merací rozsah prístroja. Zodpovedá to koncentrácii $C0_2$ vo vydychovanom plyne 4,1%, pričom koncentrácia vyššia ako 3,0% z objemu je smrteľná!"

Krauz z toho pochopil, že v igelitke stúpala koncentrácia oxidu uhličitého vydychovaním z pľúc až za smrteľnú hranicu a viedla k uduseniu. Zavraždenej Monike Reiso-vej však doktori odobrali aj moč, nielen krv.

„... natívna vzorka moču bola analyzovaná kvalitatívnym skupinovým imunochromatografickým skríningom na dôkaz prítomnosti niektorých vybraných drog a liečiv. Touto metódou bola v moci vylúčená prítomnosť fencyk-lidínu, metamfetamínu, amfetamínov, kokaínu, kanabino-idov, metadonu, barbiturátov, opiátov, benzodiazepínov a tricyklických antidepresív..."

Krauz znechutene pokrútil hlavou. Doboha, ani len neklepala! Ak bola naozaj taká perfektná baba, tak prečo je teraz mŕtva!? Ale túto otázku nemal komu položiť, kládli ju jemu a budú ju klásť tým vytrvalejšie, čím väčší bude tieň čierneho fantóma v prominentnej štvrti Strmé schody.

„... v extraktoch krvi, žalúdočného obsahu a črevného obsahu neboli zistené žiadne stopy po salicylanoch..."

Krauz si unudene podoprel bradu. Nič! Ani v žalúdku, ani v krvi, ani v moci! Bál sa obrátiť stránku.

„... mikroskopickým vyšetrením výrezov z jednotlivých orgánov sme zistili, že v mozgu sa nachádza ťažký opuch, v jednej excízii menšie ložisko krvácania mimo cievy. V pľúcach je akútne rozdutie pľúcnych kanálov, v srdci nález v norme, v pečeni nález v norme, v obličkách nález v norme..."

Úplne zdravý človek, ibaže trochu mŕtvy.

„... stereomikroskopickým vyšetrením sterov z prstov a dlaní rúk sme zistili prítomnosť cudzorodých vlákien identických s vláknami zo škrtidla. Ide o konopný motúz ovinutý okolo krku v šiestich prstencoch. Iné cudzorodé látky na tele a v tele zistené neboli..."

Tak to vám pekne ďakujeme, páni študovaní... všiváci mizerní... Lengyelovskí...

„... pod nechtami ľavej ruky boli nájdené stopy kože z vlastného krku poškodenej, pričom týmto mechanickým pôsobením vznikol škrabanec v ľavej časti krku. Rezná rana na hrtane bola spôsobená orezávačom... bol podrobený analýze... tvar ostria sa zhoduje s rozmermi rany... ktorú mohla spôsobiť matka v snahe o záchranu života, ako sama uvádza... plytkú reznú ranu v ľavej časti krku spôsobil najpravdepodobnejšie nôž... pätnásťcentimetrová čepeľ..."

Tak to ste nám zase raz pomohli!

„... mikroskopickým vyšetrením výterov z pošvy a ústnej dutiny poškodenej sme nezistili prítomnosť mužských pohlavných buniek... spôsob prekrvenia stien maternice a drobné krvácavé ranky svedčia o razantnom vniknutí cudzieho telesa, najpravdepodobnejšie mužského údu, a o masívnom dráždení..."

Ďakujeme! Už nám nič inšie ku šťastiu nechýbalo!!

„... záver..."

No, čujme!

„... mechanické zamedzenie prístupu vzduchu do pľúc natiahnutím igelitovej tašky na hlavu a jej utiahnutím škr-tidlom viedlo k nedostatočnému zásobovaniu kyslíkom životne dôležitých orgánov, najmä mozgu. Opakovaným vdychovaním vydychovaných plynov obsahujúcich oxid uhličitý dochádzalo k dráždeniu životne dôležitých centier mozgu. Postupné zlyhávanie funkcií centier pre riadenie srdcovej činnosti a dýchania viedlo k smrti udusením. Výsledok pitvy a toxikologické vyšetrenie svedčia o dlhodobom dusení sa v nedýchateľnom prostredí igelitovej tašky, nie pevne utiahnutej v oblasti krku šiestimi ovinutiami špagátu. V danom prípade ide o smrť násilnú..."

Ďakujeme za upozornenie, bez toho by sme ju my sprostí pochovali v dobrej viere, že umrela na infarkt!

Krauz znechutene podal Fischerovi lekársku správu, a ten mu zasa podal výsledky kriminalistických expertov, do ktorých si z dlhej chvíle maľoval červenou fixkou. Podčiarkoval dôležité časti, takže Krauz to mal jednoduchšie.

„... vlákno zaistené spod nechtov je vlákno z konopného povrazu, ktoré bolo použité ako škrtidlo... škvrna na koberci je... pošvový sekrét... žiadne stopy po spermiách... mikroskopický prieskum povrchu tela neodhalil žiadne cudzorodé látky... mikroskopické stopy z koberca... nič... daktyloskopické stopy... žiadne... iné stopy žiadne... nič... žiadne... nič... žiadne..."

Prestalo ho to baviť.

„Potrebujem koňak... alebo špagát."

„Pochopil som, kámo. Špagát na vypitie a koňak na obesenie, však?"

„Presne! Volám Lengyela!"

Spamäti vyťukal číslo a čakal. Na druhej strane akoby tušili, že určite zavolá. Okamžite sa ozvalo „Súdne lekárstvo, doktor Lengyel, prosím..."

„Nepros, toto ti aj tak nikdy neodpustím...!"

„Vitaj, chlapče, tak ako tam u vás...?"

„Neštvi ma! Čo ste mi to poslali za paškvil?!"

„Richard, je to tak, ako si si prečítal! Je mi to naozaj ľúto, sľuboval som si od tej práce viac, oveľa viac, tak precízne sme už dávno..."

„Ja viem..." zastonal zmierlivo Krauz a bol si stopercentne istý, že vyčítať nemá čo ani komu. „...ja len, že sa nemám komu vyžalovať. Čo budeme teraz robiť? Ani naši v labákoch nič nenašli!"

„To ma fakt mrzí! Za nás ti môžem povedať iba jedno, ak súložili, tak s prezervatívom, ak ju naviedol na súlož, tak určite nie násilím, aspoň nie fyzickým, ak zomrela, tak určite nie kvôli jeho brutalite, udusila sa v igelitke. Zvláštny prípad, naozaj, veľmi zvláštny, žiadne stopy násilia, okrem podrezaného krku. Taká čistá a zdravá mŕtvola sa nám už dávno nedostala do rúk! Vieš, nad čím sme uvažovali...?"

Krauz spozornel, tieto nenápadné slová už vyriešili nejeden prípad. Lengyel bol starý praktik a na všetko vedel nájsť vysvetlenie, ak nie z hlavy, tak z kníh, ktorých mal tony.

„No, hovor!!"

„...či náhodou... ale nesmej sa, vážne som už podobné prípady našiel v starých záznamoch... či náhodou nejde o formu sugescie, určitú formu hypnózy, jednoducho páchateľ dokáže zmanipulovať obeť a prinútiť ju navliecť si igelitovú tašku na hlavu, a pritom sa jej ani nedotkne. Potom vykoná súlož a nechá ju udusiť sa..."

Krauz chvíľu čakal, a keď nepočul ani náznak smiechu, ani skrývaného za pričapenou dlaňou na slúchadlu, nesmelo opáčil:

„To... myslíš... vážne?"

„Ja viem! Je to bizarné, až hraničiace s... s... no, ale skúšame! Budem na teba myslieť, ak by som o niečo zavadil, ozvem sa, ale ver, že niečo podobné sa už stalo, keby si si chcel o tom prečítať, tak sa zastav, zatiaľ sa držte, chlapci!"

Položil a Krauz chvíľu zadumane civel na perforáciu slúchadla. Asi sa zastaví, ale až neskôr, keď už naozaj nebudú vedieť, kam sa pohnúť.

„Chosé, zvolaj chalanov, musíme sa na niečom dohodnúť..." rozhodol a položil.
Zapálil si a smutne sa pozeral z okna, ako zababušení panáci pobehujú sem a tam po ulici a riešia každodenné starosti. Nakupujú, chodia po úradoch, vybavujú a pomáhajú si navzájom. Kto pomôže jemu? Kto vyrieši jeho starosti? Neuvážene súhlasil, aby mu prípad Mayor zavesil na krk a ako naschvál, z jednoduchej záležitosti sa vykľul komplikovaný hlavolam a jemu už dochádzali sily aj fantázia. Nebol vo forme, ešte to nemal brať! Mal počkať me-siac-dva, trochu sa oťukať a aklimatizovať v robote a až potom si zobrať sólo akciu. Koniec minulého roka ho stál priveľa síl a regenerácia prebiehala veľmi pomaly, až príliš pomaly na jeho vkus. Najviac ho štvalo, že chalani to videli a nič mu nehovorili. Trpezlivo počúvali analýzy, plnili pokyny a úlohy, spisovali obšírne hlásenia... ale nehádali sa s ním, a to ho štvalo. Šetrili ho, akoby im to niekto prikázal, akoby bol stále na nemocničnom lôžku a nejaký službukonajúci doktor im zakázal rozčuľovať ho...

Štvalo ho to. O to viac chcel tento prípad vyriešiť. Bral to ako odrazový mostík, ako osobnú výzvu. Výsledky expertíz ho veľmi nerozhodili, v kútiku duše musel počítať aj s takouto alternatívou, a aj s ňou počítal. Bolo by príliš triviálne, keby im na mieste nechal spermie alebo odtlačky, to tam mohol rovno položiť aj občiansky s pasom. Nie, to ho neštvalo. Začínal si zvykať, že ľahučkých prípadov, keď aj zavraždený aj vrah boli z jednej rodiny a obaja svorne čakali v kuchyni na príchod polície, že banálnych vrážd, ktoré boli schopní za tri dni založiť do archívu, bude čoraz menej. Vedel, že doba sa radikálne zmenila a dnešní vrahovia vychádzali do ulíc patrične teoreticky podkutí. Dobre vedeli, čo sú daktyloskopické stopy, čo je DNA, čo s pištoľou po čine, ako sa zbaviť nepohodlnej mŕtvoly, poprípade takého istého svedka... Nie, to ho neštvalo, počítal s tým. Štvalo ho, že mu zlyhávala fantázia a opúšťala ho šťastena. Inokedy by chrlil nápady, skúšal by jednu verziu za druhou, s chalanmi by sa škriepili o malichernostiach a pekne postupne by sa prepracovávali vpred až k tej svini, ktorej by sa jedného pekného zimného večera zahľadel do očí, a obom by bolo hneď jasné, na čom sú. Štvalo ho, že mu to nemyslí! Bol v koncoch a túžil po dovolenke. Prednedávnom nastúpil do práce, a už túžil po dovolenke. Cítil sa unavený a chcelo sa mu plakať nad vlastnou nemohúcnosťou. Ak sa do takéhoto stavu dostane futbalista, je najvyšší čas zavesiť kopačky na klinec a venovať sa trénovaniu dorastu. Čo má zavesiť on a kam a čomu sa venujú zodratí detektívi, netušil. Radšej sa na to vyspal. Všetci sa vyspali.

Druhý deň ho privítal Kuky. „Volal ťa veľvyslanec, Richard, vraj má chorú ženu, ale inak pohodička..."

„Čo sa jej to stalo?" spýtal sa Krauz a neveriaco pokrútil hlavou.

„Dostala chrípku! Už minulý týždeň ju to bralo, preto sa vraj v deň vraždy ponáhľala domov a nešla so sestrou do obchodu, na pohrebe ju to seklo úplne a teraz leží so štyridsiatkami v tej ich ozdravovni za múrom. Ani starý Reis sa k nej nedostane. Odkazuje ti, že cenné papiere pre Moniku určite zmizli, zrejme ich páchateľ ukradol. Inak mu nechýba nič, žiadne cennosti, žiadne starožitnosti... nič. Vlastne kvôli tomu volal, to ostatné spomenul iba tak, aby reč nestála. Má starosť o manželku, hmotné straty ho až tak nezaujímajú, akoby ich tragédia opäť stmelila. Svätá Anežka sa o ňu stará a Reis je v dome sám ako prst, tedáá... ak nerátame tú ceckatú asistentku Dajánku, či ako sa to... Chosé?"

„Diana, volá sa Diana, pre mňa Dianka, a vyprosujem si, aby ste jej hovorili ceckatá asistentka! Je to slušné a veľmi milé dievča a..."

„...a trtká prvú ligu, všetci to vedia, iba tebe to nepovedali, lebo si stál až na konci radu a odtiaľ nebolo vidno, čo sa deje vpredu, však?" nedal sa Kuky a svižne vykryl úder na ohryzok a Chosé skončil v predklone s vykrútenou rukou.

„Prestaňte, chalani! Petra, pomôž Chosému, lebo inak ho ten hromotlk zahluší..."

„No dovoľte!! Som síce menšieho vzrastu, ale po duševnej stránke plnohodnotný a nadpriemerne vyvinutý jedinec!" ohradil sa Kuky proti Krauzovým invektívam a narážke na svoj vzrast, ale Chosého pustil skôr, ako mohla Petra vziať Krauzovu výzvu vážne. Bola dobrá, minule mu nechtiac dala takú do... ešte že ho naučili na tréningoch aj poskakovať na pätách, inak sa tej bolesti chlap nezbaví pol dňa.

„Dobre, stačilo! Poďte sem! Dáme hlavy dokopy a dohodneme sa, čo ďalej. Mali by sme sa naplno venovať inému smeru..."

„A akému, ak sa smiem spýtať? Už si konečne vymyslel niečo reálne, čo by aspoň..."

„Vieš čo, choď do riti!! Ak si taký múdry, tak si vymýšľaj sám, ty fas..." vzkypel Krauz a bol z toho prekvapený najmenej tak, ako všetci v kancelárii.

„... tedáá... prepáč, Kuky, nemyslel som to tak... prepáčte... boha!" uvedomoval si, že blbne. Hrozil sa chvíľ, keď sa nevedel ovládať, a zvnútra hlavy sa potichu a nenápadne vyplazila tupá bolesť a končila nad operovaným okom. Vtedy strácal nad sebou kontrolu.

„... prepáčte! Chcel som povedať, že viem, ako ďalej, iba mi to ide pomalšie než inokedy. Trocha strpenia..."

Chosé sa nahol ku kamarátovi a zovrel mu rameno.

„Richard... Richard, pokojne. Si v pohode? Netreba sa rozčuľovať, aj my všetci ako sme tu do jedného to chceme vyriešiť a urobíme, čo ti len na očiach uvidíme, tak netreba strácať hlavu, dobre, parťák? Si v pohode?"

„Asi... nie, neviem. Som stále unavený a... občas ma bolí hlava a to hnusné oko... ale nič! Pôjde to! Chalani..."

„Ja nemám vtáka, prepáčte..."

„... a slečna! Bože, aká detailistka..."

„Chcete vidieť ten detail, alebo mi veríte!?" výhražné zvraštila tvár Petra a Krauz bol veľmi rád, že takýmto spôsobom odľahčuje napätie. Nesklamal sa v nej a neustále ho utvrdzovala v tom, že prijať ju na oddelenie bola dobrá kúpa. Pochopil nahrávku a bol jej za ňu vďačný. Má to u neho!

„Ja by som sa pozrel, chalani, ak by vám to nevadilo..." zapojil sa mladučký Kiss a v kútiku duše dúfal, že to Petra myslí vážne.

„Parťák...!?" posunul nahrávku Krauz a čakal.

„Chytaj, ty úchyl!" reagoval Chosé, bleskovo vylovil spod stola porno časopis a hodil ho Filipovi. Papiere roz-tiahli krídla a šuštiaca hrča pristála na Filipovom bruchu.

„Na... tu máš! Ak mi povieš, aký je rozdiel medzi tou vyholenou a tou hrdzavou, zoženiem ti aj živú!" prisľúbil Chosé.

„Petrinu?" skúsil nesmelo Filip.

Všetci sa rozrehotali a Petra mu roztopašné vošla prstami do vlasov.

„Nič si z toho nerob, dáš si na ubytovni studenú sprchu a ono to prejde, aj doktori to hovoria..." Filip sa tiež rozrehotal, ale v duchu ho to aj trochu mrzelo, fakt by sa už pozrel... po dlhšom čase...

„Chalani, počúvajte..." zvážnel Krauz a všetci sa upokojili, „...poďme k nej! Bližšie k nej! V byte a na tele nie sú žiadne poriadne stopy, buď máme proti sebe profíka, alebo sa poznali. Profík je tá najhoršia eventualita, ale v kútiku duše dúfam, že to bude niekto z jej okolia, že najprv spolu súložili a potom to všetko iba tak narafičil. Ak je to tak, máme ešte akú-takú šancu. Začneme s kamoškami a spolužiakmi, rozdelíme si ich na skupiny a budeme ich po jednom otravovať. Niekto sa musí prekecnúť. Musíme si o nej vytvoriť ucelený obraz, musíme ju spoznať, inak sa nikam nedostaneme, takže, páni... a dáma... predstavujem si to takto..."

Konečne mu to aspoň trochu začalo myslieť ako predtým. Nikto ani netušil, ako je to dobre. Nikto ani netušil, aké dôležité rozhodnutie urobil...

Kamarátky z detstva nemala. Najlepšie roky na nadväzovanie kamarátskych vzťahov aj na celý život strávila v kláštore, a tak všetci jej priatelia a známi boli z katedry architektúry. O to jednoduchšie to bolo. Spočiatku...

Spolužiakov v krúžku bolo dvadsaťdva, sedemdesiat-jeden v ročníku. Filip sa hlásil dobrovoľne a vraj bude aj bezplatne robiť nadčasy. Chosé si tiež nechcel dať ujsť príležitosť a na veľké Krauzovo prekvapenie, ani Petra nebola proti... taký nádejný architekt nemusí byť na zahodenie! A tak sa vrhli na vedúceho ročníka a ten si skoro cvrkol, keď sa mu šesť detektívov z oddelenia vrážd nanominovalo do pracovne, vybalili placky a vraj, daj bohu dušu a nám dukáty! No, s dukátmi a dušou to nemysleli doslova, ale naotravovali sa jedna radosť. Vysvetlil im, že v piatom ročníku už

škola nefunguje tak ako v nižších, systém prednášok a cvičení je narušený prácou na diplomovke, a s tým súvisí niekoľko ročníkových projektov a... jednoducho, keď bola Monika týždeň doma, neznamenalo to, že blicovala. Okrem toho, nebola doma nepretržite, občas zabehla na fakultu, mala konzultácie, odovzdávala čiastkové projekty, zháňala literatúru a tak podobne. Áno, bola dobrá študentka, vlastne skoro najlepšia, ostávala jej už iba jedna skúška a potom už štátnice a obhajoba. Išla na červený diplom, jednoznačne premiantka ročníka. Problémy? Nie! Nikdy o žiadnych nepočul, problémy mali druhí, to áno, ale ona nikdy. Prechádzala z ročníka do ročníka ako žeravý nôž maslom, ani raz nezakopla... áno, chodila s nejakým ženatým, viem to len preto, že v ich študijnej skupine robím konzultanta k diplomovým prácam a s niektorými trávim viac času... nie, meno ani adresu nepoznám, ale Veronika by mohla vedieť...

Rozliezli sa po stavebnej fakulte ako yperit po zákopoch, a keď Krauz zistil, aká sila stojí proti nim, povolal zálohy. Časť sa venovala profesorom a asistentom, časť zhromažďovala zoznamy študentov, časť preliezala vysokoškolské kluby, lozili po knižniciach, študovniach, internátoch... šliapali jej na päty, kde sa len dalo a... chúďatko nešťastné, strácala náskok! Krauz sa usmieval a Chosé ho zo dva razy prichytil, že si pohvizduje. Z temnoty záhrobia sa vynárala Monika Reisová, dievča, ktoré Krauz pred dvoma týždňami vôbec nepoznal, ale ktoré túžil spoznať do detailov, až do tých najintímnejších detailov, pretože dobre vedel, že pri sexuálnej vražde s čiernym fantómom za chrbtom to jednoducho inak nepôjde. Ak bude treba zistiť, kedy mala mesiačiky, zistí to! Ak bude treba zistiť, či mala podviazané vaječníky, zistí aj to! Hoci... to je asi hovadina, to by už odhalili na pitve.

Čierny fantóm z novinových stránok zmizol tak rýchlo, ako sa zjavil. Nečakaná vládna návšteva z Rakúska snažiaca sa vyriešiť otázku jadrových elektrární ohrozujúcich bezpečnosť v strednej Európe prevzala štafetu v súťaži o najhrubšie titulky a Mullerovi sa uľavilo od nekonečných otázok. Okamžite sa uľavilo aj Mayorovi, a hneď nato sa uľavilo aj Krauzovi. Vlastne sa uľavilo celému oddeleniu, ktoré sa v pokoji a bez stresov mohlo venovať práci a všetci do jedného boli ochotní bezplatne odpracovať osem brigádnických hodín na úprave okolia rakúskeho veľvyslanectva. Nechceli ich...

Pátranie naberalo na obrátkach. Dvadsaťdva spolužiakov z krúžku si rozdelili na tri skupiny. V prvej boli študenti, ktorí Moniku poznali veľmi dobre, chodili spolu aj na diskotéky, do vysokoškolských klubov, na rôzne kultúrne akcie... jednoducho vedeli o sebe aj niečo viac. V druhej bolo asi desať, poznali Moniku dobre, za roky spoločného dratia študentských lavíc sa to ani inak nedalo, ale bližšie kontakty s ňou neudržiavali. V tretej skupine bolo pár báb a jeden chalan, ktorí do partie nezapadli. V podstate sa nestýkali s nikým z krúžku a o Monike nevedeli nič, iba všeobecné informácie.

Krauz uprene civel na zoznam a potom hrubou fixkou vyškrtol jedno meno. Monika Reisová. Ostalo ich dvadsaťjeden, čisté oko. Kto vyhrá bank, mal rozhodnúť Krauz. Predbežne ich rozdelil do troch skupín, aby ich za tri dni stihli vypočuť všetkých. Striedali sa pri tom starý Burger s Hanzelom, ostatní vypočúvali v teréne študentov z ročníka a profesorov. Keď prišla na rad Veronika, Burger zavolal aj Krauza.

„Vy ste tu riaditeľ?"

„Nie, slečna, ešte nie! Ja mám iba pridelený prípad vraždy Moniky Reisovej, a preto ste museli na mňa chvíľu čakať, prepáčte."

Výsluch viedol starší detektív Burger a Krauz sa pohodlne uvelebil v kresle. Veronika bola v tých najlepších rukách a Krauz si mohol dať pohov.

„Slečna Veronika... môžem vás tak oslovovať? Ďakujem, takže vy ste boli niečo ako najlepšie priateľky..." „Áno... ale..."

„... povedzte nám o Monike ako o dievčati, nie ako o študentke, zaujíma nás jej súkromie a verte, že to nie je najjednoduchšie, takto sa vypytovať, ale musí to byť."

„Nóó..." žmolila pracku na dámskej kabelke z pravej kože, striedavo prehadzovala jednu nohu cez druhú, v lodičkách farebne zladených s kabelkou. Keď pri jednom prehodení otrčila Krauzovi

podrážku, prekvapený si prečítal meno výrobcu. Drahšie značky poznal iba dve, možno tri. Úzka minisukňa, kožené sako a kožuch do pása. Slušná garderóba. Žiadna partiovka alebo čínsky veľkosklad. Mala však príliš vyzývavý make-up. Prsty samý prsteň a prepletenec zlatých retiazok na krku. Skromné dievčatko z výšky. Podľa lodičiek, nepoužiteľných v tomto nečase, Krauz usúdil, že prišla autom alebo taxíkom. Zámožná rodinka a tatko na dcére nešetrí, to vidieť na prvý pohľad. Aj nervozitu bolo vidieť na prvý pohľad... a preťahovala samohlásky. Bez opýtania si zapálila drahú cigaretu a Burger sa k nej unudene pripojil. Nebol unudený, bol v strehu a letmý pohľad na Krauza ho uistil v tom, že sú v strehu viacerí.

„... a čo mám o nej povedať? Je to... bola to moja najlepšia kamoška... tedáá v škole sme boli najlepšie kamoš-ky..."

„Ale kolegovia z ročníka hovorili, že ste najlepšie..."

„Tí chu... tí chalani nič nevedia, iba mlieť pántom naprázdno! Vraj baby sú ukecané... to určite, tá banda, čo sa zišla na fakulte... by ste videli! Kecajú! Sme... boli sme ka-mošky, to áno, ale až tak... no, bola fajn... tedáá ako Monika, to je pravda. Volávali sme si, k nej na barak sa nesmelo, mala nejakú divnú mamku, moc prísnu, a u nás v paneláku sa tlačíme šiesti v trojizbovom byte, takže občas sme vybehli na slopticha, tedáá... na kávičku. Škola jej išla celkom dobre, priznám sa bez mučenia, lepšie ako mne, a občas mi niečo narysovala... to sa robí... Párkrát sme boli na disko..."

Krauz ju prerušil. Šesť ľudí v jednom byte mu nesedelo s jej vizážou.

„Prepáčte, slečna, jeden technický detail. Pri výsluchu vždy vypisujeme tlačivo o osobe, s ktorou hovoríme, a je tu aj kolónka ‚rodičia', kolega to s vami asi ešte nestihol prebrať, lebo nie je tu nič vypísané..." Burger trhol hlavou, v polovici pohybu si uvedomil, že spýtavý pohľad na kolegu by bol nápadný, a tak nenápadne vrátil hlavu na miesto a ticho sedel a čakal. Žiadne tlačivá nikdy nevypisovali. Ak neviete, čo parťák zamýšľa, nerobte nič, pokazíte tým určite menej, než keby ste sa hrali na jasnovidca.

„... nepýtali sa ma..."

„V poriadku, takže iba pre poriadok, meno, nacionálie a zamestnanie otca a matky...?"

Otec s nimi nežil a ani netušila, kde je a čo robí, mamka bola predavačkou v potravinách a segra s tým drbnut... prepáčte páni, s tým chumajom a dvoma pankhartmi jej tiež parádne pili krv.

„Ďakujem, prepáčte, že som vám skočil do reči, pokračujte prosím..." Krauza, pochopiteľne, nezaujímali jej rodičia, chcel iba vedieť niečo o finančnom zabezpečení nádejnej architektky. Čo sa dozvedel, nekorešpondovalo s tým, ako vyzerala a ako sa správala. Môže to byť zaujímavá osôbka, najlepšia kamoška zavraždenej...

„... no, ako som povedala, občas sme si vybehli do mesta, to je asi všetko."

„Ako často ste si telefonovávali?" Burger pokračoval vo vopred načrtnutej kostre výsluchu.

„Často, denne... aj niekoľkokrát."

„V deň vraždy ste..."

„Áno, ráno asi o deviatej mi volala, že už maká a ako som na tom ja. Ja som ešte spala, ale už som bola odhodlaná začať kresliť, termíny sa blížia... máme kopu učenia a kreslenia teraz pred koncom..."

„Dohodli ste si niečo na neskôr v ten deň?"

„Nie."

„Mala niečo v hlase, čo by ste teraz vzhľadom k okolnostiam hodnotili ako niečo nenormálne?"

„Nie."

„Nič vás neupútalo?"

„Nie."

„Počuli ste niečo v pozadí telefonátu?"

„Nie."

„Niečo ako hudbu, alebo mužský hlas, alebo..."

„Nie."

„Máte chlapca?" Krauz predbehol kolegu a zaťal do živého.

„Prosíím?"

„Či máte chlapca, známosť... môže byť aj vážnejšia..."

„Prepáčte, ale... aj to patrí k výsluchu, alebo..."

„Nie, nebojte sa, slečna, ja nemám žiadne bočné úmysly! Ja len, že máte krásne prstene, asi vás veľmi miluje... chlapec!"

„Aha..." pozrela sa na prsty a oči neskrývali prekvapenie, akoby toľko zlata videla prvýkrát v živote, „...no, áno... mám vážnu známosť, tedáá... vážnu! Miluje ma, to je pravda! Po promóciách by sme chceli... no, uvidíme! Je to podľa vás dôležité?"

„Nie!!" skoro až skríkol Krauz. „To iba tak, na uvoľnenie. Zdalo sa mi, že ste akási napätá, akoby ste sa nás báli, a chcel som... no, môžeme pokračovať, pán kolega." S Burgerom ani nehlo. Keby tu sedel neskúsenejší detektív, ktorý by Krauza nepoznal, možno by sa ohradil kvôli drzému prerušovaniu naplánovaného výsluchu, ale Burger bol starý harcovník. Zaúčal mladého Richarda Krauza a utieral mu služobné mlieko z brady, všetko čo vedel, vedel od neho, preto mu ani nenapadlo protestovať. Tušil, že Krauz vetrí, že je opäť späť a že vetrí, a to bolo dobre, veľmi dobre... ale nie pre všetkých.

„Stalo sa v poslednom čase niečo, čo mohlo mať súvislosť s vraždou Moniky a čo vás vtedy neupútalo, ale teraz by ste to hodnotili inak?"

„Nie."

„Mala Monika nejakú známosť?"

„Niéé."

„Mala Monika nejakú vážnejšiu známosť v minulosti?"

„Niéé."

„Slečna," policajná trpezlivosť niekedy dosahuje končiare Everestu, „pokiaľ vieme, Monika v minulosti chodila s nejakým spolužiakom a aj s nejakým ženatým mužom..."

Chvíľa ticha. Malá skúška nervov v štýle: keď viete, tak poviem, keď nie, tak neviem ani ja.

„Chodila, ale to už bolo dáááavno... ani som si nemyslela, že by vás to mohlo zaujímať!"

„Nás zaujíma všetko, slečna, vyšetrujeme vraždu, viete?"

„Iste, iste... veď Monika bola moja najlepšia kamarátka, tak... chodila. Ten chalan je teraz štvrták. Igor, nájdete ho v študijnej skupine docentky Fábryovej," hodila kosť a čakala, či zaberie a bude stačiť. Nestačila.

„Atén ženatý...?"

„Nóó... toho..."

„Slečna, boli ste najlepšie kamarátky..."

Doboha, viem aj bez teba ty páprdo starý, ale ako vás mám oďubať, keď ste na mňa dvaja a tvárite sa, akoby ste zožrali všetku múdrosť sveta! Ako z toho vybŕdnuť!?

„Iste, iste... ja... bol to... teda je to jeden podnikateľ, ani neviem..."

„Slečna, pred najlepšími kamarátkami a kamarátmi sa s takými vecami pochválime, to je predsa prirodzené..."

„Iste, iste... pán... do frasa! Volá sa... Ružička! Albert Ružička, ten..."

„Ten Ružička!?"

„Áno! Ten Ružička! Má nejaké stroje na ťažbu ropy, alebo niečo také..."

Krauz s Burgerom to už nevydržali a prvý raz od začiatku výsluchu si vymenili pohľady. Tej beštii to pochopiteľne neuniklo. Sledovala ich minimálne tak pozorne a takým skúseným okom, ako oni! Vedeli, kto je pán Ružička. Jeden z najbohatších mužov porevolučného režimu. Kde zobral úvodný kapitál, nevedel nikto, a vzhľadom na absenciu zákona o preukazovaní majetku sa ho na to nikto neopovážil opýtať. Jednoducho jedného pekného rána investoval do zariadení na ťažbu zemného plynu a ropy a bol za vodou. Vlastnil niekoľko firiem na prevádzku, údržbu a montáž zariadení tohto typu po celej južnej Amerike a ako sa Krauz nedávno dočítal v novinách, zlé jazyky hovorili, že rozširuje akčný rádius na vrtné veže v Severnom mori.

„Ťažké prachy?" vyhŕklo Krauzovi.

Veronike stvrdol pohľad. Na malú, nepostrehnuteľnú chvíľu tam sedela iná Veronika, žiadna študentka architektúry, tá skutočná! Krauz mal dobrý postreh.

„Nie! Ťažké je slabé slovo hoci len na jeho... peňaženku... o kontách nebudeme radšej hovoriť. Toľko núl nemáte ani tu na Policajnom riaditeľstve..."

Krauz slušne poďakoval, rozlúčil sa s ňou a odišiel. Zbehol po schodisku a vyšiel z budovy. Postavil sa na náprotivný chodník, zapálil si cigaretu a čakal. Po prvých šlu-koch pochopil, že urobil chybu, keď si nezobral zimník, ale vrátiť sa už nemohol. Trpel a fajčil. Burger jej položil ešte niekoľko doplňujúcich otázok a odprevadil ju na vrátnicu.

„Zápisnicu spisovať nebudeme?"

„Nie, slečna. Toto bol iba informatívny výsluch, keď si na niečo dôležité spomeniete, zavoláte mi, a ja vás zoberiem k vyšetrovateľovi, ten vás vypočuje a spíše zápisnicu, ak chcete."

„Nie! Netreba, takto je to lep... rýchlejšie. Dovidenia."

Z brány už vyšla sama.

Z kabelky vylovila mobilný telefón, prehodila pár slov a vykročila. Zahla za roh a postala pri treťom zaparkovanom aute. Mercedes, strieborná metalíza, jeden z posledných modelov. Cena ako za rodinný domček. Dvere sa mľandravo otvorili a vystúpil chlap.

„Ty si drbnutá, alebo ste fakt všetky sliepky na jedno kopyto!? Ako to vyzeráš?"

„Prečo? Veď som si tak dala záležať! Dve hodiny som stála pred zrkadlom!"

„Veď práve!! Si študentka, ty krava sprostá, a nie milionárka na Riviére!! Čo to zlato!? To ťa mám nakopať do riti, alebo kedy už dostaneš rozum?! Sadaj, ty pi..." sotil ju do auta tak arogantne, že v prudkom predklone ukázala nohavičky všetkým naokolo.

Krauz ju zbadal v dverách Policajného riaditeľstva, potom prešla do uličky a začala telefonovať. Nespúšťajúc Veroniku z očí odhodil cigaretu a vykročil. Zahla za roh a Krauzovi chvíľu trvalo, kým si vylepšil pozorovací uhol. Potom iba vyvalil oči. Z auta vystúpil chlap a chvíľu hovoril s Veronikou. Surovým gestom ju natlačil na zadné sedadlo a prešiel na stranu vodiča. Krauz potreboval zmeniť pozíciu, aby mal lepší výhľad. Prudko sa zvrtol a prekvapil staršiu pani s dvoma nákupnými taškami. Vrazili do seba a jedna taška pristála v snehu. Niečo v nej za-prašťalo. Pani mohla dopadnúť podobne, ale Krauz mal dnes naozaj dobrý postreh a zachytil ju.

„Človeče! Čo ste slepý?!" ohradil sa chlap idúci okolo, pretože pani mala odrazu akosi sucho v krku.

„Nie! Prepáčte... pani!" Krauz sa bleskovo zohol a naložil do tašky dve krabice pracieho prášku a zopár papierových vreciek. „Prepáčte, prosím..."

„Moje vajcia!" zastonala pani, ale Krauzovi sa v tom napätom momente nechcelo skúmať, kde nosievajú staršie ženy vajcia. Mal plnú hlavu Veroniky a...

Keď sa obzrel, Mercedes už bol zaradený v jazdnom pruhu do centra mesta a poznávaciu značku mu zakrývalo aspoň päť áut za ním. Stál a neprítomné civel. Potom sa usmial.

Chlap z Mercedesa mal oblečený... čierny kabát až po zem. Končil dvadsať centimetrov nad zemou, a keď sa ponáhľal do auta, vlnil sa za ním ako... ako... sutana. Bol rozopnutý, Krauz zaregistroval snehobielu košeľu, čiernu vestičku, čierne nohavice a čierne topánky. Muž v čiernom. Na hlave mal čierny klobúk.

Krauz si prehrabol vlasy, rozpačito sa poobzeral, akoby hľadal pomoc a založil si ruky v bok. Na perách mu pohrával chlapčenský úsmev, akoby objavil maminu skrýšu vianočných darčekov už v polovici decembra. „Preboha! Veď vás to teší!?" zdúpnela pani. „Nie! To nie! Pani, kde ste... aha... prosím vás, nehnevajte sa, ešte raz sa ospravedlňujem! Koľko stoja vaše vajcia...?"

„Prečo si to myslíš?" spýtal sa Burger a pohľadom preletel poznámky. Burger nemohol prehliadnuť miazgu, ktorá sa rozprúdila kolegovi v žilách a zafarbila mu líca do červena. Pomohol tomu aj neplánovaný pobyt na mrazivom vzduchu, ale to podstatné, to sa dialo vo vnútri. Policajný pes vyše dvoch týždňov pobehujúci po revíre a tápajúci v zmesi neidentifikovateľných pachov konečne zachytil stopu a chystal sa vyraziť. Kto sa za ním hneď nerozbehne, ostane stratený v lese.

„Všimol si si, ako bola nahodená?"

„Všimol, hneď ma to upútalo. Preto si sa vypytoval na rodičov?" Presne! Od nich na to nemá... a ako preťahovala samohlásky? Preto si myslím, že klamala, a utvrdilo ma v tom aj to, čo som videl vonku. Škoda, že nemám poznávaciu značku, škoda...!"

„Nevadí, máme Veroniku, a to je základ. Idem vybaviť sledovačku, nech sa na ňu zavesia, ty zariaď odposluch mobilu... zajtra, najneskôr pozajtra ho máme..."

11. KAPITOLA

Krauz ležal na pohovke, pozeral video a užíval si sobotu. Sylvia s dcérami odišla navštíviť matku, a hoci mal Richard so svokrou nadštandardné vzťahy, oveľa lepšie než v obľúbených vtipoch, ostal radšej doma. Nemal na návštevu náladu a uvítal pol dňa samoty, aby si usporiadal myšlienky.

V piatok napochytro vybavili sledovačku Veroniky a zariadili aj odposluch jej mobilu. Rozhodli sa, že cez víkend nechajú veci bežať a v pondelok sa rozhodnú, ako ďalej. Dúfali, že výsledky dvojdňovej práce kolegov zo špeciálnych pracovísk prinesú niečo šťavnaté, do čoho sa budú môcť na budúci týždeň zahryznúť. Pre istotu, keby sa dialo niečo ozaj výnimočné, službukonajúci dôstojník z centrály mal Krauzovi zavolať domov. Ale naozaj iba v súrnom prípade! Každý človek má rád dva dni nerušeného voľna, aj policajt, vlastne ten obzvlášť, pretože ich veľa nebýva.

Ležal a pozeral video. Driemal a párkrát sa pristihol, že asi aj zaspal, pretože film akosi prirýchlo napredoval pre-rývanými skokmi.

Pozeral westerny. Miloval westerny. Filmy, kde dobro víťazilo nad zlom, pripomínali rozprávky a rozprávky má predsa každý rád! Drsní chlapíci s ťažkými koltami zavesenými „proklaté" nízko vedeli nájsť správne riešenie v akejkoľvek situácii. Ich zbrane boli vždy na mieste a Krauz si myslel, že jedine Divoký Západ je to správne miesto, kde by sa mali používať. Nevedel pochopiť zhubnú vášeň ľudí dvadsiateho storočia vyzbrojovať sa. Mal rozpačité pocity vždy, keď videl holohlavého galgana nadájať sa v bare whiskou a spod ležérne rozopnutého saka mu vytŕčala pažba pištole a puzdro mal pod pazuchou zavesené tak, že by ju ani majster sveta nevytiahol skôr ako za dve minúty. Čistá frajerina bez praktického využitia. Mal sto chutí chytiť novodobého kovboja za uši a ťahať ho storočiami až do najbližšieho baru na stredo-západ, tam ho nastoknúť na barovú stoličku a nechať napospas Johnovi Wayneovi alebo Kirkovi Douglasovi. Bolo by po frajerine.

Krauz bol excelentný strelec a zbrane mal rád. Zbrane, ktoré mali opodstatnenie. Zbrane v rukách profesionálov, ktorí iba výnimočne a väčšinou náhodne ublížili nevinným ľuďom. Na pravidelných strelbách, ktoré musel ako každý policajt absolvovať, zanechával po sebe terč s jednou veľkou dierou namiesto hlavy Práve preto, že bol profesionál a chápal silu chladnej ocele, nemal rád, keď sa ozbrojovali amatéri.

John Wayne ležérne opretý o vysoký barový pult po-chlipkával z pohára a nechal krpatého darebáka do seba rýpať. Znenazdania sa otočil a zavesil krpcovi spodný hák až nadskočil a s roztiahnutými rukami odletel na opačný koniec baru. Cestou zroloval dva stoly. Štvorici kartárov, ktorí prišli o hrací priestor, sa to vôbec nepáčilo a začala sa mela. V zlomku sekundy sa mlátil každý, komu produkčný sľúbil za kvalitný komparz obligátnych sedem dolárov mínus daň a poplatok do fondu filmovej akadémie.

Krauzovi padla hlava a mihotajúce sa postavy sa zliali dovedna. Klasický western z konca päťdesiatych rokov poznal skoro naspamäť, a tak sa nebál, že by stratil niť a na záver nepochopil pointu. Pravdu povediac, pri mnohých filmoch z tohto obdobia Krauz nepochopil pointu napriek tomu, že vydržal nespať až do konca, ale o tom to bolo... taký bol Divoký Západ a John Wayne uprostred!

Richard prižmúril oči a zaostril. John držal pod krkom krpatého darebáka, vypľul na neho šťavnatú nadávku a druhým dobre miereným hákom ho vypoklonkoval z baru. Chlapík stál chrbtom k lietacím dverám, ktoré s vysokým a dlhým barovým pultom patrili k základným rekvizitám westernov. Darebák preletel dverami, obe krídla sa poslušne rozostúpili a umožnili mu bezbolestný prelet na ulicu. Pravé krídlo nevydržalo nápor a jeden pánt povolil. Dvere ostali bezvládne visieť a pripomínali vylomenú bráničku na záhradke. Nasledoval strih a krpce váľajúceho sa v prachu prebrala kamera pred barom. V scenári určite stálo „otrasený votrelec sa pozviecha, dvoma

rozpačitými údermi do stehien sa pokúsi zbaviť pouličného prachu a vrávorajúcim krokom sa vráti do baru pre ďalší výprask", pretože presne to urobil. Či r v scenári stálo aj to, že má vylomiť nalomené krídlo lie-tacích dverí, nikto nevedel, ale napriek tomu to krpec spravil.

Krauzovi klesla hlava a v rozmazaných kontúrach ešte videl, ako zbitý mužíček plný nervov naozaj vytrhol krídlo dverí, chvíľu váhal, či ho použiť v boji, alebo sa spoľahnúť na útle päste, a potom si to rozmyslel. Položil dvierka na verandu a oprel ich o stenu. Napriek tomu, že po vylomenom krídle zíval otvor ako v jeho chrupe, kopancom si otvoril druhé krídlo dverí a bezhlavo sa vrhol do ďalšieho boja.

To bolo posledné, čo Krauz postrehol a na chvíľu zdriemol... a potom ho to napadlo! DVERE! Pre boha živého!! Čo to ten smrad urobil s tými lietačkami!?

Krauza myklo a chvíľu nechápavo civel pred seba ako človek, ktorého revízor pomykal za plece a žiada ho o lístok, pričom dotyčný si je absolútne istý, že nikam necestuje, práve naopak, snaží sa vyzliecť pyžamové nohavice, lebo mu je príšerne horúco.

Nechápavo zodvihol obočie, zaostril zrak a fľochol po Wayneovi, ktorý celkom neočakávane v tejto repríze vyhrával.

DVERE! DAJ TAM TIE DVERE!! Krauz nahmatal diaľkové ovládanie a stlačil spätné pretáčanie. Figúrky sa komicky rozpohybovali, krpec vletel do baru a nastokol sa Johnymu na päsť, ten ju pripažil a sotil soka do stredu miestnosti. Krauz stlačil PLAY a darebák vybehol zo stredu baru na Waynea, ten ho zachytil, vypľul na neho šťavnatú nadávku a vrazil mu druhé K. O. Chlapík vyletel cez lie-tačky, rozpleštil sa uprostred ulice, pozviechal sa, oprášil, podišiel k nalomeným dvierkam, odtrhol ich, chvíľu váhal, potom ich oprel o stenu a vpochodoval dnu. Stop! Krauz vrátil sekvenciu späť. Play! Chlapík vylomil pokazené krídlo lietačiek, zaváhal, oprel ho o stenu a vpochodoval do baru.

„Pre živého boha, som ja len idiot!" Krauz zakončil sobotnú produkciu westernovky nezvyčajne adresnou sebakritikou a chňapol po mobile.

„Je sobota! Čo vám šibe?!" kriminalistický expert z me-chanoskopie neveril vlastným ušiam. Banda vraždárska kašle na robotu celý týždeň a od neho chcú, aby ťahal horúce gaštany z ohňa práve v sobotu, keď každý normálny človek vylihuje po dobrom obede.

Krauz a Fischer sedeli v kancelárii a mali už za sebou telefonát slečne Dianke, ktorá v priebehu dvoch minút zoh-nala pána veľvyslanca. Z toho Krauz usúdil, že nebol od nej až tak ďaleko. Za dve minúty si mohol napríklad natiahnuť nohavice alebo vypochodovať zo sprchy.

„Iste, príďte, som doma... budem vás čakať! Deje sa niečo, máte niečo nové...?"

Druhý telefonát bol adresovaný expertovi z labákov a chceli od neho heroický výkon, aby sa unúval na hodinku pracovne na ulicu Strmé schody.

Stretli sa pred Reisovým domom a napriek tomu, že išli z opačných kútov Nášho Mesta, prišli takmer na sekundu naraz. Podali si ruky a zazvonili.

„Vitajte, páni..." pozdravil veľvyslanec. Nohavice mal na mieste. Pozval ich ďalej a usadili sa v mohutných kožených kreslách v klubovni. Expert si zložil kufrík ku kozubu a čakal.

„Môžem vás ponúknuť...? Máme tu..." domáci pán otvoril bar a prečítal pár značiek, ktoré Krauz nepoznal ani z filmov, nieto ešte z pohára, „a tiež kalifornské víno, ale za kvalitu neručím, túto značku som ešte nepil."

„Ďakujeme, asi... nie." spochybnil svoje rozhodnutie Krauz a pozrel na experta. Ten sa rozhodol urvať z pokazenej soboty, čo sa dá, a prstom ukázal na hranatú fľašu.

„Ak je to whisky, tak kvapku by som si dal... aby sme neurazili." Dali si všetci, veď je sobota. Aby neurazili.

„Pán Reis, robili ste už poriadok?"

„Prosím?!"

„Myslím poriadok po nás..."

„Ako by som mohol, veď sme sa dohodli, že izba ostane zapečatená..."

„Myslím v dome, celkovo..."

„Iste, veď tu bolo božie dopustenie, strieborným práškom ste zašpinili každý centimeter nábytku, vari som v tom mal celé dva týždne hniť?"

„To bol argentorát, prášok na odtlačky prstov, prepáčte, ale inak sa to robiť nedá... v poriadku, takže ste upratovali... a čo šatňa za bazénom, tá prezliekáreň keď sa ide zo záhrady..."

„Iste, aj tam ste to všetko zapatlali, upratovalo sa aj tam."

„Boli tam vylomené dvierka pre psa... vlastne teraz už vieme, že pre kocúra."

„Iste."

„Čo iste? Sú ešte tam?"

„Nie! Zavolal som stolára, tretí sused odtiaľto, povedal, že opraviť to nemá význam, že vymení celý spodný segment dverí. Žiadne lietačky už nechcem ani vidieť, dvere sú ako nové, môžete sa presvedčiť."

Krauzovi ovisla sánka a s obavami v hlase sa spýtal: „A čo sa stalo s tými pôvodnými lietacími dvierkami, dúfam, že ste ich..."

„Sú dole v pivnici, stolár ich nechcel, vraj sa to už nedá na nič použiť, tak som ich zniesol dole, mne sú tiež na nič, ale zatiaľ som ich nevyhodil. Ako vidím, spravil som asi dobre, však?"

„Veľmi dobre, poďme!"

Zbehli do pivnice a vyniesli spodný diel dverí aj s vylomenými dvierkami. Ordinovali v klubovni. Položili ich na kartársky stolík a dvierka opreli o stenu. Expert si pripravil veci z kufríka a chvíľu váhal nad bavlnenými rukavicami. Uvedomil si, že je to zbytočné, a nezdržoval sa. O hranu stolíka prišrauboval lupu s osvetlením a zameral sa na zipsový kovový pánt, na ktorom sa pohybovali dvierka v rovnakom výkyve von aj dnu. Vnútornú stranu dvierok našiel podľa intarzie, ktorá na vonkajšej strane chýbala. Hneď si všimol, že vylomené zúbky smerovali jednoznačne dnu. Potom vzal dvierka a priložil ich ku rámu. Kombinačkami sa mu podarilo roztvoriť čeľuste zipsového pántu a dvierka provizórne zapadli. Urobil pár pohybov sem a tam a požiadal o pomoc.

„Chlapci, postavte mi ich horizontálne, ako keby boli funkčné."

Postupovali podľa jeho inštrukcií a expert sa dal do bádania. Niečo si premeral oceľovým pásmom, niečo si načrtol do notesa, chvíľu počítal a opäť meral. Dvierka vychy-ľoval raz na jednu, raz na druhú stranu, akoby Maco pobehoval sem a tam, dnu a von. Chvíľu pozoroval pánt cez stolovú lupu a pomaly ním pohyboval. Potom vyhrnul Fischerovi rukáv. Zmeral mu predlaktie od špičky prostredníka až po lakťový klb a potom ešte raz až po ramenný kĺb. Niečo si poznačil a opäť rátal na kalkulačke. Medzitým uchlipkával whisky s ľadom a Krauz mal sto chutí dať mu sedem dolárov a odpustiť mu aj daň aj poplatky do filmového fondu, len nech, pre boha živého, niečo nájde!

„Berieme!" rozhodol, hoci nikto nevedel čo ani kam. Reis bol vo vytržení. Zbožňoval profesionálov a odbornú prácu, bol na nej závislý a vyžadoval ju aj od podriadených. Úplne zabudol, že divadielko, ktoré ho tak fascinovalo, spôsobila smrť jeho jedinej dcéry. Zdal sa byť aspoň na chvíľu uvoľnený a mimo krutej reality. Zaujalo ho to, ale nevyrušoval zbytočnými otázkami, trpezlivo čakal na výsledok.

„Čo?" spýtal sa Fischer.

„Neviem, či môžem... tu..." zaváhal expert a spýtavo pozrel na Reisa a potom na Krauza.

„Jasné! Pán Reis si zaslúži byť informovaný z prvej ruky. Aspoň vidíte, pán veľvyslanec, že pred vami nič netajíme!" Nebola to pravda, ale Krauz využil príležitosť urobiť sa dobrým a získať si veľvyslancovu dôveru. Minimálne tým zamedzí telefonátom ministrovi o ich nečinnosti a neochote spolupracovať, preložené do zrozumiteľnej reči neochote informovať pozostalých, teda konkrétne pána veľvyslanca, o nových skutočnostiach vo vyšetrovaní. Krauz nebol dnešný a dobre vedel, že tieto telefonáty prebiehajú a prebiehať budú a že môžu narobiť poriadne dusno. Ubrali by kyslík riaditeľovi, ale ten by nelenil ani minútu a ubral by ho Mayorovi, a ten by nemal inú možnosť, iba ubrať ho chlapcom.

„Berieme ich celé do labákov, dvierka aj segment. Musím ich nafotografovať, celé to ešte raz zmerať a prepočítať a potom z toho vypracovať oficiálny posudok. Pozrite sa sem... a sem..."

ukazoval expert prstom a ani nečakal, či sa pozerajú, hneď pokračoval, „...tu a tu... jasne vidieť smer páčenia a uhol odchýlenia lietacích dvierok od roviny dverí. Tu vidieť uhol skosenia a tu špirálovitú deformáciu dvierok pre kocúra. Podľa spôsobu uchytenia v zip-sovom pánte je jasné, že sila páčenia išla zvnútra smerom nahor a mierne doprava, to spravil páchateľ vtedy, keď zistil, že dvierka nevypáči kolmým tlakom, ale musí zabrať mierne zboku. Prečo si myslím, že sila smerovala zvnútra? Odpoveď je jednoduchá a ľahko dokázateľná. Pozrite sem, na spodnú hranu dverí a premerajte rameno páčenia. Priemerné mužské predlaktie má štyridsaťtri centimetrov po špičky prstov, dvierka sú vysoké štyridsať centimetrov plus gumená obruba dole. Odčítajte zalomenie posledných článkov prstov a uhol ramena v štyridsať-päťstupňovom uhle a vyjde vám uhol lámania dvierok tridsaťpäť stupňov od vnútornej roviny kolmej na rovinu dverí. Lenže deformácia zubov pántu svedčí o uhle páčenia stodvadsať stupňov smerom dovnútra od roviny dverí, čo ľudská ruka prestrčená zvonka nedokáže, je totiž krátka, aj keby páchateľ zapojil celé rameno. Páchateľ stál pri páčení vnútri, podrepol, chytil spodný okraj dvierok a ťahal hore. V uhle asi šesťdesiatpäť stupňov od roviny dverí začal pánt klásť odpor, páchateľ musel pomaly vstávať z podrepu a ťahať dvierka hore väčšou silou až v uhle stodvadsať stupňov od roviny dverí pánty povolili a dvierka sa vylomili. Nemohol ich oddeliť, pretože niektoré zúbky pántu ešte držali pokope, preto sa mu hovorí zipsový, lebo niečo vydrží... a preto začal páčiť sprava doľava, ako keď trháte list kalendára. Potom ich oprel o stenu, upozorňujem, že zvnútra! Prečo by to robil páchateľ, ktorý vylomil dvierka zvonku? Oprel by ich logicky zvonku! Nemusíme sa uchyľovať k úvahám ‚prečo by', keď máme fyziku. Konkrétne odvetvie, ktoré sa volá mechanika tuhých telies. Výpočty jednoznačne dokazujú, že sila páčenia išla zvnútra! Punktum, fajka zhasla! Ale nie všetko je z mojej hlavy, ten nápad s dvierkami opretými zvnútra dostal tu kolega Krauz, ozaj, odkiaľ to máš?"

„Celú sobotu som si nad tým lámal hlavu, a keď sa odborník sústredí a nespí pri práci, tak sa výsledok musí dostaviť! Dedukcia a analytické myslenie, čo ti mám viac povedať, kolegóó!?" vysvetlil Krauz smrteľne vážnym hlasom a iba Fischer vedel, že si z nich robí srandu.

„Fantastické!" skonštatoval veľvyslanec a bolo na ňom vidieť, že čaká druhé dejstvo na konci s menom vraha.

„Výborne!" Krauz bol spokojný, aj keď prišiel o časť voľného dňa. „Dvierka si berieme so sebou, kolega nám spracuje správu..."

„No, nebude to také ľahké, páni! Je to fuška všetko to spísať..."

„... iste, ale v priebehu dvoch-troch dní by to mohlo byť u nás na stole. Myslím, že dnes sme vyriešili jeden zo zásadných problémov prípadu. Páchateľ sa nevlámal a nekradol. Vošiel dverami a urobil, čo chcel. Potom rozhádzal dom a vylomil dvierka zvnútra, aby nás zmiatol. Vošiel dverami, a teraz musíme zistiť, či s vedomím vašej dcéry, alebo nie."

Veľvyslanec mlčal a zvažoval všetky za a proti. Akosi mu to nešlo do hlavy, ale chladné logické myslenie ho neopúšťalo.

„To znamená, že Monika ho mohla poznať?"

Ticho. Aj expert prestal sŕkať. Krauz bleskovo zvážil hranicu úprimnosti a rozhodol sa pre štandardnú verziu, počkať s uzávermi až do zadováženia prvých dôkazov. Okrem toho sa bál, aby mocný otec nenarobil viac škody ako osohu, ak sa dozvie podrobnosti. Keby mu povedal o chlapíkovi v čiernom kabáte až po zem, mohol by zatlačiť na pílu a atmosféra by sa zmenila. Možno by prišla aj nenápadná kontrola zvrchu a dusno po návšteve chlapíkov v čiernych oblekoch s kufríkmi už poznal. Stačilo. Niektoré veci si rozumný človek preskáče raz a potom už o ne nestojí.

„Nevieme. Zatiaľ nám musí stačiť, pán Reis, že sme našli prístupovú cestu páchateľa, respektíve, vylúčili sme fingovanú cestu, a to nám naznačí, prečo to urobil a ako sa sem v skutočnosti dostal, alebo čo tu robil predtým a... tak podobne. Prepáčte, ale nebudem to tu všetko rozoberať."

„Iste..." súhlasil veľvyslanec, ale vo vnútri ním lomcovala zvedavosť. „V strede týždňa, asi v stredu sa budem musieť vrátiť na ambasádu, ale predpokladám, že tak o tri-štyri dni som späť a

budem vám k dispozícii... ak, pravdaže, dovtedy... ale nepredbiehajme. Vidím, že nám to spolu ide jedna radosť, a ja sa na vás v plnej miere spolieham, pán Krauz. Držím vám palce a len tak ďalej!"

„Ďakujeme, verím, že po návrate zo Švédska budem mať pre vás iba potešujúce správy!" Krauz sa rozlúčil, expert si dal ešte kalíštek, aby neurazil, a Fischer sa pripojil. Keď sa lúčili, niekde na poschodí nečakane buchli dvere a Krauz si bol istý, že asistentka nebude ďaleko od svojho chlebodarcu.

Spodnú časť dverí naložili expertovi do auta a rozišli sa.

„Čo ty? Ideme na jedno... k Jumbovi?" skúsil Krauz. Fischer sa mrzuto zahniezdil a vykoktal, že asi nie, že má ešte niečo... Krauz vyzývavo zdvihol obočie a so spýtavým úsmevom sledoval po očku parťáka.

„No čo je!! Čo sú to za pohľady... zase!? Som rozvedený, nie vymiškovaný, tak sklapni láskavo!"

„Ktorá to bude... dneska?"

„Poď radšej na jedno k Jumbovi a neondi ma!"

„Áááá... volaco sa deje, páni vraždári robá aj v sobotu!" privítal ich Jumbo a podal im medvediu tlapu. Úderu do ramena sa obaja vyhli a ušetrili si tak vyrazený dych a polhodinové mravčenie v chrbtici.

„Alenkáááá, dve malé a jednu tú moju!" zahulákal pán domáci a Alenka v uniforme kapitánky VB v nepredpiso-vo krátkej minisukni ich obslúžila mimo poradia. Štam-gasti sú štamgasti!

„Tak jak... čo je ve vzduchu?" opáčil Jumbo, keď si posadali.

„Nič nové, robíme tú vysokoškoláčku..."

„... vím, víím! Sledujem noviny, chytáte volajakého fan-tóma, či kýho frasa..!"

„...a mali sme ešte nejakú robotu v teréne. Prestaň aj ty s hovadinami, dosť toho máme aj tak..."

„Takže žádný fantomas?" skúšal sklamaný Jumbo.

„Jasné, že nie! Buď si zakefovala so spolužiakom, alebo s milencom, alebo s kýmkoľvek z ulice a nejako sa to zvrtlo, alebo..." Krauz zaváhal. Dnešným zistením sa počet jeho verzií rapídne zúžil, a ak sa vyberú týmto smerom a ukáže sa byť jalový, sú hotoví. V duchu mávol rukou a rozhodol sa nekaziť si víkend, na podobné úvahy bude čas v pondelok, ale ako sa poznal, bude mu to vŕtať v hlave celý zvyšok soboty; a tak sa radšej schuti napil a zaviedol reč na inú tému. Dali si po tri a zdvihli zadky. Jumbo sa s nimi rozlúčil ako s vlastnými synmi, robil to tak vždy a na rozlúčku každého udrel medveďou tlapou do ramena. Vystihol chvíľu, keď sa svorne zahľadeli na Alenku v predklone, ktorej svine zákazníci kládli prázdne poháre vždy na opačný roh stola.

Takže...?" skúsil Krauz.

„Takže nič! Večer mám rande s Diankou, ale nie že ma natrieš Reisovi, ten si myslí, že ide na večerné nákupy do supermarketu doplniť zásoby pred odletom."

Krauz len závistlivo odul pery a zašiel domov dopoze-rať westernovku. Bohvie, ako to John Wayne tentoraz dobojuje?!

V pondelok ráno Burger vyfajčil prvých desať cigariet a Hanzel dočítal poslednú stránku ranných novín, keď sa vovalil tlstý Vaňa a neohrabane vybaľujúc druhé raňajky pozhadzoval zo stola krajné listy papiera. Ako vždy, ani sa neunúval ich zodvihnúť. Dokvitol aj mladý Kiss, ktoré-mu sa po dlhom čase podarilo nájsť správny spoj, ktorý mu zaručoval včasný príchod do práce. Krauz a Kuky sa stretli vo dverách a... nič! Nikto nič! Všetci tušili, že otvorenie nového pracovného týždňa ostane iba na Fischerovi. Nesklamal.

„Odchádzam do Švédska, páni! Môžem sa vykašľať na vaše prízemné snahy riešiť vraždy v tomto zapadákove!" zahulákal, sotva otvoril dvere.

„No zbohom! Ten musel cez víkend randiť so švédskou princeznou, keď má také bujaré reči!" povzdychol si Burger a zadusil cigaretu v očakávaní, čo bude nasledovať.

„Dianka ma pozvala na dlhší študijný pobyt do Štokholmu a vzhľadom na moje kvality pevne verím, že tam zapustím korene. Po fajronte vás pozývam na malé rozlúčkové posedenie k Jumbovi,

máte prachy? Chlapci, to je baba! Tieto Švédky sú teda čísla..." zavzdychal teatrálne a po očku sledoval, či závidí každý, alebo to treba niekomu extra zopakovať.

„Myslel som, že je našinec, že tam iba robí..." zapochyboval Hanzel.

„Robí-nerobí... je tam už tak dlho, že... to robí úplne ako Švédka, to je podstatné a nie či je našinec, alebo nie! Musíš rýpať, Edo?"

„Nie! Božechráň, len to nie! Všetko ti verím! Koľkokrát?"

„To sa nedá spočítať! V sobotu večer... v nedeľu doobeda, podvečer... neúrekom!" zavzdychal slastne Chosé a vyžíval sa v ich závistlivých pohľadoch, až pokým si na danú tému nezafilozofovali dvaja najstarší.

„Povedz mi, Vaňa," spýtal sa starý Burger, „čo má chlap z milovania po štyridsaťpäťke!? Spotený chrbát a pichanie pod hrudnou kosťou! Ďakujem pekne za takú slasť! Tieto mladé bábätká, to je tak na hladkanie, muckanie... lízat-ká, hotové lízatká, ale henten?! Ten dokáže s nimi len to jedno!!" opovržlivo fľochol po Fischerovi a všetci s napätím očakávali smeč. Dialóg sa začal vyvíjať celkom sľubne. Namiesto Chosého nabíjal Vaňa, hoci mu bolo zle rozumieť. Hlas mal dobrý, ale s dvoma polievkovými lyžicami vlašského šalátu, polovičkou vajíčka na tvrdo, plátom slaniny a polovicou rožka v ústach sa mu zle artikulovalo.

„Presne ako hovoríš. Mladí pristupujú k sexu ako ku športu, presne podľa hesla *altius, citius, fortius*... pre sedlákov... áále, nič vám nepreložím, skapte sprostí! Keby ste sa učili švajčársky, ako ja, šecko by ste si vedeli preložiť! Faktom ostáva, že sex je dobrý akurát tak pre ženy, chlapi by sa mali venovať ušľachtilejšej činnosti! Ja, napríklad, trtkám už iba v sebaobrane a ušetrený čas venujem zušľachťovaniu ducha a tela, všakáno!!"

„To je staré, tento fór už poznáme, opakuješ sa," snažil sa ho uzemniť Fischer, ale chlapom sa to páčilo. „Okrem toho, s tým zušľachťovaním opatrne, aby sa z teba nakoniec nestal pracujúci barón, alebo markíz de Mikovič..."

„Nevadí! Staré, ale adresné!... a tituly nezaškodia, zvlášť pri predstavovaní sa v lepšej spoločnosti to robí dojem..." Vaňa privrel oči a v duchu sa videl na recepcii na švédskom veľvyslanectve, alebo možno aj kráľovskom dvore, ako predstavujú Chosého... „starší detektív z prde-le zakopanej Jozef Fischer..." a potom ladným krokom vchádza on... „markíz de Mikovics..." všetci sa ukláňajú, dámy omdlievajú...

Kuky vstal, tichučko si odkašlal a jemne sa uklonil smerom k snívajúcemu kolegovi. „Vaša exkremencia... pardon, zožeriete aj tamten posledný plátok slaniny s kúskom chlebíčka tu na krajíčku obrúska, alebo si môžem zobnúť?"

„Daj si, chlapče, daj si! Veď si ešte vo vývine, a kým ras-tieš, potrebuješ kvalitnú domácu stravu! Len sa neondej a daj si, škoda, že si nepovedal skôr!"

„Bol by si mi nechal viac?"

„Nie, ale jedol by som rýchlejšie!"

Hanzel sa spokojne vyvalil na operadlo stoličky a ruky si zopäl za zátylkom. Takto nejako si predstavoval začiatok pracovného dňa.

Ráno prišiel sám riaditeľ. Muller si premeral prítomných, a keď zbadal Krauza a Fischera, spokojne zamľaskal.

„Mno... mal som telefonát z ministerstva... máte šťastie, chvália vás! Čo ste to v sobotu vystrájali u veľvyslanca? Nemôžete mi dať vedieť, že máte niečo nové? Ste utajení ako agenti s teplou vodou a ja sa musím všetko dozvedieť od druhých!?"

„Nechceli sme otravovať... v sobotu," chabo sa bránil Krauz a mal sto chutí nakopať sa do zadku. Zabudol na to najdôležitejšie, nie pracovať, ale informovať o práci. Mayo-rovi volal ešte večer a vysvetlil mu zvrat vo vyšetrovaní a načrtol aj nový smer, ktorým by sa chceli uberať, ale pretože bola sobota, ani jemu sa to nechcelo rozpitvávať do detailov. Riaditeľovi nevolal nikto... až na bonzáka z ministerstva, ale kefung nehrozil, takže atmosféra na nástupe bola prijateľná a väčšina detektívov dýchala normálne...

Vysvetlili Mullerovi, čo zistili, a ten neskrýval obdiv a uznanie.

„Perfektné... ako to, že ma to hneď nenapadlo, také jednoduché! Dvere vypáčené zvnútra! Perfektné! Len tak ďalej, chlapci, len tak ďalej, máte volné ruky, keby ste čokoľvek... perfektné!"

Vypadol a začali pracovať. Krauz mal sólo.

„Začneme tým, čo sme zistili v sobotu a čo z toho vyplýva. Dvierka pre kocúra boli vylomené zvnútra, potvrdí to expertíza a budeme to mať aj písomne. Nasledovalo fingovanie lúpeže, ale okrem cenných papierov nezmizlo nič, hoci priamo v obývačke bola šperkovnica so zlatými šperkami a v zásuvke ďalšie cennosti. Vrah sa ich ani nedotkol, presnejšie povedané, ani ich nehľadal. V ostatných izbách ani nebol. Chabo rozhádzaná obývačka nás nesmie pomýliť. Čo z toho vyplýva? Páchateľ vošiel do domu dverami, buď mal kľúče, alebo ho vpustila Monika. K čomu medzi nimi došlo a prečo to skončilo znásilnením a Monikinou smrťou, neviem. Ako s tým súvisí igelitka na hlave a červené fusakle na nohách, zatiaľ tiež neviem, ale faktom je, že Monika zažila orgazmus a nechala stopy na koberci. To potvrdila expertíza z pitvy a z miesta činu.

Prečo to tak bolo, budeme musieť konzultovať so sexuoló-gom alebo niekým podobným. Vzhľadom k týmto zisteniam by som prestal hľadať montérov, opravárov a podomových obchodníkov a všetky sily by som sústredil na vypátranie okruhu známych. Muž, ktorý bol u nej v izbe, ju poznal a ona jeho tiež. Nemá na tele jedinú modrinu, to majme stále na zreteli! Podrezané hrdlo nesúvisí s bitkou a násilím, malo skôr psychologický efekt. Podľa mňa je páchateľ človek z jej okolia. Do úvahy prichádzajú spolužiaci, aj z nižších ročníkov, poprípade aj z iných fakúlt. Bohvie, s kým sa dala v poslednom čase do partie! Budeme musieť zatlačiť na Veroniku. Nie je jasné, prečo chodí taká nahodená a prečo sa o Monike bála hovoriť. Osoba číslo jeden je muž v čiernom kabáte, čo Veroniku nakladal do Mercedesa a ktorého videl sused po vražde, a multimilionár Albert Ružička, ktorý s ňou mal pomer. Aby sme okruh podozrivých uzavreli, musíme ešte raz vypočuť spolužiakov a zatlačiť na labilných jedincov. Niekto musí vedieť o Monikinom poslednom partnerovi, ten nás zaujíma najviac. Burger s Hanzelom dorobia spolužiakov a predvolajú tých, ktorí sa im zdali vytrasení. Kuky s Vá-ňom pozháňajú podnikateľa Ružičku. Petra s Filipom ostanú tu ako záloha, lebo ešte neviem, čo zistila cez víkend sledovačka, a je možné, že budeme musieť ísť aj týmto smerom. Dve dvojice pôjdu na internát a dokončia výsluchy Monikiných spolužiakov, čo bývajú tam. Dnes by sme to mali mať uzavreté. Skončíme strieľanie naslepo a budeme sa venovať konkrétnym osobám. Niečo mi hovorí, že tento týždeň s tým sekneme, čo vy nato?"

Oni nato, že áno, a tak sa rozliezli, kam mali určené. Krauzovi sa onedlho ozval kolega zo sledovačky.

„Budete to mať aj písomne, ale to bude dlho trvať a o niektorých veciach by ste mali vedieť hneď, takže radšej prídem za tebou..." Krauzovi pri týchto slovách veľavravne nadskočilo obočie a kolegovi povedal, že môže prísť okamžite. Spravil mu silnú kávu, lebo ovisnuté viečka a popolavá farba tváre svedčili o tom, že poslednú noc toho veľa nenaspal. V kancelárii boli iba oni dvaja, pre spoluprácu s policajtmi zo špeciálnych služieb platili prísne pravidlá. Slastne usrkol zo silného turka a na rozhorúčenom porceláne si chvíľu zohrieval skrehnuté prsty.

„Žiadna slasť, toto naše remeslo, takto v januári..." povedal s ospravedlňujúcim úsmevom a posunul pred Krauza žltý dvojhárok s fotografiami. Ešte chvíľu vychutnával teplo kancelárie, a potom sa rozhovoril. Krauz ho nesúril, sám dobre vedel, čo je to za drina tráviť celé dni a noci na postriežke. V tejto zime služba pod psa!

„V piatok sme ju zachytili pred jej domom, večer o deväťnásť nula tri ju priviezol strieborný Mercedes poznávacej značky..." urobil trhané gesto, akože chce vytiahnuť zápisník z náprsného vrecka, ale rozmyslel si to, „nič ti diktovať nebudem, máš to tam nafotené... vodič v čiernom koženom kabáte bol identifikovaný ako Viktor Hart, vek dvadsaťšesť rokov, slobodný, netrestaný, študent posledného ročníka architektúry..." Krauz iba neveriaco vyvalil oči a zabudol zavrieť ústa, „rozdelili sme sa, a aj keď sme od vás nemali konkrétne inštrukcie, zobrali sme ho na prechádzku... najprv zašiel k vysokoškolskému internátu do Pekárskej doliny a o deväťnásť dvadsaťdva naložil dve celkom konzumné baby a zobral ich do centra na večeru, sedeli do dvadsať dvadsaťdva, a

potom sa zaviezli na priechod do Rakúska, hranice prešli o dvadsať päťdesiat-deväť, vzhľadom na to, že sme nemali inštrukcie na sledovanie za hranice, nechali sme ich tak..."

„Nevadí, dobre ste spravili..."

„... ale z hraničného priechodu máme hlásené, že sa vrátili v tej istej zostave, teda Hart a dve baby... mená máš vo fascikli, nechce sa mi vyťahovať zápisník, nevadí?... Fajn, takže, vrátili sa v sobotu o dvanásť päťdesiatdva, ale na hranici sme ich nevyčkávali, takže o ich pohybe nič nevieme. Požiadavku ste dali na objekt Veronika, takže...

„To je v poriadku, nič ste nepokazili, išlo nám o Veroniku, kontakty sa nedali vopred predpokladať a my si ich už ustrážime, takže nič sa nestalo..."

„... sústredili sme sa na Veroniku a stvrdli sme tam celý víkend. Od piatka od devätnástej, ako ju vyložil kožený Hart, nevyšla z domu! Upozorňujem ťa na to, že nevyšla doteraz, a to je dosť podozrivé, posúď sám, býva na druhom poschodí v trojizbovom byte asi s matkou a s nejakou rodinou s dvoma deckami. Hart ju vyložil tesne po siedmej a vystupovala v oblečení presne ako ste popísali, kožuštek do pása, minisukňa, lodičky, sieťované pančuchy. Cez hlavu mala prehodený pletený šál a na ľavom líci si pridŕžala niečo ako vreckovku, ako keď ťa bolí zub. Budeš to vidieť na fotke. Keď prišla domov, chvíľu bol pokoj, ale potom sa začali hádať dva ženské hlasy, nadávali si do ku-riev, znelo to ako hádka medzi matkou a dcérou, jeden hlas bol hlbší a starší a druhý bol mladší a hysterický, asi Veronikin. Devätnásť štyridsaťdva vošla do bytu žena, muž a dve deti, jedno v kočíku a druhé asi štvorročné. Muž a žena sa zapojili do hádky, tá sa po chvíli stala ne-prehľadnou, nadávali si navzájom a skončilo to až o dvadsaťjeden nula tri. V kuchyni sa svietilo do dvadsaťdva trinásť, potom zhasli a bol pokoj až do soboty rána. Čakali sme ju, ale nevyšla, ani v nedeľu a dnes ráno tiež nie. Z odposluchu telefónu vieme, že v sobotu Veronika volala dvakrát, vždy spolužiačke, a preberali nejaký problém v átriu s podpornými stĺpmi. Sťažovala sa jej na bolesť hlavy a že už niekoľkokrát vracala. Jej volali trikrát, dvaja spolužiaci a večer o dvadsaťjeden štyridsať starší mužský hlas. Máme číslo, ale nepodarilo sa nám ho identifikovať, buď má novú, ešte neevidovanú kartu, alebo sa vyzná a použil nejaké krytie. Pozval Veroniku na stretnutie, ona odmietla a hlas sa jej veľmi prekvapene spýtal, či to myslí vážne, či si uvedomuje, že je to už zaplatené a aby neblbla, že budú problémy. Ona odmietla, že pracuje na projekte a nikam nejde a poradila hlasu, aby zavolal Viktora a dohodol sa s ním. Hlas odmietol telefonovať Viktorovi a dosť neodbytne trval na tom, aby išla Veronika von. Po chvíli váhania hlas pripustil, že môže ísť namiesto nej ne-hanebnica. Hovorí ti niečo tá prezývka?"

„Nie, zatiaľ nie."

„Tón telefonátu sa okamžite zmenil, Veronika zajačala, že či mu náhodou nešibe, že tá za ňu určite zaskakovať nebude, a aby si trhol, že ona nikam nejde a aby neotravoval. Prerušila spojenie a vypla telefón, takže celú noc a celú nedeľu nebola na príjme."

Krauz zvažoval dôležité informácie a ako kolega rozprával, rozkladal po stole fotografie zo žltého dvojhárku. Na prvej bola Veronika v strnulom predklone, ako vystupuje zo strieborného auta. Na druhej Veronika prechádzala cez chodník a smerovala domov, stále predklonená vyzerala, akoby jej bola zima. Hlavu mala zabalenú vo vlnenom šále a na ľavom líci si pridŕžala veľkú bielu vreckovku. Skutočne to vyzeralo ako boľavý zub, ale spolužiačke o zube nič nehovorila, spomínala hlavu a vracanie. Na ďalších fotografiách odchádzalo strieborné auto a Krauz spoznal čierneho fantóma za volantom, bol to muž, čo odviezol Veroniku spred Policajného riaditeľstva - Viktor Hart, spolužiak z ročníka. Na ďalších fotografiách bola rodina s dvoma malými deťmi, ako vychádzajú z domu a mocujú sa s detským kočiarom.

„Zatiaľ som z toho jeleň, ale veľmi ste nám pomohli s tým majiteľom strieborného auta, a tiež vďaka za tie telefonáty, musíme ich analyzovať. Dôležité je, že Veronika skoro tri dni nevychádza, s nikým nekomunikuje a nevieme, čo s ňou je."

„Budete nás ešte potrebovať?"

„Áno, sledujte byt ešte do večera, upozorni vašich, že asi o hodinu k nej pôjdem, aby ma nefotili. Sledujte pre istotu byt, neviem, čo sa môže stať, ak by sa akcia skončila, dám vám vedieť...

a pochopiteľne, ak si zapne mobil, tak pokračujeme v odposluchoch! Nutne potrebujeme poznať kontakty a okruh ľudí, čo jej budú volať!"

Podali si ruky a rozišli sa. Úlohy boli jasné. Veci nabrali spád a Krauz bol vo svojom živle. Kľúčom k záhade je Veronika, nesmie ju stratiť za žiadnu cenu. Podozrivé bolo, že nevychádza z domu, a situáciu ešte viac zdramatizovali kolegovia, ktorí navštívili fakultu a od vedúceho ročníka sa dozvedeli, že Veronika mala dnes ráno priniesť na schválenie výkresy a mala veľmi dôležitú konzultáciu s vedúcim projektu. Neprišla, mobil nedvíhala. Nikto so spolužiakov ani pedagógov nerušil, čo s ňou je. Hoci ju poznali ako ve-troplacha a svojhlavú študentku, toto ešte nikdy nespravila. Začať s blicovaním tesne pred štátnicami s ročníkovým projektom pod pazuchou, to sa nikomu nepozdávalo a policajti postrehli u niektorých spolužiakov prekvapenie a neskrývaný strach. Prítomnosť kriminálky na fakulte atmosféru ešte viac zahustila. Zavraždená Monika, a teraz jej najlepšia priateľka... to nemohla byť náhoda!

„Kuky, zožeň Petru a padáme, ďalšiu mŕtvu vysokoškoláčku by sme už nerozchodili. Chosé, zober druhé auto, nalož Vaňu a príďte za nami, švihom! Edo, ostaň tu na telefóne, keby sme niečo potrebovali," starý Burger iba nemo prikývol.

O pol hodiny Krauz vystúpil z príjemne vykúreného auta do mrazivého dňa a porozhliadol sa. Zopár áut nedbalo zaparkovaných pri obrubníku, tretia sprava biela dodávka s nápisom „Elektrárne, a. s. - revízia vysokonapäťových rozvodov". Krauz sa usmial a pochybovačné pokrútil hlavou. Trochu viac fantázie by chlapcom zo špe-ciálky určite nezaškodilo.

„Kuky, počkajte v aute, ja to omrknem, keby dačo, zavolám. Nespite!" Prešiel chodník a pridal do kroku, aby stihol obstarožného pána so psíkom, ktorý mu nevdojak sprístupnil celý panelák. Nebolo to však také ľahké, ako sa na prvý pohľad zdalo.

„Vy tu bývate?" skúsil obstarožný pán a pevne zovrel okraj vchodových dverí. Na psa sa príliš spoliehať nemohol, pekingský palácový pinč ako obranár zlyhá na celej čiare, to dobre vedel.

„Nie, ja hľadám kamaráta..." Krauz hodil očkom na panel zvončekov od vnútorného telefónu, „pána Benku..."

„Viem, býva na siedmom, ale kapitán Benka je ešte v Indii, letel iba minulý štvrtok, alebo... už sa vrátil? Čo ten s tým lietadlom nedokáže, raz je tu, raz tam... aj vám priniesol nejaké lieky? Mne ich vozí až z Číny, fantastické na reumu... takže Benka? No... choďte, ale vo výťahu nefajčiť!! Kto to má večne zametať... a tie chriachan-ce...!"

„Vďaka, pán domovník, ja som nefajčiar, takže žiadne strachy..." Krauz prešiel dnu a zamieril ku schodom, potom sa spamätal a keď si overil domovníkov spýtavý pohľad na svojom chrbte, nenápadne zabočil k výťahom. Na siedme by nikto normálny nešliapal peši. Vyviezol sa na siedme a potichučky zbehol päť poschodí. V byte bolo ticho ako v hrobe. Krauz razantne pokrútil hlavou pri prirovnaní, ktoré ho nevdojak napadlo. Len to nie! Opatrne privoňal k zárubní. Plyn necítil. Zazvonil... po chvíli dlhšie a potom ešte dlhšie. Priložil ucho k dverám a trpezlivo načúval. Nič. Dvakrát udrel dlaňou po dverách, ale rachot sa rozliehal po chodbe a schodisku ako v tuneli. Krauz nechcel upútať pozornosť chlapíka so psom, ktorý sa ešte mohol motkať na prízemí, alebo mohol bývať pod nimi. No jasné! Už je to tu! Krauz začul na schodoch šuchotanie a hlasné dychčanie. Pohnojil to, domovník ho začul, a teraz sa ženie hore zjednať nápravu a zakročiť proti galganom, čo búchajú na dvere slušným ľuďom. Krauz siahol do náprsného vrecka a pripravil si placku, aby z moci úradnej zabránil domovníkovi šíriť paniku. Bol to Fischer a škeril sa už od medziposchodia. „Na parťáka nečakáš?" „Ako si sa dostal dnu, Chosé?"

„Finta s telegramom."

„Aha, fajn, tak poď sem a načúvaj, ticho ako v... hrobe. Čo budeme robiť?"

„Neviem, ale určite nie búchať! Ozýva sa to ako tamta-my, zburcujeme pol baraku. Telefón si skúšal?" Chosé nečakal na odpoveď a oprel sa o zvonček. Nechal ho vyzváňať až nechutne dlho. Nič.

„Nie. Má vypnutý mobil. Ostatní z rodiny sú asi v práci."

„Pevná linka?" opáčil Fischer.

„Neviem. Zavolám Burgerovi, nech zistí číslo."

Burgerovi to trvalo asi dve minúty. Krauz vyťukal číslo a čakal. Fischer s uchom prilepeným na zárubní pokýval hlavou, že telefón počuje vyzváňať. Musel byť na opačnom konci bytu, pretože Krauz ho vôbec nepočul. Sekundu predtým, než chcel Krauz prerušiť spojenie, Veronika sa ozvala. Hlas znel ako zo záhrobia, bol mdlý, pomalý a veľmi ospalý. Bľabotala niečo ako prosím, ale znelo to ako prší alebo tak podobne. Krauzovi nadskočilo obočie v nádeji, že dnešný deň predsa len korunuje úspechom, ale sklamal sa.

„Slečna Veronika, tu je detektív Krauz, spomínate si na mňa, v piatok ste boli u nás na polícii na výsluchu, hovorili sme spolu..."

„Nie," povedala a položila.

Krauz bezmocne pozrel na Fischera ten mu prstom naznačil aby volal znovu. Veronika nestačila od telefónu zájsť ďaleko, lebo tentoraz zdvihla skoro okamžite.

„Prosíím?"

„Slečna Veronika, tu je detektív Krauz, Richard Krauz!! V piatok ste boli u nás na výslu..."

„Nebola..." a položila.

Krauzovi nadskočilo obočie.

„Chosé, povedala, že nebola!"

„Tak kto to potom bol u nás na výsluchu? A kde je Veronika, alebo kto je Veronika, há?! Niečo tu nehrá, komplH Čuchám za tým nejakú lotrovinu. Daj sem telefón!" stlačil tlačítko opakovanej voľby a čakal.

„Prosíím?"

„Čau! Je tam Veronika?"

„Áno, ja som..."

„Čau! Poď k dverám, vyzváňam, ti už pol hodinu! Priniesol som ti tie skriptá a dva výkresy..."

„Kto... je... tam...?"

„Peter, kto by bol?"

„Aký... aha... MoL.nár...?" trvalo jej celú večnosť, kým si dala veci do súvislostí.

„Jasné, Molnár, a kto iný, poď otvoriť, ponáhľam sa!"

„Kde... otvoriť?" čudoval sa ospalý hlas.

„Že kde?? Ty si dobrá! Stojím tu na chodbe pred vašimi dverami, tak neondej sa a švihaj!"

Krauz ustúpil za zárubňu a Fischer sa postavil bokom, aby mohol čo najrýchlejšie vopchať do dverí špicu topánky. Z bytu sa ozvalo šuchotanie, potom odomykanie a rachot bezpečnostnej retiazky. Dvere sa otvorili a Fischer vykročil. Ocitli sa zoči-voči. Dievča malo iba nočnú košeľu po kolená a jasne viditeľné bradavky svedčili o tom, že je pod ňou úplne nahá. Do očí jej nevidel, hlavu mala sklonenú, celé telo poskrúcané, visela medzi dverami a zárubňou, hotový obesenec. Keď pozrela hore, Fischer pochopil. Krauz, ktorý už dávno stál za jeho chrbtom, pochopil tiež. Chvíľu trvalo, kým ju spoznal. Výrazné líčidlá zmizli, vyzývavý účes tiež. Ľavé oko skoro nebolo vidno, horné aj spodné viečko sa zlievali a fialová farba sa na niektorých miestach začala meniť na medovú až hnedú. Opuch zasahoval až po lícnu kosť, kde prechádzal do svetlo červenej a ružovej. Musela to byť strašná rana. Krauz to odhadoval tak na dva, možno tri dni, a vychádzal mu piatok večer, keď vystupovala z mercedesu a na tvár si pritískala vreckovku ako ľudia, ktorých bolí zub... alebo polovica tváre! Bola to Veronika, ale iná! Snažila sa sústrediť na Fischera, ale stále mu hľadela asi pol metra za zátylok.

„Peter...?"

„Nie, srdiečko! Som starší detektív Fischer z oddelenia vrážd, ale myslím, že ti to môže byť srdečne jedno, nezistíš rozdiel skôr ako za dvanásť hodín, ako tak odhadujem." Smrdelo z nej ako zo suda a Krauz sa bál, že alkohol nie je všetko, čo jej koluje žilami.

„Kde som... vlastne... kto ste?" snažila sa stáť na nohách a sústrediť na chlapa, čo ju strčil späť do bytu a niečo jej vysvetľoval. Že boli dvaja, to si vôbec nevšimla.

„... takže pochopila? Je ti to jasné?"

„... nie... vlastne, kto ste a... kde som... či vlastne..."

„To nemá význam, Richard, pozri sa, ako vyzerá... do boha!" zreval Fischer a z posledných síl zachytil padajúce telo bezvládnej Veroniky, inak by si rozsekla hlavu o oceľovú obrubu akejsi nezmyselnej ozdoby na chodbe.

„Je mi... akosi... kde ste... sme?" jej bľabotanie nedávalo zmysel. Privrela viečka a stuhla. Fischer sa dotkol tepny na krku a potom sa jej snažil priložiť ucho k ústam.

„Richard, ona odchádza, doboha! Švihajme!" Položili ju na zem a pri neodbornej manipulácii sa nedopatrením vyhrnul spodný okraj nočnej košele až nad rámec slušnosti. Fischer vyvalil oči a povytiahol obočie. Krauz sledoval jeho pohľad a tiež vyvalil oči a povytiahol obočie, ale z úplne iného dôvodu. Prirodzenie bolo hladko vyholené, iba od pupku nadol sa tiahla tenká stuha blonďavých chlpov. Niečo podobné videl nedávno na pitve, a bol to nepekný pohľad, taký definitívny, niečo ako konečné riešenie, ale o túto sa rozhodol tvrdo bojovať, ešte nepovedal posledné slovo!

„Prestaň, nemáme čas!" zahriakol kolegu a zhrnul košeľu späť ku kolenám. Nešlo to až ku kolenám, lebo košieľka sa zasekla pod telom, ale aj to stačilo, aby sa sústredili na záchranu vyhasínajúceho života.

„Jeden fúka, druhý tlačí!" navrhol Krauz.

„Ja budem masírovať, fúkaj si sám..." Chosé skoro položil obe ruky na tuhé vyduté ňadrá, ale včas si uvedomil, že srdce je viac v strede pod kosťou, a tak priložil dlane, kam mal, a päťkrát silno zatlačil. Mladé telo sa po každom pritlačení vzopälo a po poslednom ostalo bezvládne ležať. Fischer pozrel prekvapene na kolegu.

„Čo je, ty nič? V príručke mladého skauta sa píše, že po piatich stlačeniach jeden vdych! Potrebuješ tú príručku otvorenú pred nosom ako noty?"

„A skontroloval som jej už ústa a posunul hlavu dozadu a vytiahol jazyk a... uhni radšej, lebo za chvíľu skončí u Lengyela na stole. Zatiaľ zavolaj Kukyho, nech naklušú hore!" Krauz pomaly robil, čo hovoril, a keď sa presvedčil, že ešte nezvracala a jazyk nemá zapadnutý, sklonil sa k nej a fúkol. Hruď sa poslušne naplnila a na Fischerovu veľkú radosť narástla. Vybavil telefonát a začal sa jej venovať. Konečne sa zosynchronizovali a po piatich stlačeniach nasledoval jeden vdych. Urobili asi desať sérií, keď na dvere zaškrabotal Kuky. Krauz musel vstať a otvoriť im. Petra okamžite pochopila situáciu a priložila ruku k dielu. Snažila sa nahmatať na zápästí a na krku pulz, ale bolo to márne. Kuky prevzal Krauzovu funkciu a vybozkával Veroniku jedna báseň. Keď chcela Petra vystriedať Fischera, skoro ju pohrýzol. Krauz využil voľné ruky a zavolal Lengyelovi.

„Ahoj, počúvaj, taká ošemetná situácia..." vysvetlil mu, koľko sa vysvetliť dalo, a požiadal ho o pomoc.

„Chlapci, vydržte, pošlem vám sanitku a ja sa zveziem tiež, robte, čo ste robili doteraz, a snažte sa nahmatať pulz, neponáhľajte sa, chce to výdrž, a niekde poznačte čas, kedy odpadla, mozog nesmie ostať bez kyslíka viac ako štyri minúty..." dal im ešte dve-tri dobré rady a ponáhľal sa za nimi.

„Perfektná záchranka! Zoberú do sanitky hneď aj patológa, pre istotu..." pochvaľoval si Krauz a sledoval Petru, ako sa snaží nahmatať pulz. Jej napätý výraz jasne svedčil o tom, že Veronika im uniká. Fischerovi sa na čele perlil pot a Kuky sa nadúval ako samec paviána pred sokom. Makali a dychčali. Situácia začínala byť vážna a Krauz si s hrôzou uvedomil, že jediný, kto zo sanitky bude mať robotu, bude asi Lengyel... a vodič, ten musel točiť volantom, či sa vzadu nový život rodil, alebo starý odchádzal. Veronikou zrazu čudne myklo a zvnútra sa ozvalo grgnu-tie a zabublanie. Petra ich stopla, skúsila pulz, chvíľu napäto váhala a napokon zodvihla palec na znak víťazstva. Krauzovi odľahlo. Od samej radosti si ani nevšimli, kedy začala zvracať. Vylialo sa to z nej ako z vriaceho hrnca s mliekom a Kuky ju radšej odniesol do kúpeľne, kde pokračovala. Kým sa jej Kuky s Petrou venovali, Krauz s Fi-scherom sa porozhliadli. Veronikina izba sa dala nájsť poľahky podľa smradu. Kyslý pach alkoholu a štipľavý od cigariet a bohvie čoho ešte ich neomylne viedol. Posteľ bola teplá a páchla zmesou drahých parfumov. Krauz bleskovo preletel šatník a nestačil sa čudovať.

Jedna drahá značka za druhou. V rohu stojan na rysovanie a na ňom pôdorysy obrovskej haly. Stôl plný kníh a tabuliek s katalógmi stavebných materiálov. Na stolíku pri posteli prázdny pohár a plný popolník, drahé cigarety, injekčná striekačka bez ihly, zrkadielko, tri biele tabletky. Pod stolíkom prázdna fľaša vodky a dve krabice od džúsu, tiež prázdne. Krauz vrátil tabletky do miniatúrneho igelitového vrecúška a schoval si ich na horšie časy. Vrátili sa na chodbu, kde začalo byť rušno. Veronika opäť omdlela, ale teraz už ležala na nosidlách a na ústach mala dýchací prístroj. Záchranári s ňou leteli do sanitky a Krauz si s úzkosťou uvedomil, že ešte nemá nič vyhráte. Potreboval ju! Potreboval ju ako soľ a držal všetkým v nemocnici palce.

„Mohol by si sa pozrieť na toto..." ukázal Lengyelovi vrecúško s tabletkami, „a tiež by sme mohli nejako zobrať vzorky z chýmusu..."

„Máš povolenie na prehliadku bytu?" nedal sa doktor.

„Prestaň! Veď nič neprehliadame! Zachránili sme jej život a náhodou si zoberieme trochu z jej zvratkov a nejaké lieky proti boleniu hlavy, keby vám v nemocnici náhodou dochádzali zásoby! Nič viac, padáme. Kuky, nájdi v kuchyni nejaké mikroténové vrecko, Petra, pohľadaj jej kľúče, aby sme mohli zavrieť..."

Lengyel si nechal vysvetliť okolnosti a potom sa zavŕtal do zvratkov. Odobral vzorky. Pribalil aj malé igelitové vrecko s troma tabletkami a sprisahanecky zažmurkal na Krauza.

„Niečo z toho bude! Nekradol som vzorky z miesta činu ani nepamätám, s vami si jeden fakt užije..."

Keď odchádzali, obstarožný pán bol v okne na prvom poschodí, presne ako Krauz predpokladal. Všimol si aj ďalších divákov v dvoch-troch oknách. Prítomnosť sanitky starších ľudí desí a fascinuje zároveň a nedajú si ujsť ani jednu príležitosť pokochať sa v nešťastí druhého, pretože to znamená, že oni ešte nie sú na rade. Krauz poslal Kukyho, aby mu vysvetlil, čo sa stalo a kde môže rodina Veroniku nájsť a navštíviť, ak budú vôbec chcieť.

„Povedz mu iba, že to bola srdcová slabosť, nech sa zbytočne nedesia a nech to má domovník ľahšie." Kuky sa chápavo usmial a trielil hore.

Lengyela museli odviezť do nemocnice, pretože sanitka mu ušla, ale to bolo najmenej. Využili príležitosť a vystopovali Veroniku. Našli ju na áre napojenú na spleť hadičiek a obkolesenú prístrojmi, z ktorých najmenej jeden ukazoval, že srdce ešte bije. Vzhľadom na to, že ich sprevádzal Lengyel, bol primár ochotný prehodiť s nimi slovko, a dokonca sa aj usmial, čo v podobnej inštitúcii nezažili už roky.

„NieČo má v krvi, laboratórne výsledky budú do hodiny Srdce hapruje, chvíľu sme v hypertenzii a potom sa tlak stráca, tep je nepravidelný a nitkovitý. V sanitke museli opäť resuscituovať. Mala šťastie, že ste ju našli a že všetko vyzvracala, inak by už bola na pravde božej. Svoju rolu zohral aj otras mozgu, má ho síce slabý, ale podporuje zvracanie, čo zabránilo preniknúť toxínom vo väčšej koncentrácii do krvi. Vyzerá to na otravu liekmi v kombinácii s alkoholom, ale o čo presne ide, budeme vedieť až neskôr, podám ti potom správu?" spýtal sa Lengyela.

„Aj nám, prosím..." Krauz podal primárovi vizitku a čakal.

„Pozrime že, oddelenie vrážd! Takže žiadne srandič-ky?"

Krauz iba nebadane prikývol. Rozlúčili sa a Lengyel prisľúbil, že ukradnuté zvratky a tablety dá okamžite na analýzu.

„Zavoláme si..." zakončil Krauz a vypadli.

Pred nemocnicou zaváhal. Nechcel vyzerať ako para-noik, ale nemal rád hlúpe náhody a v tomto prípade už bolo nevysvetliteľných náhod až-až.

„Kuky, vráť sa s Petrou hore a dozrite na ňu. Nech sa okolo nej neobšmietajú cudzí ľudia. Poznáš ich podľa toho, že nebudú mať na sebe biele plášte. Ak by aj mali biele plášte a vyťahovali spod nich samopaly alebo niečo podobné, môžeš pokojne strieľať, sú to nepriatelia a plášte sú len zásterka, jasné?"

„Jasné, šéfe... a keď nebudú mať plášte, a aj tak budú vyťahovať samopaly...?"

„Tak si blbý a utekaj, lebo sa ujde aj tebe..."

„Vďaka za radu, hneď sa mi lepšie dýcha... nezabudnite nás vystriedať... ako vždy!" frflal odchádzajúci Kuky a Petra s ním zladila krok ako rovnocenný parťák.

Deň sa ešte neskončil, niektoré pondelky bývajú nekonečne dlhé. Na Krauza čakal v kancelárii odkaz a na chodbe šesť študentov architektúry. Odkaz bol od advokáta pána Ružičku. Študenti boli z internátu a práve prišli zo všetkých možných kútov sveta navštíviť svoju alma mater, dorobiť posledné zápočty a odovzdať posledné výkresy, pretože termíny štátnych skúšok sa rýchlo blížili. Študenti brali policajné predvolanie smrteľne vážne a boli ochotní prispieť k objasneniu vraždy obľúbenej spolužiačky. Richard požiadal voľných kolegov, aby sa ich ujali, a zatelefonoval advokátovi. „Áno, volal som vám, pán vyšetrovateľ..." „Nie som vyšetrovateľ, som starší detektív oddelenia vrážd."

„... pán detektív, pretože vaši ľudia hľadali pána Ružičku, boli u nás vo firme..."

„To je v poriadku, poslal som ich tam." „... ide o to, že pán Ružička je momentálne zaneprázdnený, takže akékoľvek vybavovanie tohto druhu zveril mne..."

„Akého druhu?"

„... no, vybavovanie sa s policaj... teda, úradné jednania s políciou, mám na mysli. Môžete mi prezradiť, o čo ide? Som vám úplne k dispozícii!"

„Pán advokát, ak budeme chcieť hovoriť s vami, tak vašu plnú dispozíciu využijeme. Teraz chceme hovoriť s pánom Rúžičkom, a tak je zbytočné, aby som vám čokoľvek vysvetľoval."

„Iste, ale pán Ružička je mimoriadne zaneprázdnený podnikateľ a nemôže... tedáá, na určité úkony má svoje právne oddelenie a my sme tu na to, aby sme ho zastupovali, takže by bolo viac ako vhodné, aby sme sa stretli a dali veci do poriadku, inak..." dramatická odmlka mala dať Krauzovi najavo, že inak si môže trhnúť!

„Pán advokát, aby bolo medzi nami jasno! Pán Ružička je občanom tohto štátu a ako každý iný bude rešpektovať zákony. Zákon jasne ukladá každému povinnosť poskytnúť polícii informácie o trestnom čine, v opačnom prípade sa vystavuje nebezpečenstvu stíhania pre napomáhanie, spolupáchateľstvo, alebo inú formu trestnej činnosti! To po prvé! Po druhé! Zastupovať ho nemáte v čom, pretože pán Ružička nebol z ničoho obvinený a v prípravnom konaní v takomto prípade právneho zástupcu nepotrebuje! Bude vypočutý ako svedok. Inými slovami, pán Ružička dostane písomné predvolanie, vrelo by som odporúčal prečítať si poučenie na zadnej strane. Ak sa nedostaví, bude mu uložená bloková pokuta päťtisíc korún, čo iste prežije, vzhľadom na jeho finančnú situáciu, ale zároveň tam stojí, že osoba ignorujúca predvolanie môže byť

pred-ve-de-ná!! Som zvedavý, ako sa bude tváriť, keď ho chlapci v čiernych kuklách vyvedú z firmy, naložia do auta s majákom a prevezú ho mestom. Osobne zariadim, aby tam náhodou stála aspoň stovka novinárov. Ak si môže dovoliť takúto blamáž, prosím, mne je to jedno, ale následky ponesiete vy, je vám to jasné?! A teraz mi povedzte, pán advokát, či mám pravdu, háá?!!"

Chvíľu bolo ticho.

„Nóó... iste, iste, v zákone to stojí... ale ja vám volám vlastne preto... tedáá... skrátka, aj vy musíte pochopiť, že pán Ružička je mimoriadne zaneprázdnený človek a určité veci by rád zjednodušil a urýchlil, preto poveril mňa, ale pochopiteľne, že zákon budeme rešpektovať..."

„Takže kedy?!"

„No, čistou náhodou tu mám pred sebou jeho rozvrh na tento týždeň..."

„No tak mi čistou náhodou povedzte, kedy si pán podnikateľ na nás nájde čas, a upozorňujem vás na to, že mu ešte preukazujem službu a dávam mu možnosť vybrať si, inak by naklusal podľa termínu na predvolaní!"

„Iste, iste, takže... v stredu o desiatej... a môžete mi aspoň povedať o čo ide, aspoň naznačiť, viete, ja mu musím referovať..." arogantný hlas prešiel do škemrania. Krauz vedel, aký majú život druhotriedni advokátici v službách finančného kapitálu. Zľutoval sa nad ním.

„Vyšetrujeme vraždu študentky a pán Ružička vyskočil ako kontakt..."

„Vyskočil...?!"

„Prepáčte, pracovný slang... jednoducho ju poznal..."

„A meno...?"

„To by hádam stačilo, pán advokát, po telefóne takéto informácie nepodávame, takže v stredu o desiatej, píšem si do kalendára... že pozdravujem pána podnikateľa..."

Krauz si sotva stihol poznamenať termín výsluchu, a už volal Lengyel.

„Chlapče, ako dobre, že ťa na policajnej akadémii naučili aj kradnúť! Bol to digitalis!!"

„Čo... nerozumiem ti!"

„Jedna z tých troch tabletiek, čo nestihla prehltnúť, obsahovala digitalín, jedovatý výťažok z náprstníka červeného, Digitalis purpurea, to je..."

„...po latinsky, nie som úplne blbý..."

„... výťažok používaný na liečenie srdcových chorôb, presnejšie chronickej srdečnej nedostatočnosti, tachykar-dickej arytmie a extrasystoly prednej komory srdečnej. Di-gitalis je názov preparátu, ktorý obsahuje digitalín, a tiež sa tak označujú sušené listy tejto rastliny. Obsahujú glyko-sidy a saponiny. Vo farmakológii sa používajú koncentrácie... ale to ťa asi nebude zaujímať, podstatné je, že dve tabletky s takou vysokou koncentráciou účinnej látky, ako mala Veronika, môžu spôsobiť zástavu srdca. Podľa primára užila iba jednu, našťastie! Aj náš rozbor obsahu žal-údka potvrdil toto množstvo, okrem iného... Tie tabletky nie sú kupované, ale robené so zvýšenou koncentráciou, neliečia, zabíjajú! Nezomrela iba zhodou okolností a vďaka vám. A teraz sa podrž, tie ďalšie dve sú emdéemá..." „Blbneš?"

„... emdéemá s veľkými písmenami, teda MDMA, ľudovo zvané Ecstasy, po našom extáza, alebo diskotéková droga! „Preboha živého, konečne som niečomu rozumel...!" „Sú vylisované do rovnakého tvaru, na nerozoznanie s digitalisom, takže niekto sa hral na domáceho alchymistu. Chýba im totiž korunka, alebo veľké M na rube. Užila tiež konskú dávku. Pomôže ti to...?"

„Žartuješ? Veď si mi práve oznámil, že sa ju niekto pokúsil elegantne odstrániť!!"

„Presne, veľmi elegantne. Na pitve sa totiž takáto závada diagnostikuje ako zástava srdca, a sme hotoví! Na svale nezanechá žiadne stopy, po arytmii ostane srdce jednoducho stáť a hotovo, nič nenájdeš. Zašiť a pochovať, ak nemáme podozrenie na násilnú smrť, chémia sa nerobí. Mohla elegantne skončiť pod drnom a ani pes by po nej neštekol..."

Krauz zmeravel. V tej chvíli ho napadlo niekoľko vecí súčasne. Ďakoval prozreteľnosti, že mu vnukla myšlienku zájsť za Veronikou práve v tom osudnom okamihu, zároveň ju velebil, že dal Veroniku strážiť. To mu pripomenulo povinnosť zariadiť striedanie pri jej posteli, pretože ju budú musieť chrániť nepretržite, kým nezistia, o čo vlastne ide... „Prečo tá kombinácia tabletiek?" „Dedukujem! Extáza okrem stimulácie fyzickej sily stimuluje duševné sily a zostruje vnímanie podnetov. Je to obľúbená droga vysokoškolákov. Veronika sa chcela cez víkend učiť a makať na projekte, tak si ju zaobstarala, aby vydržala, lenže ak to preženieš, nemôžeš sa zbaviť fyzickej aktivity ani v noci, môže dôjsť až k prehriatiu organizmu a exneš od vysilenia! Po nadľudskom výkone pocítila Veronika potrebu sa vyspať, lebo vedela, čo ju v pondelok čaká, a tak to zaliala vodkou a dala si Rohypnol, aby sa aspoň trochu odrovnala a vyspala. Keď dnes ráno vstala, cítila sa mizerne, to je viac ako isté, a tak siahla po tabletke extázy, aby sa dala do formy, lenže táto ranná už nebola extáza, ale digitalis. Prišlo jej zle a omdlela. Že ste ju zobudili telefónom, bol zázrak a zároveň požehnanie, inak by už nežila. Ten, kto jej k extáze zamiešal aj digitalis, vedel, že cez víkend bude makať a bude sa musieť dopovať, a iba dúfal, že si omylom vezme jed, a nie drogu! Ak by zobrala obidve tabletky naraz, odrovná sa, ale stačila by aj jedna zaliata vodkou a to Veronika robila, takže ten, kto to vymyslel, ju musel naozaj dobre poznať. Kým by ju niekto našiel, bolo by po všetkom. Dobre premyslené, nie?!"

„Boha!" hlesol Krauz a naozaj musel uznať, že Lengye-lova verzia znie logicky. Viktor Hart ju najprv zmlátil a potom sa ju pokúsil zavraždiť, pretože... pretože... je nebezpečná, to znamená, že niečo vie! A chcel to vedieť aj on, a čo najrýchlejšie!

„Ako sa má, kedy by sme mohli..."

„Zajtra bude ešte mimo, v stredu by už mohla... skúste v stredu, ale zavolaj primárovi, bude mať prehľad o jej aktuálnom stave."

„Vďaka, pomohol si mi... ale ešte neviem ako, nevadí?"

„Už som si zvykol! Chcem však od teba jednu maličkosť..."

„Hovor!"

„Začína ma to zaujímať, mohol by si ma priebežne informovať, čisto z profesionálneho hľadiska, je to veľmi zaujímavý prípad..."

„Dohodnuté, zavolám..."

Krauz položil a oprel sa o nepohodlné operadlo stoličky. Ruky si založil za zátylok, a keď skoro spadol, pritiahol si stoličku tesnejšie ku stolu. Myslel na stredu. Bude to veľmi zaujímavý deň, o desiatej príde pán veľkopodnika-teľ a bude múdry ako rádio. Na to sa musí pripraviť a uzemniť ho hneď na začiatku, inak sa od neho nič nedozvie. Konečne budú môcť vypočuť Veroniku, a tam by mal byť tiež, bude to dôležitý výsluch, dievča bude na mäkko, a to treba využiť. Zároveň si spomenul, že v stredu odletí veľvyslanec Reis a Chosé bude bez nálady, ale to už nejako prekonajú. Bude to perná streda! V podvečer by mohli zaskočiť za študentom architektúry Viktorom Har-tom, čo nosí dlhý čierny kabát až po zem a na hlave čierny klobúk a spýtať sa ho, čo vystrájal u Moniky. Potom by mohli zaskočiť k Jumbovi a čo-to vypiť, ako vždy po úspešne objasnenej vražde. Naozaj perná streda na obzore!

Lenže človek mieni a Pánboh mení, a nikde inde to neplatí tak ako na oddelení vrážd.

Krauz mal na prípravu celý utorok, a tak si lebedil, pretože v iných prípadoch mu na to museli stačiť iba hodiny, niekedy minúty, a zvládol to. Bol nadržaný ako poľovník na posede, keď sa rozhrnie húština a dvanástorák ukáže trofejné parohy.

Rozložil si spis zo sledovačky. Včera im nezabudol zavolať, poďakovať sa za spoluprácu a zrušil ďalší priebeh akcie. Veroniku prevzali do vlastnej opatery. Pozeral si fotografie Veroniky, ako vystupuje zo strieborného auta, ako vchádza do domu, ako z domu vychádza sestra so švag-rom... používal lupu aj okuliare a čítal si prepisy telefonických rozhovorov Veroniky z piatka a zo soboty.

„... tak dobre, keď nechceš ísť ty, tak nech príde tá... tá nehanebnica...

„Šibe vám!! Ona zaskakovať nemôže, je... je... nemôžeme!! Ani ja, ani ona!"

Kto má byť tá nehanebnica? Prečo nemôže zaskakovať? Krauz zmätene pokrútil hlavou a čítal ďalej. „... neblbni, poď von, už je to zaplatené..." Čo mala Veronika zaplatené, že ju tak nástojčivo volal. Kino? To nie je až také drahé, aby sa nedalo oželieť. Koncert? Divadlo? Krauz prebehol zoznam kultúrnych akcií v reklamnom bulletine Mestského kultúrneho centra, ale nenašiel nič v cene, čo by mohlo iritovať staršieho muža a priviesť ho k takej nezvyklej neodbytnosti.

Prišiel za ním Mayor a úplne nešéfovsky sa vyvalil do krcslci. „Tak čo, Richard?"

„Hop alebo trop, čo ti mám dopredu povedať, vieš že som poverčivý a neznášam chválenie dňa pred večerom."

„Na tvoju poverčivosť sa môžem... chcem počuť fakty a tvoj názor, a nie hopkanie a tropkanie!"

„Viktora Harta videl svedok tesne po vražde opúšťať dom. Zbil Veroniku, hneď ako od nás odišla, a dal jej na posilnenie digitalis..."

„... nevieme dokázať, že to bol on..."

„... nevieme, ale Veronika ešte nevypovedala, takže ju pritlačíme v nemocnici, vypočujeme veľkopodnikateľa, teda ľudí z najbližšieho okolia zavraždenej, a skočíme si pre študentíka. Mali by sme mať v rukách dosť dôkazov, aby sme mu nasadili dvadsaťštvorku, a nech mu je boh milostivý, ako že sa Fekete volám, ak to z neho nedostanem...!"

„Prestaň, Fekete! Už neraz sme po dvadsaťštvorke sklapli naprázdno, na to sa spoliehať nedá. Fakty, musíme mať v rukách fakty!"

„Presne, moja reč, a preto som zostavil nasledovný plán! Začneme zajtra zavčasu, aby to odsýpalo. Zavolám primárovi a objednáme sa k Veronike hneď po raňajkách. Iba ja a Chosé.

Medzitým Burger a Vaňa zdržia veľkopodnikateľa, a keď sa vrátime, dorobíme ho. Pripravíme jeden tím na poobedie, aby boli čerství a mohli sa pustiť do Harta... a večer... to už bude ako grupák, každý bude robiť, čo prinesie situácia a čo bude vládať... kapišto?"

„Dobrý plán, Richard, dobrý!! Perfektný! Držím palec. Čo som to ešte chcel... nemáš niečo v chladničke, je mi akosi blbo od žalúdka..."

12. KAPITOLA

Plán mali dobrý, ibaže sa to začalo kaziť hneď od rána. Krauz zaspal a chýbajúcu polhodinku chcel dobehnúť na schodoch, z ktorých zletel ako kaskadér v rekonvalescencii a vytkol si členok. Pred pár mesiacmi ho mal zlomený a bolesť mu pripomenula dlhý pochod o život cez hustý les, ktorý prežil iba zázrakom.

Keď sa vpotácal do kancelárie, Kuky na neho neveriaco vyvalil oči. „Šibe ti, už tu bol dvakrát riaditeľ...!" „Toho kto volal? Hneď ako skončíme tento prípad, zatknete kravu upratovačku a naparíte jej doživotie za tie zasrané maste, čo večne natiera na tie zasrané schody!" „Upratovačku?" Kuky neprestal vyvaľovať oči. „Kašli na to, vybavím si to sám... kde je Chosé?" Krauz sa s obavami porozhliadol po kancelárii.

„Dnes odlieta Dianka..." zazubil sa Vaňa a do úst si vopchal celé vajce na tvrdo, pretože pracovné tempo naberalo na obrátkach, a to znamenalo, že bufetík sa dnes konať nebude.

„Ja ho zabijem!" prisľúbil Krauz a všetkým sa uľavilo. „Primár nám sľúbil odklad vizity, Verona je nažhavená, Ružička čochvíľa zaklope na dvere, Hart si už balí zubnú kefku, a on trtká!? Nech tento prípad dopadne, ako chce, pôjde'na kastráciu, ja to už ďalej znášať nebudem! Prisahám!! Pôjde na kastráciu...!"

Kto?! Komu odfikneme pipíka?" spýtal sa milo Fischer, ktorý vpálil do kancelárie a začul posledné slová parťákovej prísahy. . .

Už hodinu na teba všetci cakame, kde si, v kerej...?! osopil sa na neho Krauz. Chosé si ho teatrálne premeral od hlavy k pätám a prstom ukázal na topánky a potom na aktovku.

„Hodinu tu stojíš s aktovkou v ruke a čakáš ma, ty moje chúďatko parťákovské, a za hodinu sa ti nestihol ani sneh roztopiť na topánkach, máš to len smolu!"

„Choď do..." poradil mu Krauz v sebaobrane, ale tentoraz bodoval Chosé.

„Jedna nula Fischer. Podáva Krauz. Ak to do večera nebude desať dva pre Fischera, tak zožeriem ponožky!" mädlil si ruky Burger a Vaňa chcel tiež prispieť tro-chou do mlyna a ponúknuť mu aj svoje ako dezert, ale štvrté vajce na tvrdo mu tak vysušilo ústa, že ledva fučal. Hanzel s uspokojením zložil noviny a s úsmevom cez celé strnisko sa pohodlne oprel na stoličke. Paráda, tak to má byť, konečne správna pracovná atmosféra.

Vošiel riaditeľ a bolo po srande. Vždy pripravenou vreckovkou si poutieral potoky potu z čela, zagánil a spustil.

„Kde ste, preboha živého, kde v prčiciach ste?! Prípad na spadnutie, páchateľ jasný ako facka, z ministerstva ma bombardujú, kedy zvoláme tlačovku, a páni detektívi sa flákajú! Takto si, páni, našu spoluprácu nepredstavujem, takto teda nie! Dnešné vyšetrovanie budem riadiť osobne, presuňte sa všetci do kancelárie k vášmu veliteľovi, urobíme si krátku poradu a ideme na to..."

Krauz znechutene odložil aktovku, oklepal si zbytky snehu z topánok a dvakrát tresol Váňovi po chrbte, lebo sa skoro zadusil. Mal sto chutí zájsť k ortopédovi a hodiť sa tak na dva-tri týždne na maródku, pustiť si nejaký wes-tern alebo dobrú detektívku a slastne zaspať.

Vypadli okamžite, ako to bolo možné. Primár ich už čakal a dal im dosť jasne najavo, že nemocnica nie je holubník. Ich oneskorený príchod narušil časový harmonogram a postavičky v bielych plášťoch sa zmätene tmolili sem a tam ako robotnice vo vydymenom úli.

Veronika bola hore. Už neležala na áre, ale v samostatnej izbe. Spleť hadičiek a káblikov zmizla a monotónne pípanie nahradila tichá hudba z minirádia. Na ľavom líci mala veľkú náplasť. Primár jej pro forma zmeral tep a teplotu na čele a opustil ich. Na odchode si neodpustil povinné poučenie.

„Páni, nesmie sa rozčúliť! Následky otrasu mozgu ešte nie sú zažehnané. Keby dačo, tu je tlačidlo..."

„Dobré ráno a... ďakujem..." predbehla ich Veronika. Šepkala sotva počuteľným hláskom a mala výraz vďaky a pokory. Toto nebola otrlá mrcha z piatkového výsluchu, toto bola Veronika,

vystrašené dievčatko s polepeným zadočkom a veľkým otáznikom v očiach. To bolo dobre! Výborná východisková pozícia pre Krauzovu dopodrobna naplánovanú ofenzívu.

Začali pracovať. Fischer a Krauz proti Veronike. Dlhoročný tréning a prax proti šteňaťu s pricviknú tým chvostíkom. Sadli si na laminátové stoličky a Krauza pichlo v členku, až zasyčal.

„Dobré ráno. Za čo ďakujete?" chopil sa iniciatívy Fischer a poskytol parťákovi čas.

„Primár mi všetko povedal, že ste mi zachránili... že ste ma zachránili. Mama sa za vami chystala, neviem, bola za vami? Chcela sa poďakovať, aj ja vám ďakujem... veľmi." „Nebola, ale iste sa zastaví... a ďakovať nemusíte, keď teraz poviem, že to bola naša povinnosť, tak to bude znieť otrepane, ale naozaj to nebol problém! Zabudnite na to! Slečna, dnes sme za vami prišli... teda kolega a ja... aby sme sa porozprávali. Skôr ako začneme chcem sa vás opýtať, ako sa cítite? Ste schopná a ochotná odpovedať na naše otázky?" „Áno."

„Ale ja mám asi na mysli niečo iné ako vy, slečna. Mám na mysli rozhovor, čistý, neformálny, vecný, a hlavne pravdivý rozhovor o závažných, životne dôležitých veciach! Nie to trápne divadielko z minulého piatku, na to nie sme zvedaví," Chosé rozohral partiu a Krauz sa pohodlne uvelebil na nepohodlnej stoličke. Mal sto chutí požiadať Veroniku, aby sa pomkla a pustila ho na posteľ, ale keby prišiel primár, asi by nemal pochopenie pre novátorské metódy výsluchu, a tak si aspoň povolil topánku a nechal krv zbesilo pulzovať do výronom ochromeného členku. Chosé naberal obrátky.

„Budeme sa vás pýtať na veľa dôležitých skutočností a časových súvislostí a budete sa musieť sústrediť a premýšľať. Ste schopná sústrediť sa?" „Áno."

„Ste ochotná hrať poctivo a povedať nám pravdu?" Ticho. Zlé znamenie. Krauz sa pomaly nadýchol. „A... o čom?"

„O Monike, o vás, o chlapcovi menom Viktor Hart..." počkal a sledoval, Krauz sledoval tiež, zjavilo sa to v jej očiach a boli spokojní. Zrkadlo do duše malo iba polovičnú plochu, ľavé oko prekrývala hrubá náplasť, ale v pravom sa zjavilo zdesenie a neistota, „...o tom, čo sa stalo vám a čo sa stalo Monike..."

„Ja neviem, čo sa stalo Monike, naozaj... verte mi, ja nev..." zovrela pery a otočila hlavu k oknu, aby jej nevideli do očí, ale čumeli na vlasatý zátylok, ktorý každému detektívovi napovie akurát tak veľké guľové. Fischer pohľadom podal štafetový kolík kolegovi a Krauz začal. Teraz zase Fischer prebral úlohu pozorovateľa.

„Slečna Veronika, prosím vás, pozrite sa na mňa... prosím... tááák, vidíte, nehryzieme... už je to lepšie..." nahol sa k nej a chytil ju za ruku. Trhlo ňou a akoby váhala, či si oslobodiť dlaň zo zovretia. Na chvíľu stratila ostražitosť a bola mu úprimne vďačná za teplý dotyk, ktorých si v živote užila tak málo... kým žil starý otec, bolo všetko v poriadku, nahradil jej aj otca, aj matku, ale potom... Cítila teplo jeho dlane a prekvapilo ju, ako vzrušujúco to pôsobilo na oslabenú psychiku a ubolené telo. Bradavky jej stvrdli a pocítila zvláštne mravčenie na krku a medzi lopatkami. Muži sa jej dotýkali často, ale boli to iné dotyky... Bola rada, že je pod perinou a nič z veľavravných ukazovateľov nebolo vidno, hoci... až tak istá si nebola, lebo ten čierny ju prepaľoval pohľadom a tváril sa, akoby videl nielen bradavky, ale aj...

„... táák, už je to lepšie. Len pokojne, prosím vás, len pokojne, nechceme aby ste sa rozčúlili. Naša návšteva by sa skončila a vlastne by bola úplne zbytočná. Ale my sa musíme porozprávať, je to dôležité aj pre vás. Hovoríte, že neviete čo sa stalo Monike, v poriadku, verím vám! Aby ste sa upokojili a presvedčili, že to myslíme vážne a úprimne, vymeníme si úlohy a vy sa budete pýtať a ja budem odpovedať, dobre?" Krauz udržiaval hlboký tón hlasu a Veronika prekvapene zažmurkala zdravým okom. „Najprv ma počúvajte a potom sa budete pýtať. Sústreďte sa, začnem. Monika rysovala a pripravovala sa na štátnice, končila prácu na ročníkovom projekte a niekto ju navštívil. Mal s ňou pohlavný styk. Bolo to znásilnenie! Potom ju brutálne zavraždil a dal si prácu, aby to vyzeralo ako vlámanie a lúpež so smutným koncom, a nie zákerná a premyslená vražda. Ak rozprávam prirýchlo a nestačíte ma sledovať, poviem to zjednodušene. Moniku zabili premyslene a možno aj plánovane, a potom rozhádzali byt a nafingovali vlámanie. Ten, kto to urobil, ju poznal a

ona poznala jeho a vpustila ho, alebo ich, do bytu a my sme to odhalili, lebo to bol amatér a zanechal stopy, ktoré sme prečítali a výsledok som vám práve oznámil a verte mi, vôbec som nemusel. Vidíte, ako korektne a otvorene s vami jednáme! A teraz dávajte pozor... čo chcete?"

„Napiť sa."

„Nemusíte sa naťahovať, stačí povedať a kolega vám pomôže..." Chosé pohotovo vstal a podal jej pohár, ktorý kniha a nedojedená bonboniéra odsunuli na opačný koniec stolíka mimo jej dosah.

„Dole... v skrinke mám minerálku... ďakujem."

„Takže, pozor! Svedok videl od Reisovcov odchádzať po vražde muža, keď sa o pätnástej vrátila matka z práce domov. Muž bol vysoký, štíhly, oblečený v čiernom dlhom kabáte, na hlave mal čierny klobúk. Nasadol do auta, ktoré bleskovo vypálilo a zmizlo ako vietor v poli. Opakujem, po vražde sa míňali s matkou, ktorá vošla hlavným vchodom a on asi vybehol zadom cez bazén a záhradu. Popis som vám povedal, koho vám pripomína? Len pokojne ležte a nenamáhajte sa, rozprávať budete až nakoniec, ešte pokračujem ja! Začali sme vypočúvať Moniki-ných spolužiakov a okruh ľudí, ktorí k nej mali aspoň aký-taký vzťah. Zistili sme, že chodila s mladým chlapcom z nižšieho ročníka a so starším podnikateľom. Poznáte oboch! Našli sme aj vás, najlepšiu priateľku, a hoci ste sa tomu v piatok urputne bránili, slečna, pochopili sme, že ste boli kamarátky na život a na smrť, a že práve to druhé s vami poriadne zamávalo. Dal som si tú námahu a zbehol som pred budovu o tri minúty skôr, ako vás kolega odprevadil. Spomeňte si, že my dvaja sme sa rozlúčili ešte pred ukončením výsluchu, však?"

„Áno."

„Čakal som vás dole na chodníku a vy ste vyšli, zatelefonovali a potom ste zašli do bočnej uličky vpravo a tretie alebo štvrté auto sa otvorilo. Vystúpil vysoký mladý muž v čiernom kabáte až po zem, v čiernom klobúku, čierne nohavice, čierna vesta... čierny muž a vsotil vás dosť neotesane do auta, čo vie zmiznúť ako vietor v poli. Bol to mercedes, však? Strieborný! Ten istý muž vás priviezol na tom istom aute v ten istý deň domov! Bolo sedem hodín a vy ste už mali rozbitú tvár... zbil vás nemilosrdne a tvrdo..." ticho. Mužská dlaň, ženská dlaň, mužská dlaň. Sandvich z dlaní, ktorý sa ani nepohol. Ani Veronika sa nepohla. Bez dychu a bez pohnutia počúvala rozprávku dobrého uja a dotyk jeho dlaní ju upokojoval. Zovretie bolo jemné a lascívne. Cítila jeho energiu a bolo jej do plaču. Vedel všetko! Videl ju v piatok večer a vedel všetko. V žalúdku pociťovala čudný tlak, ako keď bola pred dvoma rokmi na potrate a dostala horúčky a bolesti. Presne takto to začínalo a skončila pod kyslíkom. Trochu vzduchu by neodmietla ani teraz.

„Prosím vás... to okno..." Fischer bez slova vstal a energickým trhnutím otvoril roky neolejované pánty. Mľaskli a srdnato zadržali okno v ostrom uhle.

„... dal vám tabletky, proti bolesti a na povzbudenie, keby ste sa chceli náhodou učiť a rysovať. Počítal s tým, pretože sám je študent a vie, že končíte a máte tvrdé termíny a povinnosti. Dal vám MDMA."

„Nie, iba disco pills."

„To je to isté, slečna. Voláte to extáza. Niekoľko tabletiek bolo falošných, bol to koncentrát digitalínu..."

„Liek na srdce?"

„... výborne, ste vzdelaná, inteligentná, poznáte cudzie slová a chápete súvislosti. Nezabúdajte, že sa rozprávame otvorene, a ja vám teraz poviem niečo, čo by ste mali vedieť, aby sa vám otvorili oči... oko... Všetky tabletky boli podomácky upravené. Nevšimli ste si, že na extáze nebola korunka? Ani veľké M? Preto všetky vyzerali rovnako, aby sa dali medzi ne zamiešať aj iné! Tie iné to bol koncentrát digitalínu, ten vás skoro zabil!"

„Ale primár hovoril... teda... vraj som sa priotrávila... myslela som, že extázou..."

„Nie, nepovedal vám celú pravdu, pretože sme ho o to požiadali, nechceli sme vás stresovať a čakali sme na vhodnú príležitosť, aby sme vám to oznámili osobne. Primár vám to neskôr potvrdí, ak o to požiadate. Faktom ostáva, že muž, ktorý vám dal tabletky, sa vás pokúsil zavraždiť! Elegantným a, povedal by som, až vyberaným spôsobom. Digitalín totiž nezanecháva stopy na

srdcovom svale, pitva nezistí žiadne zmeny v svalovine a jedine chemický rozbor dokáže prítomnosť liečiva, ale to tiež nie je isté... keby sme neprišli, boli by ste mŕtva a po pohrebe by ostala iba veľká čierna diera a otáznik bez odpovede. Ten muž, čo vám dal tabletky... zabil Moniku, a potom, keď zistil, že ste nepohodlná a niečo dôležité viete, pokúsil sa zavraždiť aj vás! Veronika..." vytrhla si dlaň a schovala ju pod prikrývku, „...Veronika, kto je ten muž? Povedzte jeho meno!"

Ticho.

„Veronika...?!"

Ticho.

„Dobre, budem pokračovať, počúvajte! Monika musela zomrieť, a my nevieme prečo, priznávam. Potom sa pokúsili zabiť vás, a tiež nevieme prečo. Problém je, že musia, alebo musí dorobiť svoju robotu, inak je v ohrození. Ste nepohodlná a bude to pokračovať. Asi to neviete, ale už tri dni vás strážime, vonku sú naši ľudia a bdejú nad vaším životom, ktorý sme my dvaja zachránili. Tu vám nebezpečenstvo nehrozí, ale o pár dní vás prepustia do domáceho ošetrovania a my nemôžeme za vami chodiť až do penzie. Skôr či neskôr... pred promóciami, po promóciách, vo dne či v noci, jednoducho... Veronika! Počúvate ma?! Veronika!!? Chosé... boha, volaj primára!"

„Nie! Netreba... ja som... len... rozmýšľam," povedala a pomaly otvorila oko. „Ako sa voláte?"

„Pro... sím?"

„Ako sa voláte, pane?"

„Som starší detektív oddelenia vrážd Richard Krauz."

„Richard, vy nemáte toľko ľudí, koľko je nás... a neo-chránite nás všetky, ani mňa nie, ak sa rozhodnú..." Pomaly otočila tvár k oknu a detektívi opäť civeli na prefarbené vlasy tajomnej Veroniky. Myklo jej plecami a ticho sa rozplakala. Potom z ničoho nič vystrela ruku a poslepiač-ky našla Krauzove dlane. Dievčenská dlaň opäť zapadla medzi chlpaté lopaty, ako keď premrznutý bivakár zalezie do spacáku. Fischer veľavravne povytiahol obočie a tichým úderom dlane na zovretú päsť naznačil parťákovi neslušným gestom, že keby chcel... Ten len znechutene vytiahol obočie, aby kolega myslel aj na niečo iné, aspoň v práci... Pantomimické predstavenie prerušil Veronikin pomalý pohyb hlavou.

„Ešte raz... vás poprosím... papierové vreckovky v stolíku..." Chosé sa poslušne postavil a podal jej malý balíček.

„Je ich veľa a... zabijú aj vás... im je to jedno... sú príliš... vysoko a sú príliš mocní..." povedala Krauzovi úprimne do očí a až teraz ho zamrzelo, že hru na úprimnosť vymyslel on a ona iba dodržiava pravidlá. Nestál už o úprimnosť, pretože jej slová mu až príliš nápadne pripomenuli varovania spred pol roka, keď sa rozhodol na vlastnú päsť vyšetrovať výbuch čierneho BMW a vraždu Malého Pavúka, kamaráta z detstva. Vtedy ignoroval dobre mienené rady a skoro prišiel o život. V pamäti mal ešte čerstvo uložené spomienky na týždne preležané v nemocnici a dlhé mesiace rehabilitácie, počas ktorých sa učil chodiť ako sopľavé decko a barlami vrážal do všetkého okolo seba. Bolo to príliš čerstvé... a už netúžil byť hrdinom všedných dní. Zabodol pohľad do Chosého čiernych očí a naznačil mu to. Ten iba chápavo pokýval hlavou. Kým sa dohodli, kto bude pokračovať, začala Veronika.

„Viktor ma nechcel zabiť, práve naopak, to... jeho sa pokúsili zabiť tými tabletkami." No zbohom! Krauz znechutene privrel oči a chvíľu mal pocit kolotoča s pokazenou brzdou. Zavetril problémy. Začínalo sa to komplikovať a Veronikin úvod mohol znamenať iba jedno - ďalší útok na veterné mlyny. Pocítil neodolateľné nutkanie pripažiť, pustiť nežnú dievčenskú rúčku a utekať... vlastne krívať von na ulicu a odtiaľ preč z nemocnice a preč z mesta a preč z... Neskoro. Nespravil to predtým a nestihol ani teraz. Už bolo neskoro, Veronika začala rozprávať.

13. KAPITOLA

„Viktor Hart nie je zlý chalan. Je iný, pretože je starší a tri roky v našom veku znamenajú oveľa väčší rozdiel než v štyridsiatke či v päťdesiatke. Po maturite ho nevzali na vysokú, nie preto, žeby nespravil prijímačky, vraj ich spravil skoro na plný počet, ale cez prázdniny sa na brigáde pobil s nejakým asistentíkom z fakulty a ušiel. Rok sa pokúšal dostať do cudzineckej légie vo Francúzku a strávil niekoľko tvrdých mesiacov v kasárňach, ale po roku sa vrátil. Ostali mu kontakty a do Francúzka chodí skoro pravidelne za starými kamošmi. Rozpráva po francúzsky rovnako dobre ako po nemecky, anglicky a rusky. Počula som ho rehotať sa na vtipoch rozprávaných po taliansky, ale sám tvrdí, že taliančina mu nejde, je to vraj jazyk pre trhové baby. Keď sa vrátil, odslúžil si vojenčinu a začal podnikať, nabalil sa a spravil ďalšie prijímačky skoro na plný počet a ešte jedny s takým istým úspechom. Tie druhé boli... moje. Sedeli sme vedľa seba. Keby dali viac času, skončili by na výbornú decká v okruhu dvadsať metrov od neho, ale aula bola veľká a času málo. Jedine jeho vedomosti boli bezhraničné. Je polyglot, ak viete... viete! Dobre... a všestranne vzdelaný človek. Má prirodzený talent viesť ľudí, autoritatívnu a sugestívnu rétoriku a vždy patril k osobnostiam ročníka. Trénuje jogu a nejaký brazílsky tanečný box, alebo kárate, alebo také niečo. Navštevuje odborné tréningy a seansy vo Viedni a v Paríži." Krauz pozrel na Chosého a naznačil mu, že jej verí. Chosé mu kývol, že aj on jej verí, zatiaľ. „Verte mi, neklamem! A to je iba desatina z toho, aký je... v skutočnosti. Všetko sa to začalo niekedy v druhom ročníku..." Veronika dopila minerálku, a keď si ešte chcela zvlažiť hrdlo, pery sucho zacmukali o okraj pohára. Chosé pohotovo zareagoval a Veronika pokračovala: „Ja som už niekoľko rokov opäť bývala s matkou, vychovával ma starý otec, vlastného nepoznám... ale to je moja vec. Hovorím vám to iba preto, aby ste ma pochopili, keď vám poviem... že... že... no, žili sme z maminho platu, segra si vzala zmrda so schopnosťou posrať, na čo siahne... dosť ťažko sme sa pretĺkali. Viktor mi pomohol a našiel mi brigádu. Cez víkendy. Vozil ma do Viedne do jedného nočného baru. Doobeda som mala poupratovať, čo tam v noci porobili... vyhadzovala som použité prezervatívy a tepovala špinavé matrace! Za víkend som zarobila toľko, čo moja mamka za dva mesiace. Keď som priniesla domov prvú výplatu, vylepila mi facku a vynadala do kuriev. Chudera, ani netuší, koľko by som musela domov priniesť, keby som to robila... ani netušíte... prepáčte. Nebolo to zlé obdobie, ako-tak som študovala a ako-tak som zarábala, odkladala som a o pol roka som si už mohla aj čo-to dovoliť. Nikdy nezabudnem na svoje prvé rifle za tri litre a lodičky za päť... s jedlom rastie chuť, staré ľudové porekadlá sú také pravdivé, až sú desivé, a kto ich nepozná a podceňuje ich, ten obanuje. Aj iné poznám, keď vtáčika lapajú, pekne mu spievajú, alebo, kto chce kam, pomôžme mu tam... to skôr, to druhé je lepšie, vlastne adresnejšie na mňa. Keď som sa ohodila, namaľovala a urobila si vlasy, konečne si ma všimol. Boli sme párkrát na rande a potom sme skončili v jeho posteli v byte, kde by som chcela prežiť celý zvyšok života. Neskutočný luxus a všetko poruke. Spolužiaci bývali po internátoch a privátoch a on... Prachy a Viktor. Niečo ako magnet a železné piliny. Bola som v siedmom nebi a tešila som sa na závistlivé pohľady a všetečné otázky spolužiačok, ktoré sa ho márne snažili dostať, a mne sa to podarilo! Nech závidia! Bože!! Aká je len krásna študentská naivita, naivita mladosti a bezstarostnosti... keby sa to dalo vrátiť... Myslím, že to trvalo iba pár dní, a raz ráno pri raňajkách začal. Čaj, s ktorým som sa obliala, ma tak neo-paril ako jeho slová. Vysvetlil mi, že on nie je taký ako iný muži, že sa nehodlá viazať a o stabilnejšom vzťahu neuvažuje a že... bolo mi to jedno, súhlasila by som aj s občasným chodením, aj s riedko občasným chodením, alebo aj s tým najredším chodením, len aby som mohla byť s ním a... chvíľu to frčalo, a potom prišla ďalšia, a potom ďalšia, a potom... Tak žil a tak žije stále. Ľudí používa a využíva, ako sám chce, a nestoja mu zato, aby im prejavoval city a odhaľoval vnútro, to si stráži pod zámkou a nevidel ho ešte nikto cudzí, to som si istá. Tak žije stále, je sám, obklopený tonami kamarátov a známych, ale žije sám a nezávislo a ženy, to je iba... prostriedok na... na chvíľu. Aj ja som bola dlho sama a tajne som dúfala, že práve to je to, čo nás spája a spojí na dlhšie, ale on je zrejme spokojný s

tým, čo má, a nepotrebuje pomocnú ruku, inak by tú moju prijal, robila by pre neho... všetko... prepáčte! Prepáčte... bolo to už dávno, vyše tri roky, ale asi sa toho do smrti nezbavím..." dlhšia prestávka, Veronika naberala sily na ďalšie rozprávanie. Zatiaľ sa nudili. „Nezobral ma do Viedne vyše tri mesiace a mne došli zásoby. Vysoko nastavenú latku nedokáže človek len tak ľahko znížiť a až do poslednej chvíle dúfa, že dobré časy sa opäť vrátia a prachy sa opäť objavia... neobjavia, a svine guľaté, rozkotúľajú sa tak príšerne rýchlo, že jedného dňa stojíte na kraji priepasti a máte len dve možnosti, obe začínajú skokom, lebo späť sa jednoducho nedá, rozdiel je iba v tom, či dopadnete až na dno, alebo sa vám otvorí padák. Tá priepasť sa volá... heroín. Už to na mne nie je vidno, prešla som na prášky, ale v časoch mojej najväčšej blaženosti patril úplne samozrejme ku mne a k nemu tiež, a bolo to fantastické, potom to bol prostriedok na zabudnutie a úlet, neskôr nutnosť a závislosť. Nakoniec som tú pomocnú ruku a padák potrebovala ja, a nie on. Podal mi ho. Opäť sme vycestovali do Viedne... za víkend som zarobila toľko, čo mama za... dva roky. Nebol to nočný bar, bol to hotel v centre, luxusnejší, než si dokážete predstaviť v tom najbujnejšom sne... v apartmáne čakali dvaja Arabi. Netrvá to dlho... dá sa to vydržať... aj zvyknúť... sa dá..." dlhšia prestávka, Chosé sa prestal nudiť. „Dnes už neviem, či som to spravila pre peniaze, alebo z lásky k nemu, alebo z pomsty... alebo v snahe vzbudiť v ňom súcit, aby videl, čo všetko som ochotná... kam až môžu zájsť... tie svine!" Krátka odmlka, zlé spomienky. „Luxusným autom tam, luxusným autom späť. Dva dni makačky a desaťtisíce sa len hrnuli. Koľko bral Viktor, si netrúfnem ani odhadnúť, ale to boli iba... začiatky, teda moje! Viktor v tom išiel roky. Za veľa peňazí, veľa muziky a aj veľa prášku. Čím viac prášku, tým viac treba peňazí a zadarmo dnes ani kura nehrabe, a tak som sa otáčala. Začarovaný kruh. Jedno podporuje druhé. Prvý šok som zažila vo vestibule jedného z top hotelov, vlastne v iných som ani nebola, pri nastupovaní do výťahu... skoro som sa zrazila so spolužiačkou z nižšieho ročníka, vyhnúť sa nedalo, iba sklopiť zrak. Aj ona ho sklopila. Viktor bol najprv nahnevaný, trochu prekvapený, neskôr to zahovoril a zahral do autu. Našla som si ju a dali sme reč, najprv to z nej liezlo ako z chlpatej deky, ale nakoniec sa rozplakala a všetko vybalila. Jej príbeh bol navlas rovnaký ako môj, keby sa volala Veronika, ani by som sa nečudovala. Po mesiaci priateľstva sme zistili, že je nás asi tucet báb z fakulty a dva tucty odinakiaľ a že Viktor šéfuje partii chalanov v čiernych oblekoch s luxusnými limuzínami, ktoré si vedia aj poslepíačky nájsť miestečko v hotelovej garáži v ktorejkoľvek metropole. Ani jedna sme mu nemohli nič vyčítať, robili sme to dobrovoľne, a niektoré sa dokonca aj predbiehali, aby zarobili. Žiadna ulica, žiadna spodina... iba luxusné hotely, privátne akcie a mimoriadne snobskí zákazníci! Žiadne vyspávanie po nociach! Priviezť sa, urobiť si svoje a odviezť sa! Výnimky sa robili iba na privátnych akciách, tam sa mohlo aj... ale všetko za ťažké nuly za jednotkou. Na heroíne sme boli iba dve či tri, tie ostatné mali každá vlastnú motiváciu, ale väčšinou išlo o peniaze, ako to už medzi študentkami býva. Chvíľu šlo všetko vo vychodených koľajach, až pokým sa nezjavila... Monika." Krauz ťažko prehltol a vymenil si s kolegom spýtavý pohľad. Už sa nenudil ani on. „Jeden piatkový podvečer čakala na hraničnom priechode otca. Jej foter je veľké zviera niekde na veľvyslanectve a poslal pre ňu auto s vodičom, aby ju priviezol do Viedne na nejakú konferenciu, kde by spolu strávili víkend. My sme mali na prechode problémy, asi nás bonzla nejaká sviňa závistlivá, lebo nám vyfilcovali celé auto. Nepríjemné prekvapenie z nečakaného stretnutia nedokázal skryť nikto z nás, ani ja, ani Viktor, a ani ďalšia kočka z vedľajšieho krúžku na zadnom sedadle. Viktor to zahral na malý výlet za hranice všedných dní, akože balí tú druhú babu, pretože Monika vedela, že sme sa rozišli. Aj tak jej to bolo podozrivé a trvala na tom, že sa musíme vo Viedni stretnúť a dať si do sosáka. Viktorovo odmietnutie jej pochyby ešte umocnilo, nehovorila nič, ale na ten pohľad, keď nasadala do diplomatického bavoráka, nikdy nezabudnem. Prestala nás všetkých, je... bola oveľa prefíkanejšia a šikovnejšia, než sa o nej hovorilo. Navonok škaredé káčatko, ale pod povrchom čistá cieľavedomosť a tvrdé jadro z ocele! Ste prekvapený?" Veronika reagovala na zdvihnuté obočia a vyvalené oči. „Aj ja som bola, keď ma asi o týždeň pozvala na kávu a reč sa zvrtla na náhodné stretnutie na hraniciach. Brblala som niečo v tom zmysle, čo hovoril Viktor, ale prerušila ma a ukázala mi leták z hotela, kde som strávila víkend. Vystopovala nás. Vodičovi v diplomatickom

bavoráku prikázala, aby zatiahol na odstavné parkovisko, a počkali, kým nás na hraniciach vybavia. Zavesili sa nám na päty a nikto si to ani nevšimol. Debil v recepcii jej za desať dolárov vykvákal všetko, čo sme zač, na ktorej izbe sme a koľko je tam chlapov... asi ju považoval za oneskorenca, a dal jej presné inštrukcie, keby sa chcela pripojiť. Bože! Ako som sa hanbila! Vtedy sme už boli kamošky a... no... boli sme si ozaj blízke. Ona v živote veľa kamošiek nemala, vlastne žiadnu, keď mi rozprávala o strednej... a o kláštore, či čo to stojí za ich štvrťou, ani som tomu neverila. Chcela sa stretnúť s Viktorom osamote a mne skoro vypadli plomby do kávy! Varovala som ju, že ak chce vydierať a tlačiť ho k múru, tak vie šmahom ruky postaviť proti nej armádu v čiernych rovnošatách, a každý jeden je ozbrojený, a aj keby nebol, videla som ich zaobchádzať so zákazníkmi, čo sa nevedeli vpratať do kože, bože, ako tí dopadli...! Iba sa usmievala, a že aby som sa nestrachovala, že žiadne vydieranie, že to má premyslené... verte mi, vôbec som netušila, čo chce spraviť!" Veronika sa napila a chlapci z oddelenia vrážd jej viseli na perách. Ani oni netušili, čo chcela spraviť. „Dohodla som jej s Viktorom stretnutie, hoci sa denne vídali v škole, chcela to takto. Keď som sa potom Viktora pýtala, o čo išlo, iba sa zazubil a vraj budem prekvapená, a veru že som aj bola! Pri najbližšej ceste, keď som nastupovala do Viktorovho auta, Monika už sedela na zadnom sedadle. Skoro som si cvrkla! Bolo mi, akoby tam sedela moja... mamka alebo segra. Nemohla som sa zbaviť pocitu hanby, trápna situácia. Monika sa len usmievala a... bola šťastná. To, čo nasledovalo, bolo ako zo zlého sna. Na izbe nás čakal celý šikmooký diplomatický zbor a ona... to som ešte nevidela robiť žiadnu ženu, čo ona robila s chlapmi. Na konci hrali hru, volá sa to koktail.

„Dobre, dobre... to by hádam stačilo!" Zastavil ju Krauz a vytrhol si ruky z jej zovretia. Hoci ona mala ruku medzi jeho dvoma, pocit zovretia mal Krauz, a nie Veronika. Chosé na neho pobúrené zagánil. Človek sa učí celý život, tak prečo jej skáče do rečí...?

„Chcete nám naznačiť, že Monika... sa dala... na dráhu...?" Krauzovi to akosi nie a nie vypadnúť z úst.

„Nie! Nechcem nič naznačiť, tak to naozaj bolo, či sa vám to páči, alebo nie."

„Páči, pokračujte!" posúril ju Chosé. Vyslúžil si za to od kolegu zdrvujúci pohľad, ale Veronike to neprekážalo. Poznala chlapov a vedela, čo s nimi takéto reči robia, s tým čiernym určite, ale ten blondiak bol asi z iného cesta. Buď je teplý, alebo... niektorí chlapi sú jednoducho z iného cesta. Hľadala takého, už dlhší čas hľadala muža, s ktorým by sa mohla aj porozprávať...

„Odvtedy, keď volali Viktorovi, tak nechceli, aby priviezol nejaké Slovenky, chceli, aby priviezol Nehanebnicu. Okamžite zaujala prvé miesto v ponukovom liste, bola ako gejzír, ktorý dlhé roky driemal pod povrchom, zbieral tlak a odrazu sa predral na povrch a od bujnosti nevedel kam vystreknúť... vystreknúť... Išla na dračku a žiadna z nás sa jej nevyrovnala. Nikto s ňou nechcel robiť, nedalo sa na to ani pozerať... Neskôr som sa dozvedela, že robila za polovičnú taxu, polovicu dávala Viktorovi, len aby ju preferoval a brával čo najčastejšie. Prachov mala dosť od fotra a nikdy neklepala, nepotrebovala ich, robila to kvôli... Dlho som si nad tým lámala hlavu, až raz u nej doma som ju pochopila. Otvorila skrinku a vysypali sa porno časopisy a kazety. Ale to nebolo to najdôležitejšie! Ukázala mi svoje zápisky, niečo ako nepodarený denník. Ona... ona to... potrebovala. Jednoducho tým žila! Bola posadnutá sexom a robila ho s vervou, ktorá sa nedá dosiahnuť za žiadne prachy, za žiadne výhody, za žiadne sľuby! Sex a Monika! Bola... nymfomanka, ona bola... chorá! Keď rozprávala, čo robila s takým diplomatom, alebo s onakým poslancom, alebo... leskli sa jej oči ako v horúčke a po chvíli sa celá spotila a stvrdli jej bradavky. Dokázala sa vzrušiť na hovadine, čo s normálnou ženou ani nepohne. Polovicu dávala Viktorovi! Nevydržiaval si on ju, ale ona jeho! Keď sa baby búrili, rozdala časť honoráru aj im, aby boli ticho a nechali ju ísť na vec. Viktor žiaril. Raz, keď dostal chrípku, prebrala som pre neho zásielku, honorár, pochopiteľne, nie sama. Chalan v čiernom bol asi nováčik, lebo bol ukecaný až no! Taliansky vínový magnát dal za noc s Monikou desaťtisíc dolárov a objednal si ju na celý víkend na jachtu, čo to muselo stáť...! A boli aj šted-rejší! Oveľa štedrejší, ak išlo o... Nehanebnicu. Viktor žiaril! Aj Monika žiarila. Nebola ako my, bola iná. S Viktorom boli partneri, rovnocenní, nepásol ju a ona

nebola... nebola kurva v tom zmysle, ako to beriete vy, muži! Bola... chorá... a šťastná. Všetci boli šťastní a spokojní... kým ju nezoznámil s... Rúžičkom... s Albertom Rúžičkom." Krauz sa vystrel na stoličke. S prekvapením si uvedomil, že už dlhšiu dobu neregistruje bolesť v členku a že Chosé sedí v strnulom predklone ako pacient so zápchou. „Viktorova klientela, to sú iba veľmi, ale naozaj veľmi bohatí ľudia. Aj z vonku, aj naši... Videla som holú riť poslancovi za koalíciu, poslancovi za opozíciu, ministrovi k... áále, viete si asi predstaviť, kto má záujem a kto si môže dovoliť služby tohto druhu za astronomické ceny. Z horných desaťtisíc iba vrch. Albert k nim patril. Kúpil kvôli nej byt v starej časti mesta a celý ho zariadil podľa jej vkusu. Nie na bývanie, to nepotrebovala, iba tak, aby ju mal iba pre seba a nemuseli randiť kade-tade po hoteloch. Krásny byt, prekrásny, aj tam by som vedela prežiť zvyšok života... Bola som tam iba párkrát, zo začiatku sme išli do trojky, ale neskôr sa Albert zmenil. Muselo to prísť, kto spoznal Moniku, nemal inú šancu. Buchol sa do nej a začal na ňu žiarliť. Nezniesol nikoho v jej blízkosti, ani baby nie. Vylúčili ma z kolektívu, ale žiadna strata, aspoň sa uvoľnil jeden flek vonku. Monika s ním trávila všetok čas a Albert platil ako najatý. Chcel ju od Viktora kúpiť, aby ju už nepoužíval vonku, vlastne ani doma nie, chcel ju iba pre seba. Raz sa v jednom hoteli skoro pobili a hotelová služba mala plné ruky práce, aby klbčiace sa telá oddelili. Obaja mali so sebou ochranky... Viktor ho vysmial, a to nemal robiť! Vy chlapi ste strašne ješitní, ako môžete viesť vojny a riadiť štáty s takými povahami?! Chlpaté ješitné opice!" Krauz mal pocit, že pod košeľou cíti každý jeden chlp, a Chosé sa spokojne pomrvil. Vedel o čom rozpráva, vedeli to obaja. „Albertovo impérium bolo nepomerne väčšie a mocnejšie než Viktorovo, bol to nerovný boj. Albertove opatrenia na nás dopadli ako čierna mora. Každú cestu cez hranice nám robili filcung, zopár veľmi vplyvných osobností na poslednú chvíľu odrieklo dohodnuté akcie, zisky boli ohrozené, nervozita rástla. Viktor chodil zamračený a potom... dostal nápad! Nepáčilo sa mi to, zvlášť nie to, že chcel použiť na to svinstvo aj mňa, ale čo som mala robiť? Donútil by ma, vlastne nás má v hrsti všetky, veľa možností na výber nemáme. Počkal, kým Albert odletel na jednu z pravidelných obchôdzok po rafinériách, a s Monikou nám dohodol kšeft v Prahe. Boli tam Nemci. Už sú tam zase... všade! Mala som na ňu dozrieť, aby sa nevrátila privčas a aby poslúchala. Viktorovi ľudia zatiaľ namontovali do ich hniezdočka kameru... hovädský nápad, hovorila som mu to od začiatku, ale keď si raz niečo vezme do hlavy... Navštívil Alberta a ukázal mu pár vybraných záberov a vraj, ak nesklapne, dostanú sa nielen k jeho žene, ale aj do novín. Viktor nechcel prachy, ani akcie, ani spolupodnikanie, nie, nič nechcel, iba aby sa upokojil a prestal si robiť nároky na Moniku a aby prestal kaziť dohodnuté kšefty. Fajn chalan, tento Viktor, ale... nakoniec urobil svinstvo, ktoré mu neodpustím do konca života. Taký podraz sa nerobí ani najväčším nepriateľom, a Monika nebola nepriateľ - a urobil jej to! Na tej kazete bol totiž Albert s Monikou asi iba do polovice. Ďalej už Albert nebol, Monika áno, vždy s niekým iným. Za týždeň, čo špionáž fungovala, sa ich tam vystriedalo osem. Celkom dobre sa vynímali na obrazovke, pôsobili tak bezprostredne a profesionálne, asi preto, že ich tváre sú na obrazovke permanentne, skoro v každom spravodajstve... ale viac oblečení. S týmito šotmi by mala Rada pre vysielanie a retransmisiu asi veľké problémy, ani po dvadsiatej druhej hodine by to nevysielali... pre istotu. Veľké ryby! Viktor bol najprv ako sršeň, vyletel na Moniku a žiadal od nej doplatiť podiely za kšefty, čo si vybavila poza jeho chrbát. On totiž o ničom nevedel, a nebyť skrytej kamery, nevedel by podnes. Monika ho vysmiala, a ten tĺk jej neuveril, že niektoré akcie urobila úplne zadarmo, len tak, aby sa uspokojila. Nedokázal pochopiť, že by niekto robil také veci úplne zadarmo! Pohádali sa, a tak to použil proti nej pred Albertom. Chcel dosiahnuť, aby ju Albert znenávi-del, pretože vedel, ako na Moniku žiarli, a aby ju odkopol. Viktor by mal opäť voľné ruky a mohol by s ňou manipulovať ako za starých zlatých čias, lenže staré zlaté časy sú staré preto, lebo sa minuli, a človek nikdy dva razy nevkročí do tej istej rieky. Odrazu sa zmenili dve veci. Monika už nepotrebovala Viktora a otvorene mu to povedala. Zúril! Už mala vlastné kontakty a klientelu a jej telefónne číslo kolovalo v tých najvyšších kruhoch, ak ma rozumiete. Aj Monika ovláda reči, aj Monika je drzá a priebojná, aj Monika vie manipulovať s ľuďmi, dokonca má o jeden argument navyše než Viktor... teda mala! Stále si nemôžem zvyknúť... Osamostatnila sa a ja som jej veľmi závidela a fandila. Nikto nechápal

jej motiváciu tak dobre ako ja, nikto ju nepoznal ako ja a nikto ju z bývalej partie neprosil o odpustenie tak ako ja. Nakoniec sme sa tomu všetkému zasmiali a sťali sme sa pod obraz boží... v tomto jednom ste vy chlapi rovnakí ako my, ale iba v tomto jednom... To druhé, čo sa zmenilo, bolo oveľa horšie. Bol to Albert. Zbil Moniku a vyhodil ju z hniezdočka. Potom, keď sa vydýchal, pricupkal, a mali by ste vidieť ten diamant! Anglická kráľovná má asi polovičný a týždeň chodí na masáže krku, keď si ho občas zavesí... Monika už nechcela celého Alberta, iba tú jednu jeho časť, a povedala mu to otvorene. Zúril, ale čo mohol robiť, keď chcel Moniku, musel vziať aj Nehanebnicu, jedna bez druhej nemohli existovať. Robil jej scény vždy, keď ju vymákol s niekým iným, a potom sa udobrovali, a potom ju zase vymákol, a zase sa udobrovali... žiarlil ako pes a dával ju sledovať. Pokiaľ viem, takýto vzťah medzi nimi fungoval, až pokým ju... Albert urobil ešte jednu vec. Stiahol sa a využil Viktorove tromfy proti nemu. Navštívil tých osem vplyvných ľudí z pásky a povedal im, že ich chlpaté zadky videl u Viktora na videu. Geniálny ťah, prenechal im špinavú robotu a oni si sadli, dali hlavy dokopy a udreli. Viktor mal koncom minulého roka nehodu... prežil iba zázrakom, ale oni sú dôslední a neznášajú náhody. Za svoje peniaze chcú stopercentnú kvalitu, to vám môžem potvrdiť z vlastnej skúsenosti! Pokračujú. V piatok som bola u vás na výsluchu a Viktor ma udrel za to, ako som sa prezentovala. Chcel, aby som k vám išla v starých rifliach a hrala študentku, ale ja som naschvál... aby som ho nasrala! Zbil ma a vyhodil pred domom. Na piatkový výlet do Viedne zobral dve z internátu, ale nič to, aj tak som nechcela ísť, musím poľaviť a pridať v škole a on to nechce pochopiť. Nikto z chlapov to nechce pochopiť a otravujú aj po telefóne, celý víkend. Po všetkom, čo som v piatok zažila, som vedela, že len tak bez ničoho nevydržím makať až do noci, a požiadala som Viktora o dávku. Nemal nič, a tak mi dal zo svojich zásob. Jednoducho odsypal z toho, čo našiel vo vrecku. Boli to jeho pilulky a boli určené jemu, a nie mne! Už to chápete?! Tých vašich kolegov z chodby pošlite domov k maminám, mne spravia ešte jeden výplach a dva klystíry a idem domov. Tabletky si už budem zháňať inde a je po probléme. Keby sa chceli pomstiť nám všetkým, tak zbohom a amen, toľko chlapov nemáte, aby ste nás všetky ochránili. Už som vám to naznačila. Škoda námahy! Viktor je na tom horšie. Idú po ňom ako dostihové chrty, a ak nezahrá s tou kazetou rošádu vo veľkom štýle, je po výletoch..." napila sa a zalomenou rukou sa snažila napraviť si vankúš pod hlavou. Chosé jej ochotne pomohol.

„Kde boli tie porno časopisy a kazety, v ktorej skrinke v Monikinej izbe?" Krauz sa snažil vyťažiť z príbehu maximum.

„V skrinke pri posteli..."

Krauz si v duchu predstavil Monikinu izbičku a vybavil sa mu malý nočný stolík s nálepkou od osviežujúceho nápoja.

„V tom nočnom stolíku s nálepkou?"

„Presne!"

„Čo tam ešte mala?"

„Čo by, čo tak baby mávajú, okrem časopisov... nejaké knižky, staré zošity..."

„Prečo sme nič nenašli?"

„Asi upratovala, ono sa to okuká... časom! Vy to nepoznáte?"

„Slečna, prosím vás! Bol tam aj ten nepodarený denník?"

„Bol, v čiernych doskách."

„Mohli by ste mi podrobnejšie charakterizovať vzťah Viktora a Moniky v poslednej dobe?"

„Bolo medzi nimi napätie, ale nie otvorená vojna. Potrebovali sa, presnejšie, Viktor ju potreboval. Bol na ňu naštvaný, pretože ukázala cestu aj ostatným podnikavým babám, ale pokiaľ viem, tak ani jedna ju nenasledovala, jednoducho na ňu nikto nemal. Preto bol naštvaný, a ona ho mala na háku, občas mu pichla... teda, prepáčte, chcela som povedať, že občas sa zúčastnila nejakej obzvlášť delikátnej a obzvlášť nechutnej party, aby Viktor nestratil kredit, ale inak hrala na svojom piesočku."

„Hlbšia nenávisť tam nebola?"

„Vy myslíte, či by ju dokázal zavraždiť?"

„No... nechcel som až tak otvorene..."

„A ja som mohla až tak otvorene?"

„Tak dobre, dokázal?"

Chvíľu váhala. Nad touto možnosťou sa ešte nezamyslela. Poznala ich oboch a obaja boli tvrdí hráči.

„Prečo by to robil? Viktor z nej mal iba úžitok a nebola pre neho hrozbou. Boli na jednej lodi. Prečo by si ničil najkvalitnejší tovar? Jedine, že by sa stalo niečo nové, o čom ešte neviem."

„Nenapadlo vám, že Viktora mohol niekto donútiť... že zatlačili a musel poslúchnuť?"

Chvíľu váhala. „Áno, kazeta sa stala príliš nebezpečnou, už o nej vie priveľa nezainteresovaných a Monika... v titulnej úlohe... vy myslíte, že mu ponúkli výmenu? Jeho život za jej?"

„Všetko je možné..." Krauz jej položil ešte zopár otázok, ale dôležitá bola iba jedna.

„Viktor aj s Monikou... oné?"

„Aj s Monikou. S každou, ktorá sa mu priplietla pod nohy! Ale nič viac, žiadne city, čisto obchodná záležitosť, niečo ako kontrola kvality."

Krauz chápavo prikývol.

„Naši vás pre istotu ešte postrážia, až keď sa presvedčím, že ste hovorili pravdu a nič vám nehrozí, potom ich odvolám. Dám vám svoje číslo..."

„Fajn!" zajasala.

„... keby ste si na čokoľvek spomenuli, okamžite zavolajte! Aj zdanlivá maličkosť nám môže pomôcť a pre vás nepodstatná banalita môže byť pre nás veľmi dôležitý fakt."

Rozlúčili sa a Krauzovi sa zdalo, že ožila. Spadlo to z nej a ťarcha, ktorá ju kvárila, teraz ležala na ich pleciach. Viditeľne sa jej uľavilo. Chosé sa chcel vrátiť odo dverí, „to s tým koktailom, ako to bolo..." ale potom si to rozmyslel a iba smutne mávol rukou.

„Všetko sa dá vysvetliť... alebo aj predviesť!" zakričala za ním a Chosé v duchu prepočítal celoživotné úspory, zostatok, čo mu ostal po rozvode, pripočítal k tomu uliate prachy, o ktorých žena nikdy nevedela, a aj keď k tomu pripočítal sumu, čo by mu Krauz ako najlepší kamoš určite požičal, vyšlo mu, že s tým môže jedine zaskočiť k Jum-bovi na pivo, a nie na nehanebný koktail, o ktorom vôbec nič nevedel, a to ho škrelo zo všetkého najviac. Zbytočne mu rozdráždila fantáziu!

„Boha! Mali sme si robiť poznámky, bolo toho veľa a dosť podstatné...!" napadlo Krauza po funuse.

„Netreba," povedal Chosé a vypol diktafón v náprst-nom vrecku saka.

„Obdivuhodné! Na to, koľko krvi potrebuješ na prekr-vovanie spodnej časti tela, je zarážajúce, že ti ešte nejaká ostane na mozog! Ale musí to fungovať, dneska si zabodoval, Chosé!" Krauz mal sto chutí pozvať parťáka za odmenu na pivo, ale čakal ich dnes ešte jeden pacient, Albert Ružička. Ten Moniku zmlátil, žiarlil na ňu, doliezal a vyhrážal sa jej... ideálny chalanisko! A poznali sa veľmi dobre! Súlož s ním by vysvetľovala fľak na koberci a absenciu vonkajších zranení na Monikinom tele! Až na to porezanie, to im bude musieť vysvetliť osobne! No, len počkaj...!

14. KAPITOLA

Vražda vysokoškoláčky z lepšej rodiny sa Veronikinou výpoveďou zmenila na vraždu top prostitútky a motívov bolo odrazu neúrekom. Krauz vedel, že by potreboval pár hodín na pokojné roztriedenie faktov a konfrontáciu s tým, čo im povedali jednotlivé expertízy a stopy z miesta činu, ale nemal čas. Zdržali sa a Ružička už isto netrpezlivo stepoval na chodbe Policajného riaditeľstva aj s advokátom. Využil aspoň cestu autom a nahlas uvažoval.

„Čo sme sa dozvedeli, Chosé? Už nevyšetrujeme vraždu slušnej dievčiny a premiantky triedy, ale vraždu dievčaťa s povesťou... no..."

„Kurva je to, žiadna herečka!" pomohol parťák.

„... iste! Vieme, prečo mali vyholené šušky, videli sme totiž obe, ak si pamätáš...?!"

„Pamätám, pamätáám..."

„... a absenciu stôp vonkajšieho násilia. K žiadnemu nedošlo, kefovala dobrovoľne s niektorým z nich, buď s Viktorom, alebo s Albertom, alebo..."

„Alebo s ministrom, alebo s poslancom, alebo s predsedom... ozaj, nezaskočíme na najbližšie zasadanie parlamentu, že by sme sa ich v rámci rozpravy spýtali, há?"

„... dobre, dobre! Ja viem, nie sme o nič bližšie, ale aspoň niečo už vieme. Máme vysvetlený vstup do domu. Monika ho poznala, nech už to bol ktokoľvek, a vpustila ho. Nebolo to znásilnenie, ale normálna súlož, dokonca možno za prachy, ak to bol zákazník, ale ako do toho zapasujeme tú igelitovú tašku, to mi vysvetli! Žeby predsa len znásilnenie? Potom podrezanie a fingovačka lúpeže? Lenže sleduj, Chosé, k vražde došlo medzi dvanástou a pol jednou a svedok videl Viktora alebo niekoho podobného o tretej popoludní! Čo by tam robil skoro tri hodiny?"

„Nemusela to byť tá istá osoba. Vrah bol u nej v izbe napoludnie a o tretej ju hľadal niekto iný. Svedok ho nevidel vychádzať z domu, ale zo záhradky, takže možno iba zvonil, a keď sa nedozvonil, odišiel. Vtedy ho zbadal sused cez okno."

„Sedí, aj tak to mohlo byť. Stále nemáme motív, presnejšie, teraz máme motívov toľko, koľko mala zákazníkov, a sme vlastne tam, kde sme boli. Podozrivý je aj Albert, aj Viktor, aj hociktorý zákazník."

„Ale aspoň sa nám vyprofilovali," špekuloval Fischer, „vieme, čo je Viktor zač, aj Albert, a tiež vieme, čo sú zač tí z obrazovky. Albert je žiarlivec, a tí vedia vraždiť, Viktor prišiel o otrokyňu, ranila jeho ješitnosť, okrem toto, ukázala cestu ďalším podnikavým babám, a tak musela dostať príučku! Za zamyslenie stojí aj posledná Veroniki-na poznámka, či ho nedonútili vymeniť život za život! Tí ostatní... každý páprda iný príbeh, boh sa v tom vyznaj, stačí, aby niektorému z papalášov ukázala amatérske video alebo fotografiu, a už je oheň na streche..."

„Ty myslíš, že sa podučila od Viktora a začala vydierať?"

„Nie, prečo? Vydieranie má iba dva účely, peniaze a nátlak. Prachy nepotrebovala a o politických alebo iných mocenských ambíciách nevie ani Veronika, podľa mňa ani neexistovali. Nie! Vydieranie nie, ale mohlo ísť o určitú formu zvrhlého sexu."

„Zvrhlého sexu? Čo tým myslíš?"

„Vieš, čo je to „koktail"?"

„Nie."

„Vidíš, ani ja nie, a to už je čo povedať! Boh vie, čo to spolu vystrájali a či sa to každému páčilo? Našiel sa úchyl odchýlený iným smerom a zabil ju! Ale kde ho hľadať, to ti nepoviem, ani keby si ma zabil!"

„To by som niekedy naozaj rád. No zbohom! Máme sa ešte na čo tešiť!" zakončil Krauz a mal pravdu.

„To na vás dvoch, páni, tak dlho čakáme?!" vyštekol advokát Alberta Ružičku, nervózne vstal a z operadla stoličky zvesil dlhý čierny kabát a prehodil si ho cez ruku. Vedľa vysokého štíhleho

Ružičku pôsobil o hlavu menší advokát ako piadimužík. Čo mu príroda ubrala na výške to mu pridala na jazyku.

„Páni, dovoľte, aby som protestoval! Ostro protestoval!! Pán podnikateľ si našiel na vás čas, čo pri jeho vyťaženosti nebolo vôbec ľahké, a vy nás tu necháte čakať skoro hodinu, a nikto si nás ani nevšimne! Všetci zmizli ako na povel a nám vyhradili tieto dve drevené nepohodlné stoličky, na ktorých sa človek cíti ako na trestaneckej lavici. Má to byť forma psychického nátlaku, alebo ako to máme chápať?! Budem sa sťažovať!" krpatá holá hlava mu srdnato poskakovala a v kútikoch úst sa objavila nechutná biela zrazenina. Ruky si nepodali.

„Detektív Krauz," povedal Krauz.

„Detektív Fischer," povedal Fischer.

„Doktor Neuvirth a pán podnikateľ Ružička," povedal Neuvirth a Ružička ich prepaľoval nenávistným pohľadom. Muž v zrelom veku, asi päťdesiatnik, zjavne ne-zvyknutý čakať. Nepovedal ani slovo, akoby nestáli za to.

„Mohli by ste nám podať nejaké vysvetlenie, páni, nie sme zvyknutí strácať čas a takéto spôsoby si vyprosíme..." dobiedzal advokát.

„Moment!" zarazil ho Krauz, bleskovo sa zvrtol na päte a zamieril do šéfovej kancelárie. Mayor zodvihol hlavu od papierov porozhadzovaných na stole a pozdravil: „Kde, doboha, ste tak dlho!?"

„Prepáč, robíme, neflákame sa! Prečo ste nechali Ružičku na chodbe, prečo ho Vaňa, alebo ktokoľvek už nena-klepal, ako sme sa dohodli?"

„Prepáč, robíme, neflákame sa! Pred hodinou nám hlásili streľbu v rodinnom dome vo Fialovom údolí. Matka a dcéra sú mŕtve, otca s guľovnicou videl sused odchádzať cez záhrady k rieke. Čo má ruky a nohy zdravé, ho išlo hľadať, kým nenarobí ešte väčšiu paseku. Dokonca aj riaditeľ sa vzdal vedenia dnešnej akcie a išiel na miesto činu, tak koho som mal dať k tým dvom?"

„Boha! Zase jeden z tých lepších dní. Prepáč, nevedel som, ja len že na nás vybehli, akoby sme ich už zatvárali, a ten krpec sa vyhráža sťažnosťami hore-dole, tak aby som mal nejaké argumenty. No nič, tak ideme na to, čau!"

„Ako ste dopadli v nemocnici?"

„Dobre, potom ti podám správu..."

Keď sa Krauz vrátil, návšteva už sedela v kancelárii, Chosé varil kávu, Ružička sa nudil a advokát vyzeral ako na všetko odhodlaný ochranca zákona, ktorý si svoj honorár musí tvrdo odpracovať a zaslúžiť. Na stole mal otvorený veľký zápisník a plniace pero so zlatou špičkou. O množstve karátov nemal Krauz žiadne pochybnosti.

„Pán Ružička, dovoľte, aby som sa vám oficiálne ospravedlnil, nastala situácia, ktorú sme nemohli predvídať. Asi pred hodinou došlo k brutálnej vražde, otec zastrelil manželku aj dcéru a z miesta činu ušiel. Ste na oddelení vrážd a všetci, aj tí, čo dnes boli určení na vaše vypočutie, ho išli hľadať, aby sa nestala ešte väčšia tragédia. Kto iný, však áno, ak nie pracovníci oddelenia vrážd by mali riešiť takéto prípady? Dá sa to pochopiť, nie?"

„Iste, iste... to samozrejme mení celú situáciu, ale mohli nám dať aspoň vedieť, mohli sme si dohodnúť iný termín a nemuseli sme tu podaromnici... no, nič, vysvetlili sme si to a môžeme sa dať do práce, čas je drahý aj vám, aj nám!" advokát predbehol chlebodarcu a Krauz mal pocit, že ho ani nepredbehol, že sa Ružička reagovať vôbec nechystal a komunikovať bude iba cez advokáta. Krauz s tým počítal, nestalo sa to prvý raz. Zatiaľ si vždy vedel rady a bol si istý, že advokát mu dlho spoločnosť robiť nebude. Sám podnikateľ ho vyhodí, a ešte bude rád, že mu to dovolia. Vyskúšal to najprv po dobrom.

„Pán Ružička, myslíte si, že prítomnosť advokáta je v danej situácii namieste?"

„Samozrejme!!" zhrozil sa krpec. V očiach advokáta sa zračilo pevné odhodlanie neopustiť stoličku za nič na svete.

„Ako myslíte! Pán Ružička, predvolali sme vás dnes na výsluch vo veci vraždy Moniky Reisovej, študentky architektúry, ktorú dňa..." Krauz nasadil úradný tón a s prehľadom ignoroval krpatého advokáta, ktorý si hneď pri prvých slovách začal čmárať do zápisníka. Zámerne oslovoval

iba podnikateľa, aby ho znervóznil. Ružička ho prepaľoval očami a snažil sa odhadnúť silu protivníka, „...a tak v prípade figurujete ako svedok, a nie ako obvinený! Náš trestný zákon a poriadok pamätá aj na takéto situácie a hovorí jednoznačne, že na advokáta máte nárok iba v druhom prípade. K podaniu svedeckej výpovede nie je potrebný a ja ako samostatný pracovník polície mám právo ho z tejto miestnosti vykázať. Vy na oplátku máte právo využiť ustanovenia paragrafu sto Trestného poriadku a odmietnuť vypovedať, ak by ste svojou výpoveďou spôsobili nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo osobám príbuzným v priamom pokolení... celé znenie paragrafu sto citovať nebudem, váš právny poradca vás o tejto možnosti iste poučil, a ak nie..." Krauz urobil od-mlku a Ružička sa prekvapene zahľadel na krpca.

„Zatiaľ nie, nebol dôvod, zatiaľ sa iba chceme oboznámiť s predmetom výpovede, a potom zaujmeme stanovisko, pán riaditeľ," vy koktal uslin tanec a pena v kútikoch úst narástla. Advokát mal predkus bobra a gamby oduté ako Afroameričan a neustála produkcia slín mu spôsobovala značný spoločenský hendikep, mal nepríjemne šťavnatú reč a neustále usadeniny v kútikoch úst.

„... nevadí! Poučenie som vám povedať musel, a to, čo vám poviem teraz, to nemusím, ale chcem! Nemienim sa s vami hrať na obmedzeného policajného úradníka a na paragrafy! Nikoho odtiaľto vyhadzovať nebudem, hoci sa mi doteraz nestalo, aby som strpel pri vypočúvaní cudziu osobu, ale vo vašom prípade urobím výnimku, a nielen v tomto, pôjdem ešte ďalej..." Krauz sa uhol, aby ho Chosé neoblial kávou, ktorú sa snažil nešikovne a trochu teatrálne naservírovať pred stránky, „...urobím výnimku aj vo forme nášho rozhovoru, pán Ružička..." Krauz ani raz nepoužil oslovenie pán podnikateľ, naschvál ho oslovoval menom a videl, že na to nie je zvyknutý a že mu to vadí. Pri každom oslovení mu myklo obočím, ako keby chytal tik, „... a otvorene vám oznamujem, že netrvám na výsluchu v pravom slova zmysle. Nemusíme tu mlátiť do písacieho stroja, vôbec nie! Dokonca som ochotný, ak sa vám naše prostredie nepáči, zmeniť ho a odísť s vami hocikam na kávu, kamkoľvek, kde sa budete cítiť uvoľnenejšie. To všetko z jedného jediného dôvodu..." advokát nepísal a v nemom úžase zabudol zavrieť pootvorené ústa. Toto nečakal! Bol pripravený na vyhadzov, pretože všetko, čo Krauz povedal v poučení, mal dávno v malíčku. Bol odhodlaný bojovať o svoj post ako lev. Bol odhodlaný podať sťažnosť, poradiť klientovi ignorovať políciu, bol odhodlaný telefonovať na najvyššie miesta, bol odhodlaný vyzliecť ich z uniformy, aj keď žiadnu nemali, bol odhodlaný... na čokoľvek, za tie prachy, ale tento policajt sa asi zbláznil a nabúral mu celú dvojdňovú prípravu, „... dozvedel som sa o vás, pán Ružička, a o Monike také závažné informácie, že náš rozhovor je životne dôležitý a ja vám nechcem dať ani tú najmenšiu príčinu, aby ste odišli a ignorovali našu snahu prípad vyriešiť. Preto som ochotný urobiť čokoľvek, aby sme sa my dvaja porozprávali a zabránili hroziacej katastrofe, pretože medializácia niektorých faktov by mohla poškodiť nielen vašu osobu, vaše podnikateľské aktivity, ale aj ďalších nevinných ľudí. To nehovorím o otvorenom ohrození života istej vám známej osoby. Skôr ako vyložíme karty na stôl, vás chcem, pán Ružička, upozorniť na jeden dôležitý fakt, ktorý som mal na mysli, keď som sa vás pýtal, či je prítomnosť tretej osoby v tejto miestnosti nutná... vlastne štvrtej. Budeme rozoberať podrobnosti vášho vzťahu s Monikou, pretože sme sa o nich dozvedeli, budeme rozoberať vznik a využitie istej videonahrávky, pretože už o nej vieme, budeme..."

„Moment!" konečne! Hlas mal dunivý a hlboký. Krauz zámerne spomenul medializáciu a podnikateľské aktivity, pretože neexistuje citlivejšie miesto v podnikaní ako diskrétnosť. Kamenná socha Albert Ružička sa prebudila zo zakliateho spánku. Advokát tiež ožil.

„Nemusíte na nič reagovať, pán riaditeľ, na nič! Nič nehovorte, mohli by to..."

„Predbežne vám ďakujem, nechajte nás osamote."

„To nie, pán riaditeľ! Ja musím...!"

„Drž-te-hu-bu... a vypadnite!" Ružička sadisticky pomaly otočil hlavu k advokátovi a vysušil ho laserovým pohľadom. Trpaslík sa ešte viac scvrkol, rýchlo si pobalil pachšametle a vypadol aj s aktovkou. Krauz sa spokojne usmial popod fúzy a urobil si na stoličke pohodlie. Jeden by už bol! Nemal rád advokátov.

„O čo vám ide, chcete peniaze?" to je to jediné, čo vedia, ponúkať peniaze, za tie by chceli kúpiť celý svet. Krauz si uvedomil, že úvod sa ešte neskončil a musí pokračovať. Musí mu vysvetliť, že tu nie je medzi svojimi, a teda vydierania sa báť nemusí, práve naopak, za otvorenosť a pravdovravnosť sa v tejto kancelárii nepyká, ale poskytuje sa pomoc... hoci... keď to tak Krauz občas prehodnocoval musel uznať, že niektorí pravdovravní na nich dlho spomínali, niekedy aj desať-pätnásť rokov...

„Nie. Ľudia ako vy nevlezú poslepiačky do jamy levovej, a tak mi nechcite tvrdiť, že ste si nás dvoch nepreklepli. Ak áno, tak viete, ak nie, tak sa práve dozviete, že prachy neberieme. Vyšetrujeme vraždy a občasný pohľad do očí vrahovi nám ako odmena bohato stačí."

„Viem, informoval som sa..."

„Nebudeme vás vydierať, čo poviete v tejto kancelárii, v nej aj ostane, to je naša zásada, ak vám to slovo niečo hovorí..."

„Hovorí."

„... v poriadku, to by sme mali! Môžeme teda začať! Čo nám poviete o Monike a vašom vzťahu?"

„To nie je príliš férové. Okrem iného v tom boli aj... city, ak vám slovo cit niečo hovorí..."

„Hovorí."

„... v poriadku, to by sme mali! Fajčíte tu?" Krauz mu prisunul popolník a podnikateľ miešajúc kávu zvažoval využiť paragraf sto a zdrhnúť. Lenže načo potom vyhnal toho uslintaného bernardína? Niečo mu hovorilo, že rozhovor je naozaj nutný, a okrem iného, aj on sa chcel čo-to dozvedieť, napríklad koľko z jeho súkromia už preniklo von a čo všetko už títo dvaja vedia. Niečo za niečo.

„Poviete mi, s kým ste už hovorili?"

„Nie."

„Bol tu už Viktor?"

„Nemôžem odpovedať."

„Viete o Viktorovi?"

„Viktor Hart, študent piateho ročníka stavebnej fakulty, katedra architektúry, o tri roky starší než priemer. Šéfuje stádu ku... dohadzuje spolužiačky pre prominentných zákazníkov, tu aj za čiarou. Ťažké prachy, hoci z vášho pohľadu možno iba drobáky... jazdí na striebornom..."

„V poriadku, iba som chcel vedieť, ako na tom sme. Ďakujem vám, že ste nedopovedali, Monika nebola taká. Patrila k nim, pripúšťam, a tak sme sa aj zoznámili, ale nebola taká! Ona... ona bola..."

„My už ten rozdiel poznáme, pán Ružička..."

„Prosím vás, mohli by ste už prestať s tým záhradníčením! To meno mi ide na nervy... už od základky! Radšej ma oslovujte pane, alebo súdruh, alebo báťa... ak vám slovo riaditeľ robí také strašné problémy..."

„... nerobí, pán veľkopodnikateľ..."

„... tak dobre, môže byť aj Ružička..."

„... tak dobre, môže byť aj pán riaditeľ!"

Ružička odložil tanierik, zadusil cigaretu a nenútene sa usmial. Uvoľnilo ho to, tento policajný ksicht sa teda vyzná, vie ako na ľudí. Atmosféra sa uvoľnila a presne to Krauz potreboval. Aj Ružička si myslel, že je to dobre. Ešte stále dúfal v gentlemanskú dohodu.

„Čo môžete poznať, aký rozdiel...?"

„Pán riaditeľ, my sme sa od vraždy Moniky Reisovej rozprávali s množstvom ľudí a získali sme o nej mozaiku poznatkov, až máme pocit, že je to naša sestra, doslova! Poznáme ju, možno nie tak ako vy, to pripúšťam, ale poznáme ju aj po intímnej stránke, aj po osobnostnej stránke, aj po... jednoducho, vieme toho dosť!"

„V poriadku, nemienim vás podceňovať, ale v Monike... ľahko sa pomýlite, ľahko podľahnete vízii niečoho... niečoho... ach bože! Chcel som ju... mal som ju..."

„Chceli ste mať na ňu monopol, je tak?"

„... asi áno. Ale neviem... stále neviem, prečo by som mal o týchto veciach vypovedať. Sú to súkromné a intímne záležitosti, ktoré nemienim prezentovať na verejnosti ani na polícii... vlastne na polícii už vôbec nie, takže mi povedzte, prečo...?"

„Pretože ste jeden z okruhu podozrivých..."

„Tak moment, pred chvíľou ste hovorili niečo iné, to ho mám zavolať späť?"

„Nie, len nech si posedí na chodbe. Nič iné som nehovoril, iba som povedal, že nie ste z ničoho obvinený, a to je rozdiel..."

„Kašlem na vaše právnické kľučky! Môžete ma nejako donútiť vypovedať?"

„Nie! Ani sa o to nepokúsime. Moniku Reisovú zavraždili v jej izbe a vás sme vypátrali ako jedného z jej... no, povedzme, že priateľov. Ak chcete, pomôžete, ak nie, nepomôžete, naše podozrenie sa tým ani nevylúči, ani nepotvrdí, budeme na vás pozerať ako na jedného z možných páchateľov a budeme hľadať fakty, ktoré by vás usvedčili, alebo zbavili viny, to je všetko, nič viac a nič menej. Chvíľu sa budeme okolo vás motkať a uvidíme..."

„Ďakujem za úprimnosť."

„Rado sa stalo."

Ružička chvíľu premýšľal a nakoniec rozhodlo slovo motkať sa. Povedzte ho podnikateľovi s mnohomiliónovým obratom, a hneď je na vašej strane.

„Okrem toho," pokračoval Krauz, „prišli ste sem osobne, a to o niečom svedčí." Ružička prekvapene zodvihol obočie, ale do reči mu neskákal, zaujímalo ho, na čo všetko tento policajný čmuchal už prišiel. „Mohli ste pokojne poslať iba advokátika, alebo sa zdekovať na služobnú cestu, alebo dať pokyn sekretárke, aby zatelefonovala a vyhovorila sa... ale vy ste prišli osobne, a to znamená, že sám chápete závažnosť situácie. Viete dobre, o aké delikátnosti ide, a že sú v tom mocní muži, veľmi mocní muži a je dosť možné, že vás dokonca poslali, aby ste presondovali terén a zistili, koľko toho o ich podarených večierkoch už vieme. Všetko je možné a isté je iba, že aj vám ide o veľa, vaša povesť, rodina, zahraničná prestíž, kontakty, kontrakty... všetko môže byť ohrozené, nielen kvôli Monike... Chudák Viktor a jeho nevysvetlená dopravná nehoda koncom roka, a teraz tie pilulky..."

„Kto povedal, že policajti sú hlúpi?"

„Ten, čo ma nepozná."

„Tak moment! Aj ja som tu!" ohradil sa Chosé.

„Nás..." opravil sa Krauz.

Ružička sa zasmial a neveriaco pokrútil hlavou.

„Už dlho to nacvičujete?"

„Pár rôčkov už spolu ťaháme..." zaimprovizoval Chosé a nedbalo pohodil hlavou z boka na bok aby bolo divadielko úplné.

„V poriadku," zvážnel Ružička, keď si zapálil ďalšiu cigaretu a teatrálne sa zahľadel na žeravú špičku, „ja vám, vy mne, čo sa tu uvarí, tu sa aj zje, dohodnuté?"

„V poriadku."

„Myslím, že my dvaja... alebo traja sa v názore na ňu nikdy nezhodneme. Vám ju vykreslili ako... ľahkú ženu, ja som ju poznal aj z inej stránky... z iných stránok a tých mala podstatne viac, než len... sex. V tom bola naozaj dobrá, to uznávam, vlastne... dobrá! Čo je to za výraz, ak hovoríme o Monike?! Dobrá... je najslabšie hodnotenie, aké jej môžete dať. Bola... fenomenálna! Viete akú mala prezývku?" podnikateľ urobil dramatickú pauzu ako herec pred dôležitým monológom.

„Nie," zahral Chosé hlúpeho.

„Neviete!? Nehanebnica! Spočiatku sa mi to oslovenie páčilo, neskôr sa mi zdalo urážlivé a hanlivé, pretože vypovedalo iba o jednej stránke Moniky, a aj tú, verte mi, by som necharakterizoval ako negatívnu, alebo ponižujúcu, alebo odsúdeniahodnú... ak mi rozumiete? Aj keď hovoríme o sexe, aj tak by som ju neodsudzoval, hoci to robila... akosi inak, než iné... akosi..."

„Pán Rúž... riaditeľ, mali by ste začať od vášho zoznámenia, a k týmto veciam sa ešte vrátime."

„Iste, iste, máte pravdu. Zoznámenie! Je to pre vás také dôležité?

„Možno! Možno nám to niečo napovie, čo o nej ešte nevieme."

„Dobre... teda," váhal, stále nebol presvedčený, že je to správne, ale už sa to pohýnalo, už nechcel vycúvať, „bolo to... bolo to také... v centre starej časti Nášho Mesta máme pánsky klub, volá sa Princ a je to..."

„Vieme, kde to je."

„Dobre, takže každý piatok sa majiteľka klubu... viete, kto je majiteľka?"

„Nie."

„Manželka ministr... viete čo, je to až také dôležité?"

„Nie, ak nechcete, nechajme ju bokom... zatiaľ."

„Ďakujem! Každý piatok sa tam koná nejaká atrakcia, niečo na prilákanie prominentov, vlastne nikto iný tam vstup nemá, iba vybraná spoločnosť, ale aby prišli, treba ich navnadiť. Večer väčšinou začína debatou o obchodoch a uzatvárajú sa posledné lukratívne podujatia toho týždňa, potom je ľahká večera, také dve hodinky a nasleduje voľná zábava... trochu alkoholu, pre tých, čo chcú, trochu... prášku, pre tých, čo potrebujú... len vybraná spoločnosť, hovorím! V ten večer som mal návštevu, obchodní partneri z Emirátov, dvaja, či traja... bol to dobrý nápad, zobrať ich tam, v hoteli by sa aj tak nudili. Hartove dievčatá boli väčšine prítomných známe, ale ten večer prisľúbil niečo extra, zvláštne prekvapenie... prišli tri. Spočiatku to malo klasický priebeh, viete asi, čo myslím...?" Krauz prikývol, Chosé nie, „... ale po polnoci priniesli dievča na veľkom striebornom podnose obsypané ovocím. Každý si mohol vziať, na čo mal chuť... ústami. Na niektorých miestach bola šľahačka... teda na troch miestach... potom sa to začalo. Niečo urobil alkohol, niečo... požiadala, aby smejú oslovovali Nehanebnica a vyslovovali svoje najtajnejšie želania, a ona ich rad radom postupne každému plnila. Tým ostýchavejším vzadu, tým podnapitejším priamo v klubovni pred všetkými. Tie ostatné sa tiež činili, a tak po chvíli už bujnela neviazaná zábava... potom prišiel rad na mňa... niečo také som zažil prvý raz v živote. Niečo sa so mnou stalo, niečo sa zmenilo, a ja som na druhý deň zavolal Viktorovi a požiadal ho o schôdzku s Nehanebni-cou... s Monikou. Ja som jej tak nehovoril, hneď od začiatku som ju oslovoval krstným menom, nemám sklony k teatrálnosti a umelecké mená mi lezú na nervy. Keď som položil telefón, akoby som sa prebral zo sna, neveril som, že som to spravil, ale neodvolal som to, nechal som to tak a vedel som, akosi podvedome som vedel, že sa to musí stať. S Arabmi bola najdlhšie, myslím, že tam boli obaja naraz, alebo traja? Neviem, nepamätám sa, ale podstatné bolo, že som mal sto chutí zabiť ich už tam v klube! Na druhý deň nechceli rokovať o nafte, ale iba o nej. Chceli ju kúpiť stoj čo stoj a ja som to mal sprostredkovať. Žiadne výhovorky neakceptovali, boli ako besní! Ponúkli mi za ňu, hoci som sa im márne snažil vysvetliť, že nie je moja, ponúkli mi vtedy za ňu sumu, za ktorú sa dá postaviť nový vrt strednej veľkosti, prisámbohu! Keď tým chlapom zašibe, nepoznajú hranice! Stavajú si záhrady na pestovanie orchideí v strede púšte a letecky tam trikrát denne vozia mäkkú vodu a ich poddaní dochnú od smädu! Pre našinca nepochopiteľný svet! Ak si raz niečo zaumienia, sú ako malé deti, kto nepozná orientálnu mentalitu, nepochopí! Bolo po kšefte, urazili sa. Odmietol som aj zdvojnásobenie ceny. Dva vrty! Odmietol som a podvedome som tušil, že nie preto, že ju nevlastním a nemôžem ju predať, ale preto, že by som ju nepredal, ani keby som ju vlastnil. Uvedomil som si, že by som ju určite nepredal a že ju chcem... vidieť a... jednoducho..." zapálil si cigaretu a po dvoch šlukoch ju znechutene zadusil. Ruky si utrel hodvábnou vreckovkou a pomaly pokračoval.

„Pozeráte na mňa ako na debila..." Chosé chvatne zavrel ústa a Krauz vymenil strnulú, stoporenú polohu za pohodlnejšiu v štýle ja nič, ja muzikant, mňa to ani tak veľmi netento, „... ale vy neviete, čo sa tam dialo a čo dokázala. Keď to robila, menil sa jej pach a kto ho zacítil, zabolelo ho v slabinách, vyžarovala elektrinu, pôsobila na mozog a pudy... ťažko vysvetliteľné! Akoby bola... z iného sveta."

Chvíľu ho nechali vydýchať. Opäť si vybral hodvábnu vreckovku a tentoraz si osušil aj čelo.

„Takže vás zoznámil Viktor! Ako to bolo s tým bytom v centre mesta?"

„Kto vás informuje?"

„Prepáčte, ale..."

„Niektorá z tých ku... jej kamoška?"

„Pán podnikateľ! Ten byt..."

„Nemohol som sa jej zbaviť. Kam som sa pozrel, videl som ju! Raz hlavu, raz nohu, raz... všetko! Moja asistentka za mnou dva týždne chodila a za chrbtom naprávala to, čo som zmrvil a poplietol. Nevedel som sa na nič sústrediť, a tak som mu opäť zavolal, zmrdovi!"

„Viktorovi?"

„Zmrdovi! Žiadna úcta k postaveniu alebo veku, žiadna lojálnosť, nič len tupá ziskuchtivosť a vypočítavosť. Päť korún a päť korún je jedenásť korún... a ja mám iba desať, jedna mi chýba, čo budeme robiť? Niekoho vydusíme a sumu doplníme, lebo dobré počty robia dobrých priateľov! Takto rozmýšľa on a takto rozmýšľajú všetci títo mladí tiežpodnikatelia! Dohodol mi s Monikou stretnutie, nechutne ma ošklbal, ale mne už v tej chvíli o peniaze nešlo, zaplatil som za nič, iba sme sa celý večer rozprávali a posteľná bielizeň v hotelovej izbe ostala nedotknutá. Vypočula ma a v tvári mala výraz, že ma chápe, nevysmiala ma ako starého páprdu, neponížila ma a nepokorila! Zachovala dôstojnosť a k všetkému, z čoho som sa jej vyznal, sa postavila vážne a korektne. Dohodli sme sa a ja som kúpil byt a zariadil ho. Viktor spočiatku o ničom nevedel, ale keď Monika odriekla pár akcií, začal ju podozrievať a vystopoval ju, na takéto práce má dosť ľudí. Stretli sme sa opäť a jednali čisto obchodne. Nie je dobrý obchodník, chce všetko a neuznáva kompromisy, takí do biznisu nepatria! Odmietol všetky moje návrhy, dokonca aj tie pre mňa najponižujúcejšie! Dal som mu trochu pocítiť moju moc, aby sa zobudil a spamätal. Prekazil som mu niekoľko lukratívnych obchodov, a on namiesto toho, aby pochopil a rokoval, vymyslel svinstvo ako z nepodareného mafiánskeho filmu. Uznajte sami, dal nám do bytu skrytú kameru. Najprv som upodozrieval aj Moniku a bol som veľmi sklamaný a dotknutý, obával som sa obyčajného ponižujúceho vydierania za pár drobných, ale mýlil som sa, nešla v tom s nimi. Pochopil som to dosť neskoro, až keď mi ten zmrd ukázal, čo bolo na konci kazety. Monika si do bytu vodila aj iných mužov, veľmi vplyvných a vysokopostavených mužov... všetko moji známi, a ja som sa konečne dozvedel, že prezývku Nehanebnica poznajú aj v iných privátnych kluboch... vlastne vo všetkých. Navrhol som jej odchod zo scény a veľmi pohodlnú a po každej stránke zabezpečenú budúcnosť, ale ona... už nemohla vycúvať! Nie kvôli Viktorovi, to nie, od toho bola takmer nezávislá, ona už nemohla vycúvať kvôli... kvôli sebe a... ona bola... nymfomanka! S patologickými prejavmi, nemohla za to, bolo to v nej a bolo to silnejšie než ona! Vraj mala hrozné detstvo... neviem, iba som niečo počul, nikdy o tom nechcela rozprávať. Ospravedlnila sa mi za všetky príkoria a chcela to skončiť... to asi nepochopíte, ale skoro som sa rozplakal, ako som ju prosil o odpustenie, nie ona mňa, ale ja ju...!" Krauz si spomenul na veľký diamant, čo ohýba krčné chrbtice, a v duchu sa škodoradostne usmial, každá sranda niečo stojí! „... prosil som, a keď sme si všetko vysvetlili, bolo to krásne ako predtým. Viktorovi som dal príučku. O všetko sa postarali priatelia, čo nemajú radi skryté kamery, ale o tých pilulkách nič neviem, to ste ma prekvapili. Dostal šmyk a zlyhali mu brzdy, to viem, ale že by to malo pokračovať... nemýlite sa? Myslím, že o takej veci by som bol informovaný, hoci v našej branži... škoda hovoriť! Nech je, ako chce, Monika sa od Viktora trhla a ja som jej v začiatkoch výdatne pomáhal, bola to časť mojej pomsty tomu chumajovi, okrem toho som jej fandil, hoci jej činnosť ma zraňovala, chápal som, že nikdy nebude iba moja a že sa budem musieť deliť, či sa mi to páči, alebo nie," na chvíľu sa odmlčal ako človek, čo práve pochopil tajomstvo večnosti a smutne dodal. „A to je asi všetko."

„Dobre," spľasol rukami Krauz a pokračoval, „takže tvrdíte, že na Viktora bol spáchaný výstražný atentát..."

„Nie! To som nepovedal a nikdy nepoviem!" lišiacky spod obočia zagánil na Krauza a dúfal, že pochopí. Pochopil.

„Dobre, súhlasím. Takže tí vaši známi, čo nemajú radi skryté kamery, ho dali..."

„No tak, páni!! Na túto tému... na niečom sme sa predsa dohodli!"

„A len tak, medzi nami?"

„Len tak?"

„Len tak!"

„Máte pravdu."

„Dá sa v tom niečo...?"

„Nie!"

„V poriadku, prejdime k Neha... k Monike, aby sme si aspoň niečo vyjasnili. Môžete nám povedať, kde ste boli..." Krauz pro forma zalistoval v spise ledabolo pohodenom na stole, hoci to nepotreboval. Základné údaje nosil vždy pod čapicou.

„Iste!" Pohotovo zareagoval Ružička a z vnútorného vrecka saka vylovil pas. Krauz v ňom zalistoval, a keď vrhol bezradný pohľad na majiteľa, podnikateľ sám otvoril stranu s pečiatkami. Tri dni pred vraždou Moniky Reiso-vej odletel do Nórska a vrátil sa štyri dni po.

„Šesť dní som bol hosťom našej ambasády a dve noci som prespal v hoteli Excelsior, počet svedkov dúfam uvádzať nemusím..."

Nemusel. Krauz si bol istý, že ak sa na vraždu odhodlal sám, alebo ho k tomu donútili priatelia, čo nemajú radi skryté kamery, určite by to spravil presne takto, stopercentné alibi a nájomný vrah. Prominenti si ruky špiniť nemusia! Za peniaze sa dá dnes pozháňať naozaj kvalita. Ale ak to bol nájomný vrah od Ružičku, hoci ako tvrdí, ju miloval na smrť... bol informovaný o Monikiných praktikách a musel mať plán bytu. Vraha mohol informovať iba ten, kto ju poznal, a Ružička ju poznal dokonale. Krauz kašlal na jeho alibi a rozhodol sa pritvrdiť.

„Pekný pas, taký... veľavravný..."

„Ako to myslíte?"

„Nijako, iba tak. Musím vás požiadať o viac informácií o Monike. Napríklad, boli ste niekedy u nej doma...?"

„Prepáčte! Som ženatý... nepotrebujem sa tlačiť niekomu do rodiny! O to predsa vôbec nešlo! Mali sme vlastný byt, veď som vám to povedal!"

„Iste, iste, ale ja mám na mysli aj náhodnú, neplánovanú návštevu..."

„Nie! Nikdy som u nich doma nebol!" znelo to presvedčivo. Trochu ho to rozhodilo. Chosé sa prestal špárať v nose a prišiel kolegovi na pomoc. Nevinné otrkávanie vystriedal cieľavedomý výsluch.

„Ani raz ste ju neviezli domov?"

„To som nepovedal! Viezol, ale rozlúčili sme sa v aute a vždy v bočnej uličke, do domu som ani raz nevkročil!"

„Takže ani neviete, kde mala izbu, kde bola spálňa rodičov, kde bazén..."

„Vedel, to som vedel. Nebol som tam, ale občas sme sa o ich dome rozprávali, vedel som o bazéne, lebo im prasklo dno a hľadali odborníka na bazény, aby to opravil, spadla im anténa a prerazila strešnú krytinu a Monike zatekalo do izby, takže som vedel, že ju mala na poschodí, raz sa jej zabuchli padacie dvere do pivnice a pol dňa tam strávila uväznená iba v spodnej bielizni a bosá... jednoducho mal som predstavu o ich dome, ale vnútri som nikdy nebol! Prečo...?"

„Takže by ste dokázali načrtnúť plánik?"

„Tak to už je vrchol! Naozaj si myslíte...? Páni...!!"

„Nič si nemyslíme, vyšetrujeme. Bežným nástrojom vyšetrovania sú otázky. To, nad ktorou sa dokážete pohoršiť, nám napovie, ako ďaleko sme zašli a ako ďaleko ešte môžeme zájsť, čo je na tom nepochopiteľné?"

„Prečo mi to hovoríte?"

„Aby ste sa prestali báť!! Už ma nebaví hrať sa na skrývačku a na slovíčka. Sám dobre viete, že Viktora sa pokúsili zavraždiť, a to dvakrát, a urobia to aj tretíkrát, a keď sa vás na to opýtame, vaša odpoveď je aká!? Páni, no tak páni! Máme dohodu...! Pýtam sa vás, kde ste boli, a vy máte pripravený pas a opäť!! Počet svedkov dúfam nemusím uvádzať?! Moniku brutálne znásilnili a zabili, a vy váš vzťah hodnotíte ako príma kšeft, výhodná investícia! Ale ja som predsa ženatý, pááni!

Poserme sa! Ja som ju miloval... to nedokážete nikdy pochopiť...! Pritom ani náznak citu, ani náznak pohnutia v hlase, ani náznak súcitu!" Krauzov hlas naberal na intenzite a kadencia slov prudko vzrastala. Chosé to poznal, Ružička nie, a sedel strnulo s poloотvorenými ústami a s cigaretou zabudnutou medzi prstami. Naposledy na neho kričali v siedmej triede, keď si zabudol domácu úlohu. „Moniku zabili, a vám to pripadá ako vytrhnutý list z kalendára, o jednu povinnosť menej, ako prišla, tak odišla, voľný čas vyplní... vyplní... ktorá je v poradí, dámy? Veď vám to už niekto zariadi, však, pán podnikateľ! Vražda sem, vražda tam, týchto dvoch debilkov z kriminálky nejako zvládnem a život ide ďalej! Tak ste si to predstavovali? Tak?! A čo keď vám prezradím, že pre mňa ste stále jeden z najpodozrivej-ších a tí vaši kumpáni z videa rovnako! A poviem vám aj to, že na vaše alibi z Nórska zvysoka kašlem! Nie ste idiot, aby ste si špinili ruky, máte dosť prachov, aby ste veci zariadili podľa pokynov zhora...!!"

„No dovoľte...!!"

„Na vaše dovoľte kašlem tiež, pán podnikateľ Ružička z Rúžičkoviec, okres Záhradníctvo ZARES na okraji mesta!"

„To čo si dovo...?"

„Kušte!" Ružička sa mykol a spozornel. Tento policajt sa nebál, ani jeho, ani jeho miliónov, ani jeho známych, a asi ani čerta, hoci toho ešte nestretol ani on sám... ak nerátame majiteľa advokátskej kancelárie, ktorú mu poradili... Ružička sa trochu zhrbil a akoby sa zošúveril. Suverenita ho opúšťala.

„Máte plnú hubu lásky k blížnemu, a keď zavraždia dievča, o ktorom tvrdíte, že ste ho ľúbili, nabehnete sem ako neohrozený suverén a chcete s nami uzatvárať dohody, o tomto sa môžeme rozprávať, o tomto sa nemôžeme, toto sú chlapci z videa, bacha na nich, sú to drsňáci... zariadime toto, zariadime hento... už len čakám, kedy nás dáte prepustiť do civilu a degradovať pod čiernu zem! To by zodpovedalo vášmu štýlu! Takto nie, pán podnikateľ, takto teda nie, takto som to nechcel. Buď zmeníte tón, alebo sa zoberte a vypadnite a žite si ďalej v presvedčení, že ste vymrdali s dvoma detektívmi z oddelenia vrážd a pre Moniku ste urobili všetko, čo bolo vo vašich silách! Všetko, čo súviselo s jej životom, alebo... aj so smrťou, v tom sa už zorientujte, ako viete! Alebo sa spamätajte a na chvíľu zabudnite, že vám z každého vrecka trčí milión, a správajte sa ako normálny človek, ktorému zabili milovanú bytosť! Milovanú, to znamená, že po smrti chýba, že ostalo niečo prázdne, a nie iba odškrtnutá položka vo výkaze strát, paňátno? Ja som ju nemiloval, ani som ju nepoznal, a mám sto chutí chytiť to hovädo a nakopať mu prdel, až zmodrie, a igelitku, čo jej narazil na hlavu, by som mu narazil na vtáka a uťahoval... až by tiež zmodrel! A vy?! Vy máte na čo sto chutí? Nechcete sa vykašlať na tú nadutosť a pridať sa k nám? Čo poviete na chlapskú ponuku, Albert, normálnu chlapskú ponuku, niečo ako podaná ruka!

Ak ste čistý a nemáte s tým nič spoločné, tak sa pridajte k nám, a hotovo! Vykašlite sa na postavenie, peniaze, záväzky, sľuby, faloš... Chyťme ho a nakopme mu prdel! Nikto ju nepoznal tak dobre ako vy, nikto sa jej nedostal tak hlboko pod kožu ako vy. Nikomu nehovorila také veci ako vám, pretože nikoho nemala! Odmalička nikoho nemala a možno vám verila viac, ako si myslíte. Potrebujem pomôcť, poviem vám to tak, ako to je. Berte to ako ponúknutú ruku, a teraz si zapáľte a vypite, čo vám naleje kolega... a potom sa rozhodnite... alebo choďte dočerta!"

Hotovo! Krauz odviedol perfektnú prácu a Chosé sa nestíhal čudovať. Nechali Ružičku spontánne rozprávať, nech sa prejaví. Spočiatku ho iba pozorovali a zaraďovali do škatuliek. Potom Krauz zaútočil. Bolo to rozhodnutie hop alebo trop a Ružička sa mohol kedykoľvek postaviť, vyplaziť im jazyk a uchýliť sa pod krídla upírieho advokáta. Krauzovi to tentoraz vyšlo a Ružička zvädol, akoby z neho vytiekla miazga. Dostával údery rýchle, podpáso-vé a účinné. Už tu nesedel nadutý milionár s konexiami, teraz to bol zranený milenec, snažiaci sa trasúcou rukou dopraviť hit koňaku do úst.

„Dobre teda... hráte tvrdo, ale dobre mi tak! Nemal som sa dať učičíkať a mal som vám ukázať chrbát hneď na začiatku, teraz je už neskoro. Jedna otázka, spomínali ste igelitku narazenú na hlave? Súvisí to s Monikou?"

„Máte dobrý žalúdok?" Krauz vybral zo zásuvky žltý dvojhárok s fotodokumentáciou.

„Mám. Prežil som výbuch a požiar na vrtnej veži, dvoch robotníkov som pomáhal zvesovať z rúr a ventilov. Videl som už všeličo."

„Tak si pozrite aj toto!" Krauz posunul dvojhárok pred podnikateľa a pozorne sledoval jeho mimiku. Chosé sa presunul tak, aby aj on mal podnikateľovu tvár v zornom poli a obaja ho hypnotizovali. Dokumentácia z miesta činu už odhalila nejedného vraha, málokto má také seba-ovládanie, aby pri pohľade na svoje dielo zaprel autorstvo a zachoval nehybnú tvár. Stačí iskierka v oku, mimovoľný pohyb rukou, či svalom na tvári...

Ružička dolistoval a zavrel poslednú stránku.

„Preboha... prebohaživého..." Nič! Ani náznak. Oči sa mu leskli poctivými nefalšovanými slzami a jedna sa aj skotúľala.

„To vysvetľuje veľa..."

„Ako to myslíte?" Krauz nerozumel ani slovo.

„Tá igelitka... ona... ako vám to...?" Podnikateľ váhal. Všetko doteraz bolo iba oťukávame, ak chcel vycúvať, bol najvyšší čas. Ak sa rozhodne rozprávať, bude musieť prezradiť niečo schované na dne svojho súkromia, niečo, o čom bol skalopevné presvedčený, že sa nikto nikdy nedozvie, a už vôbec nie od neho. Váhal. Krauz to postrehol a tiež dobre vedel, že práve teraz sa lámu ľady, a ak podnikateľ povolí, dozvedia sa niečo, čo môže zvrátiť priebeh vyšetrovania. Čakali. Podnikateľ mlčal. Nakoniec sa rozhodol.

„Tak dobre, ten smrad si nezaslúži zmilovanie... to nemal urobiť, nie takto, nemal zneužiť jej slabinu, tú najnež-nejšiu a najkrajšiu stránku jej duše, ktorú ukázala iba vyvoleným... on to zneužil a to strašným, hnusným spôsobom... nemal jej to urobiť, toto nie...!!" Hodvábnou vreckovkou si pretrel vlhké čelo a pred Chosého pristrčil prázdny pohár. Pomaly si odpil a zahľadel sa Krauzovi do očí. Neuhol ani jeden. Bola to iba predohra a podnikateľ už bol rozhodnutý pomôcť.

„Monika používala igelitku a používala ju rada... aj iné pomôcky a nástroje... asi som začal zle, nerozumiete mi! Nechcem, aby ste ma nesprávne pochopili, asi vám to priblížim z inej strany," Ružička sa zháčil, keď videl, aké prekvapenie vyvolali prvé úprimné slová.

„Keď sme spolu prežívali prvé sexuálne zblíženia, bolo to akési rozpačité, najskôr som to pripisoval vekovému rozdielu a rozdielu v inteligencii, ale bol to omyl. Žiadny neexistoval. Monika bola nadpriemerne inteligentná a každý, kto ju hodnotil podľa situácie, za akej sa s ňou zoznámil, sa pomýlil. Sama tomu pomáhala. Robila sa hlúpučkou. Vyžívala sa v tom, keď začínala vzťah ako naivné bezmocné mačiatko, bažiace po ochrane dospelého tvrdého chlapa, v ktorom vyprovokovala pud ochraňovať mladú samicu. Priadla, klopila zrak a klipkala mihalnicami, potom prišli nežné dotyky a potom... pach! V pote vylučovala chemickú látku, feromóny, ktoré okamžite zaplnili celú miestnosť, chlapi sa z toho mohli zblázniť! Proti chémii sme všetci bezmocní, jednoducho sa tomu nedalo odolať. To nedokázala žiadna iná žena, žiadna normálna žena. Žiadna, čo som až dovtedy poznal. Túžia po tom všetky, ale nedokážu to, a tak to nahrádzajú drahými par-ťumami, ona nič nenahrádzala, mala to v koži, bolo to v nej. Nevysvetliteľné a nepochopiteľné! Keby ste ju cítili... zošaleli by ste!" Chosé s Krauzom nepohnuto sedeli a pozorovali podnikateľove reakcie. Strhaná tvár, ohnutý chrbát, chaotické gestá a sústredený výraz v tvári. Neklamal. Boli si istý, že neklame a spomína na niečo, čo ho vzrušovalo na najvyššiu mieru.

Ktosi zaklopal. Podnikateľ sa vzopäl ako žrebec vyrušený pri napájadle, Krauz s Fischerom na seba rozpačito pozreli.

„Ďalej!" zvolal Krauz.

Krpec s vyškerenými zubami vopchal hlavu do dverí a nežne sa spýtal: „Pán podnikateľ, nepotrebujete... nie? Tak nie! Dobre, dobre, ja len, že som stále na chodbe... keby dačo...."

Po chvíli oddychu pokračoval.

„Zošaleli by ste... to som už povedal, však? Z prvých stretnutí som bol šokovaný aj ja a bolo mi zle. Bez nej mi bolo zle. Trpel som každú sekundu jej neprítomnosti, trpel som fyzicky aj duševne. Podozrieval som ju z užívania nejakých drog a že ich primiešala aj mne! Bola to hlúposť! Monika

nikdy drogy nebrala, nikdy nepila alkohol a nikdy sa nezahadzovala s chemickými preparátmi pochybného pôvodu... nikdy!! Jej výnimočnosť spočívala v niečom úplne inom, pochopil som ju až neskôr, až keď... som vytriezvel a začal sa naším vzťahom zaoberať aj racionálne a pragmaticky. Nebolo to ľahké, použiť mozog v jej prítomnosti, ale časom sa to ako-tak dalo zvládnuť. Pochopil som jedno, bola ako húsenica meniaca sa na motýľa, me-tamorfovala v momente, keď sa jej muž dotkol a zahral na najcitlivejšiu strunu, pričom nájsť ju nebolo vôbec ťažké. Menila sa na nymfomanku a tento stav bol doslova chorobný! Ľudovo sa o takých ženách hovorí, že majú bielu pečeň. Nemohla za to, bolo to silnejšie než ona a neskôr som pochopil, že vlastne ani lekára nepotrebuje, že jej to vyhovuje a vyžíva sa v tom. Akoby tušila, že dokáže viac než ostatné a nemusí pritom hrať divadielko. Potom prišlo igelitové vrecko..." opäť sa napil a chcel si zapáliť cigaretu, ale na poslednú chvíľu si to rozmyslel a tvrdo pozrel Krauzovi do očí, „... bol som šokovaný! Najskôr mi dala prečítať článok vystrihnutý z nejakého časopisu, kde lekár opisoval zážitok zo zaseknutého výťahu. Medzi uväznenými bola tehotná žena, ktorá spanikárila a dostala hysterický záchvat, hrozil potrat a kolaps sa prehlboval a lekár nemal u seba nič, len holé ruky a hlavu. Situáciu zachránilo papierové vrecko jedného z pasažierov. Lekár donútil ženu dýchať doň a vdychovať vlastný vydýchaný vzduch. Tehotná sa po chvíli upokojila, upadla do letargie, a tak prečkali až do príchodu údržbára. Nasledovalo vedecké zdôvodnenie tohto javu, pričom lekár vysvetľoval, že v papierovom vrecku stúpala koncentrácia oxidu uhličitého. U človeka to vyvolá polospánok až mdloby, a to bolo to, čo lekár potreboval. Lenže to nebolo všetko, lekár pokračoval vo vysvetľovaní a uvádzal prípady, pri ktorých sa igelitové vrecko na hlave používa aj pri sexuálnych praktikách, lebo pridusenie umocňuje sexuálny zážitok a privádza milencov do vytrženia. Toto bolo to, čo Moniku zaujímalo na celom článku najviac a sprisahanecky sa mi priznala, že už to vyskúšala a je to fantastické... Všetko už mala vopred pripravené, aj igelitové vrecko, aj motúz... prepáčte..." predsa len sa rozhodol zapáliť si cigaretu a požiadal o pohár minerálky, „... nevedel som odmietnuť, a pravdu povediac, bol som aj trochu zvedavý. Všetko mala nacvičené do najmenších detailov, presne ma inštruovala ako mám omotať motúz okolo krku aby tesnil, ale aby neškrtil, presne mi vysvetlila, čo mám robiť s jej... s jej... kedy mám do nej... kedy..." bol zadychčaný ako ma-ratónec a evidentne nevládal. Krauz sa nad ním zľutoval. „Dobre, dobre... to môžeme vynechať..."

„... nemôžeme, bohužiaľ nemôžeme, to najdôležitejšie ešte len príde!" vydýchol podnikateľ a viditeľne potreboval timeout. Chosé nemal zľutovania. „Tak pokračujte, čo bolo ďalej...?!" Krauz ho prebodol pohľadom, ale Chosé bol nezastaviteľný, bol vo svojom živle a Krauz mal chvíľu obavu, že si narazí na hlavu starú igelitku plnú omrviniek a začne... Len tak, na skúšku! V odbornej terminológii sa tomu hovorí previerka výpovede.

„Už mám svoj vek a niektoré výkony sú, takpovediac, nad rámec fyzických dispozícií... ak mi rozumiete... počítala aj s touto eventualitou a priniesla si... robertka... a naučila ma s ním zaobchádzať. Teraz vám vysvetlím to najdôležitejšie, prepáčte mi, nechcem byť oplzlý, ale inak nepochopíte, o čo išlo! Technický postup! Trvala na tom, aby som jej natiahol na hlavu igelitku a utesnil ju motúzom, presný počet ovinutí a presný tlak na krk tak, aby si neublížila, potom nasledovalo dráždenie... to dúfam nemusím... dopodrobna... dych sa jej zrýchľoval a telo začalo reagovať, potom mi dala znamenie a došlo k súloži... nie dlhej, to by nevydržal nikto... a potom nastala fáza gumenej stimulácie, telo reagovalo kŕčovitými pohybmi, dych mala prerývaný a... hlasný, ak sa dá rev takto nazvať, a keď som si bol istý, že mi odpadne ruka, došlo k vyvrcholeniu... to už nevnímala okolie, igelit sa nadúval a klesal, telo mala mokré a svaly sa napínali v kŕčoch! Vy-vrcholenie... to sa dá ťažko opísať, bol som prítomný pri náhlom pôrode v lietadle a videl som odtekať plodovú vodu, to bolo nič oproti... Niagara... ak si k tomu primyslíte rev a kŕčovito vzopnuté telo do mostíka, zvíjajúce sa z boka na bok... vtedy musel prísť zásah zvonka. Hlavu som jej pritlačil na prsia, rýchlymi pohybmi odmotal motúz a stiahol igelitku. Rozhodovali sekundy, inak by sa udusila. Ležala spotená, lesklá a fialová v tvári. Bola mimo, úplne mimo v inej dimenzii, v bezvedomí a jedine čerstvý vzduch a rýchla masáž ju vrátili späť. Pomaly sa preberala a ja nikdy

v živote nezabudnem na výraz jej očí, keď ich prvý raz otvorila. Bola ako... ako bosorka, čo prišla zo stretnutia so Satanom! Bosorka z iného sveta, čo vyvaľuje oči na ten náš a ani netuší, kde je. Trvalo to iba krátko, iba pár sekúnd, ale bolo to tam vždy a ja som sa opakovane desil toho, čo to robím, čo to stváram?! K čomu ma ešte privedie svojou nenásytnosťou!? Keby sa mi v tej chvíli zahryzla do krku a vysala krv, asi by som ani nebol prekvapený a podal by som jej pohár... Ešte pred malou chvíľou bola na pokraji smrti a návrat späť korunovala slastným úsmevom a túžbou v očiach, ktorá hovorila iba jedno, ešte, ešte raz, ešte desaťkrát, ešte sto... Ju hazard so životom vzrušoval a napĺňal uspokojením a riziko ju vôbec netrápilo, naopak, priťahovalo ju ako magnet, niečo ako adrenalínový šport, a ja som bol iba náradie, použiť, premazať a znova! Keď rozprávala o sekundách na pomedzí života a smrti, žiarila radosťou a uspokojením, ako malé decko na Vianoce a človek jej nemohol nič zazlievať ani vyčítať. Opantala každého, a omotala si ho okolo prsta ako bavlnku! Doma som si tisíckrát hovoril dosť, to nie je normálne, musí to prestať, správam sa ako idiot, ale keď sme sa stretli, znova a znova som to s ňou robil a znova a znova som ju oživoval a znova a znova som videl ten výraz v jej očiach a... bál som sa jej!! Bál som sa jej!!! Chápete ma?!" Tresol do stola. Ani neceleli. „Bál som sa vzoprieť, pretože by som o ňu prišiel... o to prišiel... bolo to neuveriteľné, fantastické, tých pár minút... ako to vysvetliť... bolo to pár minút... muža s veľkým... M... pár minút muža a ženy. Arabi boli ochotný za ňu zaplatiť milióny, stačí vám?! A bola toho hodná, verte mi! To nebolo divadielko o orgazme s prostitútkou za pár korún, to bolo viac ako živé!! Vtiahla vás do seba a urobila zázrak... presne ako bosorka! Keby žila pred štyristo rokmi, upálili by ju, a ja by som schuti prikladal, tak som sa jej bál, chápete to? Už som sa jej bál, a pritom som ju obdivoval a miloval zároveň. Obdivoval som ju za tú odvahu nájsť si svoju cestu. To nevie väčšina z nás! Ona nespravila nič zlého, iba si presne definovala to, čo je pre ňu prioritou, a našla spôsob, ako ju dosiahnuť! To je všetko! Nebola kurva!! Nebola kurva!!!" Rýchlym pohybom si uvoľnil kravatu a rozopol posledný gombík pod krkom. Ťažko dýchal a oči mu nepríčetné svietili. Krauz s Fischerom meravo civeli. Namáhavo pokračoval. „Neverila v Boha, pretože tí, čo ju s Bohom zoznámili, ju k nemu dokopali ťažkými bagan-čami, pritiahli ju za vlasy k jeho obrazu a nútili ju pózovať, a ona pózy neznášala, nevedela s pózami žiť, neznášala ich, všetky tie pózujúce mníšky, sestry, matky, tetky... fanatičky bez duše a cnosti... ona bola v podstate čistá a cnostná, pretože verila vo svoj cieľ, ktorý sa dal dosiahnuť iba v jej svete a iba jedným jediným spôsobom, a pretože bol jediný, bol dobrý a čistý! Neverila v Boha, ale nebola neveriaca, takej plytkosti nebola schopná. Často sme sa po tom... o tom rozprávali, priblížila mi svoj svet a magickú hranicu medzi životom a smrťou, ku ktorej sa jej občas podarilo priblížiť. Vtedy videla svojho ducha, v ktorého verila, v tých krátkych okamihoch bola s ním a rozprávala sa s ním a... či to bol Boh, Satan, Mohamed, Višňa... to je predsa úplne jedno, na mene nezáleží! Jej to bolo úplne jedno, pre ňu bol ten ozajstný, pravý... stretávala sa s ním a vedela o ich schôdzkach krásne rozprávať, a to bolo pre ňu najdôležitejšie a bola spokojná! Závidel som jej a obdivoval ju zároveň, pretože ja som na podobný experiment nikdy nenazbieral dostatok odvahy, hoci mi ten neuveriteľný zážitok sama ponúkla a vedel som, že by som bol v dobrých rukách, ktoré by pomohli v pravú... poslednú chvíľu. Nemal som dostatok viery. Neveril som... Ona vo svojho ducha verila... v iného než my, ale verila! Vlastne... verila aj... Používala kamene, mala pár kameňov, ktoré jej podľa znamenia prinášali potrebnú vnútornú silu a napĺňali ju tým, čo som na nej najviac obdivoval, nezávislosťou. Mala rôzne prívesky a verila, že ju posilnia, keď bude najhoršie, a že ju z jej cesty vždy bezpečne vrátia späť. Ovládala nejaký starý jazyk a staré... nesmejte sa... zaklínadlá, alebo niečo podobné, a tie ju uvádzali do tranzu! Nad posteľou jej visel lapač zlých snov z peria zázračného vtáka a z pavučiny, do ktorej sa zachytí všetka nečistota a zloba... vyznávala ducha, o ktorom my nevieme ani prd. Zaoberala sa okultizmom, čítala tony kníh a sama podľa nich praktizovala seansy a ako samouk dosiahla vysokú úroveň vzdelania. Vedela na túto tému rozprávať celé hodiny a oči jej svietili... svietili ako dračici... ťažko vypovedať. Neverili by ste... nepochopili by ste... a ani ja som ju asi úplne nepochopil, inak by som jej dokázal dať všetko, po čom túžila a čo potrebovala a nemusela to hľadať u iného, ktorého tiež musela zasvätiť do tých najintímnejších tajomstiev a ktorý to zneužil a

zabil ju. Už to chápete? Už ste sa zobudili?! Vrah musel poznať jej najtajnejšie túžby a musela mu dôverovať aspoň tak ako mne, inak by mu toto všetko neukázala a nepoužila ho ako nástroj namiesto mňa, pretože som práve v tej chvíli nebol poruke! Ja som zarábal peniaze a on sa na ňu vykašlal a v pravý čas neodmotal a nechal ju zomrieť! Ona sa mu odhalila v celej svojej nahote... v duševnej, a on, sviňa, to zneužil a neodmotal! Zabil ju jej vlastnými zbraňami, a preto si nezaslúži zľutovanie, ale tvrdý trest... a ja som tu na to, aby som vám pomohol odhaliť ho, chytiť a potrestať. Už mi veríte, že som ju nezabil? Ani nedal zabiť? To by bolo, akoby som zabil polovicu seba samého, akoby som... zabil niečo v sebe, to je jednoducho nemysliteľné! Hovoríte, žiadna ľútosť, žiadne slzy, žiadny súcit! Čo vy o tom môžete vedieť?! Vidíte do človeka? Vidíte dovnútra? Ani netušíte, koľko litrov sĺz som odvtedy vyplakal, ani netušíte, že nespím a žijem iba na sedatívach, ani netušíte, ako to bolí... tu... vo vnútri! Dobohaajsvami!!" Dohovoril a sťažka zložil predlaktia na hranu stola. Dychčal a potil sa. Hodvábna vreckovka už nestačila. „Na fotografiách nie je vidno motúz, prečo?" vytlačil zo seba z posledných síl.

Krauz s Fischerom precitli. Pragmatická otázka.

„Matka ich prerezala v snahe zachrániť, čo sa ešte dalo."

„Ona aj roztrhla igelitku?" dychčal a mlel z posledného.

„Áno."

„Ale motúz ste našli, nie?"

„Áno."

„Koľko bolo vrstiev?"

„Prosím?!"

„Koľko omotaní mala okolo krku? Vlastne... počkajte, poviem ja, bolo ich šesť?"

„Presne, ako to viete?"

„Vždy ich bolo šesť. Tri šestky, šesťstošesťdesiatšesť, diabolské číslo, jej číslo, používala ho, verila mu! Ak ich bolo šesť, musel tam byť niekto, kto bol zasvätený... hocikomu o tomto nerozprávala, spolužiaci ani netušili, bežní... zákazníci tiež nie, iba vyvolení, iba... zasvätení, hovorím vám! Ten okruh nemôže byť veľký, musí to byť niekto z jej blízkeho okolia... možno... ja neviem..."

„Kto... možno?"

„Ja neviem!"

„Možno niekto z hora?"

„Ja neviem!"

„Možno niekto z kláštora?"

„Ja neviem!"

„Prečo ju podrezal?"

„Ja neviem!"

„Aj to patrilo k hre?"

„Nie!! Krv nie! Nikdy!"

„Prečo mala tie ponožky?"

Potreboval chvíľu na spamätanie a na prečerpanie síl zo skrytých zásob. Bolo mu evidentne zle.

„Oddeľovali čisté od nečistého, oddeľovali telo od zeme, oddeľovali živú energiu od mŕtvej... vždy sa... vždy to robila v červených ponožkách, bola nahá, ale ponožky museli byť, bol to symbol odluky a odosobnenia sa, niečo, čo oddelí smrteľníka od všetkého pozemského a ukazovali smer, kam sa až môže povzniesť bytosť, verila tomu a pomáhalo jej to." Chvíľu oddychoval, potom pokračoval. „Ešte jedna vec chýba."

„Prosím?"

„Na krku mávala strieborný prívesok v tvare ľalie. Diablova kvetina. Visel na koži z čierneho kocúra. Bez tejto relikvie do postele nevliezla, nikdy a s nikým. Zakryté chodidlá a ľalia, inak nie. Na fotografiách som ju nevidel."

„Nenašli sme ju, a izbu sme prekutali dôkladne."

„Potom ju niekto musel vziať, niekto, kto vedel, akú mala moc a aký význam mala pre Moniku."

„Prečo sme v jej izbe nenašli nič, o čom hovoríte? Žiadne knihy, žiadne relikvie, nič?!"

„V izbe nič nemala, iba lapač zlých snov nad posteľou. Starý indiánsky zvyk, ale účinný, vyskúšajte to a uvidíte ten rozdiel! Všetko, čo potrebovala naštudovať, mala schované u kamarátky a časť aj v našom byte. Doma nemohla mať nič, matka ju vraj za mladi tyranizovala a nikdy už k sebe nenašli cestu..."

„Vedel to Viktor?"

„Vedel. Preto na nej spočiatku toľko zarábal. Keď odhalil jej tajomstvo okamžite ho využil... Okrem toho, aj jemu sa to páčilo! Keď ma chcel vydrážditť, chválil sa s tým, ako ju dusil a zachraňoval a dusil a zachraňoval a... fakt ma niekedy sral..." Posledné slovo znelo akosi nervózne. Svedčilo o tom, že už je na ich strane telom aj dušou. Teraz išlo o to, aby duša ostala s telom, aspoň kým nevyjde z Policajného riaditeľstva. Bolo mu evidentne zle. Krauz zvoľnil, Fischer ani za svet!

„Čo bolo na nej ešte zvláštne?" dobiedzal Chosé.

„Ona bola zvláštna, to, čo som vám povedal, nestačí?"

„V poriadku, myslel som... niečo..."

„Zvracala."

„Prosím?"

„Zvracala. Nie vždy sa dalo presne odhadnúť... kedy odmotať motúz, potom zvracala. Keď sa vyprázdnila... vždy do igelitky... bože, ako som ten kus umelej hmoty niekedy nenávidel... rozdýchala sa a vzhliadla umučenými neprítomnými očami a... poďakovala. Ďakujem ti, Albert, vedela som, že si pri mne a že ma nedáš...! Zajtra prídeš opäť, však? Sľúb mi to, však prídeš? A ja som sľúbil. Odvtedy nenakupujem do igelitiek, radšej si kúpim nejakú tašku, papierovú alebo plátenú... len nie igelitku!"

„Keď zvracala, malo to na ňu aj nejaké zdravotné, myslím dľhotrvajúcejšie následky?"

„Nie! Bola zdravá až až! Mlado zdravá, úplne prirodzene zdravá, až som jej záviděl, vždy som jej záviděl jej mladosť a vitalitu."

„Ušla vám, niekedy?"

„Ako... ušla?"

„Z lopaty. Či ste to niekedy zmeškali a boli problémy?"

„Nie. Nikdy sa nič nestalo... jej! Ja som raz potreboval nitroglycerín, našťastie, mal som ho vo vrecku saka. Fialová, spotená a prebudená sa o mňa postarala! Bože môj! Polomŕtva žena zachránila trištvrtemŕtveho muža! Odvtedy som s ňou odmietol sexovať, keď mala ovuláciu, to sa nedalo, bola besná, ako odtrhnutá z reťaze!" Podnikateľ si zväčšil otvor medzi ohryzkom a kravatou a vypýtal si ďalší pohár minerálky.

„Moment..." Krauz zalistoval v spise a po chvíli našiel, čo hľadal. Vzal si čistý papier, ceruzku a písal. Chvíľu ticha využili obe strany na oddych.

„Čo sa dialo, keď mala ovuláciu?" nevydržal Chosé.

„Na každú to vplýva inak, na ňu hrozne. Rozdiel bol asi taký, ako keď vás uštipne komár, alebo dostanete svrab. Uštipnutie komára si poškrabete dva-tri razy a je pokoj, svrab musíte škrabať neustále a ten pocit úľavy je... je... fantastický! Keď bola v strede, musel som... škrabať... každý musel... dlho... ja som z toho dostal slabú srdcovú príhodu. Kondička! Ani tie ruky už nie sú, čo bývali, nie to ešte... ani tie prezervatívy už nerobia, ako za našich mladých čias, už tak nestoja...!"

„Iste!" zastonal Chosé a bolo na ňom vidno, že sa už teraz desí tých čias...

Krauz písal. Podnikateľ si odpil a zdalo sa, že tabletka nitroglycerínu by mu pomohla.

„Ešte jedna otázka... Viktor... bol by schopný... to urobiť?"

Podnikateľ smutno prikývol. Potom odhodlane vzhliadol.

„Teraz to bude vyzerať ako ohováranie v neprítomnosti, alebo vybavovanie si starých účtov, ale... môžete mi veriť, aj mne už zišiel na um. Mal dosť dôvodov, mal príležitosť, mal na to žalúdok a fyzické a psychické dispozície... bol by schopný!"

„Kde je tá kazeta teraz?"

„U neho, naposledy som ju videl u neho, čo s ňou spravil, neviem, ale asi mu tie nehody nenahnali strach, preto že kontakt nenadviazal a chystá sa na nehoráznu vydie-račku... ak ho dovtedy neumlčia."

„Ďakujeme," povedal Krauz a dopísal. Myslel to vážne. Podnikateľ vstal, zavrávoral a oprel sa o stôl.

„Srdce?" opáčil Chosé.

„Nie, vypätie. To prejde, prepáčte." Podnikateľ vyzeral hrozne, prepotená sinavá tvár, v očiach výraz šialenca, kravata kdesi nad pupkom, golier inak dokonale vyžehlenej košele pokrčený, on zhrbený, zostarnutý... Zavolali advokáta z chodby, nech sa o klienta postará... za tie peniaze!

„Vy ešte používate pri výsluchoch elektrošoky!? Podáme sťažnosť... s tým počítajte!" vyštekol zubatý ksicht, keď zbadal Ružičku a zakončil tým milú návštevu. Chosé zavrel dvere.

„Skoro sa mi postavil," nadhodil Chosé.

„Mne sa...!" priznal sa Krauz.

„Počul si už niečo takéľj

„Nie! Nepočul, ale verím mu. Myslím, že on bol na jej strane."

„A čo tlaky zhora, aj on musí poslúchať, ak chce zarobiť."

„Môže byť, ale na to sme tu, aby sme mu to vyvrátili alebo potvrdili. Zatiaľ ho škrtám, ale pre istotu... počúvaj, robí ešte tá... Ilona?"

„Ivona!"

„Ivona... na ministerstve zahraničných vecí?"

„Svrbí ťa...?"

„Kašlem na ňu, nech svrbí teba po jej použití..."

„Prepáč!? Je čistotná!"

„Tak jej zavolaj, nech preverí Nórsku ambasádu a Rú-žičkov nocľah, len tak pre istotu, aby sa nám lepšie spalo."

„Kedy?"

„Čo kedy?"

„Spalo! Myslíš, že sa ešte niekedy dostaneme do postele v rozumnom čase? Ja by som..."

„Nefrfli a volaj, ja idem za šéfom a zreferujem mu, čo sme počuli... a priprav sa, navrhnem mu, aby sme zbalili Viktora... ešte dnes!"

„Choď do ri..."

„Viktora! Som povedal!"

„To nemyslíš vážne, prečo ešte dnes, nezaslúžime si aj my oddych?" „Niečo mi hovorí, že... je ešte dnes na rade, Chosé." Bol, ale inak, než si mysleli.

15. KAPITOLA

Krauz dočítal šéfovi poznámky z Rúžičkovho výsluchu a stíchol. Mayor sa prestal hrať s ceruzkou a zvedavo vytiahol obočie.

„Všetko?"

„Nestačí?"

„Takže mala ovuláciu, to potvrdila pitva, prišlo to na ňu a zavolala si Viktora, ten ju rozdráždil a nechal udusiť. Zbavil sa tým nepohodlného svedka, ktorý vedel o kazete s prominentmi a o vydieraní, zároveň odstránil nepo-slušnicu, ktorá sa osamostatnila a demoralizovala mu hárem, a zbavil sa nevernej milenky, ktorá odmietla byť iba jeho a rozdávala si to s kadekým! Pretože vedel, do čoho ide, použil kondóm, a my sme nenašli jedinú stopu, potom pro forma porozhadzoval byt a šlohol Monikine cenné papiere, aby to vyzeralo ako nepodarená lúpež. Šlohol jej aj ľaliu, ale prečo, to zatiaľ nevieme. Podrezal ju, ale iba povrchne. Prečo, to zatiaľ tiež nevieme. Buď sa v byte zdržal, alebo sa o tretej popoludní vrátil niečo dorobiť alebo skontrolovať, a keď ho matka vyrušila, vybehol zadným vchodom cez bazén a záhradku, a vtedy ho zazrel náš svedok od susedov, sedí?"

„Sedí!"

„Tak prečo ešte nie je tu?"

„Lebo ma zdržuješ!"

Mayor bleskovo chňapol po poloobdratej gume a hodil ju do kolegu.

„Zmizni!!"

Krauz sa šikovne uhol a vyplazil mu jazyk, „škulino škuľavý..." potom sa obaja rozosmiali a Krauz vstal. Pri dverách na chvíľu zaváhal.

„No... čo je?"

„Ideme do finále, Šani, v tejto fáze by sme potrebovali vyšetrovateľa, bude treba robiť procesné úkony, musíme vybaviť domové prehliadky na Viktorovej trvalej adrese, tam by mali bývať aj rodičia, a aj v jeho byte, ktorý má bohviekde. Bude treba požiadať súhlas prokurátora, možno sa bude chcieť osobne zúčastniť, budeme potrebovať drogového psa, technikov a čatu detektívov, aby prehádzali dva byty..."

„V poriadku, zariadim vyšetrovateľa aj súhlas prokuratúry, ty sa postaraj o technikov a našich... budú ti k dispozícii, hneď ako nájdu chlapíka s guľovnicou!"

„Dohodnuté!"

„...a ešte niečo, Richard, ak sa ti to podarí, bude to bomba, bude to návrat *par exellence*, Richard, prajem ti to, drž sa!"

„Vďaka, ideme na to... naňho!"

Krauz sa dal obtelefonovávať jedno oddelenie za druhým. Na kynológii vybavil špeciálne cvičeného psa, dvoch technikov, zavolal Veronike do nemocnice a zistil si adresy Viktorových bytov.

Všetko nasvedčovalo tomu, že streda nebude mať kon-ca-kraja. Poobede prišli chlapci z pátracej akcie po domácom strelcovi. Všetci boli premrznutí, vyhladovaní, na-chodení a patrične naštvaní ako policajti, ktorí musia robiť v každom počasí a za každých okolností.

„Debil!" skonštatoval Kuky a rozvalil sa na stoličke, neunúvajúc sa s vyzliekaním maskáčového mundúru.

„Hovado jedno štepené!" pritakal Burger a postavil na kávu.

„Nech ho pes potento!" nedal sa Vaňa a chvatne vybaľoval zvyšky desiatej, pretože kvôli tatovi, čo si vystrieľal rodinu, prišiel o obed a hlad ho trýznil už hodnú chvíľu.

„Ako to vyzerá?" spýtal sa Chosé a zašil sa do rohu kancelárie, aby nezavádzal prezliekajúcim sa chlapom. Všade sa váľali opasky, pištole, zelené časti maskáčového kompletu, ťažké vojenské topánky a civilné šaty. Hrom-žiace družstvo vojakov v zelenom sa pomaly menilo na hromžiacu partiu detektívov v civilnom odeve.

„Hovnako!" odpovedal mu Kuky a šúchal si začervane-lé hánky. Burger si zapol zips na nohaviciach a šnurujúc si vysoké kožušinové topánky vysvetľoval.

„V jednom týždni prišiel o robotu aj o celoživotné úspory uložené v nejakom nebankovom subjekte, čo toť nedávno zbankrotoval, bolo to aj v novinách. Žena s dcérou, namiesto aby kušovali a dali hlavy dokopy, ho rozheco-vali a v jednom kuse do neho ryli, to vypovedal sused, čo ich rodinnú katastrofu už týždeň sledoval cez záhradný múrik. Dnes na rozbúrenú hladinu dopadla posledná kvapka. Rozstrieľal ich na maderu, potom zabehol dolu k rieke a vybavil si to aj s pokazeným chrupom."

„Z tridsaťdva zubov sme našli iba tri... desať metrov od neho," mľaskol Vaňa s plnými ústami a flbchol na Kuky-ho. „Nezazeraj, dnes ti nedám ani omrvinku!"

„Zadrhni sa! Lakomec! Buď si istý, že keď ti budem strieľať čestnú salvu na pohrebe, namierim rovno na truhlu, aby som si bol istý, že ťa mám z krku!"

„Aj ja..." pridal sa Hanzel, lebo Váňova pažravosť nasvedčovala tomu, že ani jemu sa dnes nič neujde.

„Keď je reč o truhle, starému bude stačiť o tridsať čísel kratšia," pokračoval Burger, „bohvie aké strelivo používal do tej pukačky, ale dekel mu nadvihlo parádne!"

„Pohnite, chalani, máme robotu, treba chytiť Viktora Harta a urobiť dve domové prehliadky..." Krauz dopovedal a chvíľu mal pocit, že je Šípková Ruženka a celé kráľovstvo okolo neho skamenelo.

„Si normálny?"

„Dostal si úpal z týchto neóniek tuná!?"

„Máš boha pri sebe?"

„Chceš jednu po kotrbe?"

Každý vyslovil svoj názor a celí natešení sa s vervou vrhli do ďalšej roboty. Streda môže byť niekedy hnusný pracovný deň... a nekonečný.

16. KAPITOLA

Už sa stmievalo keď dorazili na prvú adresu. Bol to byt rodičov Viktora Harta a boli doma. Práve prišli z práce.

„Pán Hart, som vyšetrovateľ..." predstavil sa a predstavil aj všetkých, čo sa vliekli za ním do bytu, „v zmysle paragrafu osemdesiatdva Trestného poriadku bude u vás vykonaná domová prehliadka, ktorú nariadil v zmysle paragrafu osemdesiattri Trestného poriadku sudca krajského súdu..." otrčil im pred oči lajstro preplnené podpismi, „... účelom bude nájsť veci pochádzajúce z trestnej činnosti a súvisiace s trestnou činnosťou vášho syna Viktora Harta, ako aj jeho osobne..."

„Prepáčte, ale o čom to hovoríte, môj syn je študent, študuje posledný rok na technike, architektúru, asi to bude omyl, páni!" nijako sa to nepáčilo otcovi.

„Žiadny omyl, pán Hart, váš syn je podozrivý zo spáchania závažného trestného činu vraždy, vydierania, porušovania osobnej a domovej slobody, kupliarstva, zosnovania organizovanej skupiny... je toho viac, pán Hart, a hovoríme stále o vašom synovi Viktorovi, narodenom..." vyšetrovateľ odverklíkoval osobné údaje aj s presnou adresou. „V zmysle paragrafu osemdesiatštyri Trestného poriadku vás vyzývam, aby ste dobrovoľne vydali veci súvisiace s trestnou činnosťou vášho syna, poprípade aby ste nám označili, kde sa nachádza on, alebo tieto veci..."

„V zmysle paragrafu?! Akého paragrafu, aké veci, ja... asi vám nerozumiem...!"

„Práve som vás vyzval, aby ste dobrovoľne vydali veci, o ktoré nám ide. Ak výzve vyhoviete, nemusíme vykonať prehliadku vášho bytu. Hľadáme videokazety s materiálom, ktorý poslúžil na vydieranie istého podnikateľa a jeho priateľov, ako aj veci súvisiace s vraždou Moniky Risovej, taktiež veci a písomné poznámky o vykonávaní a organizovaní prostitúcie..."

„Viktor vykonával prostitúciu..?!"

„No, nie v tom zmysle... on organizoval... dievčatá a spolužiačky, prevážal ich do cudziny za účelom prostitúcie..."

V rohu obývačky to žuchlo a iba hrubo čalúnené kreslo zachránilo domácu pani od rozbitej hlavy. Chvíľu ju prefackávali a ovievali, a potom mohol úradný výkon pokračovať.

„Takže ukážete nám to?"

„Čo, preboha živého, vy ste sa si zbláznili...!!"

„Veci, o ktorých hovoríme!"

„Nemám, ja nemám nič..."

„V tom prípade pristúpime k úradnému výkonu..."

Slušná rodina, všade poriadok, riad umytý, špinavá bielizeň v koši, antikoncepčné pilulky v spálni v konferenčnom stolíku, dve krabičky prezervatívov v stolíku z druhej strany manželskej dvojpostele, stará zaschnutá vreckovka za skriňou v detskej izbe, v jednej tube deväť-desiatdva centimetrov zubnej pasty, v druhej o sedemnásť centimetrov menej... všeličo sa dá nájsť počas domovej prehliadky, ktorú robí šesť po zuby naštvaných policajtov.

Vo filmoch vyzerá byt po domovej prehliadke ako rumovisko z druhej svetovej vojny, ale v skutočnosti nechávajú po sebe policajti taký bordel iba v odôvodnených prípadoch, ak domáce osoby kladú odpor, alebo dokonca útočia... nič im to nie je platné a dosiahnu iba to, že počet policajtov sa zdvojnásobí a bordel strojnásobí. Ak sudca vydá príkaz, je koniec, žarty bokom, spravodlivosti musí byť učinené zadosť. Hartovci odpor nekládli, mali dosť problémov s vlastným tlakom, a tak len vyjavené civeli a nič nechápali. Policajti boli v tomto prípade milosrdní a prezreté vecí vkladali späť na police a pokiaľ sa to pritrafilo, pozametali aj črepiny...

Krauz odišiel a nechal kolegov, nech sa trápia. Zbalil druhú partiu na prehliadku Viktorovho záložného bytu, o ktorom sa dozvedeli, že mu ho prenajíma nejaký Samuel Somík. Bo] to úplne iný byt. Tehlová šesťposchodová budova voňajúca novotou, na každom poschodí štyri nadrozmerné byty, vo vestibule dvadsaťštyrihodinová služba, všetko na magnetické zámky, bezpečnostné

kamery, pult ako v raketopláne, mramorové dlažby, tichučká vzduchotechnika. Supermoderné bývanie za supermoderné nájomné.

Krauz vyťukal Chosého číslo. „Máme ho?"

„Máme!"

„Tak ho dovlečte sem, my sme už pripravení."

Vrátnik vrhol ustráchaný pohľad na sedem statočných, unudene sa tváriacich policajtov a nesmelo zaskučal. „Toto som ešte nezažil... nemal by som informovať majiteľa domu? Ja ani neviem, či vás môžem vpustiť... toľkých?"

„Dedo!" oboril sa na neho Kuky, „tu na tomto lajstre máte jasne napísané, že konáme na príkaz sudcu krajského súdu, tak čo sa bojíte?! Za to, že nás sem vpustíte, vás nikto z roboty neprepustí, nebojte sa, inak si to s ním vybavíme ručne stručne, jasné!?" podal mu príkaz na vykonanie domovej prehliadky, pretože vyšetrovateľ sa k tomu nemal. Mal dnes na pláne kino a večeru v Rybárskej reštaurácii s kolegyňou, ktorú si chcel o dva týždne vziať za manželku, a posledné chvíle slobody chceli stráviť v intímnom prítmí reštaurácie s diskrétnou obsluhou, a nie v robote s bandou vraždárskych fanatikov, ktorým nič nie je sväté, ani pracovný čas nie! Vrátnik po dvoch minútach štúdia súdneho príkazu skonštatoval, že čo si kto navaril, nech si aj zje, a čo jeho do toho. Rozumný vrátnik, takých má každý policajt rád a je ochotný sa s ním podeliť aj o poslednú cigaretu. Dedo si ju zastrčil za ucho.

„Tu sa nesmie, vestibul musí byť ako zrkadlo, inak by ma domáci hnal..." vyvrátil oči k nebu aby bolo všetkým jasné, že domáci je pekná sviňa sekirantská a kvôli jednej cigaretke sa neoplatí riskovať. „Ale vďaka, dám si ju potom vzadu..."

Policajti sa domáceho nebáli, a tak si bez opýtania zapálili a čakali na príchod Chosého a majiteľa bytu.

Pred spustením večernej akcie sa rozdelili a každý dostal konkrétnu úlohu. Krauz ju riadil, a tak mohol pendlovať, kade sa mu chcelo, a dirigovať činnosť oboch skupín. V každej bol jeden samostatný vyšetrovateľ, jeden kriminalistický technik, jeden psovod so psom a štyria detektívi. Na to, aby mohli vykonať domovú prehliadku podľa súdneho príkazu, potrebovali ešte dve osoby. Domáceho pána, ktorý prehliadaný byt oficiálne vlastnil a nezúčastnenú osobu, ktorá dohliadala na to, aby policajti nič neukradli. Nezúčastnenou osobou bol väčšinou ochotný sused, alebo ktokoľvek, kto nemal k prípadu žiadny vzťah. Ten potom strávil tri-štyri hodiny voľného času v cudzom byte nadávaním si do idiotov, že sa nechal nachytať.

Detektívi vyčkávali vo vestibule a dedo z nich bol čoraz nervóznejší a popletenejší. Krauz dofajčil a pomykal rukou pred fotobunkou. Tá nehlučne otvorila vchodové dvere a Krauz ladným oblúkom odstrelil ohorok. Dedo ho za to pochválil pohľadom a milo sa usmial, akože, načo si škodiť, keď sme na jednej lodi, nie? Krauz dostal nápad.

„Dedo, koľko má dom vchodov a východov?"

„Akože koľko?! No tento!"

„A zadný?"

„No, aj zadný!"

„Tak koľko?"

„No, tento a zadný."

„A bočný?"

„Aký bočný? Iba tento a zadný!" nedal sa už nachytať dedo.

„Používajú sa súčasne?"

„Nie! Tento je hlavný a neprestajne ho strážime. Zadný je zamknutý a máme povolenie ho odblokovať iba v prípade požiaru, cvičenia, alebo údržby, ale to nám domáci vždy dopredu zahlási."

„Aj požiar?" skúsil Kuky, lebo sa nudil, nič tým nesledoval, iba sa nudil.

„Požiar? Nóó... to asi niéé!" Kuky sa rozosmial a dedo tiež. „Vy ste ale huncút!" dedo sa smial, ale vnútro mal napäté na prasknutie, hoci takéhoto krpca by... švacol jednou rukou, kopol druhou nohou a bolo by po výsluchu aj po policajtovi, čo takých krpcov aj berú k takej chlapskej robote!

„A dedo... kamery sú aj pri zadnom vchode?" pokračoval Krauz.

„Všade, synku, všade! Aj na každej chodbe, na každom poschodí, na streche a na každom rohu zvonku!"

„A zlato máte kde?" zase zabŕdol Kuky.

„Zlato?"

„Takto sa stráži národná banka, a nie nájomný dom!"

„Ach tááák... zlata tu je požehnane, by ste sa čudovali a v podzemí... jeden milión vedľa druhého... na kolesách. Našinec na to nemá, tu bývajú iba..." stíšil hlas, aby ho domáci nedajbože nepočul, „... hógo-fógo partie! Toľko tigrov a leopardov nevidíte ani v pražskej ZOO, čo na domácich paničkách... teraz v zime... a smrdia ako... no, však viete, od tých francúzskych vodičiek. Minule tu jedna takú maličkú fľaštičku stratila, stará ma s tým vyhodila, že či som sa nezbláznil, že to stojí osem tisíc!! Uznajte, celá moja mesačná výplata, a nenaplnili by ste z toho ani poldecák! Tak som jej ju radšej vrátil..." dedo si uvedomil, čo povedal, a tvár mu stuhla, oči vyliezli z jamôk.

„Ale... ja... ja som to vrátil... prisahám!" vyjachtal a zahryzol si radšej do jazyka. Kuky sa až triasol od rehotu a Krauz sa radšej otočil k stene, aby neznižoval dôstojnosť službukonajúceho vrátnika, z ktorého sa stal poctivý nálezca... hneď po manželkinej výstrahe!

„A ten pán Samuel... neviemaký? Toho poznáte?"

„Z piateho? Byt päť C? Nie! Videl som ho asi dva razy v živote. Byt je od začiatku prenajatý pánovi Hartovi... čo vyviedol?"

„Nič, ideme iba tak, však to poznáte... a čo je to zač, ten Hart, dedo?"

„Fajn futierko! Veľký grand. Z každého nočného žúru sa mi ujde... teda... chlapi, nie že ma zradíte domácemu!!"

„Dedo! Vyzeráme na to?! Pozrite na nás, jeden tajnejší než druhý, my zatajíme aj Krista... teda... akože na nás sa môžete spoľahnúť!"

„Šak preto!" Krauz mu začínal byť sympatický. Tí ostatní sa tvárili kyslo, krpec len podrypoval, ale tento tu bol fajn! Škoda, že nerobí na doprave, tam by takých potrebovali, čo vedia s človekom aj podebatovať, aj sa usmiať, a nie len daj päťsto, daj tisíc... tento by bol dobrý, vodiči by ho mali radi, má také príjemné vľúdne oči... ani muche by neublížil.

„Nebýva tu stále, ale keď sa zastaví, býva veselo, až do rána... a tie baby! Chlapci moji, tie baby!! Škoda, že z tých mi neostanú zvyšky... nadránom! To by ste neverili, také nie sú ani v časopisoch! Ale všetko v poriadku! Zatiaľ žiadne výtržnosti, žiadne sťažnosti, všetko v pohode, políciu sme nevolali ani raz a ani jedna sťažnosť susedov. Akurát... raz mi ošabľovali výťah, to sa pritrafí, pri takom množstve, čo spotrebujú za noc... ale dostal som držhub-né... radšej sa nepýtajte koľko, neverili by ste mi... tak som to dal za nich do poriadku. Inak nič! Všetko v poriadku, veľmi slušný pán, ten Hart."

Konečne prišiel Chosé a privliekol majiteľa. Samuel So-mík bol vystrašený územčistý pánko v pohodlnom domácom oblečení s rukami večne v pohybe. Hladkali mu príčesok, masírovali ušné bolce, treli bradu, hľadali niečo vo vreckách, pohadzovali si kľúče... mal neustále plné ruky roboty.

„No konečne!!" privítal ich vyšetrovateľ a vidina nočného posedenia s vyvolenou sa stala realistickejšou.

„Ideme hore!" zavelil a pohol sa k výťahom.

„Nemali by ste sa zapísať? Aspoň jeden...?" zaškemral vrátnik, ale ani príliš nedúfal.

„Vy si tu zapisujete hostí?" spýtal sa prekvapene Krauz.

„Samozrejme, domáci je ras, a na dve veci je priam vysadený... nefajčiarsky vestibul a kniha návštev..."

Krauz si to zapamätal a ponáhľal sa za chlapcami. Zapamätal si všetko, čo vrátnik povedal. Dedo pokrčil ramenami, vytiahol metličku a lopatku a dal sa zametať vajgle.

„Pán Somík, v zmysle paragrafu..." vyšetrovateľ od-verklíkoval poučenie a Samuel neveriaco vyvaľoval oči na príkaz na prehliadku.

„Ale ja tu nebývam, to nevadí? Som síce majiteľom bytu, ale nebývam v ňom. Nemal by byť prítomný aj pán Hart, je to jeho byt, teda, prenajatý, ale je to jeho súkromie!"

„Zákon pozná iba právoplatného majiteľa bytu, koho si pustí dovnútra, je jeho vec. Okrem toho, ak pána Harta nájdeme, iste ho s týmto procesným úkonom oboznámime a aj s jeho výsledkami... páni, začneme!" suseda v natáčkach a priesvitnom župane sa posadila do pohodlného kresla naivne dúfajúc, že o desať minút bude opäť vo vani.

Byt to bol prekrásny, veľký a zariadený supermoderné. Pes to bral najpoctivejšie, a preto prvý našiel v spálni pod posteľou prilepené igelitové vrecko plné bieleho prášku a v nočnom stolíku sedem dávok v skladačkách. Chlapci sa nechceli dať zahanbiť a po chvíli našli ďalšie poklady. Plechové tabatierky s nasladlo voňajúcimi cigaretami, igelitové vrecúška, injekčné striekačky a ihly, gumené hadičky, lovecký nôž v puzdre s pätnásťcentimetrovou čepeľou... technik vybalil náradie, všetko odfotografoval a odobral z prášku vzorku. Nasypal ju do pripravenej skúmavky. Po krátkej chvíli užasnuto skonštatoval. „Páni, alpský sneh, vyše kila... sú v tom milióny."

Krauz sa spojil s Mayorom a požiadal ho o posily. „Ešte aspoň dvoch, je to tu obrovské a môže to byť všade. Našli ho už, alebo aspoň stopu?"

Zopár chlapcov sa rozbehlo na fakultu, pozrieť, či náhodou nesedí na prednáškach, pár skúšalo mobilné čísla, ktoré im dala Veronika, pár strážilo pred oboma bytmi, keby sa chcel na vlastné oči presvedčiť, či už po ňom idú, pár... veľa policajtov v ten deň zavolalo domov manželkám, že opäť raz neprídu...

Taktika bola správna. Nikto Viktora otvorene za vraha neoznačil, iba pripustili, že by bol toho schopný, a na základe takýchto chabých výpovedí by žiadny vyšetrovateľ ani prokurátor nesúhlasili s vyhlásením celoštátneho pátrania. Museli najprv niečo získať, niečo hmatateľné, čo by naňho ukázalo ako na podozrivého, a potom mohli konať. Prehliadky mali takéto dôkazy zabezpečiť, a ako Krauz videl, vyvíjali sa veľmi sľubne! Aspoň táto druhá. Spojil sa s Burgerom a dozvedel sa, že rodičovské hniezdočko je čisté.

„Poď sem, Eduard, tu je roboty, potrebujeme helfnúť..."

„Vydržte tak hodinku, ukončíme to tu a prídem aj s pár chlapcami!"

Po dvoch hodinách suseda s natáčkami začala protestovať, tak jej umožnili dokončiť očistu, ale určite sa musí vrátiť, inak by mohli dať príčinu budúcim námietkam a protestom obhajcu, ktorého bude Viktor iste potrebovať. Biely prášok a injekcie, to bol iba začiatok, skutočná kar-mína bola zamknutá v trinástej komnate. V skutočnosti bola iba štvrtá, ale poklady v nej boli prenáramné. Namiesto žalúzií ťažký záves, ktorý podľa potreby urobil z miestnosti dokonale izolovanú tmavú komoru. Hrubý chlpatý koberec a obrovská posteľ v štýle Ľudovíta štrnásteho. Z dvoch strán postele statívy, fotoaparáty, kamery, káble... v rohu video, počítač... žiadny nábytok, žiadne skrine, iba pracovný stôl s počítačom a nočný stolík pri záhlaví postele. V ňom bol pesar, prezervatívy, putá, čierna škraboška, korbáče, skladačky, dve tabatierky... všetko životne dôležitý materiál. Bočnú stenu tvorila videotéka od podlahy až po strop. Krauz to odhadol na osemsto až deväťsto kaziet, z ktorých jedna mohla byť mimoriadne zaujímavá, ak ju medzitým neschovali inam.

Krauz opäť telefonoval. „Šani, je v robote aj Billy? Je? Tak mi ho pošli, je tu počítač..."

Václav Voška prezývaný Billy bol najväčším machrom na počítače, akého Krauz poznal. Prišiel o pol hodinu, vedľa počítača si rozložil laptop, poprepájal pár káblikov a dal sa do práce.

„Všivák, má to všetko zaheslované..."

„Zvládneš to, Billy?" v Krauzovom hlase zaznievali obavy a úzkosť. Billy pohoršene zazrel od obrazovky. „Chceš sa staviť?"

„S tebou radšej nie... snaž sa, a my ideme na tie kazety!"

„Hádam ich nechceš všetky prehrať?" zdúpnel vyšetrovateľ a zhrozene pozrel na hodinky. Vidina večere v prítmí decentnej vinárničky sa strácala v nedohľadne.

„Okrem iného hľadáme dôležitú kazetu, ako ju chceš inak nájsť?"

Jeden vyliezol na stoličku a skladal kazety z horného radu, druhý ich podával ďalej k videu, kde dvaja detektívi prezreli začiatok a dve-tri náhodné miesta. Na všetkých bolo to isté. Holé zadky a

stehná v nemčine. Lopotiacich sa policajtov rozlezených po celom byte občas vyrušil teatrálny výkrik „jáá, gúúút" alebo „hinten, hinten" ale nevenovali tomu pozornosť a nezdržovali sa. Skrýš bolo veľa a času málo.

Na druhej polici zhora niečo našli. V obale nebola kazeta ale hrubý zošit v tvrdých doskách. Monikin denník, preblyslo Krauzovi hlavou. To by bolo terno! Zvedavo listoval. Nebol to denník, boli to dve terna. Niektoré stránky boli rozdelené zvislými čiarami na stípčeky s rôznymi dievčenskými menami. Párkrát našiel aj skratku Nehaneb. Ďalej dátumy, sumy a názvy ako Fórum, Ritz, Hilton, ale aj Šmudlo, Pajzlík, Bungallow... Posledný stlpček bol najzaujímavejší. Ivan... Michal... zošit mu oťažel v rukách. Poznal tie mená, poznal ich každý, kto si aspoň raz do roka kúpil noviny alebo pozrel večerné spravodajstvo. Hart musel byť idiot, alebo nepredstaviteľne nadutý a sebavedomý debil, ak si takéto veci zapisoval. Pri niektorých menách boli poznámky: Ešte nezapl. ale už sa zvíja, použi Krutova, alebo: Tvrdohlavý, poslať fotky manž., alebo: Cvaká, rýchlo zopakovať a vydojiť!!! Použi Ninu. Krauz sa zaradoval. Našli účtovnú knihu podnikania, čo malo ostať skryté pred zrakmi verejnosti, o polícii ani nehovoriac. Okrem toho tam bol kompletný zoznam vydieraných podnikateľov a politikov, ktorý mohol spôsobiť...

„Máš niečo?" spýtal sa vyšetrovateľ.

„Nie, nič dôležité," odvetil Krauz a zabuchol čierne dosky zošita. Vzhliadol a narazil na Chosého tvrdý pohľad. Stál tam rozumný, rozvážny muž, ktorý nebol ochotný ísť do toho znovu... Pred pol rokom tiež niečo našli, magnetofónovú kazetu, a Krauza to skoro stálo život a Fischera tony nervov. Začalo sa to presne takto nevinne v byte pani Mlíkovej a Chosého pohľad hovoril jasne: nie! Už nie!! Krauzovi stačila sekunda a pochopil. Chosé sa ani nepohol. Krauz sa zahanbil.

„Vlastne... pozri sa na toto," a podal zošit vyšetrovateľovi. Chosé mu položil ruku na rameno a Krauz súhlasne prikývol. „Máš pravdu, prepáč!"

„Pozrite sa, chalani, asi ju máme..." ozvalo sa od videa. Obaja detektívi poverení najfantastickejšou činnosťou, akú mohli pri prehliadke bytu dostať, držali v rukách fotografiu Moniky Reisovej a porovnávali ju s tvárou na obrazovke. Každý detektív, ktorý sa aj okrajovo zapájal do vyšetrovania vraždy, musel mať fotografie dôležitých osôb prípadu. Zásada, na ktorej Krauz bezpodmienečne trval.

Bola to ona s Albertom Rúžičkom. Krauz im vzal diaľkové ovládanie a pretočil kazetu dopredu. Na tretí raz našiel, čo hľadal.

Bola to ona s...

„Preboha živého, veď to je..." hlesol a nedokázal dopovedať. Skamenené kráľovstvo Šípkovej Ruženky sa v ten deň zopakovalo druhýkrát. Vyšetrovateľ stál s otvorenými ústami a viditeľne ho prešla chuť na večeru... a možno aj na svadbu. Krauz vybral kazetu z prehrávača.

„...a toto si pribaľ k zošitu, aby ťa šéf nekefoval, že si tu zaháľal!" Krauz mu podal kazetu a objal Chosého okolo ramien. Ten mu kamarátske gesto prekvapene vrátil a tac-kajúc sa ako dvaja opilci zamierili k dverám.

„A týmto si, páni, umývame ruky. Dokončite to tu a my ideme pozháňať Viktora. Vyšetrujeme vraždu, aby bolo jasné, iba obyčajnú vraždu, nič viac, nič menej, však, kom-pl?! Bude to ešte dlhá noc, čo myslíš?!"

17. KAPITOLA

Zaviezli sa k Jumbovi, práve končil.

„Nemáte hodinky?!" privítal ich údermi medvedej laby a s kyslým úsmevom ich upozornil: „Výčap je už zavretý, ale mám plechovkové aj fiaskové..."

„Neostalo niečo, od obeda sme nejedli..."

„Iba pagáče, ale na obed boli čerstvé... aj ja som si dal!"

„V pondelok na obed?"

„Neser... dnes na obed! Núkal by som vás?"

Dali si po dva pagáče a fľaškové z chladiaceho boxu.

„Deje sa niečo?" Jumbovi zaihrala v očiach iskierka nádeje.

„Naháňame jedného študenta."

„Máte fotku, môžem nejako pomôcť?"

„Asi nie, toto nie je jeho rajón... ani úroveň."

„Okamžite polož ten pagáč, zazátkuj fľašu a vypadni!!"

„No dobre... úroveň by ušla, ale rajón... má až kdesi pri Viedni."

„No, veď preto, pagáč môžeš dojesť a odpiť polovicu fľaše..." uhájil si povesť Jumbo a tresol ešte raz každého do ramena, aby sa uistili, že len žartoval.

Krauzovi zazvonil mobil. Bol to šéf oddelenia vrážd, v tú noc ďalší tiežchýbajúci policajt v rodine.

„Ste mobilní?"

„Áno, práve sme v aute..."

„Tak sa odvezte na štvrtý okrsok, pred chvíľou sa tam prihlásil Viktor Hart. Má prestrelené zadné sklo na aute a stiahnutý zadok..."

„Viktor, nebudeš mi veriť, ale celkom sme sa na teba tešili," začal Krauz, keď konečne dorazili na domácu pôdu. Z domovej prehliadky stiahli Kukyho, ktorý začal nervózne premávať po kancelárii poza Viktorov chrbát. Ten sedel v strede miestnosti na nepohodlnej drevenej stoličke. Ďalší detektív, ktorý predčasne ukončil činnosť na domovej prehliadke v luxusnom dome, Burger, si sadol tíško do rohu kancelárie, na kolená si položil čistý zošit a čmáral si. Vaňa si rozložil večeru a noviny a boli mu ukradnutí. Zdanlivo. Oči a ústa mal zaneprázdnené, ale uši nie, tie boli v strehu! Fischer s Krauzom si sadli tak, aby s vypočúvaným tvorili trojuholník a aby pri každej odpovedi musel prenášať pohľad raz na jedného, raz na druhého.

„Smiem vedieť vaše meno, pane?"

„Som starší detektív oddelenia vrážd Richard Krauz..."

„Ďakujem. Pán Krauz, ak vás môžem požiadať, netykajte mi. Nie sme ani príbuzní ani priatelia a o tejto psychologickej finte som čítal ešte ako pubertiak, na mňa neúčinkuje. Sme slušní, dospelí ľudia, tak sa tak aj k sebe správajme, ja vás mám v úcte a od vás by som požadoval to isté, ak by vás to príliš neobťažovalo!" Kuky sa zastavil za jeho chrbtom a zhrozene zagánil na vykosený zátylok. Pravú ruku pomaly vytiahol z vrecka a zovrel päsť. Spý-tavo pozrel na Krauza. Ten mierne pokrútil hlavou. Bol by to nepodarený začiatok dôležitého rozhovoru, okrem toho, s takouto reakciou bolo treba počítať. Tykanie podozrivému má vymedziť hranice hierarchie. Nie každý bol ochotný hrať túto hru a z času na čas sa našiel odvážlivec, ktorý na seba upozornil. Tlkom a ustráchaným polointeli-gentom bez odvahy vzoprieť sa to bolo jedno, ale jedincom s patričnou dávkou odvahy a drzosti to prekážalo, presnejšie, vedeli, čo sa tým sleduje a snažili sa nestratiť kredit hneď od začiatku.

Vaňa prehltol nedožuté sústo a prekvapene pozrel na Viktora. Oči sa im stretli. Viktor mu z nich čítal: „Chlapče, pribrzdi, lebo keď mňa niekto naserie pri jedle, tak..."

„V poriadku," súhlasil Krauz a uvoľnil narastajúce napätie. Aj Viktor sa potreboval uvoľniť. Sedel v strehu oblečený tak, ako ho videl svedok v deň vraždy Moniky Rei-sovej, celý v čiernom. Čierna bola zjavne jeho obľúbená farba.

„Pán Hart, dozvedeli sme sa, že ste mali koncom minulého roka škaredú dopravnú nehodu," skúsil to Krauz z inej strany.

„Iste, iste... ešte som sa chcel opýtať... ja som z niečoho obvinený?"

„Nie."

„Takže obhajcu... nepotrebujem?"

„Nie. Toto je iba informatívny výsluch, podľa toho, čo sa dozvieme a podľa dôkazného stavu vo vašom prípade pôjdete buď domov, alebo pred vyšetrovateľa, a tam sa rozhodne, či budete z niečoho obvinený a budete potrebovať obhajcu."

„Ďakujem... a mám byť z čoho obvinený?"

„Neviem. Vy o niečom viete?"

„Nie."

„Tak potom je všetko v najlepšom poriadku. Vrátili by sme sa k tej nehode..."

„Iste, iste... takže môžem fajčiť?"

„Môžete." Krauz postrehol, že sa s ním zahráva a snaží sa ho vyprovokovať a vyviesť z konceptu. Hart bol dobrý súper, perfektný. Krauz nezabúdal, že ho okolie hodnotí ako mimoriadne inteligentného, vzdelaného a podistým aj ostrieľaného študenta-podnikateľa a oblasť, v ktorej „podnikal" si vyžadovala tvrdého chlapa. Robil s ľuďmi, a nie hocakými, a psychológiu musel mať v malíčku. Krauz na to nezabúdal a pripravil sa. Chosé sa zatváril znechutene. Bude to dlhá noc.

Váňovi to neprekážalo. Otvoril si už tretí kelímok s vlašským šalátom, obrátil stránku a nenútene si odgrgol. „Gu-cinky," zašomral.

Hart nevychádzal z úžasu, nikto z policajtov sa ani nepohol a tvárili sa, akoby sa vôbec nič zvláštne nestalo. Úvod Viktorovi nevyšiel, vyvedený z miery ostal on sám, a nie detektívi, ako to pôvodne plánoval.

„Čakám...!" usmial sa Krauz.

„Prosím?" hral Viktor.

„Ako to bolo s tou nehodou?"

„Iste, iste... trochu vody... by som mohol...?"

Krauz pokynul a Kuky mu nalial pohár minerálky. Potom sa zarazil, otvoril plechovú skriňu a chvíľu sa v nej prehraboval. Na stôl pred Viktora poukladal hrebeň, toaletný papier, manikúrovú sadu v koženej taštičke, píšťalku, kriedu a notes s ceruzkou.

„To je tak zhruba všetko, čo vám môžeme ešte ponúknuť, pán Hart, a teraz už sypte... ak vám môžem poradiť, usmial sa Kuky a nenútene položil ruku na Viktorovo plece. Presunul sa za neho a opäť začal pochodovať.

„Iste, iste... takže tá nehoda... no, banálne zlyhanie bŕzd a šmyk, v podstate sa nič strašného nestalo, auto je už opravené..."

„Takže banálna nehoda..."

„Asi tak by som to charakterizoval!"

„Predpokladám, že ste dali auto do servisu, alebo...?"

„Do servisu."

„Čo povedal technik, aká bola príčina zlyhania bŕzd?"

„Nóó... hovoril niečo v tom zmysle, že prasknutá hadička..."

„Prasknutá, alebo prerezaná?"

„Prasknutá... asi..."

„V ktorom servise ste boli?"

„Pozrite, či bola prasknutá, alebo prerezaná... čo na tom záleží?! Je to moje auto, nikomu sa nič nestalo, škodu na verejnom majetku som nespôsobil, nechápem..."

„Nechápete! Dobre, tak to trochu zjednodušíme, aby pochopil každý. V piatok minulý týždeň ste dali Veronike, mám na mysli vašu spolužiačku, tabletky..."

„Nikomu som nič nedával!"

„...tabletky, lebo chcela makať celý víkend na projekte. Končíte totižto školu, ak ste si to nevšimli. Preto s vami odmietla ísť do Viedne a preto ste museli doplniť zásoby dievčat z internátu v Pekárskej doline..."

„Nič som nedopĺňal..." ale znelo to už menej rezolútne.

„...dievča skoro zomrelo, pretože v tabletkách bol digi-talín, svinstvo, ktoré občas lieči a občas zabíja, a to veľmi elegantným spôsobom, skrytým a nevystopovateľným. Veronika žije, zázrakom a zhodou okolností, ale žije... vy by ste také šťastie nemali, keby ste ich užili... hovorím jasne?" Ani muk. Krauz sa nahol dozadu na stôl a vzal hŕb-ku fotografií. Podal ich Viktorovi, ktorý sa na vlastné oči presvedčil, že v piatok z jeho auta predsa len Veronika vystupovala. Krauz mu podal hárok papiera.

„Výpis z hraničného priechodu, zeleným zvýrazňova-čom máte vyznačené číslo vášho auta, číslo vášho pasu a aj dievčat, čo sedeli na zadných sedadlách, čas prechodu von a čas návratu späť a opäť čísla pasov celej osádky. Zvyčajne pristupujeme k vecným dôkazom až po dvoch-troch hodinách bezvýsledného výsluchu, keď už klamstvá a výhovorky serú nielen nás, ale sú trápne aj vypočúvanému. U vás som urobil výnimku, pretože ste nadpriemerne inteligentný a nechcem, aby ste sa pred nami zhadzovali. Zmeňte tón, pán Hart, pretože aj my máme vysoké školy a už sme kadečo videli a skúsili. Nestrápňujte sa. Vysvetlím vám pointu. Pokúsili sa vás dva razy zabiť a dnes pred chvíľou tretí raz, a človek nemusí oplývať nadprirodzenými schopnosťami, aby si spočítal jeden a jeden a vedel, že neprestanú, kým sa vec nepodarí. Ak ste presvedčený, že to zvládnete vlastnými silami a na obranu použijete vlastných ľudí, musím vás upozorniť, že podobne nadutým a sebavedomým zákazníkom chodíme pravidelne na pohreby, a nevieme to zastaviť ani my, ani špeciálne tímy, a samotní adepti tiež nie, iba si ich odškr-távame. Aj vás si onedlho odškrtneme, pretože ste rozohrali príliš vysokú hru. Albert Ružička je nad vaše sily a jeho priatelia z videokazety ani nehovorím, tí sú nad akékoľvek sily pretože ich sami tvoria..." Krauz sledoval čierneho fantóma. Výraz tváre a strnulé držanie tela ho ubezpečovali, že zvolil správnu taktiku. Mal v pláne nechať Viktora rozprávať a zaplietať sa do vlastných lží až po únosnú mieru, ktorú mala vymedziť Kukyho pravačka, a potom mu obúchať o kotrbu fotografie, zošit v čiernych doskách, videonahrávku, výpovede Veroniky a Alberta, jednoducho všetko, čo už nazhromaždili, lenže keď si v duchu predstavil, o čom všetkom by Hart musel rozprávať, uvedomil si, že by tu sedeli do bieleho rána. Rozhodol sa staviť na Viktorovu inteligenciu a intuíciu a rozprávať za neho a nechať ho iba vyhodnocovať jeden fakt za druhým, dôkaz za dôkazom, klinček do rakvy za klinčekom. Ak je naozaj taký, ako o ňom rozprávajú, pochopí situáciu, a potom buď hop, alebo trop, buď povie o Monike dobrovoľne, alebo... alebo... nevedel! Ak ho nezlomia, tak sú v háji, lepšieho páchateľa už nenájdu! Taktika bola dobrá, to už videl, teraz išlo iba o to nič nepokaziť a nejako ho vmanipulovať Monike do baraku... ale ešte bolo privčas, ešte ho chvíľu vyškvaria vo vlastnej šťave.

„... a nepodliehajú predsudkom, konajú rýchlo a rázne, však ste videli. Čo to malo dnes znamenať, o čo išlo?"

Viktor sedel a prepaľoval ho očami. Kalkuloval. Tento policajný zmrd s modrými očami a tvárou neviniatka poznal Veroniku, poznal Ružičku, vedel o nehode aj o tabletkách, o ktorých sa on sám dozvedel až dnes ráno z telefonátu, vedel o videokazete, o vydieraní a aj o odvete, ktorá smerovala na jeho hrdlo. Vedel všetko a obhajcu mu nepovolí, až kým sa nedostane pred vyšetrovateľa, lenže dovtedy z neho stiahnu kožu, to si bol istý. Toho krpatého pochodujúceho zmrda by zvládol bez problémov, ale toho valibuka za stolom, čo pravidelne grgá, toho by musel zveriť svojim ľuďom, inak nemá šance! Okrem toho, ak už majú výpovede svedkov, teda Ružičku a tej bandy kuriev, čo sa ho každý večer snaží priviesť na mizinu, tak je v háji. Ale stále mal pocit, že to nie je ono, že to nie je to, prečo tu dnes sedia, že hlavné menu ešte len príde... bol zvedavý, ale slušný, hrať divadielko už nemalo zmysel, a s dospelými sa sluší jednať dospelo.

„Motorka, silná a rýchla. Spolujazdec pri predchádzaní vystrelil príliš skoro, prestrelil mi zadné sklo, potom som to strhol do parku, ale motorke cez park neutečiete, lenže na úzkych chodníkoch nemá šancu zamieriť. Pri východe z parku stála vaša hliadka opretá o auto, tak som sa zastavil... jediná hliadka polície, ktorej som sa úprimne zaradoval... po dlhej dobe. Motorka zdrhla, to je všetko."

„Ste si vedomý toho, že už všetko vieme a že vieme aj to, že musíte počítať s pokračovaním... až do zdarného konca?"

„Som."

„Čo s tým hodláte urobiť?"

„Vyložte karty a ja to urobím tiež."

„Vyložte karty vy a ja to urobím tiež."

Chvíľu váhal. Nemohol to urobiť a Krauz to dobre vedel. Vyložiť karty policajtovi znamenalo priznať sa a omylom mu porozprávať aj to, čo možno ešte nevie. Tak sa to nikdy nerobilo, aspoň nie v prvej A triede. V béčkových filmoch možno áno, ale v reálnom živote nie a Krauz s napätím čakal, či bude súhlasiť. Ak áno, bude klamať a to by bola ďalšia strata času. Lenže Hart bol prvá A trieda.

„Povedzte mi aspoň, čo je s Veronikou."

„Našli sme ju v pondelok ráno doma v jej byte, zhasínala. Otrávila sa z vašich tabletiek, extáza strihnutá digi-talisom. Už je mimo nebezpečenstva."

„Aspoň to... hovorili ste s ňou?"

„Ano."

Viktor posmutnel. Zvažoval pozície, únikové cesty, úhybné manévre. Veľa priestoru mu nenechali. Lenže stará ľudová múdrosť hovorí, že žiadna kaša sa neje taká horúca, ako sa navarí. Ešte jedna vec by mohla zavážiť.

„Albert Ružička... už vypovedal?"

„Nemusím odpovedať, ale len pre vašu informáciu... vypovedal."

„Do zápisnice vyšetrovateľovi?"

„Aký to má vplyv na to, že už vieme o vašom háreme, vieme o kazete a vydieraní, vieme o pokusoch vás zabiť, vieme... o Nehanebníci..." chvíľu zaváhal a sledoval reakcie. Žiadne neboli. Inteligentní ľudia sa aj veľmi dobre ovládajú, „...vieme a vieme a vieme! Nehovoríme tu o procesných úkonoch u vyšetrovateľa, ale o informáciách, ktorými disponujeme..."

„Fakty, nie informácie! To je dole..."

Nedopovedal. Bez zaklopania vrazil Billy alias Václav Voška, Krauzovi podal hárok papiera a na odchode, iba tak cez rameno mu vysvetlil: „Toto dáva zmysel samo o sebe, ostatné dáta mám stiahnuté na cédéčka a rozanalyzujem to ráno, ponáhľam sa do... však vy viete, čaute ráno!" a vypadol. Krauz pozrel na papier a obočie mu poskočilo. Viktor mal sto chutí vstať a vytrhnúť mu ho z ruky.

„Fakty, hovoríte... priateľu?! A čo je toto?" Krauz mu podal papier. Viktor čítal.

Vážený priateľ,

prepáčte mi toto familiárne oslovenie, ale vskutku sa považujem za Vášho priateľa, pretože v opačnom prípade by ste už neboli tam, kde ste teraz. Ak zachováte chladnú hlavu a pozorne si prezriete fotografie, ktoré vám zasielam, pochopíte, že hovoriť o našom priateľstve má význam, a to nielen pre mňa, ale aj pre Vás, presnejšie, pre Vás predovšetkým. Ste zodpovedný otec rodiny a vážený vysokopostavený občan, ktorý v záujme všetkých spomínaných hodnôt musí občas skladať účty a prezrieť si aj fotografie, ktoré mu nemusia byť po vôli. Nepodliehajte panike, slovo priateľ myslím vážne a môžete mi veriť, že máte v rukách originál, žiadne kópie neexistujú, a ak sa dohodneme, nikdy nebudú vyrobené. Zajtra cez obedňajšiu prestávku zájdite na prírodné rebierko k Zelenému horko vi, bude vás kontaktovať..."

Viktor nemusel čítať až do konca, text poznal a vedel by ho odrecitovať aj so zavretými očami. Tie svine sa mu museli nejako dostať do počítača, a nielen to, niekto im musel prezradiť heslo,

vlastne heslá, pretože niektoré súbory mal poistené aj trikrát. Ale keď sa dostali do počítača, dostali sa aj do bytu... Tuhol a urputne premýšľal. Krauz ho sledoval a tušil, čo sa v ňom odohráva, a riešil dilemu. Prerušiť ho a začať tvrdý krížový výsluch a vyžmýkať z neho, čo sa dá, ale riskovať, že sa zatne, alebo ho nechať douvažovať až do konca a uvedomiť si naplno prehru, a až potom si ho milosrdne vypočuť a dozvedieť sa niečo o Monike. Musel sa rozhodnúť rýchlo, lebo myšlienky dosahovali rýchlosť svetla a Viktor bol preborník.

Krauza text veľmi neupútal, bola to praobyčajná sprostá vydieračka, ale zoznam ôsmich mien pod ním. Medzi ním a textom bola tenká čiara, čo znamenalo, že pôvodne boli na samostatných listoch, ale Billy ich kvôli úspore služobného papiera skopíroval pod seba. Krauz si všimol, že každé meno začínalo JUDr., Ing., Mgr., a za niektorými čítal PhD., alebo... pekne! Ich zadky už poznal, teraz spoznal aj ich tituly a adresy s telefónnymi číslami. Čakal. Rozhodol sa pre vyčkávaciu taktiku a Kuky ho za to prepaľoval pohľadom. Sám bol vynikajúci taktik a vedel, že teraz je tá najvhodnejšia chvíľa na úder, teraz alebo nikdy! Čakal na pokyn. Aj Krauz čakal. Burger zlomil hrot ceruzky a čakal tiež. Váňovi sa minul vlašák a tiež čakal. Chosé čakal iba tak, aby netrhal partiu. Všetci čakali, bola to hra nervov. Kapitulácia neprichádzala.

Viktor sa nahol dopredu a podal mu svoje literárne dielo. Tvrdo na seba zagánili.

„Vy ste boli v mojom byte?!"

„Nie! Boli sme v byte pána Somíka."

„Ten deb... do pr..."

„Našli sme zošit v tvrdých čiernych doskách... druhá polička zhora, desiata kazeta zľava. Viete, čo je zaujímavé? Sú v ňom rovnaké mená ako na tomto papieri! Á nielen mená, pozor! Všimli ste si tituly, adresy, telefónne čísla? Sme doma, pán Hart, sme... a ešte niečo sa nám podarilo!" Chosé sa prekvapene pozrel na parťáka. Hral riskantne a hral vabank. Držal mu palce.

„...našli sme aj kazetu! Nehanebnica a kolektív..." to bolo všetko, čo mal dnes Krauz na srdci, a teraz už bol ochotný iba počúvať!

Viktor sa nahol dopredu, lakte zapichol do stehien. Vy-syčal z neho vzduch ako z prepichnutého balóna. Dlaňami si prudko pošúchal tvár a vrátil sa do pôvodnej polohy. Chvíľu klepkal chodidlom a na prekvapenie všetkých sa usmial.

„Ste dobrí... boha..." neveriaco pokrútil hlavou a mal sto chutí prefackať sa. Neboli dobrí a zistili by veľké guľové, keby... keby nebol idiot a nepodcenil situáciu. Tak dlho sa mu darilo a tak dlho mu všetko vychádzalo, že zabudol na najzákladnejšie zásady lovca, na opatrnosť a predvídavosť. Nechal sa učičíkať. O problémoch sa dozvedel dnes doobeda, ale mal rozbehnutý kšeft v Rakúsku a z dvoch možností zvolil celkom výnimočne tú nesprávnu. Rozhodol sa ostať, dokončiť kšeft a veci riešiť až po návrate. V rodičovskom byte našiel partiu chlapov a zdekoval sa skôr, než ho zbadali. Keby bol minulý týždeň poslúchol Helmuta a priniesol mu to do Viedne... keby! Namiesto toho sa staral o ročníkový projekt, čo mu kreslili v renomovanej viedenskej firme a vybavoval letenky na Seychely, kde ležalo skoro stotisíc dolárov len tak voľne pohodených v piesku... Preto tu teraz sedel a vyzeral ako idiot uviazaný o plot a banda sadistických dečiek si práve nabíjala praky. Nehovoriac o druhej bande debilov, čo po ňom iba toť nedávno prestala strieľať! Boha, keď sa darí, tak ten deň fakt stojí za...

„Počkám."

Aj tento debil s modrými očami tu... oxiduje a tvári sa, akoby požral všetku múdrosť sveta, vraj „počkám!", no čakaj, ty chuj... som v srabe, máš ma na lopate a ešte čakáš, že si podkopnem stoličku... no čakaj!

Krauz prešiel do útoku.

„Pán Hart, kde ste boli napoludnie dňa..." Viktorovi spadla sánka. Vydieranie, kupliarstvo, obchodovanie s drogami, falšovanie... všetko, čo by len vyčítali v Trestnom zákone, by bol ochotný podpísať, ale toto nie! Stuhol a neveriaco pozrel na Krauza.

„Ja... no... to hádam... nemyslíte..."

„V ten deň zabili Moniku Reisovú, pre vás Nehanebnicu..."

„Ja viem, kedy ju zabili..."

„Áááále..." ožil Chosé.

„... teda, viem, lebo... však ste to vyšetrovali u nás na fakulte... bolo to v novinách... hovorili sme o tom v krúžku... preboha živého!!! Chlapci... hádam si nemyslíte, že ja...!!"

Mysleli. Chlapci si to mysleli. Nikto sa ani nepohol. Nechali ho v tom samého.

„Doboha! Tak potom chcem advokáta a svojho!! Zavolajte..."

„Vyser si oko."

„... zavolá... prosím?! To čo...!? Ja mám predsa právo zo zákona...!!"

„Vyser si oko," zdupľoval Kuky a zovrel Viktorovi rameno. Udržiavaná koža čierneho kabáta zavržďala ako prašan pod snežnicami pri mínus dvadsaťpäť.

„Kde si bol napoludnie... a syp, chlapče," povedal Krauz hlbokým hlasom.

„To je moja vec, a oko si vyser ty..."

18. KAPITOLA

Bola to dlhá noc. Ráno zavolali Viktorovi advokáta, nepo-chybne najdrahšieho a najlepšieho v meste, ktorý začal úradovať obligátnou otázkou: „Je potrebné lekárske vyšetrenie...?" Nebolo. Viktora predviedli pred vyšetrovateľa a obvinili ho z rozsiahlej trestnej činnosti, ktorej kompletné dokumentovanie si vyžiadalo umiestnenie v cele predbežného zadržania. Hart naklusal za mreže a Krauz prehral. O Monike Reisovej sa nedozvedel nič. Hart bol v najlepších rukách najlepšieho advokáta a Krauza čakal ranný nástup u šéfa za avizovanej prítomnosti riaditeľa. Bude musieť vysvetliť, prečo sa Viktor nepriznal k vražde Moniky Reisovej.

Podľa Murphyho zákonov sa smola nikdy nelepí po malých kúskoch. Pred ranným nástupom zazvonil telefón.

„Oddelenie vrážd, detektív Burger... odovzdám... Richard, na..."

„Detekt..."

„Príde zajtra a bude nútený vyjednávať! Už to nie je sám pán veľký, neohrozený... už mu redne! Našli sme ho aj vonku a teraz už nepovolíme... ani bohovi, bude cálovať a spočítame mu to aj s úrokmi..."

„Kamil, o čo ide?!"

„Bude problém, chcem, aby si o tom vedel. Boss sa vrátil! Buranova smrť bola posledným nezmyslom v nezmyselnom spore, a my už končíme, ale on sa tak ľahko nevzdá! S prehľadom serie na nás a na všetky dohody, je... myslí si, že keď kývne rukou... už mám toho besnenia po krk..."

„Tak daj pokoj a stretnime sa! My traja a dáme to do poriadku!"

„To chcem aj ja, o čom sa tu s tebou už hodnú chvíľu bavím!? Vadí nám táto hra na mŕtvolky, k ničomu to nevedie! My už končíme, on je ako baran... ale časom... možno...?" „V poriadku, takže kedy a kde?"

„Dám o sebe vedieť!"

„Kamil!! Nie aby ste vymysleli nejakú hovadinu!"

„Dám o sebe vedieť!!" a položil.

Krauz chvíľu zvieral hluché slúchadlo a mal čudný pocit, že zmeškal rozbehnutý vlak. Chosé začul meno volajúceho, ktoré Krauz naschvál vyslovil nahlas, a opantal ho ten istý pocit, ibaže to ním ani nehlo. Vedel, že nemajú možnosť ovplyvniť beh udalostí. Telefonát ich oboch prekvapil. Zároveň im pripomenul, že majú na krku aj iné prípady, ale... ako to všetko stihnúť, keď deň má iba... niekedy naozaj nevedeli, koľko hodín by mal mať deň, aby bol každý spokojný!

Odišli za šéfom. Väčšina z detektívov nezažmúrila oka už vyše dvadsaťštyri hodín a najbližších dvanásť to hrozilo tiež. V takéto rána bol na nástupe povolený aj pohár s čajom či kávou a Krauz bez povolenia obhrýzal suchú pletenku.

„Pekne!" začal riaditeľ a neprestajne si utieral mokrú lysinu. „Ako teraz vyzerám hore, to vás asi nezaujíma!! Jasný páchateľ!! Všetky fakty svedčia proti nemu, a vy...?!! Chcem písomnú správu, a to okamžite... Krauz!! Spustite, som naozaj zvedavý..."

Niekedy to trvalo aj hodinu, dnes bol hotový asi za tridsať minút. Vyzúril sa, Krauz dojedol pletenku a tí odvážnejší si zo dva razy usrkli kávy.

„O čo ide?" spýtal sa Mayor, keď sa veraje dverí prestali triasť.

„Niečo tají..." začal Krauz, ale keď videl šéfovo obočie letieť do výšin, predbehol ho skôr, ako tam stihol poslať aj hlas.

„Má nejakého tromfa... vydržal až do rána a priznal iba to, na čo máme dôkazy."

„Boli ste dôslední..."

„Boli... ale nikto sa ho ani nedotkol, vieš, že to nerobím..."

„V poriadku, išlo mi o advokáta a lekársku prehliadku... tá hanba, keby...!"

„Môžeš byť pokojný, žiadne keby, nič sa mu nestalo."

„Čo s tou kazetou a s notesom? Sú uvedené v zápisnici z domovej prehliadky, musíme s tým niečo urobiť!"

„Má ich vyšetrovateľ, sú teda v tých najpovolanejších rukách. Najprv vyriešime vraždu Moniky, a potom... ak ostane čas... a možno ani neostane a nejako sa to vyrieši samo!"

„Si na hlayu? Priority sa menia z hodiny na hodinu! Čo myslíte, prečo tak vyvádza? Určite už volali z ministerstva... možno aj šéfa vyšetrovačky... na obed je mimoriadna porada! O Moniku už dávno nejde, teraz sa hrá vyššia hra, a v tej silnejší pes... áále, však viete! Ako ja vám závidím!"

„Nezáviď! Viktora máme pod zámkou, ale prišijú mu všetko možné, len vraždu nie. Ak to nestihneme včas, je vonku, a s nami je amen."

„Čo teraz? Ako to myslíš... vonku?"

„Rozložia si dôkazy a neutralizujú ich."

„Ako...?"

„Tak, ako vždy! Byt nie je jeho, je v prenájme. Advokát nájde troch-štyroch svedkov, ktorí budú mať od bytu kľúče a ktorí dosvedčia, že do bytu mal prístup kadekto a drogy tam priniesol... sám Manolo z Kolumbie, taký menší, brčkavý, zavalitý... však to poznáš. Ani jedna z jeho háremu nie je debilná šľampa z ulice, všetko sú to vysokoškoláčky, tie dajú do parády raz-dva a poučia ich, ani jedna nebude proti nemu svedčiť... za tie prachy...! Veronika je síce na neho naštvaná, ale nie sme schopní ju izolovať a... v konečnom dôsledku ani chrániť nekonečne dlho, pochopí a pôjde s davom. Vydieranie je jediná možnosť, ako ho udržať vo väzbe, ale nemáme jediného poškodeného, a ako som tak sledoval tie mená... ani nebudeme mať. Ich advokáti poprú identifikáciu cez videonahrávku a spochybnia aj Krista na kríži... ak sa to všetko nestopí ešte skôr... vzhľadom na ich postavenie. Noviny sa použiť nedajú, verejná mienka by nás obvinila z policajného štátu a z pokusu o manipulovanie a vyvolávanie politickej krízy alebo nestability, či ako to teraz moderne nazývajú. Ako to tak vidím... o dva-tri mesiace je vonku, na kauciu možno aj skôr... policajti budú vyzerať ako idioti, ako vždy, a keď sa vráti veľvyslanec, roznosí nás na kopytách. Prajem ti príjemné štvrtkové ráno, a nepýtaj sa ma, čo máš povedať na porade..."

„Zabijem ťa... a odsedím si to..."

„Tiež jedno z riešení, ale... ešte skôr..." Krauz zaváhal a Mayor spozornel.

„No, hovor! Čo ťa žerie?"

„Šaňo, čo ak sme naozaj vedľa?"

„Si normálny? Myslel som, že Viktor je tutovka! Ty si po ňom išiel!"

„Dobre, dobre... viem... ale počúvaj chvíľu. Posúď sám, niečo tu nesedí! Išli sme po Viktora ako po vraha a pre nás bol jasný. Vmietli sme mu to do očí a on bol prekvapený a nepripravený!! Nemá alibi!!"

„No a? Veď to... sme chceli, nie? Alebo ti nerozumiem?"

„Nerozumieš! Sústreď sa! Viktor má prachy a desiatky ľudí okolo seba, ktorí sú na ňom závislí! Baby, feťáci, priekupníci... zákazníci... tony ľudí! Keby si bol vrah s jeho možnosťami, čo by si urobil? Ja by som zašušťal bankovkami a vyrobil by som desať najdôveryhodnejších svedkov na svete, ktorí by mi dosvedčili, že v čase vraždy som bol s nimi na opačnom konci sveta! A ak by sa medzi policajtmi našiel neveriaci Tomáš, vyrobil by som ich dvadsať!! Chápeš? On nič také nespravil! Jeho prekvapenie z toho, že ho upodozrievame z vraždy, bolo nefalšované... úprimné, to mi ver, natoľko ľudí poznám! On s tým... jednoducho nerátal, a ani sa na nás nepripravil, pre neho to bolo absurdné! Vrah by sa tak nesprával, nie vrah jeho kvalít! Niečo mi tu nesedí... niečo... akonáhle sme prišli k inkriminovanej dobe, akoby sa zaťal! Pripustil všetko predtým... aj všetko potom, ale v čase vraždy... ani bohovi! Celú noc!"

„No, pekne! Ty si fantastický! Myslíš, že niekoho kryje?! A teraz čo?!" Mayor si schoval hlavu do dlaní a zatúžil byť niekde v horách, v chalúpke ďaleko od civilizácie...

„Niečo mi napadlo... šéfe, ešte nehádž flintu do žita... dedo na vrátnici!! Skočím za ním s Chosém..."

„Ja chcem ísť domov... spinkať!!"

„... drž hubu, mňa idú zabíjať, a ty by si chrápal, pes jeden...!"

Mayor spľasol rukami, vyhnal policajtov do práce a začal sa duševne pripravovať na rannú poradu u riaditeľa, kde ho roztrhajú na kusy.

„Čo blbneš s tým dedom?" spýtal sa Burger, keď sa ocitli v bezpečí kancelárie. Vaňa sa už stihol vrátiť z domu a rozložil si raňajky. Kuky si prisadol a tváril sa ako líška pod havranom. Krauz sa netváril a vzal si bez opýtania vajce a rožok. Vaňa neprotestoval, aký bol veľký, také veľké mal aj srdce... na svojich. Bufet ešte neotvorili a ponocovali vedno, tak žiadne protesty! Dajte si, chlapci moji...

„Všimli ste si tie kamery v dome? Nasáčkovali ich všade, možno archivujú kazety a potom... starký mal knihu návštev a tú sme neprezreli, okrem toho, o Viktorovi sme mu z opatrnosti nechceli nič hovoriť a teda nikto ho nevypočul, čo videl a čo sa dialo v dobe vraždy... ja by som za ním zabehol a dorobil ho, čo vy na to?"

Nikto nič.

„Tak fajn, skočím za ním sám..."

„Neskuč, najedz sa a... vypadneme," uzemnil ho Chosé a nenápadne si prisadol k Váňovi...

V rannom slniečku vyzerala moderná tehlová králikáreň až neskutočne prítulne a Krauz mal sto chutí otvoriť jeden z luxusných bytov a zvaliť sa do prepychovej postele s baldachýnom a spať... a spať...

„Ako to, že ste ešte tu, nemáte voľno po nočnej?"

„Mám, chlapci moji, mám, ale strieda ma pani Violka... viete... večne má problémy s vnúčatami... škôlka a tak... občas mi zavolá, a ja to za ňu hodinku-dve potiahnem."

„Tak to nemá problémy s vnúčatami, ale so synom, nie?"

„S dcérou, je sama, rozvedená, nestíha... ale mne to aj tak nevadí..."

„Dedo... ozaj, prečo vám všetci hovoria dedo, ani to vám nevadí?"

„Nie, chlapci moji, vadí mi fajčenie vo vestibule a oša-bľované výťahy, to áno, ale na titul dedo som hrdý, viete čo som sa namordoval, kým, som sa ním stal?! Tak čo to chcete...?"

Krauz si pozrel knihu príchodov a odchodov a na deň vraždy Moniky Reisovej si vyžiadal osobný komentár najkompetentnejšej osoby, akú len mohol zohnať... deda, ktorý aj v ten deň slúžil o dušu spasenú! Šťastie sa vo štvrtok ráno asi unavilo...

„Samozrejme, že áno! Poznám ju. Nenavštevovala pána Viktora pravidelne, to nie, ale keď prišla... viete... akoby sa rozozvučali zvony..." dedo básnil a Krauz s Fischerom čumeli ako teľce na vráta, ktoré sa pomaly s príšerným vŕzgotom otvárali a nie a nie ukázať, čo je za nimi. Iba letmý pohľad cez malú štrbinku naznačoval, že to asi budú poklady nevídané...

„Nájdeme ju aj na záznamoch z kamery?"

„Samozrejme, mesiac držíme kazety tu a potom pol roka u domáceho... neviem, kde presne, ale tieto sú tu... aha tu..." dedo zalovil v prekrásne lakovanej skrini a vybral videokazetu. Pretočil ju na deň vraždy, nastavil čas 11: 34: 00 a stlačil play. Na monitore sa objavil obraz rozdelený vodorovnou a zvislou čiarou na štyri políčka a v každom políčku začali po piatich sekundách skákať obrazy. Videli vstupné dvere zvonku, halu zvnútra, priestor pred výťahmi a chodbu vedúcu k zadnému únikovému východu.

„Počkajte chvíľu," povedal dedo a prstom ukázal na kolónku v knihe návštev, „je tu jedenásť tridsaťštyri, tak to musí byť... áááá... už je tu!" a ďobol do monitora. „Tu ju máte!"

Krauz s Fischerom si išli oči vyočiť, ale videli iba vysokú postavu v čiernom plášti až po členky, špice čiernych čižiem a šál omotaný nie okolo krku, ale okolo hlavy. Na jej temene trónil veľký čierny klobúk! Kamera bola privysoko a uhol príliš ostrý.

„No... je zima, chlapci, čo by ste chceli? Tieto fifleny sú háklivé...! Všetky nosia šále a klobúky, ale hovorím vám, klasa! Tu bývajú iba fifleny, ale toto je... ako by som to... erste klasse... ak mi rozumiete?"

„Jasné, dedo, tu vie každý po maďarsky!" rozšafné ho ubezpečil Chosé a čakal odozvu. Dedo stuhol.

„Fóór!" pomohol mu Krauz a dedo sa zasmial. Vôbec netušil, o čo ide.

„Wágnerová...! Poznáte aj jej krstné meno?" Krauz čítal z knihy a po očku sledoval monitor.

„Andrea. Párkrát prišli spolu a počul som pána Viktora, ako ju oslovuje."

„Myslíte, že je to jej pravé meno?"

„Neviem, ani netuším!"

„Vy ste nevideli jej občiansky preukaz... identifikačnú kartu?"

„Nie, to nesmieme! Pýtanie osobných dokladov je obťažovanie návštevníkov, ktoré domáci nestrpí! Ak sami predložia, prosím, ale ak nie, zapíšeme iba meno, ktoré nám nadiktujú, aj ku komu idú. Potom ohlásime návštevu vnútornou linkou a čakáme na súhlas, či ho nájomník bytu prijme, alebo nie. Na monitoroch musíme kontrolovať pohyb návštevy, či skutočne ide do bytu, ktorý uviedla, a po zavretí dverí sme z obliga. Potom už iba zapíšeme čas odchodu a je to!"

„Perfektné!" zajasal Krauz a Chosé mal pocit, že by sa ho mal na niečo spýtať. Nechcel však pred vrátnikom vyzerať ako idiot, a tak držal jazyk za zubami.

„V knihe je čas odchodu o trinásť sedemnásť, dá sa na to spoľahnúť?"

„Prepáčte?! Načo som tu? Keď raz niečo zapíšem, tak to sedí!! Okrem toho, stlačíme gombíček a presvedčíme sa...!" dedo stlačil a policajti sa presvedčili. Digitálne číslice naskočili na trinásť sedemnásť a v pravom hornom rohu sa na monitore objavil Viktor Hart a spanilá princezná. Trhanými prískokmi po piatich sekundách doskackali k hlavnému pultu, dedo im pokynul na pozdrav a odpísal návštevu. Dve postavy sa prískokmi presunuli do ľavého dolného rohu, kde ich ešte zabrala vonkajšia kamera a zmizli z monitora.

„Túto kazetu si požičiame!"

„To nejde, chlapci, domáci ma..."

„Nič vás! Nebojte sa! V priebehu hodiny doručíme domácemu oficiálnu žiadosť o zapožičanie a tiež potvrdenku, všetko s veľkou pečiatkou... dedo, ste z toho vonku!"

„Tak fajn! To som sám rád... a z čoho...?"

Kazetu zobrali na špecializované pracovisko, kde dokážu z obrazových záznamov zistiť aj nemožné. Tvár sa im nepodarilo zachytiť ani na jednom zo záberov, kamery boli namontované príliš vysoko. Prezreli zábery zo zadných kamier a tie potvrdili, že v inkriminovanú dobu nikto zadný východ nepoužil. Rozmiestnenie balkónov vylučovalo, aby Viktor opustil byt touto cestou.

Záver?

Krauz sedel v kancelárii v kruhu verných, ktorí na neho nechápavo zazerali.

„Si na hlavu?" načal ho Burger, „mal si ho uklepať na vraždu Moniky Reisovej, a ty mu zháňaš alibi!! Keby len alibi, ty mu... ty si ho absolútne vyvinil!! Veď tá kazeta mu dokazuje...! Choď do riti! Krauz, vylučujem ťa z kolégia detektívov a si s okamžitou platnosťou preradený k pochôdzkárom! Nástup ihneď a nikomu už nehovor, že som ťa niekedy zaúčal!!"

„Prečo to urobil?" nedal sa Krauz. Chosé zazýval a pozrel na hodinky.

„Som hladný, o chvíľu je obed..." nikto nič, iba Vaňa sa tesnejšie primkol vydutým pupkom k stolu, kde mal v zásuvke schovanú poslednú obloženú žemľu.

„Kuš... aj s tvojím obedom... radšej pohni rozumom! Chalani, máme tu ksichta podozrivého z vraždy s IQ ti-síctristoneviemkoľko, a on nepoužije skalopevné alibi, radšej tu trpí celú noc... a trepe hovadiny... o čo tu ide? O čo mu ide? Robí z nás chujov?"

„Zo mňa už nemusí..." zastonal Kuky a prevrátil sa na druhý bok v nepohodlnom kresle. Zvádzal márny boj s dotieravým spánkom.

„Chalani, pozrite sa na tú knihu návštev, či ako to... nazývajú!? Hart prišiel na podnájom v noci... desať minút pred polnocou, a spal až do rána. Byt neopustil, čo potvrdzujú aj kamery aj dedo. Pred obedom o jedenásť tridsaťštyri ho navštívila Andrea Wágnerová, o ktorej vieme veľké guľové... či je to umelecké meno, alebo pravé... a niečo spolu robili až do trinásť sedemnásť. V čase, keď niekto vraždil Moniku Reisovú, bol Viktor s Andreou v byte a ani jedna kamera ich nevidela odchádzať, ani dedo ich nevidel a ani po balkónoch sa nikam nedostali... jednoducho boli v byte vzdialenom dvadsať kilometrov od miesta vraždy! Doboha, tak kto ju potom zabil? Koho

videl sused o tretej odchádzať z domu Reisových? Veď to všetko pasovalo na Viktora, tak kde sme... preboha?! Kam sme sa to dostali? Prečo nám to včera nepovedal? Koho kryje? O čo tu ide...?"

„A to som si naivne myslel, že detektív by mal hľadať odpovede na otázky, a nie... vymýšľať otázky na... fakty! Naozaj sa ťa zriekam!" zastonal Burger a prešiel k oknu. Pomaly ho otvoril a vpustil trochu mrazivého vzduchu do vydýchanej kancelárie. Zopár snehových vločiek ho pošteklilo na tvári a ostrý vzduch mu vytrestal prefajčené pľúca. Privrel okno a poklepal zaspávajúceho Kukyho po pleci.

„Richard, sme dnes schopní ešte niečo vyriešiť, alebo to rozpustíme a skúsime zajtra ráno... chalani sú unavení..."

„Viktor je v cele a ani minister vnútra netuší, ako dlho. Ak sa objavia tlaky z... hora, je vonku a zmizne za hranicami... nevieme, prečo klame o inkriminovanom čase, nevieme, kto je Wágnerová, nevieme, kto zabil Moniku, nev..."

„Dobre... dobre... tak poďme nato... ale tento zmrd krpatý nech nespí a nech tiež niečo robí!! Buď všetci, alebo nikto!!" Burger kopol Kukyho do členka a spokojne sa začal obliekať. Ďalší deň blbec na obzore, a ešte nebolo ani poludnie.

19. KAPITOLA

Občas býva času veľa, občas málo a občas akurát. Keby človek vedel, čo z toho platí na aktuálny deň, zariadil by sa podľa toho. Krauz cítil, že momentálne je čas ich nepriateľ a že nech ho spotrebujú v robote koľkokoľvek, ničím neobháji hroziaci neúspech a nadriadených bude v konečnom dôsledku zaujímať iba jedno. Kto zabil Moniku a prečo ešte nesedí!? Bolo to kruté, ale domov ísť nemohli!

Rozhýbali sa a vypadli. Krauz s Fischerom si vzali na paškál Veroniku, ktorá napriek protestom bola ešte stále v nemocnici. Krauz jej povedal, čo do rána zistili, a čakal. Bol evidentne naštvaný a únava z prebdenej noci hnev ešte umocňovala. Tušil, presnejšie bol skalopevné presvedčený, že Veronika o Wágnerovej vedela aj predtým a nepovedala im ani slovo. Tušil, že Veronika toho vie podstatne viac a že mlčaním, presnejšie, hovorením poloprávd sleduje svoje záujmy, ktoré však nebolo ťažké identifikovať. Zomrel kráľ, nech žije kráľ! To isté platí aj o krá-ľovnách.

„Tak ste na ňu... predsa len prišli..."

„Prečo ste nám o nej nepovedali skôr, naozaj si myslíte, že nemáme nič na práci, iba odhaľovať vaše skryté myšlienky! Prečo nás zdržujete...?"

„Prepáčte, ale... odkiaľ mám vedieť, čo je dôležité a čo nie? Privalili ste sa sem ako veľká voda, samá otázka a... mne bolo zle ako..."

„Dobre, v poriadku, nechajme to..."

„Okrem toho, ja som naozaj nevedela, že boli v ten deň spolu!"

„Kto je Andrea Wágnerová, ale už pravdu... a celú!"

„Ona to vymyslela..."

„Vraždu Moniky?"

„Nie, hárem!"

„Pre živého... to je zase čo!?"

„Celé Viktorovo umenie! To je jej robota! Ona... asi vám to rozpoviem od samého začiatku... aj keď ma potom určite zabijú! Inak to asi nepochopíte."

„Nezabijú, sme schopní..."

„Prosím vás! Nie ste schopní ničoho, a vy to dobre viete... radšej mlčte!" pomrvila sa na posteli a Chosé bez vyzvania vstal a podal jej zo stolíka minerálku a nahryznutú napolitánku.

„Nie, iba vodu... vďaka! Meno Wágner vám nehovorí nič?" skúsila na úvod. Obaja pokrútili hlavami, pretože to bolo pohodlnejšie, než týrať unavené závity. „Profesor, docent, doktor, inžinier, kandidát vied... neexistuje vedecká ani pedagogická hodnosť, ktorú by nemal..."

„Je to rektor... vašej..."

„Správne! Boh na pôde našej školy..."

„Dcéra...?"

„Manželka!"

„Ale, veď má cez šesťdesiat..."

„No ááá!? Čo ste spadli z višne? Andrea sa volala za slobodná Smutná a vyštudovala architektúru pred piatimi rokmi. Posledný ročník už ako Wágnerová. Bol vdovec, decká v prd... kde-kade, veselá kopa a žil so študentmi aj mimo fakulty, žil bohémsky a roky si nepripúšťal. Keď bola Andrea v treťom ročníku, bol im na inšpekcii na lyžiarskom výcviku, chata v horách, za oknami romantické tiché sneženie, teplo kozuba, vínko..."

„Prosím vás...!"

„... jednoducho zo študentky Smutnej sa stala veselá Wágnerová, lenže... porušila zákon!"

„Ako... prosím?"

„V zákone sa hovorí, že manželia sú povinní informovať druha o svojom zdravotnom stave, a ona neinformovala, práve naopak, zatajila! Bielu pečeň! Bola na tom presne ako Monika, možno ešte horšie. Jednoducho jeba-la prvú ligu..."

„Prosím... ako...?" zhrozil sa Krauz.

„Normálne!"

„Dobre, ale... prosím vás, dievčence, je tam niektorá z vás aj normálna...?" zaúpel Chosé a dnes sa mu nechcelo, naozaj sa mu nechcelo počúvať...

„Občas... dve, tri... z ročníka... Faktom je, že starý Wág-ner kúpil mačku vo vreci, a keď sa cez vrece vystrčili pazúry už bolo neskoro. Ju upodozrievali, že to urobila iba kvôli štátniciam, aby si ich pozichrovala, ale nebola to pravda, múdra je ako opica, nepotrebovala to, išlo o partiu a o postavenie. Jeho upodozrievali, že mu senilita vy-hladila posledné závity zdravého rozumu. Ani to nebola pravda, prednáša dodnes. Ako áno, ako nie, z tuctovej študentky sa stala veľká pani, prišli prvé recepcie, vybraná spoločnosť, nové styky, kontakty na tých hore... dostala nápad. To, čo sa dá robiť takpovediac ako šport pre potešenie, sa dá aj ľahko speňažiť, potrebovala iba podnikavého partnera, a ten prišiel v podobe Viktora. Bola to iba náhoda, ale keby to nebol on, našiel by sa niekto iný. Kedy ju prvý raz kefoval, sa už asi nepodarí zistiť nikomu, jednak preto, že sa ten pich stratil v lavíne iných, a jednak preto, že sa hrali na utajených ako malé deti. Každý to vedel, aj starý, ale hrali to až smiešne teatrálne. Andrea za to nemohla, bola herečka od kosti. Ešte ako študentka si pri-vyrábala týmto spôsobom a po skončení školy iba zdokonalila systém a pribrala partnera. Terén poznala dokonale, sama absolvovala všetky zaťažkávacie skúšky, a vlastne tým, že do chaosu vniesla poriadok a organizáciu, uľahčila mnohým hanblivým, ale ziskuchtivým babám existenciu a... materiálne zabezpečenie na pokojné doštudovanie. Skúste to na výške bez prachov! Pozeráte na mňa ako na zjavenie, ale tak to chodí! Kto vymyslel tie palety za in-trák, za stravu, za skriptá, za... viete čo stoja nohavičky pod slušné rifle?! Kto to vymyslel, také ceny, my študenti určite nie! My sme chceli niečo úplne inšie! Á v tomto skur... Našom Meste je život nenormálne drahý, a my chceme žiť! Aspoň ako-tak, tak čo sa čudujete...?! Robia to všetky, alebo skoro všetky, niektoré sa maskujú za lásku a skúsia s niekým akože chodiť, aspoň rok-dva a doja ho, niektoré sa nekašlú a idú na vec otvorene za prachy, niektoré to ani nepotrebujú, majú tatíčka... ale idú tiež, je to sranda! Tak si tu žijeme!"

„Čo bolo medzi Andreou a Monikou?"

„Nič. Pokiaľ viem, tak si perfektne rozumeli od prvého stretnutia, Andrea v nej vybadala talent a umožnila jej prejaviť sa, okrem toho, Andrea intuitívne vycítila prachy a úplne automaticky ju to ťahalo k ľuďom s postavením a s kontaktmi, a tie Monika vďaka fotrovi mala. Padli si do oka... a bolo!"

„Vďaka fotrovi... Andrea sa poznala so starým Rei-som?"

„Samozrejme, poznala sa s každým, kto len o stupienok prevyšuje bezdomovca spod Nového mosta. Veľvyslanci tieto kritéria spĺňajú, nie?"

„Moment!" Krauz sa pomaly preberal a so značnou dávkou sebazaprenia nútil závity do činnosti. Chosé sa snažil tiež, ale nevedel, kam nasmerovať pozornosť.

„Starý Reis sa poznal s Andreou, áno?" skúsil Krauz.

„Áno!"

„Andrea zorganizovala partiu báb z vysokej a spravila z nich... dohadzovala ich zákazníkom z najvyšších miest, je tak?"

„Áno."

„Viktora zobrala ako parťáka na špinavú robotu, ktorej sa pri takomto podnikaní nahromadí časom až-až!"

„Áno."

„Potom vyštarchali Moniku a zaučili ju."

„Áno."

„Potom zistili, že má tatíčka a... tatko občas zabehol na sympózium do Viedne, alebo na poradu do... Prahy, alebo na pracovné stretnutie do Mníchova... a Andrea sa postarala o dlhé nudné večery... po takom sympóziu!!"

„No konečne... ale vám to trvalo..."

„Andrea zohnala baby a Reis chalanov..."

„Nie!"

„Moment...!"

„Nie!! Reis nedohadzoval, bol konzument. Andrea ich mala podchytených... skoro všetkých a presne vedela, kde sa čo deje, kde je aká medzinárodná konferencia, kde bude bilaterálne stretnutie, v akom meste bude zasadať výbor pre odzbrojenie, kde humanitárna komisia... mala zdroje, a tie jej pravidelne hlásili presuny a počty... ona už iba zosúladila hotely a čísla izieb. Všetko na najvyššej úrovni, všetko v najprísnejšej tajnosti, všetko diskrétne a... draho, šialene draho. Vraj Albert Ružička je miliardár... čo je potom Andrea? Už nás letecky vozia do severnej Afriky a do Arábie, zopár z nás už absolvovalo aj Thajsko a Japonsko... slovanská krv je žiadaná, je v kurze, a každá z tých dlhonohých opíc, čo sa hrajú na veľké fotomodelky nám iba zvyšujú kredit. Jedna vraj má najdlhšie nohy na svete... ja ich mám možno o desať čísel kratšie, ale zarobím s nimi o dve nuly viac..."

„Ide o to, ako ďaleko od seba sú pri tom kolená... slečna!" zahryzol Chosé, lebo ho štvala, fakt štvala!

„... všetky zarobíme, a o to vlastne ide! Je to biznis a či vy vyšetríte to alebo ono a či mám pri tom kolená spolu alebo nie, aj tak je to všetkým ukradnuté! Nechápete? O Moniku nejde, možno ani starému Reisovi o ňu nejde, iba hrá zlomeného otca... vy sa rýpete v hovne dvadsať centimetrov od zapnutého ventilátora, a to sa nesmie! Urobíte nesprávny pohyb a všetci budeme oprskaní!"

„Reis vedel o tom, čo robí jeho... dcé... Monika?!!" neveriaco vyjachtal Krauz.

„Vedel! Som si istá, že vedel!"

„Podľa čoho? Mne sa to nezdá!"

„Lebo sme boli najlepšie kamošky a niečo mi naznačila. Lebo niektoré naše kšefty sa so železnou pravidelnosťou prelínali s akciami diplomatického zboru. Ak bol pozvaný aj veľvyslanec zo Švédska, Monika pauzovala, úplne pravidelne. Ak nebol pozvaný, excelovala! Okrem toho, viedli ho na výplatnej listine, mal prezývku motýľ... Motýľ Emanuel... z tej rozprávky o Makovej panenke. Motýľ dostával provízie za každého typa a..."

„Tomu neverím..."

„Prečo? Lebo sa vám to zdá neuveriteľné? Lebo sa vám to nezdá slušné, nie kresťanské... v zmysle zákona? Viete, koľko bežných vecí sa tomuto všetkému vymyká, a napriek tomu fungujú a vynášajú! Vynášajú prachy! Preboha vás prosím, nepodceňujte prachy! Možno vám nechýbajú, ale ja poznám tisíc multimilionárov, ktorým chýbajú stále! Vykašlite sa na to a choďte na dovolenku, dobre vám radím, choďte na dovolenku a nerýpte do toho, inak vás to zmetie!"

„Prečo, veď..."

„Lebo ste ako dve zrnká piesku! Jedno čierne a jedno biele. To, o čom rozprávame, je rozbehnutý biznis, mašina, stroj na výrobu peňazí, veľkopodnik s bielym mäsom pod rúškom najvyšších štátnych a medzištátnych orgánov a organizácii, súkolie, ktoré sa točí a vyrába prachy, strašné prachy... a hádajte, čo spraví mašina, keď sa na obzore zjavia dve zrnká piesku? Čo je vidina najhoršej skazy pre zabehaný mechanizmus? Háá? Keď sa do neho nasype piesok! To neznesie žiadny stroj...! Vy dvaja, vy ste... hrozba, ste piesok, a mašina vás rozdrví na prach a ja sa vám čudujem, že to hodláte riskovať."

„Chcem zistiť, kto zabil Moniku Reisovú, nič viac a nič menej, prečo by ma mali za to... drviť?" spýtal sa Krauz znechutene.

„Pretože klamete! O vraždu vám vôbec nejde. Koľko neznámych vrážd ostáva ročne v policajných štatistikách, háá? Koľko rodín sa nikdy v živote nedozvie, kto im odkrágľoval syna, dcéru, otca... koľko? Práve Monika je výnimkou, však? Ostala by tam a ani pes by po nej neštekol, tak ako po tých ostatných, ale už ste zavetrili korisť, už vás mrie žerú, ako sa zviditeľníte a svoj policajný zbor dostanete na prvé stránky novín a tí riťolezi z generality sa zas budú môcť v telke chváliť a lízať labky šéfinkom z ministerstva, už zasa vás máta vidina... ale tu asi narazíte. Vyzeráte ako veľkí, tak sa podľa toho aj správajte. Viktor zomrie, alebo sa s Rúžičkovcami dohodne, vráti im

kazetu a všetko bude ako predtým a vy budete vyzerať ako dvaja chu... chalani... prestaňte a zaraďte sa..."

„Zabudol som ti na začiatku niečo povedať... kazetu im Viktor už asi nevráti, našli sme ju a pozreli sme si ju, mala si pravdu, holé zadky a nič inšie..."

„To... myslíte vážne...?"

„Máme ju."

„Tak potom... vás ľutujem..."

„Nestraš! Sme zvyknutí." Krauz si prisadol na peľasť a zovrel jej ruku.

„A teraz chvíľu ja! Oddýchni si a počúvaj. Seriem ti na tvoju mašinu aj na všetko, čo s tým súvisí, vrátane piesku a prachu, jasné? Mňa zaujíma Monika a jej vrah. Povedz mi, čo o tom vieš, a ako v tom figuruje Andrea s Viktorom, a dobre si to premysli. Ak sem budem musieť prísť ešte tretíkrát, tak ti povytŕham všetky hadičky a zadusím ťa vankúšom... hovorím jasne?" a zovrel jej ruku tak silno, že to muselo bolieť. Nehla ani brvou. Študentka Veronika by sa rozplakala a žobronila o milosť, kurva Veronika sa mu tvrdo zahľadela do očí a zasyčala.

„Chlapi mi občas spôsobujú omnoho väčšiu bolesť, a neplačem... tak o čo sa to snažíš...?"

20. KAPITOLA

„Prečo to spravila?" spýtal sa Krauz na spiatočnej ceste. „Prečo ich natrela, Chosé?" šoféroval veľmi pomaly a opatrne. Únava si už vyberala svoju daň a reflexy boli čím ďalej tým otupenejšie a pomalšie.

„Richard, tuší, že je zle, že sa blížime k cieľu a že to musia tušiť a vedieť aj jej chlebodarcovia. Evidentne jej ide o uvoľnený flek po Monike, môže sa stať primabalerínou na medzinárodnom javisku za slušný honorár. Ak im dá najavo, že o veci vie a mohla by spievať, budú ju musieť zaplatiť... alebo umlčať, ale riskuje a spolieha sa na logiku. Jednu vraždu už na krku majú a druhú nebudú riskovať, a preto hrá rýchlo a tvrdo. Počíta s tým, že zinkasuje držhubné a že jej momentálne nebezpečenstvo nehrozí. Hrá tvrdo a riskantne, ale spolieha sa na nás, všimol si si. Vedela, že prídeme ešte raz, a nechala si niečo aj na dnes. Dobre vie, že jediná seriózna možnosť, ako im dať najavo, že je ešte v hre, je odkázať im to po nás. Počíta s tým, že pôjdeme za Andreou a za Viktorom a že použijeme jej informácie. Musia pochopiť, že sú to informácie od nej a že musia cvakať. Je vychcaná až no a perfektne taktizuje. Riskuje, ale perfektne taktizuje, to sa musí uznať, a ja mám sto chutí sa vrátiť a rozbiť jej držku."

„Aj ja. Čo ten starý Reis?"

„Neverím jej. Neverím, že by bol taký cynik a predával vlastnú dcéru, alebo o tom vedel a nespravil by opatrenia. Kecá!"

„Dúfam, ale... čo s Andreou? Už nesmieme spraviť podobnú chybu ako s Viktorom. Už sa nemôžeme spoľahnúť iba na... čaro osobnosti..."

„Myslíš naše?"

„Samozrejme! Aké iné? Jednoducho sa na ňu musíme pripraviť! Pôjdeme domov, vyspíme sa a zajtra ráno si ju podáme... si za?"

„Stopercentnejo!!"

Škoda, že sprostý deň musí ostať sprostý až do súmraku, a často aj po ňom, a čo si človek v taký deň naplánuje je vopred odsúdené na neúspech. Neplánovať! Nekombi-novať!

Čakala ich na chodbe.

„Pani Wágnerová, odkiaľ ste vedeli... advokát?"

„Iste, volal mi, vraj sa dostal do problémov. Zbytočne ste ho zavreli, bol v ten deň so mnou. Prišla som ho... navštíviť pred obedom, hodinu presne neviem, asi okolo jedenástej a pred druhou sme odchádzali, boli sme na obede v Grande a do večera sme sa zdržali... ale to vás asi nezaujíma. Čítala som, že ku tragédii došlo niekedy okolo obeda. Boli sme spolu a môžem to dosvedčiť, okrem toho, v dome, kde býva, je vrátnik, a ten si zapisuje návštevy, vrelo vám odporúčam, aby ste ho navštívili a pozreli si knihu návštev a tiež kazety, všetko tam natáčajú, horšie ako vo väzení, hrozný dom! Ale ako sa hovorí, každé zlo je na niečo dobré..." sedela a Chosé sa napriek neodolateľnej túžbe spať cítil ako v siedmom nebi. Dedo mal pravdu, akoby sa rozozvučali zvony... bola prekrásna. Mladá, nie šteňa, tridsať, možno menej, zrelá žena, ktorá vie, o čom to je... Zvláštne bolo jej oblečenie. Čierny plášť až po zem, čierne nohavice, čierna... veľa čiernej. Čierna žena v klobúku. Krauz si sústredene pošúchal čelo. Začínalo sa to komplikovať.

„Ako to, že si pamätáte tak presne, práve ten deň?"

„Nič zvláštne, bolo toho plné mesto a Viktor s tým tiež prišiel... z prednášok, o ničom inom sa na fakulte ten týždeň nehovorilo. Hneď som si uvedomila, že sa to stalo práve vtedy, keď sme boli spolu..."

„Aká náhoda!"

„... iste, náhoda... a váš tón som akože nepočula, pán... pan...

„Volám sa Krauz, starší detektív oddelenia vrážd Richard Krauz, keby ste niekedy v budúcnosti... potrebovali..."

„Nemyslím, ale ďakujem... človek nikdy nevie...! Aj vy ma možno budete potrebovať, takže je dobre, že sme sa zoznámili, pán detektív," uštipačný tón tentoraz musel prepočuť Krauz. Usmial sa a zaútočil.

„Čierna je vaša obľúbená farba?"

„Áno, je!"

„Bola ste oblečená v čiernom aj v deň vraždy?"

„Neviem... to si už... asi áno."

„Nosíte tento klobúk často?"

„Teraz v zime áno."

„Tak v tom prípade by nás predsa len zaujímalo, ako dopadol obed v Grande a čo ste robili do večera."

„Som podozrivá?"

„Nie, iba bežná rutina. Máte dôvod to tajiť?"

„Samozrejme, že nie! Na obete sme boli asi do tretej, potom sme sa prešli po meste... nechápem! Je to dôležité?"

„Moniku Reisoú niekto zavraždil..."

„Hrozná tragédia...!"

„... a ja túto, ako správne hovoríte, tragédiu vyšetrujem. Čo nám môžete povedať... myslím, čo by nám pomohlo v našej práci, niečo, čo..." nevedel sa vykoktať. Nešlo to. Nešlo to ani Chosému, sedel a civel na nohy, ktoré určite predčili aj tie najdlhšie na svete. Sedeli a unavene vypočúvali ženu, ktorá sa s nimi viditeľne zahrávala. Nemohli jej ani prd. Aj ona to vedela. Zazvonil jej mobil.

„Môžem?" a nečakala na odpoveď. „Áno... nie, pán Neuvirth, áno, som tu... nie, pán Neuvirth... ako hovoríte... neviem, počkajte..." odtiahla mobil a zanovito vystrčila bradu ku Krauzovi, „...volá ma advokát, vraj, či potrebujem právnu pomoc, potrebujem?"

„Nie."

„Nie, ďakujem... áno, viem o tom, prídem... ďakujem ešte raz..." položila a spýtavo pozrela na Krauza.

„Prepáčte, prosím... môžeme pokračovať."

„Prečo musela zomrieť, čo vedela?"

„Nerozumiem...!"

„Nehanebnica."

„Neha... takže už viete... No dobre! Aspoň to zjednodušíme. Neviem, čo vedela, a neviem, prečo zomrela, s jej zavraždením... dúfam, že sa toho slovka nechytíte, čítala som ho v novinách... nemám nič spoločné a neviem, ako a prečo k tomu došlo. Som si istá, že s tým nemá nič spoločné ani Viktor Hart, dosvedčím to. O jej osobných problémoch neviem, a čo sa týka... nehanebnosti... ak sa to dá takto pomenovať, ani s tým nemala nikdy žiadne problémy. V škole excelovala, pohodový typ, kedysi sa hovorilo, že v kolektíve obľúbená... dnes sa na vás kolektív... s prepáčením! V rodine... vraj mala čudné detstvo, ale pokiaľ viem, tak to je už dávna minulosť a všetko bolo v poriadku..."

„Aj pán Reis?"

„Ako to... myslíte?"

„Ako sa k jej... povedzme, záujmovej činnosti staval otec? Pán Reis! Pán veľvyslanec Reis?!"

„Prepáčte, pán Krauz, ale... čo mám ja s ich rodinou?"

„Poznáte pána Reisa?" priama otázka. Krauz sa preberal a zaraďoval druhý rýchlostný stupeň. Fischer sa dosť nabažil ukážkových kolienok a tiež ožíval. Vtedy vošiel Kuky.

„Prepáčte, nevedel som..."

„Nííč, nič! Len ostaň!" zahulákal Krauz a Kuky pochopil. Každá ruka dobrá. Nespali už tridsať hodín a bolo treba spojiť sily. Wágnerová si neskrývane a vyzývavo prezrela Kukyho svaly a opäť sa venovala výsluchu.

„Poznáte pána..."

„Počula som. Poznám... z videnia. Viem, kde pracuje, a viem, čo robí... bližší kontakt sme nemali."

„Čo je to bližší kontakt?" zaťal Chosé, ale ona nemala náladu.

„Ak sa budeme rozprávať týmto spôsobom, páni, chytať sa za slovíčka, odídem tak, ako som prišla! Som tu preto, že zomrela moja známa a že ste zavreli môjho známeho. Chcem pomôcť a chcem byť informovaná, pretože ma zaujíma, ako hodláte zaobchádzať s nevinným človekom... môžem vás poprosiť? Ja nefajčím a dym mi prekáža! Prosím, nefajčite ani vy!" Fischer sa chystal z dlhej chvíle si zapáliť. Bez debaty cigaretu odložil. Nefajčiarov museli v uzavretej miestnosti rešpektovať.

„Ďakujem..."

„Hovoríte... nevinného človeka... že vraj sme zavreli... a chcete byť informovaná... nuž dobre! Ja vás môžem... informovať a vy mňa môžete tiež!!" zahrával sa Krauz a mobilizoval posledné sily.

„Bola by to výhodná spolupráca, a možno aj obchod... výhodný pre obe strany, pán Krauz... aj tak, aj tak!"

„Bola, keby sme boli obchodníci a mali niečo na predaj, ale my nie sme. Poskytujeme však poradenskú službu.

Bezplatne, možno by vás to zaujímalo. Radím vám, nehovorte, že väzníme nevinných ľudí, neviete, o čom hovoríte. Tiež by som vám radil, aby ste neklamali, madam! Veľvyslanca Reisa poznáte nie z videnia, ale veľmi dobre, stretli ste sa na nejednej party a jeho známi sa po hlave vrhali do zoznamovania s vašimi dievčatami... a nielen jeho známi! Vždy iná party a iné mesto a iní známi... iba baby ostali tie isté! Čím to?!" urobil pauzu a čakal protesty. Neprišli. Zjavne chcela počuť, čo ešte vedia. Krauz si to uvedomil a zaradil spiatočku. Ak by to neurobil, Chosé už bol pripravený a vrazil by ju tam.

„Ani vás to príliš neprekvapilo, madam, čo zase prekvapuje nás, madam!" „S tou madam by ste mohli preš..." „Nemohol!! Pre mňa ste a ostanete Madam s veľkým... M... v červenej plisovanej sukni! Alebo sa za svoje zásluhy hanbite? Viete, koľko... koľké si vás nevedia vynachváliť?" „Kto...?"

„Teraz ja, madam, potom vy! Viktor Hart je obvinený z množstva trestných činov a zavreli sme ho nie ako nevinného, ale ako podozrivého, a zadovážili sme dôkazy, podotýkam, že vecné, ktoré naše podozrenie potvrdili. Pôjde do vyšetrovacej väzby a prípad prevezme policajný vyšetrovateľ. Pôvodne bol podozrivý aj z vraždy Moniky Reisovej, ale okolnosti sa vyvinuli tak, že má zrejme alibi. Aj pán Ružička má na čas vraždy alibi... poznáte pána Ružičku, nie?" „Eéé..."

„Aspoň z videnia, prosím...! Pred chvíľou ste telefonovali s jeho právnym poradcom... pán Neuvirth, povedali ste to meno nahlas..." „Iste... iste, poznáme sa, ako hovoríte, z videnia..." „Príma! To som chcel počuť! Pekná partia, všetci sa poznajú iba z videnia... asi sa už pritom nezatvárajú oči, ako za našich mladých čias..." „Čo si to...?!"

„Dobre, dobre! Teraz si ešte preberieme..." Preberali dlho. Výsluch pani Wágnerovej trval skoro tri hodiny. Krauz od začiatku vedel, že neprišla vypovedať, ale vyzvedať. Či ju niekto poslal, to nemohol posúdiť, nitky sa zaplietali tak rýchlo, že vzájomné prepojenia mohli byť v konečnom dôsledku veľmi prekvapivé a dopredu nepredvídateľné. Povedali jej iba toľko, čo by jej povedal aj advokát Viktora Harta, poprípade pán Neuvirth, hoci ten presedel to podstatné vonku na lavici. Krauz musel uznať, že mala odvahu. Vojsť do jamy levovej iba tak a snoriť, to si vyžaduje značnú dávku drzosti, hoci v minulosti sa im to už stalo. Aj samotný vrah sa prišiel prihlásiť ako svedok a básnil a básnil, spísali s ním litánie a on celý vytešený, ako to takticky zahral, zabehol na pivo a všetkým sa v krčme pochválil, aké má perfektné styky na polícii, pozná sa dokonca aj s tými z oddelenia vrážd! O to väčšie bolo jeho prekvapenie, keď si pre neho kamoši z kriminálky o týždeň prišli. Niektorí ľudia sa nebáli, vrahovia tiež nie. Aj s týmto Krauz rátal a vedel, že keď sa bude točiť okolo trojice Hart, Ružička, Wágnerová, k niečomu ho musia priviesť. Reis mu zdrhol, ale o pár dní príde. Uplakanému a zlomenému tatkovi so srdcom roz-drásaným vraždou milovanej dcéry už neveril. Neveril ani jednému z nich a hneď na druhý deň požiadal vyšetrovateľa, aby sa zúčastnil

na vyšetrovacom pokuse. Chlapcov zo zásahovej jednotky navliekli do čiernych maskáčov a dali im jednoznačný povel, zlezte z balkóna Viktorovho bytu, presnejšie prenajatého bytu, a to tak, akoby vám išlo o život a museli by ste to spraviť za každú cenu. Nešlo to. Asymetrické rozmiestnenie balkónov a hladká omietka znemožňovali akýkoľvek únik. Opäť prezreli kazety a skontrolovali rozmiestnenie kamier, prezreli zadný vchod a zámku, skontrolovali všetko, čo by umožnilo nebadaný odchod z bytu vrátane strechy. Nič! Výsledok bol jednoznačný, Viktor bol v byte, a ak mal niečo s vraždou Moniky, tak... si musel počínať mimoriadne rafinovane. Krauza štvalo, že ho vybodoval chalan z vysokej a že sľubne sa vyvíjajúci prípad mu unikal pomedzi prsty. Jediným pozitívom bolo zistenie, že kontrolu v dome Reisových mohla o tretej urobiť aj žena... v čiernom...

Ale to bolo až v piatok. Po výsluchu Wágnerovej ešte zašli za šéfom a napriek blížiacemu sa večeru prebrali detaily. Nespali už vyše tridsaťšesť hodín a presne tak aj vyzerali.

„S Reisom opatrne, chlapci, nepotrebujeme negatívnu publicitu a palcové titulky. Radšej sa držte pri stene, jasné?" upozornil ich Mayor.

„Ešte jedno musíme predebatovať," nadhodil Krauz, „musíme ešte dnes vybaviť odpočúvanie telefónov Harta, Wágnerovej, Ružičku a pokračovať v odpočúvaní Veroniky..." keď videl, aké zhrozenie na tvárach unavených spolubojovníkov vyvolal, zmiernil ich utrpenie, „... aspoň predbežné súhlasy, a zajtra by sa dorobila administratíva, ale s odpočúvaním treba začať už dnes. Mali by sme vedieť, na čom sa dohodnú."

„Hart je v chládku, myslíš, že by mohol komunikovať?"

„Nevieme, koľko má mobilov, ak zistíme, že viac, niektorý môže ostať vonku živý a niekto ho bude asi používať, a to bude určite dôležitá komunikácia, preto by som odpočúval aj jeho!" Chvíľu zaváhal a ticho dodal, „... a aj Rei-sa..." a reflexívne stiahol hlavu medzi plecia, pretože predvídal Mayorovu reakciu.

„To nejde! Si na hlavu!? Má diplomatickú imunitu... to nejde! Chceš nás všetkých dostať na inšpekciu... alebo rovno do civilu?!"

„Ide... keby o tom nikto nevedel... vieme ako..."

„To nie! Richard, to ti zakazujem! To by už hraničilo s paragrafmi! To nie!" A bolo po debate.

Rozchádzali sa za hlbokej tmy a štyridsať hodín bez spánku sa podpísalo na každom. Zarastené tváre a zažlt-nuté prsty od cigariet. Každý túžil iba po horúcej sprche a posteli. Vybavili, čo sa vybaviť dalo, a rozpŕchli sa ako kŕdeľ sliepok. Krauz sa ešte chvíľu zdržal, a keď odchádzal, sprisahanecky sa usmieval. Nikomu nepovedal, že telefonoval na jedno miesto... špeciálne miesto... a využil kúzlo, ktoré môže čarodejník strednej kategórie využiť raz sa tristo rokov...

Veľvyslanec Reis už nemal čistý mobil.

21. KAPITOLA

V piatok lozili po balkónoch. Prezreli celý dom, ale únikovú cestu nenašli. Hart mal alibi a Krauz musel prehltnúť horkú pilulku.

Kuky a Petra priviezli oneskorenú stránku. Igor, prvý Monikin nápadník, sa vrátil zo sústredenia a vyplašenými očami blúdil po miestnosti.

„To je ten zo študijnej skupiny docentky Fábryovej? Igor? Kde bol doteraz? Hovorí niečo podstatné?" spýtal sa Krauz, keď mu Petra oznámila, koho majú v kancelárii.

„Je gymnasta, vrcholový športovec, boli na sústredení a dnes ráno prišiel domov. Nehovorí nič, ešte sme nezačali, chceli sme... no... či nechceš ty...?" nesmelo sa usmiala Petra. Krauz si unavene vzdychol, ale išiel. Veľa si od toho nesľuboval, ale chodili spolu, čo keby predsa?

Gymnasta mal postavu ako Tarzan, a keď Krauz vošiel, slušne vstal.

„Keď sa to... Monike... stalo, bol som dva dni na sústredení. Už nereprezentujem, to viete, rameno... vraj sa to nedá operovať... ale na sústredenia chodím, pripravujem sa na trénerske skúšky. Telefonovali mi... je to hrozná tragédia..."

„Vy ste sa poznali aj... bližšie, však?"

„Chodili sme spolu, ani nie pol roka..."

„Čo by ste nám o nej mohli povedať?"

Zneistel. Ruky sa mu zlepili a schovali medzi stehná. Rozpačito pokrčil ramenami a pokrútil hlavou. Krauzovi sa nechcelo hrať na ťažké výsluchy a chcel to urýchliť.

„Aby sme sa rozumeli, mladý muž, mi už o Monike čo--to vieme, hovorili sme už s mnohými... aj s takými, čo ju poznali... no... dosť intímne! Rozumieme si? Myslím, že už nám nemôžete povedať nič nové, už asi vieme všetko... aj o jej nadmernom sexuálnom apetíte aj o..."

„Tak už to viete? To je dobre!" prerušil ho chlapec. Tak sa nedozvedel o igelitke hneď. „Mala kruté detstvo, keď mi to rozprávala... neveril som!" Igor im povedal, čo vedel. Krauz ho manévroval k sexuálnym praktikám, chcel si potvrdiť Ružičkovú výpoveď.

„Bola besná, to je fakt. Ja mám kondičku ako málokto, urobím stopäťdesiat klikov a sotva sa spotím... ale... to sa nedalo, jednoducho... to sa nedalo!"

„Aj vy ste končili s igelitkou?"

„Prosím? Nerozumiem!"

„Na konci sexu igelitka... vlastne, vám to nič nehovorí?"

„Nie! Aká igelitka? To má byť nejaká nová pomôcka...?"

Predsa sa oplatilo venovať chlapcovi, ktorý si užíval s Monikou. Dávno, ale predsa! Krauzovi bolo jasné, že tento nebol zasvätený. Monika ho použila, pretože ju zaujímali jeho mimoriadne fyzické predispozície, ale nedôverovala mu natoľko, aby ho zasvätila... Pri vyšetrovaní môžu nájsť milencov, ktorých budú musieť zatriediť do dvoch základných skupín, pričom chlapci sa navzájom vôbec nemusia poznať. Igor mu to potvrdil.

„Poznáte niekoho... myslím niekoho, kto s Monikou... pred vami alebo po vás?"

„Albert Ružička, ten naftár, potom sa mi Monika natoľko vzdialila, že už som o nej nepočul."

Bolo to tak, ako si Krauz myslel. Petra si zapísala pár základných faktov, poďakovali sa mu a rozlúčili sa.

„Keby ste čokoľvek..." prisľúbil a zmätene odišiel. Igelitka mu nešla do hlavy, bude sa musieť spýtať na fakulte!

Policajti vypadli na víkend a Policajné riaditeľstvo spustlo. Pár chalanov v uniformách ho strážilo a s vyloženými nohami pozerali televíziu. Detektívi sa venovali rodinám a vrah Moniky Reisovej behal po slobode.

Krauz sa cítil unavený ako vôl, keď mu v sobotu ráno volal kamarát zo špeciálneho miesta, aby si prišiel niečo vypočuť.

„Hovoril si, že keby bolo niečo zvláštne, tak ťa mám volať aj o polnoci...!"

„No dobre, dobre! A je polnoc!? Je sobota, ty... už letím!" Autom tam bude hneď a aspoň nebude zavádzať v kuchyni, tak čo? Sylvia ho prevŕtala pohľadom, takže musel neutralizovať kyslé úsmevy láskavými bozkami, ale svoje si vypočul aj tak.

„O hodinku som späť!" a vybehol.

Kamarát pustil diktafón.

„Andrea," ozval sa chrapľavý ženský hlas.

„Ahoj! Odkiaľ voláš?"

„Z automatu v bare..."

„Šikovná!" pochválil ju Emanuel Reis. „S tebou bola vždy radosť spolupracovať!"

„Ty si čistý?"

„Prepáč, môj telefón je absolútne čistý, diplomatická imunita, ak ti to niečo hovorí..."

„Aj iní machrovali... no dobre, volám ti, lebo som bola včera u nich..."

„Ako sme sa dohodli..."

„... presne, ako sme sa dohodli. Kazeta a zoznamy sú v ťahu, už ich majú a sú zaradené ako vecné dôkazy do spisu..."

„Čože?!... To ti povedali?!"

„Nie, to videl Viktorov advokát, so mnou o tom nehovorili. Ten idiot mal v byte vagón trávy a prachu za dve vedrá. V počítači mu našli tie listy..."

„To hovädo nevie používať heslá?!!"

„Vie, majú na to nejakého odborníka. Advokát hovoril, že teraz je nepoužiteľný!! Ak mu schvália väzbu, skôr ako o pár mesiacov sa s ním nedá rátať."

„Idiot!! Keby nebol chamtivý a tvrdohlavý... dobre mu tak! Je... poučený? Myslím, či vie, ako sa má správať? Vydrží to? Dá sa na neho spoľahnúť?"

„Prosím ťa, bol v légii! Nezlomia ho. Má na to, aby si spočítal jeden a jeden, a dobre vie, čo je preňho najvýhodnejšie! Buď v pohode, ten nás nepodrazí, inak ho necháme Rúžičkovcom a obesia ho v cele... a on to dobre vie!!"

„Dobre, prídem v utorok, ak by sa dovtedy niečo stalo, okamžite volaj, ale nie z tvojho mobilu, z automatu a na červený mobil, jedine táto linka je bezpečná..."

„V poriadku, dohodnuté... ešte som chcela... neboli sme spolu... odvtedy. To s Monikou ma veľmi... mrzí..." Dlhá pauza, potom tvrdý, autoritatívny hlas vyriekol ortieľ.

„Ešte sa o tom porozprávame! Všetci... keď budeme všetci pokope! Ešte som nepovedal posledné slovo... ani tebe, ani tomu... debilovi..."

Hlasy zmĺkli, spojenie sa prerušilo.

„Pomohol som v niečom...?"

„Ani netušíš ako, chlapéé! Máš u mňa... čo len chceš!"

„Nič, iba jedno, Richard. Ako sme sa dohodli... inak ide o krk, jasné?"

„Jasné, ako sme sa dohodli, žiadne kópie, žiadne prepisy na papier, jedným uchom dnu, druhým von, a iba ja a ty! Dohodnuté, díky! Zavolaj, keby dačo... aj o polnoci aj v sobotu...!"

„Zajtra je nedeľa!"

„... tak dobre, aj v nedeľu, to je jedno... čo už mám s tebou robiť?... sa naotravuješ!!"

V nedeľu nevolal.

Týždeň začali ako vždy. Banda polámaných športovcov--amatérov a kutilov si po víkende prišla oddýchnuť do práce, lebo dva dni driny stačili. Niekto mal odratý bok, lebo spadol z bicykla, iný prasknutú kľúčnu kosť od kolieskových korčúľ. Tretiemu chýbalo pol lýtka od motorovej píly... Našťastie víkend trvá iba dva dni, inak by niektorí trávili pondelky na áre.

Ráno sa ozval Lengyel a vyzvedal. „Máme niečo, Richard?"

„Ja som nad tým uvažoval... nespím celé noci, počúvaj! Dohodol som ti tie konzultácie u docentky Wágnerovej..."

„Ako si to povedal?! Ako sa volá?"

„Docentka Wágnerová, najlepší špecialista v oblasti se-xuológie, psychológie a..."

„Tak sa za ňou vyberiem hneď...!"

Staršia pani, veľmi príjemná, tichá, zvyknutá na chúlostivé tajomstvá. Prekvapene zodvihla obočie.

„Nie, Andreu v rodine nemáme..."

„Taká akoby manekýnka, dvadsaťdeväť, vyštudovala architektúru..."

„Nie! Určite nie. Brat má iba synov a tá moja je podstatne staršia... lekárka... pediatrická... je to dôležité, súvisí to nejako...?"

„Ani nie, iba zaujímavá zhoda mien... pani docentka, radi si vás vypočujeme, doktor Lengyel vám asi povedal..."

„Áno, hovorili sme spolu, a nielen to, dal mi preštudovať materiály z pitvy a čo-to som si pozrela aj ja v mojej knižnici... veľmi zaujímavý prípad, naozaj zaujímavý..."

Krauz bol rád, že zaujali takú významnú odborníčku, hoci Fischer sa evidentne nudil. Keď sa dozvedel, že ich dnešný objekt je sexuologička, súhlasil, ale teraz si veľa od toho nesľuboval.

„V prvom rade je nevysvetliteľná úplná absencia sugi-lácie..."

„Prosím... prosím, pani docentka... zrozumiteľnejšie by to nešlo?"

„Aha... prepáčte, zabudla som sa. Teda, zaujala ma absencia modrín a podliatin. Pri vražde, a zvlášť pri takom brutálnom spôsobe, akým bola zavraždená Monika, je niečo podobné prinajmenšom neobvyklé. Možností je viacero..." Krauz si vybral zápisník a pero a spozornel. Písal si poznámky a ona sa rozplývala. Bola vo svojom živle. Vedela na túto tému prednášať celé hodiny a dala im to jasne najavo. Veľa vecí, o ktorých rozprávala, už vedeli, veľa už aj preverili a vylúčili, ale niektoré postrehy boli naozaj nové.

„Nôž v kombinácii s igelitovou taškou je prekvapením aj pre mňa, je to nóvum, s ktorým som sa doposiaľ nestretla. Nôž vysvetľuje jej pasivitu, nemala inú možnosť. Podrezanie v danom prípade nesmerovalo k zabitiu, ale malo prekonať odpor, ak sa k nemu vôbec odhodlala, alebo... niečo symbolizuje."

„Máte na mysli..."

„K symbolike sa ešte dostaneme. Prejdime k samotnému znásilneniu. Pohlavný styk a následná smrť sa dajú dosť ťažko presne datovať, a ak nasledujú tesne po sebe alebo sa prelínajú, je dosť ťažké stanoviť časové hranice. K sexuálnemu styku mohlo dôjsť, to pripúšťam! Čo však povedať o tom, kto ho vykonal?" Skontrolovala ich pohľadom ponad decentné okuliare a pokračovala. „Znásilnenie je pohlavný styk vynútený fyzickým násilím alebo vyhrážkou násilia, ktorý sa v bežnej praxi prisudzuje mužovi a objektom záujmu sa stáva žena. V bežnej praxi! Ale toto nie je bežný prípad, páni! Vypočujte si moju pracovnú verziu. Muž na mieste činu nebol násilník, ale partner. Súlož bola dobrovoľná. Odišiel a bezprostredne nato mohla prísť na návštevu... kamarátka, ktorá ju porezala a udusila. Čo tým chcem naznačiť? Vy hľadáte vraha, teda muža, a automaticky predpokladáte, že vrah ju predtým znásilnil! To môže byť zásadná chyba! Ja si myslím, že ju neznásilnil, aspoň nie tak, ako si pod pojmom znásilnenie predstavujete! Došlo k dobrovoľnému aktu, to samozrejme nevylučuje určitú mieru psychického nátlaku... ťažko povedať. Vidím na vás, že ste prekvapení. Vysvetlím. Jedna z otázok, na ktoré sa ma doktor Lengyel pýtal, bola aj možnosť sexuálneho ukojenia pri znásilnení... je to problém! Odpoveď je aj áno, aj nie. Iba v špeciálnych prípadoch za súhry viacerých vonkajších vplyvov je to možné! Tu tieto markanty nevidím, nebudem vás zaťažovať odbornými výrazmi a detailmi, ale verte mi, v tomto prípade asi nejde o orgazmus pri znásilnení. Dovolím si vysloviť odvážnu myšlienku, pohlavný styk a vražda spolu nesúvisia. Opäť vysvetlím! Z pitvy vyplýva, že pohlavný styk bol mimoriadne šetrný, ak hovoríme o povrchu tela. Až v pošve sa našli stopy nešetrného zaobchádzania. V poriadku, lenže tento druh smrti má mimoriadne silné sebaobranné prejavy. Ak niekoho tresnete po hlave, je v bezvedomí a už sa nemyká, ale ak niekoho dusíte, má veľa času na obranu, ale ona nemala za nechtami nič a na rukách ani škrabanček. To nie je logické! Skiíste oddeliť súlož od vraždy a celý prípad sa vám ukáže v úplne iných farbách! Chápeme sa? Ž toho vyplýva, že ak oddelíme súlož od vraždy a nebudeme už hovoriť iba o znásilnení, tak potom ani samotnú vraždu nemusel zákonite vykonať

muž-násilník, ale na scéne sa mohla objaviť aj žena! Už mi rozumiete? Dobre, obráťme list... niečo k symbolike. Podrezanie je vlastne uvoľnenie životnej energie z jej zovretia, uvoľnenie krvi z riečišťa, v mnohých kultúrach je to jediný prípustný spôsob, ktorým sa privoláva rituálna smrť. Aj u zvierat, aj u ľudí! Ale v našom prípade nemalo spôsobiť smrť! Iba ju naznačiť! Teda, ani náhodná smrť pri nejakom rituáli nie je v tomto prípade vylúčená. Mohlo ich tam byť viacej, seansa... niečo nacvičovali a vymklo sa im to z rúk, keď ju odbalili, už bolo neskoro... ťažko povedať!! Aby sme si to zosumarizovali... možností je viac... môže ísť o znásilnenie a beštiálnu vraždu plánovanú od začiatku... mohol vraždiť muž, ale súlož bola dobrovoľná... súlož bola dobrovoľná, a nie je to vražda, iba sa im to pred koncom vymklo z rúk... môže ísť o prípad, pri ktorom treba časovo oddeliť súlož od vraždy, a v tom prípade mohla vraždiť aj žena, a napokon... mohlo ich byť v izbe aj viac, ako som povedala, seansa, zvláštne praktiky, náhodná smrť a nasleduje zametanie stôp a robenie falošných, napríklad! V každom prípade vám radím, zabudnite na rutinu, trochu sa povzneste nad bežné prípady a skúste použiť fantáziu a nadhľad. Opakujem, toto nie je bežný prípad a od vás si vyžiada netradičný prístup, skúste experimentovať v oblasti verzií, nebojte sa pripustiť... nemožné, nevšedné... zvláštne!"

„S rituálnou smrťou nie ste ďaleko od pravdy, niečo podobné sme o nej naozaj zistili, ale zatiaľ to nebudeme rozoberať. Zaujímavé bolo... čo ste povedali, o tej kamarátke... súlož mohol vykonať muž, ktorý odišiel a prišla jej na návštevu kamarátka či nejaká iná žena, ktorá ju zabila?! Tak to bolo? Oddeliť súlož od vraždy? Za-u-jí-ma-vé!"

„Ani to nemusí byť presné, muž tam vôbec nemusel byť... muž... myslím! Vôbec žiadny muž!! Spermie sa nenašli, takže bol použitý prezervatív, alebo... ak tam žiadny muž nebol...?"

„No..?!" Chosé sa už hodnú chvíľu nenudil.

„Umelý penis!" povedala víťazoslávne a urobila dlhú odmlku, viditeľne spokojná sama so sebou.

„Umel..." hlesol Krauz a pozrel na Fischera. „Sme to ale..." nedopovedal, lebo služobné tajomstvo je služobné tajomstvo.

„V takom prípade si vystačia dve baby a chlapa nepotrebujú," dorazila ich docentka, prevrátila list v hrubom zošite, aby bolo každému jasné, že prednáška bude pokračovať.

Sedeli u nej vyše dve hodiny a boli jej vďační za každé slovo, pretože občas sa stáva, že odborník vie, o čom hovorí, a rozhovor s ním je pre laika poučením a potešením zároveň.

„To myslíte vážne?" Mayor sa pohodlne natiahol do kresla v rohu kancelárie, čím zabral Kukyho obľúbený flek. Krauz a Fischer ho zavolali hneď, ako sa vrátili od docentky. Petra, Kuky, Vaňa a Burger tam už boli a čakali na fajront. Keď si vypočuli Krauzove najnovšie poznatky a novú verziu, zvraštili tváre v neblahej predtuche, že koniec pracovnej doby sa odkladá na neurčito.

„Samozrejme, veď to konfrontujte s výsledkami pitvy. Na tele absolútna absencia sugilácie..." rozohnil sa Krauz. „Šibe ti?! Rozprávaj po našom, hentú hatlatinu si strč..." ohradil sa Vaňa a opatrne otvoril fľašku kečupu.

„Vy neviete, čo je sugilácia!? Bože môj, čo vás učili v akadémii... teda, žiadne modriny na tele, nič pod nechtami, žiadne stopy odporu... jednoducho... o čom to snívate!? Stále dookola meliete iba znásilnenie a znásilnenie a znásilnenie... nič také, páni. Podľa mňa tam chlap ani nebol! Dve baby, to je riešenie celej záhady!" „A čo rozdrásaná pošva...?" skúsil šéf. „Guma... obyčajná guma! Vlastne... nie obyčajná... taká..." koktal Krauz.

„Robertko! Bože, ty s tým narobíš caviky!" rozsekla uzol Petra pretože pochopila, že koktá iba kvôli nej.

„Tak! A je to! Zbytočne sa pachtíme po vrahovi, mužovi, nič nenájdeme, musíme sa sústrediť na..." „Vrahyne, ženy?" skúsil Kuky.

„Asi... Možno máš pravdu a možno by sme aj nejaký motív našli, ale spomeňte si, čo hovoril Ružička o bosorkách a okultizme... možno sa iba hrali a vymklo sa im to spod kontroly. Na druhej strane, okolo Moniky sa motalo niekoľko báb, ktoré mali dôvod sa jej zbaviť. Veronika! Kamoška sem, kamoška tam, konkurencia je konkurencia! Ostatné prostí... študentky! Veď išlo iba o prachy,

a nie malé, tak čo? Prečo sa nezbaviť najlepšie platenej mrchy a nezdediť jej miesto? Andrea! Piekla to s Viktorom a išlo o kazetu a vydieranie na najvyšších miestach a Monika o všetkom vedela! O ďalších adeptkách možno ani nevieme!"

Šéf ticho odúval pery a trel si bradu. Uvažoval. Musel uznať, že aj táto možnosť prichádza do úvahy. Bola prinajmenšom taká reálna ako znásilnenie a následná vražda bez akýchkoľvek vonkajších stôp. Prekážal mu iba veľvyslanec. Ak sa to dozvie, zbohom rodina!

„No! Chlapci moji... ak toto vysnoria novinári, tak... neviem, neviem. Okultizmus, bosorky, kazeta, vydieranie, veľvyslancova dcéra, ešte aj ten oný... robert... ko. Došľa-ka, čo by som dal za jednu normálnu, poctivú vraždu!! Aspoň jednu... na začiatok roka! Čo chcete podniknúť?" dodal po krátkej odmlke.

„Znovu preveríme alibi Andrejky. Je to až príliš jednoduché s tým Viktorom. Preveríme aj Veroniku a ostatné... všetky kamošky, čo sa nám podarí nájsť. Niekto sa musí prekecnúť..."

„Ja by som si požičala spis a... fotodokumentáciu, skúsila by som... no, možno tam niečo nájdem! Môžem?" skúsila Petra a spýtavo sa pozrela na Krauza.

„Iste! Viac očí, viac... čoho? V každom prípade tvoju iniciatívu vítam!" usmial sa Krauz.

„Odposluchy bežia?" zaujímal sa Mayor na odchode.

„Bežia."

„Niečo nové?"

„Zatiaľ nie," zaklamal Krauz.

„Dokelu!" zaklial Vaňa. Chuchvalec kečupu mu pristál na prsiach a svietil na košeli ako Purpurové srdce druhého stupňa. „Vyzerám ako... prasa, hergot!!" frflal snažiac sa nechtom odstrániť čo najviac z paradajkovej šťavy.

„A to si sa aj okvickal kečupom..." mávol im na pozdrav šéf a vypochodoval na ďalšiu poradu.

Krauz zbalil spis a podal ho Petre. „Študuj!" posmelil ju a bol rád, že má pomocníčku.

„A fotodokumentácia...?"

„Aha... jasné, tu je!" Krauz zavrel zložku. Nevšimol si, že medzi policajnými fotkami sú založené aj dve fotografie amatérskeho fotografa zo záchrannej služby! Nevedomky všetko podal Petre.

22. KAPITOLA

Utorok sa začal ako zvyčajne, Burger fajčil a mal prečítané ranné noviny skôr, ako do práce dorazil ďalší detektív. Bol to Kuky a tesne za ním prišiel Vaňa.

„Kde je Hanzel?" prejavil záujem, žmoliac v dlaniach vajíčko na tvrdo.

„Ešte má dovolenku... myslím, ešte tento týždeň," odpovedal mu Kuky, lebo Burger sa venoval rannému rozjímaniu.

„Má to niekto šťastie..." povzdychol si Vaňa a s chuti si odhryzol.

Dvere sa nesmelo pootvorili a hlava Petry Pergnerovej zasvietila v kancelárii.

„No poď, poď! Čo sa hanbíš!?" v Burgerovi sa ozval otcovský cit vždy, keď sa stretol s mladučkým kolegom alebo kolegyňou, ktorí iba ústa otvárali v úcte k jeho odslúženým rokom.

„Nie... teda... hľadám Richarda."

„Každú chvíľu je tu, chodí o tomto čase..."

Petra sa vovalila do kancelárie potácavým krokom a prichádzajúci Fischer ju odtlačil od dverí presne miereným bodyčekom do maličkého zadočku.

„Aúúú..." zaprotestovala čerstvá absolventka policajnej akadémie, ale neprestala sa usmievať. V poslednej chvíli zachytila dvere, aby nevrazili do obitej omietky.

„Dievča, dievča, ako to robíš, že máš takú figúru?" Cho-sé nahodil udičku, ale záber sa nedostavil.

„Neslopem pivo, striedmo sa stravujem a som v posteli o desiatej," prezradila recept a čakala na kontru.

„Z toho všetkého Chosé dodržuje len to posledné... aby mohol byť o polnoci doma," zaťal Kuky, ale perfektnú prihrávku nikto nezachytil. Burger mal oči iba pre po-

licajné šteniatko vo vypasovaných rifliach a Vaňa sa napchával.

„Sadni a rozprávaj, čo nové na ubytovni..." milo ju vyzval Burger a evidentne mu neprekážalo malé rozptýlenie na úvod pracovného dňa.

„Tááák... ako vždy, nič nové! Starý ubytovací poriadok, starí vrátnici, staré pokazené výťahy, starí spolubývajúci so starými a otrepanými dvojzmyselnými narážkami, v bufete Staropramen... čo vám budem rozprávať, fakt nič nové..."

Prišiel aj Krauz. „Čaute," pozdravil a ustarane si sadol.

„Ahoj Richard, chcela som ti..." skúsila nesmelo Petra a chvíľu vyzerala ako prváčik pred tabuľou. Vyplašené šibala očami po kancelárii a chvíľami nevedela, čo s rukami.

„Ahoj, už som ťa zdravil... chlapci, celú noc som nespal... vŕta mi v hlave tá včerajšia docentka... že by sme boli takí tupci a nepočítali s eventualitou vrahyne?! To sa mi nezdá!! Kam sme dali hlavy, chlapci, čo??! Vás to neondie? Celú noc som zvažoval možnosti a kul pikle, ako na tú háveď babskú... teba sa to netýka, srdéénko... ako s tými kur... babami vybehnúť, čo?" rozprával a vybaľoval si z aktovky veci.

Padlo pár návrhov, ako by sa mali pustiť do preverovania nových verzií, a ani si neuvedomili a bol čas na ranný nástup. Petra iba trpezlivo stála pri stene a z úcty k služobne starším neskákala nikomu do reči. Mayor si ich tiež trpezlivo vypočul a dal Krauzovi voľnú ruku.

„Ponáhľam sa na poradu k riaditeľovi, Richard, zadeľ si ľudí, ako chceš, len už preboha živého niečo prineste...!" a zdrhol.

„Jedna dvojica by mala navštíviť Veroniku doma, už nie je v nemocnici."

„Richard, ja by som..." skúsila nesmelo Petra.

„Iste, iste, zlatíčko, vydrž kým si nezadelíme robotu..."

„Prepáč..."

„... potom sa ti venujem..." Richard poslal pár kolegov, aby preverili bežné veci o Andrei Wágnerovej a zopár Mo-nikiných spolužiačok, o ktorých si mysleli, že by sa postupným otravovaním dali zlomiť.

„Richard, ja by som..." ozvala sa opäť Petra.

Zazvonil telefón. Krauz vybavil sťažnosť technikov, že im niektorí detektívi neskoro zasielajú písomné žiadosti na vyhotovovanie fotokópií správ, a uistil kolegu, že sa to už nestane. Chvíľu tárali.

„Kde sme to prestali... aha!... a my by sme mali dať hlavy dokopy a určiť si priority a stratégiu na najbližšie dni..." pokračoval Krauz. V kancelárii ostal Chosé, Kuky, Vaňa a Burger. Petra stála opretá o stenu a tvárila sa ako maturantka nad otázkou z matematiky, z ktorej rozumie iba znamienku rovná sa.

„Richard, ja..." skúsila opäť.

„Áno, Petra..." vošiel kolega z poriečneho oddelenie polície a hľadal riaditeľa, aby mu podpísal nejaký mimoriadny výjazd členom pre kriminálku. Krauz mu poradil a zavrel za ním dvere.

„Richard, ja by som... ti... vám... chcela niečo povedať," konečne sa dostala k slovu, „niečo... asi dôležité..." Petra sa tvárila napäto a chlapi spozorneli. Toto nevyzeralo na fór. Boli v tom cvičení a nahrávku na smeč zacítili na sto honov.

„Čo to máš za výraz? Ak si tehotná, tak ťa pred všetkými vylátam po holom zadku, a ani si nemusia zažmúriť oči!!" ponúkol sa Chosé, ale Petra sa iba silene pousmiala.

„Nie... to nie... teda ak, tak maximálne také tri hodinky, ale to sa neráta... chcela som vám povedať niečo iné. Ani ja som skoro celú noc nespala..."

„Vieš čo?! Tak toto si nechaj! Na tvoje... oné... avantgardy nie sme zvedaví!" pohoršil sa Vaňa.

„Avantúry... ale to nevadí! Ide o... pozrela som si spis Moniky Reisovej a... fotodokumentáciu, čo mi včera požičal Richard... ja..." podišla k stolu a prstom drgla do spisu ako do niečoho, čo určite vidia prvý raz. Krauz neveriaco vyvalil oči na spis, ktorý poznal takmer naspamäť, ale nevidel nič, čo by mohlo rozumného detektíva ako Petra vyviesť z rovnováhy. Chlapi si posadali a čakali. Profesionál nikdy nepodceňuje mladú krv, inak môže občas vyznieť ako idiot!

„Chalani... pozrite..." Petra otvorila fotodokumentáciu a Krauz zbadal dve voľné fotografie na sade nalepených... tvrdo pozrel na Petru a tá tvrdý pohľad opätovala. Krau-za zamrazilo v zátylku a skúmavo prižmúril oči. Ak prezradila pôvod fotografií...

„... viete, včera sme sa rozprávali o tom, čo Richard a Chosé zistili u docentky a aké to má súvislosti s naším prípadom. Tá verzia s robertkom a druhou babou ma zaujala a nedala mi spať..."

„Petra, ak ste to skúšali na ubytovni...!!" Chosé mal dnes dobrú náladu...

„Nie!! ... nie včera... ja som nespala kvôli niečomu inému..."

„Nechajte ju a nerýpte už!" pomohol jej Krauz a spýta-vo sa na ňu zahľadel, „Ty si... niečo našla?"

„Nóó... neviem! Možno sa mi budete smiať... ale myslím si, že som našla riešenie! Večer som prešla celý spis a... Richard, čítala som tvoju správu z Ružičkovej výpovede. Cituješ tam jeho slová... ‚vrah musel poznať jej podstatu, musela mu dôverovať...' tak som nad tým premýšľala, nie ako vy, vy ste chlapi, ja som premýšľala ako jej kamoška, ako baba. Uvažujte so mnou, komu môže bezmedzné dôverovať dievča, ktoré sa zaoberá takým riskantným a excentrickým spôsobom sexu ako ona? Ružička bol na služobnej ceste, a čo myslíte, koľko ich bolo, čo poznali jej tajomstvo. Koho si ešte mohla pozvať? Rozprávame o balansovaní na hranici medzi životom a smrťou, rozprávame o takom hlbokom súkromí... skrytom súkromí, že neverím, že sa s tým zdôverila hocikomu. Viktor to vedel, ale má alibi, aspoň zatiaľ... Andrea tiež... ale ja si myslím..." urobila dramatickú pauzu, „... ja si myslím, že nikto viac. Žena chce byť v niektorých okamihoch svojho života... verte mi, poznám to ako žena... jednoducho... chceme byť občas... samé!" urobila ďalšiu dramatickú odmlku. Civeli na ňu a čakali. Evidentne nerozumeli.

„Dobre... Ružička ďalej povedal... ‚šesť motúzov, ak ich bolo šesť, musel tam byť niekto, kto bol zasvätený...' hovoril o spôsobe škrtenia Moniky. Počúvajte, ale výsledky z pitvy jasne hovoria,

že za nechtami mala vlákna z motúza, a nie kožu z niekoho zasväteného. Ak by sa dusila a odchádzala do večných lovísk, nemala by za nechtami vlákna z povrazu, ale jeho kožu, to sú zákony prírody... pud sebazáchovy... ona má iba vlákna z povrazu, akoby tam nikto iný nebol, iba ten povraz.... chápete!!? Chápete?!"

Krauz si veľmi pomaly zopol ruky na zátylku. „Boha!" povedal a pozrel na Chosého.

„Boha!" povedal Chosé a pozrel na Kukyho.

„Ničomu nerozumiem... ale ani sa veľmi nehanbím, aby som vám pravdu povedal! O čo vám ide?" spýtal sa a nechápavo si premeral ostatných, či náhodou neostal sám.

„Nóó..."pokračovala Petra, „bola reč o robertkovi a jej kamarátke, s ktorou sa... zabávali. Nemyslím! Toto nie je zábava v pravom slova zmysle. My sme ju nepochopili, lebo sme ju podcenili. Brali sme ju ako študentku, čo si občas privyrobí, potom po výsluchu Ružičku ako babu s bielou pečeňou, po výsluchu Veroniky ako profesionálku na najvyššej úrovni... vedľa! My sme stále vedľa! Ona bola žena s veľkým 2, ktorá si v živote niečo preskákala a našla to, čo mnohí z nás nenájdu nikdy... našla zmysel. Prežila kruté detstvo a nevedela si nájsť miesto medzi rovesníkmi. Hľadala, nenachádzala, ale neprestávala. Vytrvalo bádala a... našla vec, ktorá ju... ako by som to... napĺňala a uspokojovala! Tešila sa na ňu cez deň a úpenlivo čakala, kedy sa už skončia prednášky, aby sa jej mohla venovať večer a v noci, aby sa mohla... stať tým, čím naozaj chcela a čo ju odpútavalo od tohto sprostého všedného života, ktorý nenávidela, lebo mala puču matku a puču tetku a zažila v detstve peklo, lebo ju nasilu ťahali do neba. Tápala, ale toto obdobie skončilo. Teraz už vedela, čo chce, mala to už odskúšané a fungovalo to! Časom dospela po technickej stránke k dokonalosti a... už nikoho nepotrebovala. A teraz pozor! Poďme k nej do izby! Chalani, predstavte si to prostredie! Nechajte tam vibrátor, nechajte tam sex a vášeň, nechajte tam ukojenie a prerod húsenice v motýľa, nechajte ju tam celú ako bola... ale nechajte ju tam samu."

Chalani z nej nespúšťali oči, nikto sa nesmial, nikto sa neuškŕňal, a tak pokračovala.

„Ona... žiadneho vraha ani vrahyňu nestretla... zomrela sama. Okolnosti boli a sú podozrivé, to pripúšťam... milenci z najvyšších kruhov, vydieranie až do parlamentu, prostitútky, pasáci, konkurencia... vycerené tesáky... áno! To všetko tu je, ale iba preto, aby nás to zmiatlo!! Nikto ju nezabil! Ona... sa sama vybrala na cestu... obzrieť si hranice medzi životom a smrťou ako už veľa ráz predtým... ale tentoraz ju pozvali ďalej... a ona vošla." Nikto ani nehlesol.

„Bola sama... robila si to sama!" dorazila ich a čakala. Ticho prerušil až Krauz. Vzpriamil sa na stoličke a spľasol rukami.

„No, tak to by sme mali!! Petra... Petrička, srdénko moje... to je... dosť odvážna hypotéza, ale... takto ti to poviem... Budem sa opakovať, ale nevadí, aspoň si pripomenieme niektoré fakty! V prospech tvojho výkladu svedčia výsledky odborných expertíz. Faktom je, že sme nenašli žiadne mikrostopy svedčiace o prítomnosti cudzej osoby, to je pravda, to by potvrdilo tvoju verziu. Ale niekto vylomil dvierka pre mačku, niekto ukradol Monikine cenné papiere, niekto ju podrezal a vyložil na posteľ, niekoho v čiernom plášti videl svedok tri hodiny po vražde odchádzať z domu... ono... je toho príliš veľa, čo tvoja hypotéza ignoruje!" zmĺkol, pretože cítil, že Petra má v rukáve eso, a keď zahrá najvyššou kartou, bude ich to mrzieť.

„Pokračuj! Len pokračuj! Aj vašej verzii o cudzej žene alebo mužovi chýba predsa viac vecí, nie?! Kde je vibrátor? Kde je prívesok, ktorý tam musel byť, pretože Ružička povedal, že nikdy, podotýkam nikdy to nerobila bez neho!!?"

„Vzal si ich páchateľ alebo páchateľka a normálne z miesta činu zdrhol... alebo zdrhla!" zapojil sa Vaňa. Zbytočne. Petra sa víťazne usmiala, dostala ich, kam chcela!

„Iste?? Tak potom mi vysvetlite, ako je možné, že ten istý páchateľ sa tam vrátil v čase resuscitácie, vzal si kazetu, vypol video a nikto z domácich ani z prvej pomoci si ho nevšimol a nezabránil mu v tom?"

Tichučko sedeli a pozerali ako myšky, ktoré pluh vyoral na svetlo a ani netušia, čo tu robia. Sedeli a čušali. Nechali to na Krauza, nach sa s ňou trápi sám.

„To máš skade?"

„Tak sa pozrite sem... asi ste si to nevšimli a ja by som si to nevšimla tiež, ale náhodou som posunula túto nenale-penú fotku od záchranára tesne pod túto nalepenú od technika a... všimnite si tú náhodu! Čo je na tejto fotografii od záchranára!? Poďte všetci sem, nech to nemusím opakovať!" nebola to prosba, bol to rázny povel a všetci sa bez meškania nahli nad stôl. „Na fotografii od záchranára je pohľad od Monikiných nôh smerom hore na jej telo, pričom ľavá strana fotografie zaberá skrinku pri posteli a tu na poličke je video a tu nad ním je televízor." Všetci sledovali prst blúdiaci po fotografii. „Všimnite si displej videa. Chosé, prosím ťa... lupu! Ďakujem! Čo vidíte? Odpoviem si sama, lebo akosi sťažka dýchate. Displej ukazuje dva osem dva sedem. Čo je to? Medzi číslami nie je dvojbodka, takže to nemôže byť čas! Okrem toho, dvadsiata ôsma hodina neexistuje, na displeji môže byť maximálne dva tri päť deväť, potom naskakuje nula nula nula nula! To znamená, že na videu určite nie je zobrazený čas, vo videu je zasunutá kazeta!! Toto odfotografoval záchranár, keď tam ešte neboli policajti... a teraz sa pozrite na túto fotografiu... sem, na túto nalepenú! Túto spravil technik pri ohliadke miesta činu o... pozrite sa na video! No pozrite sa na to video!! Technik stál pri nohách poškodenej a urobil záber približne z toho uhla ako záchranár. Na videu sú čísla dva jedna dva päť. Fotografoval tesne pred pol desiatou. Medzi číslami je dvojbodka, ktorá na prvom zábere chýba, teda na technikovom zábere nie je vo videu kazeta!! Medzi záberom záchranára o pol štvrtej a záberom technika o pol desiatej niekto vybral kazetu, a tým sa automaticky zobrazil čas. A teraz pozor!! Príde bonbónik..." Petra siahla do vrecka vypasovaných rifliek, kam by sa nevmestila ani žiletka po odtučňovacej kúre, a vybrala papierik, ktorý provokujúco pomaly rozložila. „Tu som si vypísala časy z ohliadky a zo spisu, počúvajte! Je zadoku-mentované, že RZP-čka prišla o pätnásť dvadsaťsedem. Teda približne o pol štvrtej fotografoval záchranár, vďaka bohu za jeho drzosť!! Vo videu je kazeta, čo dokazuje číslo na displeji. O šestnásť deväť, teda štyridsať dva minút po záchranároch vstupujete do bytu vy, pričom uniformovaní vás predbehli asi o pätnásť minút. Z toho vyplýva, že asi pol hodiny boli v byte iba matka, teta a traja záchranári. Osemnásť nula sedem ste skončili podlahy na prízemí, nič ste nenašli a išli ste na poschodie, pričom o štvrť na desať ste skončili prehliadku domu a vošli ste do izby zavraždenej! Päť minút pred pol desiatou, teda desať minút po tom, ako ste vošli do izby, urobil technik túto fotografiu, ktorá dokazuje, že z videa niekto medzi pol štvrtou a pol desiatou vybral kazetu. Číslice sú zelené, digitálne a malé, nečudujem sa, že ste si to nevšimli, ale mne padla jedna fotografia na druhú a udrelo mi to vyslovene do očí. Kto bol v byte v čase resuscitácie? Kto bol o pol štvrtej v byte so zavraždenou a so záchranármi a bol tam asi pol hodinu s nimi sám, kým prišla polícia? Viete o tom, že kresťania považujú siahnutie na ľudský život za jeden z najťažších hriechov a je úplne jedno, či je to život vlastný, alebo cudzí? Za takýto hriech je len jeden trest, večné zatratenie. Ak chcete namietať, že to predsa nebola samovražda, prosím, ale ako to mohli v tom šoku rozpoznať, a ak im aj napadla možnosť, že vyšetrovanie všetko preukáže, kto by riskoval tú hanbu, pranie rodinnej bielizne na verejnosti, strašnú blamáž v kláštore... kto by to všetko riskoval?"

Petra stíchla a líca jej horeli. Nenašiel sa oponent ani posmieváčik, a tak pokračovala rovnako náruživo.

„Matka odišla z kláštora o pol tretej, približne o trištvr-te prišla domov, našla Moniku v stave, ktorý jej musel pripadať ako pomsta samotného diabla. Ležala nahá na koberci, pod ňou fľak po orgazme, trčalo z nej niečo obrovské, gumené... na hlave igelitka, červené fusakle, na hrudi pohanská ľalia, video bežalo, na obrazovke... tvrdé porno. Dokonca si myslím, že samotná Monika... možno! Jej predohra začínala asi o dvanástej, možno o pol jednej, videom a masturbáciou, v určitej fáze si nasadila igelitku a utesnila motúzom, šesť omotaní, ako káže satanská viera, šesť šesť šesť je číslo jej priateľa, a vybrala sa na stretnutie s ním... tentoraz si ju vzal so sebou. Skúsila sa vymaniť a prstami povoliť povraz, odtiaľ sú stopy pod nechtami, ale už ju nepustil. Monika je pravačka, a tou rukou pravačka onanuje. Ľavou sa bráni. Vlákna od povrazu sú iba pod nechtami ľavej ruky, pravá je čistá... to hovorí pitva... a to je nezvratný fakt. Matka vypne video, pretože tie zvuky jej trhajú ušné bubienky, roztrhne igelit a orezávačom sa snaží prerezať

povraz. Škrabne ju na hrdle. Urobí chabý pokus o oživenie, ale okamžite pochopí, že už je neskoro! Čo robiť? Život sa už zachrániť nedá, ale je tu ešte niečo...! Žiadnu paniku, je to síce dcéra, ale kurva na pohľadanie, a treba sa zachovať tak, aby rodinná reputácia neutrpela! Manžel je veľvyslanec, ona charitatívna aktivistka, celá rodina bez chyby! Prichádza sestra Anežka a rieši vzniknutú situáciu s chladnou hlavou. Anežka má dosť času na to, aby zobrala ľaliu z Monikinho krku, vibrátor z nej a... možno nasledovala krátka hádka, ale nakoniec sa rozhodnú! Moniku preložia z koberca na posteľ. Pozrite na tie fotografie!! Posteľná bielizeň je bez záhybov, na nej nikto nesúložil, ani neznásilňoval, ani neonanoval! Tu, na koberci, kde je ten fľak, tu sa to odohralo, na posteľ ju iba vyložili! Zo stropu visí indiánsky lapač zlých snov z peria nejakého vzácneho vtáka. Perie je jemné, ale na zemi ani smietka. Pri zápase v izbe by sa poškodil a úlomky peria by popadali na koberec, ale my sme nenašli nič, vôbec nič! Jednoducho žiadny zápas nebol. Anežka kombinuje ďalej a vymyslí vlámanie, lúpež a zákernú vraždu, pretože tak člen slušnej kresťanskej rodiny zomrieť môže a môžu ho aj kresťansky pochovať. Ani tatovi sa žiadna ujma nestane, iba ho kolegovia poľutujú, pár sústrastných telegramov a svet beží ďalej! Anežka koná, podreže ju, aby bol fingovaný prepad dokonalý... ale urobí chybu! Kardinálnu chybu, páni! Vlastne dve! Podreže ju až na posteli, čo dokazujú krvné stopy na vankúši. Krv nie je nikde, iba tam, ale je to faktický nezmysel. Posteľ nie je rozhádzaná, ak by sa Monika bránila vrahovi a ten musel použiť podrezanie na prekonanie odporu, museli by byť na posteli stopy zápasu. Nič tam nie je! To znamená, že keď sa dostala Monika do postele už sa nebránila, už bola mŕtva... ale potom nebol dôvod ju podrezávať, vrah dosiahol svoje! Podrezanie sa tým stáva nelogické a zbytočné! Druhá chyba je ešte okatejšia... podrezanie nezakrvá-calo igelitku a neschovalo sa pod ňu! Ako je to možné? Ak by vrah musel použiť podrezanie na prekonanie odporu, a potom na krvácajúce hrdlo natiahnuť igelitku, bolo by všetko od krvi, aj on, aj koberec, aj posteľ, aj igelitka... a rana by bola prekrytá igelitom a povrazom. Pozrite! Rana je niekoľko centimetrov nižšie než spodný okraj igelitky, nikde žiadna krv, a plytký rez svedčí o... niekom, kto mal zábrany, kto konal napriek svojmu presvedčeniu... koho donútili okolnosti. Moniku podrezali už mŕtvu a už s igelitkou na hlave a... rezali tam, kde našli voľné miesto... pod spodným okrajom igelitky! Je to hovadina!" Petra dychčala, chlapi počúvali.

„Poďme ďalej! Anežka zbehne dole a vylomí dvierka pre mačky, pretože tadiaľ by mohol páchateľ vniknúť do domu! Asi to videla v nejakom filme, alebo čítala, ale pomýli sa! Vylomí ich zvnútra, pretože sa v tom nevyzná a nevie myslieť a konať ako skutočný páchateľ! Dvierka oprie o stenu vnútri prezliekárne. Potom vbehne, alebo vbehnú do obývačky na prízemí a pro forma rozhádžu pár zásuviek a z baru zoberú Monikine cenné papiere, aby to vyzeralo ako lúpež. V celom byte je cenných starožitností a cenných vecí ako maku, ale zmiznú iba cenné papiere na meno!! Od začiatku akcie prešla asi pol hodina a sú tri hodiny štrnásť minút, volajú sanitku, potom políciu. Tri hodiny dvadsaťsedem minút prichádza lekár, konštatuje smrť a... je zle! Všetci sú hore na poschodí a Anežka si cez pootvorené dvere všimne, že kazeta je ešte vo videu, a preto zahrajú s Máriou kolaps, nechajú sa odpre-vadiť dole do kuchyne a ošetriť. Anežka sa vytratí, povedzme na záchod, alebo na vzduch a... vybehne hore a vyberie kazetu z videa. To sa automaticky prepne na čas, ale ona nevie, že pôvodné video s kazetou už medzitým odfotografoval záchranár! Prichádza polícia, dom sa stráži, obhliadka miesta činu beží... lenže v rodinnom dome je tisíc skrýš, kam sa dá videokazeta, vibrátor, prívesok a čo ja viem čo ešte schovať a potom zničiť..."

Petra stála nad fotografiami a ukazovák opretý o ne jej už zbelel a chystal sa omodrieť. Burger zabudol ťahať a popol z cigarety mu ovísal ako nepodarená húsenica. Kuky vyvalený v kresle si oblial rozkrok kávou a vôbec si to nevšimol. Chosé stál uprostred miestnosti, a hoci sa mohol pohnúť ľubovoľným smerom, stál už hodnú chvíľu na mieste ako obelisk vytesaný na počesť hlúpeho Jana. Krauz sedel s rukami za hlavou a neveril vlastným ušiam. Bol rád, že ju nepodcenil. Neoplatí sa podceňovať mladú krv. Nepodceňovať! Počúvať a učiť sa! Človek sa učí celý život... aj policajt! Prvý sa prebral Krauz.

„Hned zajtra si podáš žiadosť o preloženie. Najlepší môže byť iba jeden!"

„Píše sa to dvojmo, alebo trojmo?" spýtala sa Petra s kamennou tvárou.

„Chosé? Dvojmo stačí?"

„Neviem, parťák môj, ale skôr ako odíde, ešte ju vytrestám!" Chosé k nej pristúpil, oboma dlaňami jej zovrel tvár a pobozkal ju na pery, až to cmuklo.

„Aj ja ju vytrestám..." zapojil sa Vaňa a konečne prehltol.

„Len pekne sedkajte na zadočkoch a radšej mi povedzte, čo vy nato?"

„Nič! Petra, je to iba konštrukcia, východisková verzia, ktorú musíme buď preukázať, alebo vyvrátiť. Zatiaľ je predčasné jasať, ale ukázala si perfektné pozorovacie schopnosti a niečo, čo dobrý detektív zákonite musí mať, a to je schopnosť zostaviť príbeh. Perfektné, zatiaľ perfektné, ale dá to fušku. Tak mi napadlo ešte niečo, čo by mohlo podporiť tvoju verziu... pamätáte sa na záver pitevnej správy, vraj mala ovuláciu a Ružička nám povedal, že vtedy bola ako besná, raz z toho skoro dostal infarkt, a to už makal hodnú chvíľu iba ručne! Asi to na ňu prišlo a rozhodla sa urobiť si to... no... všetko, ako povedala Petra! Nemusím vám to opakovať, nie? Šlo by to... milo si ma prekvapila... baba jedna!" pochválil ju Krauz a dostal nápad. Vyťukal telefónne číslo a čakal, Petra medzi tým pokračovala a žiarila šťastím.

„Chlapci, nič si z toho nerobte, tomu sa hovorí analytic-ko-deduktívne myslenie a používa sa to všade vo svete... aj u nás sa to o pár rokov udomácni, nebojte sa... chlapci!"

„Počúvate ju? Vraj anál... či ako to bolo... čo to tu trepe!? Toto vás na tej vysokej škole učia, takéto kraviny? Edo, najvyšší čas ísť do penzie, čo ty na to?" spýtal sa Vaňa. Burger iba uznanlivo pokyvkával hlavou. „Dobrý postreh... dobrá práca... dobrý postreh... baba jedna!"

„Halóó... haló, rýchla zdravotná pomoc? Prosím vás, je tam doktor Valent... počkám... zdravím vás, pán doktor, kedykoľvek k vám volám, vždy ste v robote, spíte občas aj doma?"

„Iste, už som bol doma... tento rok... aj zo dva razy. Však to poznáte, keď chce našinec zarobiť nejakú korunu, nesmie hľadieť na voľný čas, bez nadčasov sú tie naše výplaty o ničom!"

„To poznám! Volám vám kvôli niečomu inému... pamätáte sa, ako sme sa stretli v dome Reisovcov..."

„Pamätám! Už niečo máte?"

„... Máme... teda, dalo by sa povedať, že sme na dobrej stope. Skúste si spomenúť na jeden detail, telo ste našli v izbe hore na poschodí. Kde bola matka a teta, keď ste re-suscituovali?"

„Na chodbe pred dverami, a natŕčali hlavy spoza zárubne. Párkrát som ich požiadal, aby sa vzdialili a nerušili nás pri práci, viete, ono... niekedy robíme s tými neborákmi hrozné veci, a to určite nie je pohľad pre vystrašenú matku a...!"

„Chápem, chápem... a teraz druhá vec! Prečo ste skončili v kuchyni?"

„Lebo im prišlo zle a potrebovali injekciu."

„Do kuchyne ste ich zaviedli vy, alebo išli samy?"

„Išli samy a my za nimi... to má nejaký význam, kto išiel za kým?"

„Veľký! Ešte jedna vec. Dali ste im injekciu na upokojenie obom?"

„Neviem... presne... ale áno, už viem! Iba matke, teta povedala, že injekciu nechce, že jej pomôže čerstvý vzduch, a odišla do záhrady... po chvíli bola späť."

„Vy ste ju v tej záhrade videli?"

„Nie! To teda fakt nemusím... kontrolovať domácich, či idú vo vlastnom dome tam, kam povedia! Aký to má význam?"

„Ešte nevieme, ale chceme ich vypočuť, a niečo nám nesedí. Vďaka za ochotu a príjemnú službu... prajem."

„Aj také poznáte?"

„Vlastne... ani nie. Ozaj... kolega Chromík je tam?"

„Paľko? Je, chcete ho?"

„Nie, netreba, iba mu povedzte, že tie dve fotografie... no, že to má u mňa! Ďakujem! Keby niekedy niečo potreboval... tak... nech si zoženie!"

„Jasné, nech si zoženie... odkážem, bude mať isto radosť! Dovi!"

„Dovi!"

„Mohlo to tak byť. Dali injekciu iba matke a Anežka sa vypýtala na vzduch. Mohla vybrať kazetu, kedy chcela... zapadá to do seba, treba uznať!" skonštatoval Krauz, keď položil slúchadlo.

Spýtavo po sebe pozerali. Každý vedel, že môže prísť iba jediné.

„No nič! Tak si ich vypočujme!" rozhodol nakoniec Krauz.

23. KAPITOLA

Stáli vo dverách rodinného domu a vyzerali ako jednova-ječné dvojičky. Všetko rovnaké. Vlasy krátke, neutrálny a odovzdaný výraz v očiach, symetrické tváričky bez úsmevu, jednoduché rovné šaty s bielym golierikom, zapnutým tesne pod krkom. Dve sochy s kamennou tvárou. Stelesnená cudnosť.

„Poďte ďalej! Izba je zamknutá, v pôvodnom stave, ako ste sa dohodli s manželom. Je to na poschodí... ale asi viete!"

„Vieme, ale... ak dovolíte, nepôjdeme tam. Chceli by sme sa porozprávať najprv s vami..." „My sme už na polícii boli!" „To nevadí, pani Reisová..." „Mária, oslovujte ma, prosím, sestra Mária..." „Sestra Mária, chceli by sme sa najprv porozprávať s vami a potom, ak bude čas, sa tam ešte porozhliadneme."

„No... dobre," prekvapene súhlasila a zamierila do obývačky. „Sadnite si, prosím, kávu... čaj...?" „Nie, ďakujeme, neobťažujte sa, iba pár otázok a vypadneme... teda, pôjdeme! Nie! Nechoďte preč, sestra Anežka! Sú to otázky pre vás obe, takže to môžeme vybaviť naraz a ušetríme si množstvo času... ak vám to neprekáža." Zaváhala a vymenili si so sestrou spýtavé pohľady. „Nie, iba vypnem polievku, aby nevykypela... hneď som späť," nevinne sa pokúsila o úsmev a odišla.

„Prepáčte, môžem použiť vašu toaletu?" spýtal sa Cho-sé a zamieril k dverám.

„Iste, druhé dvere vpravo..." navigovala ho Mária a potom sa už venovala Krauzovi s Petrou.

„Neberte to, prosím, ako obťažovanie z našej strany, vieme, že ste už boli vypočuté, ale ako vyšetrovanie napreduje, objavujú sa stále nové a nové otázky, nové a nové nezrovnalosti a my nemáme inú možnosť, iba opätovne navštíviť tie isté osoby a konfrontovať ich s novými skutočnosťami a ich starými výpoveďami... bežná prax, tak sa to robí..." vysvetľoval Krauz a naťahoval čas. Petra sedela ako päť peňazí a učila sa. Na kolená si položila veľký zápisník a hrala sa s guľôčkovým perom. Chosé sa vrátil, slušne poďakoval a vzal zápisník s Petriných kolien. Tá naňho prekvapene pozrela, ale vycítila, že má byť ticho a neprotestovať. Ešte nikdy s nimi nebola v teréne, a tak sa rozhodla, že na prvý raz nič nepokazí a nebude robiť nič, iba sedieť a pozorovať. Nič iné od nej ani nechceli. Chosé niečo napísal do zápisníka a vrátil ho Petre, ale nasmeroval ho tak, aby si odkaz mohol prečítať aj Krauz. Bolo tam TELEFONUJE! Petra nenápadne vrátila zápisník do pôvodnej polohy a prevrátila stránku.

„... vždy, a tento prípad nie je ničím..." vošla sestra Anežka a s kamennou tvárou si prisadla k sestre. Obe zložili ruky do lona a sedeli vzpriamene ako v škole.

„Výborne, sme kompletní... takže, prečo sme vlastne prišli? Pani Rei... ehm... sestra Mária, nechcem jatriť čerstvé rany, ale musíme sa ešte raz vrátiť k tomu momentu, keď ste našli Moniku v izbe. Prišli..."

„Prosím vás, je to naozaj nutné?" Anežka zaprotestovala a bez mihnutia oka čakala na odpoveď. Ani náznak rozhorčenia, ani náznak nevôle, iba suché konštatovanie.

„Je! Isteže je, už som to vašej sestre naznačil..."

„V poriadku, moja, nechaj tak. Je to bolestivé pre celú rodinu, ale ako povedal manžel, musíme byť nápomocní pri vyšetrovaní, aby sa tej oblude dostalo spravodlivého svetského súdu a trestu, Boží súd a trest ho neminie... modlíme sa za to tak úpenlivo, že naše prosby musia byť vyslyšané!"

„Iste... iste... takže, z kláštora ste odchádzali asi o pol tretej, až po križovatku vás zviezol známy, takže domov ste prišli asi o trištvrte na tri, o pár minút skôr než zvyčajne."

„Áno."

„Čo bolo potom?"

„Vošla som dnu..."

„Sama?"

„Sama, sestra Anežka išla ešte nakúpiť, ale v potravinách prasklo potrubie a mali zavreté, prišla pár minút po mne."

„Výborne, vošli ste dnu..."

„Vošla som dnu a ako vždy som od dverí zavolala Mon... jej meno, aby vedela, že už som doma a aby som sa spýtala, čo chce na obed. Neodpovedala, a preto som vybehla do izby..."

„V ostatných izbách ste neboli, nenazreli ste do obývačky, do kuchyne...?"

„Nie! Išla som rovno hore, pretože mi neodpovedala, ale kabát a topánky mala na chodbe, vedela som teda, že je doma. Myslela som, že spí, alebo má tie nemožné slúchadlá... Otvorila som dvere a..." Mária pozrela na sestru. Anežka pozrela na Máriu a obe sestry sa chytili za ruky. Mali z toho pochopiť, že ich zväzok je neoblomný a neprekonateľný a že iba zbytočne mrhajú časom...

„... ležala na posteli... v hroznej polohe... znásilnená... podrezaná... ubolená... Pane Bože!!" vzlykla a Anežka jej podala vreckovku, pričom vrhla zdrvujúci pohľad na prítomných, ale oni akoby nič nevideli, nič nepočuli. Tvárili sa ako teľce vo velíne jadrovej elektrárne, akoby nevideli, ako jej sestra trpí! Kedy už vypadnú, nech už dajú pokoj...!! Cynické policajné hyeny!

„Keď sme prišli, ležala na zemi..." nadhodil Krauz, akoby sa snažil rozpomenúť na niečo veľmi vzdialené.

„Lebo ju zložili lekári!" odvrkla Anežka, potom akoby sa spamätala a opäť zaliezla do ulity.

„Aha!" radostne zareagoval Krauz a vďačne sa na ňu usmial. „Tak to bolo! Keď sme pri tom, vy ste kedy prišli do domu...?"

„Päť minút po sestre..."

„A čo ste videli?"

„Ako že čo?!"

„Skúste si spomenúť, čo ste videli, presne! Od okamihu, ako ste otvorili vchodové dvere!" Krauz už prestával byť milým hosťom.

„Vošla som, počula som Máriu, ako hore narieka, tak som vybehla po schodoch... zbadala som tú sodomu... pokúsili sme sa ju zachrániť, však? Nešlo to, už bola... už bola u Pána."

Krauz ticho sedel a pozoroval ich. Upokojili sa a postrehli jeho pátravý pohľad. Mária bola unavená a prestrašená, mierne sa zhrbila. Anežka vzdorovitá, plná žlče, ktorú bola ochotná vystreknúť na týchto tu... a spáliť ich plameňom pekelným. Aspoň tak to pripadalo Krauzovi.

„Moment..." povedal pomalým, ťahavým hlasom, „Kde stála Mária, keď ste vybehli hore?"

„Ako že... kde? V izbe, predsa!"

„A kde bola Monika?"

„Pre Boha na nebi, kde mohla byť, na posteli predsa!! Prosím vás, je to naozaj také dôležité!? My by sme..."

„Na posteli? S igelitkou na hlave!?"

„Samozrejme!! Veď ju zavraždili! Uškrtili ju igelitkou, tak kde by ju mala...? Vy ste tu neboli, alebo čo? Prosím vás, je to naozaj také dôležité, stále dokola tie isté hlúpe otázky, my by sme..."

„Asi nie. Prepáčte, asi to vôbec nie je dôležité, je dosť možné, že o chvíľu odídeme a nebudeme vás už trápiť..." v Anežkiných očiach zahorel víťazný plamienok, ale ten diablov služobník nie a nie prestať, „...iba jedna vec, viete, jedna vec mi nejde do hlavy... pred chvíľou ste povedali, sestra Mária, že vaša sestra prišla asi o päť minút, pretože obchod bol zavretý..." urobil dramatickú odmlku. Obe sestry spozorneli. „Teraz povedala sestra Anežka, že vybehla hore a vy ste stáli v izbe, Mária, lamentovali ste a potom ste sa spolu pokúsili ju oživiť..."

„Áno," prikývli a ani si neuvedomili, že urobili syn-chrón, aký by im záviděli aj akvabely.

„...to ste päť minút stáli, sestra Mária, a pozerali ste na umierajúce dieťa, a ani ste sa k nemu nepriblížili, nepokúsili sa mu dať dole igelitku, ani..." stíchol a nechal ich škvariť sa.

Mária zovrela sestrinu ruku a pritiahla si ju pevnejšie do lona.

„No... ona sa predsa..."

„Moment, sestra Anežka, teraz nechajte hovoriť sestru Máriu!" Krauz už vôbec nebol milý.

„Ja... som jej... asi... medzitým som jej rozrezala igelitku a špagát... a odmotala..."

„Nie! Teraz povedala vaša sestra, že keď vošla, bola ige-litka na mieste, na hlave a Monika ležala na posteli a vy ste stáli a lamentovali... tak ako to vlastne bolo?"

„Ja... som stála... ale medzitým som už, som sa už pokúsila ju zachrániť, už som ju počúvala, srdiečko... a tak... a rozrezala..."

„Nie! To nie, sestra Mária. Vo vašej výpovedi u vyšetrovateľa urobenej na druhý deň po tragédii hovoríte, že ste spoločne so sestrou Anežkou prerezali motúz aj igelitku a pokúsili sa o oživovanie, je to tak?" „No... áno!"

„Ale ja sa vás pýtam, čo ste robili päť minút sama v Mo-nikinej izbe?"

Sestry sa ešte tesnejšie primkli k sebe a na prepletených prstoch im zbeleli hánky. Očakával, že prvá zaútočí Anežka. Nesklamala ho.

„Ako si môže pamätať také detaily! Ste normálny? Budem sa sťažovať, viete, že švagor pra..."

„Prestaň!" zahriakla ju sestra a Anežka na ňu zdesene a prekvapene pozrela. Asi sa to nestávalo príliš často.

„Možno som sa splietla, keď som vypovedala u vyšetrovateľa, viete, bola som v šoku... ale to je jedno. V skutočnosti neviem, čo som robila v izbe, asi som iba plakala, ja naozaj neviem, a až príchod sestry ma prebral a vzala som orezávaČ a prereza..."

„V poriadku, sestra Mária, v poriadku..." utíšil ju Krauz a bol presvedčený, že všetko to vymyslela Anežka. Intuícia, ale mohol sa aj mýliť... „... a to ste ju zachraňovali na posteli?" „Áno."

„Lebo lekári nám povedali, že na zem ju skladali oni, lebo sa k nej nemohli dostať, na posteli k nej nebol prístup... vy ste k nej prístup mali?"

Sestry sa už tesnejšie primknúť nemohli a hánky už boli biele ako alabaster.

„No... mohli, konali sme rýchlo, bezmyšlienkovite, v šoku... asi mohli, veď jej išlo o život!" Zúfalo zakončila Mária a čakala ďalší úder, ktorý na seba nedal dlho čakať. Krauz nezaháľal.

„Posteľná bielizeň bola bez jediného záhybu a vankúš mala pod hlavou úplne predpisovo, ako ste to dokázali, rozrezať motúz, rozrezať igelitku a dávať jej umelé dýchanie a masáž, a nespraviť pri tom na posteľnej plachte ani vlnku... ako ste to dokázali?"

Nevedeli, kam pozrieť.

„Volali ste z domu?" pokračoval Krauz. Petra žasla. Prečo to nechal tak? Veď ich mal na lopate, prečo preskakuje? V škole ich učili, že slabé miesto pri vypočúvaní sa nesmie nikdy opustiť, treba ho dorobiť do kofica, útočiť stále na to isté a nedať im dýchať, zväčšovať puklinu, až vznikne jaskyňa, do ktorej ich naženú! Prečo to robí, nechodil do školy, alebo to už zabudol?!

„Áno, sanitku," ožila Anežka. Už bola opäť na koni, už začínala novú kapitolu, a tu bola doma, tu nebolo treba klamať.

„Kto volal?"

„Ja," unavene sa priznala Mária.

„Kde ste boli v tom čase vy, sestra Anežka?"

„Jáá? No... hore pri Monike..."

„Čo ste robili, upratovali ste?"

„Upratovala?? To..."

„Prepáčte, to mi iba tak vyhŕklo! Prepáčte... čo ste robili?"

„No... bola som hore, iba tak... som bola hore... ako si mám pamätať, čo som robila, nič som nerobila, bola tam moja neter... mŕtva... čo by som robila??" koktala a klamala. Krauz to už vedel, a vedel aj to, že už ich má. Rozhodol sa pritvrdiť a ubrať im kyslík.

„Dobre, volala sestra Mária, volali ste záchranku, tak to už boli tri hodiny aj štrnásť minút. Volal ešte niekto niekoho?"

„Ja, ešte raz. Políciu," priznala sa Mária.

„Výborne, tak to už boli tri hodiny aj dvadsať sedem minút. Okrem toho kto ešte volal?"

„Nikto!" zareagovala Anežka a bola si istá, že teraz neklame.

„Prepáčte, asi ste mi nerozumeli, pýtam sa, či od vášho príchodu domov až po príchod lekára použil niekto váš domáci telefón? Boli ste tu iba vy dve, takže by ste mali vedieť na túto otázku odpovedať!"

„Nikto nevolal!" rozhodla Anežka za obe.

„Tak potom mi vysvetlite..." Krauz siahol do náprsného vrecka saka a vybral poskladaný hárok papiera. Bol to výpis telefonátov z domu Reisovcov. Výpis, ktorý sa dá za šesťdesiatri korún získať úplne legálne od správcu telekomunikačnej siete, alebo úplne zadarmo, ak ste policajt a vyšetrujete vraždu, „... ako je možné, že o štrnásť päťdesiatdva z vášho telefónu niekto volal na mobil, ktorý je registrovaný na meno... na meno..." Krauz sa zahľadel do papiera, akoby ho videl po prvý raz a prácne hľadal niečo, čo tam možno ani nie je, „... aha, tu! Peter Kurucz! Viete, čo nám povedali u vás v kláštore? Vraj mu všetci hovoria otec Sebastián a má na starosti charitatívnu pomoc miestnym bezdomovcom. Pomáha mu jedenásť rádových sestier a... tiež sestra Mária a sestra Anežka..." Krauz odložil papier a pohodlne sa oprel. Unudene a trochu aj srdnato sa zahľadel na sestry. Ticho.

Po chvíli sa vzchopila Anežka, pustila sestru, pretože ju už nepotrebovala.

„Žiadam vás, aby ste opustili tento dom! O ďalšie kroky sa postará advokát doktor Lietava, bude vás kontaktovať. Tiež upovedomím ambasádu v Štokholme, ako sa správate v byte veľvyslanca Reisa, a ten to poženie..."

„Ešte slovo a zatknem vás obe tu na mieste, a kým sa spamätá veľvyslanec alebo advokát, budete už dávno za mrežami, a tú hanbu, čo vám narobím v kláštore, tú si nedáte zarámovať, to vám garantujem, sestra Anežka!" už nebol nielen milým hosťom, už prestával byť aj milým policajtom. „Z tohto domu nás môže vyhodiť jedine majiteľ alebo majiteľka, a to vy nie ste, pokiaľ viem!" „Čo si to...!"

„Ešte slovo, a prisámbohu vás kolega vyvedie von! A teraz ma, milé sestry, dobre počúvajte, lebo opakovanie je síce matkou múdrosti, ale mne niekedy pripadá ako zbytočná strata času, a tento monológ nebude mať reprízu. Klamete a klamete! Od samého začiatku, a ja sa vám čudujem, kde sa podelo vaše svedomie a posledné zvyšky kresťanskej viery? Nie je v desatoro aj Neoklameš? Sestra Mária!" Akoby do nej strelil. „Aká to musí byť bolesť, že potlačí do úzadia aj celoživotné presvedčenie v dobrotu a spravodlivosť a otupí aj strach pred hnevom Božím?! Vy si naozaj myslíte, že čo ste spravili, je v súlade s Božími prikázaniami, že to nikto nevidel, že sa o tom už nikto nedozvie? Mne dieťa nezomrelo a neprináleží mi súdiť vás, iba hmlisto si viem predstaviť, čo ste prežívali, keď ste prekročili prah izby a videli tú... hrôzu. Som si však istý, že to, čo sa dialo neskôr, nebolo z vašej hlavy, ale museli ste s tým súhlasiť, pretože česť rodiny, dobré meno, manželova kariéra, povesť... to všetko bolo v ohrození... ale na druhej strane, to, čo ste spravili, je čestné? Zachová to dobré meno, povesť medzi susedmi! Ale čo Boh?! Raz predstúpite aj pred neho, a čo potom? Veríte vôbec v Božiu spravodlivosť, alebo ju iba hlásate? Veríte vôbec v Boha?!"

Mária unavene civela do zeme a jej sestra spupne zatínala pery, akoby čakala, kedy mu bude môcť skočiť do reči. Keď Krauz urobil pauzu, neskočila. Cítila príchod neodvratnej pohromy.

„Nič? Tak to teda dokončím sám. Otázky, ktoré som vám kládol na začiatku, vám mali ukázať, že vieme o vašom klamstve a že sa do neho samy zamotávate, ale bolo mi trápne dotiahnuť to až do ponižujúceho konca. Milosrdne to nechám otvorené a budem rešpektovať vašu dôstojnosť, dámy. Poviem vám závažnejšiu vec. Tajomstvo rodiny Reisových poznalo viac ľudí, nielen vy dve. Nikdy vám nenapadlo, že Monika to nerobila iba sama, ale s mužmi, a že každý z nich sa stával spolunositeľom jej tajomstva? Pred pár dňami sedel u nás v kancelárii jej milenec," Mária unavene a neveriaco zodvihla pohľad a zmučene zaprosila o zmilovanie Božie. Boh tam práve nebol, a Krauz pokračoval, „... povedal nám všetko! Povedal nám, že milovala kazety s... s... kazety, a ako často ich používala pri... tom. Povedal nám, ako používala igelitovú tašku, aj koľko muselo byť ovinutí motúzom, aj ako chodila na výlety za smrťou a vracala sa silnejšia a presved-čenejšia, že má pravdu. Povedal nám všetko, vy nič, len samé klamstvá. Jej kamarátky nám povedali, aké prežila detstvo, za múrmi kláštora, sama v kobke kľačiac pred Kristom, ktorý s tým nechcel mať nič spoločné, ale vy dve ste ho nepočúvali. Preto sa vám pomstila, a to tým najkrutejším spôsobom, ako

sa dcéra môže matke pomstiť. Trýznila vás dennodenne a už len jej prítomnosť v dome musela byť pre vás očistcom. Mali ste ju na očiach stále ako výkričník a dôkaz svojho zlyhania. Asi to nebolo prvý raz, čo ste ju pristihli, však? Ale tentoraz zašja priďaleko. Už nebolo cesty späť, a čo napadlo vám? Potemkinovská fasáda je vždy lepšia než celoživotná hanba a poníženie.

Pravda by znamenala katastrofu, milosrdná lož sa vám zdala menším hriechom, a tak ste zavolali pátra Sebastiána, a ten pomohol. Nechápem iba, jedno, ako mohol tak rýchlo prísť a odísť?"

„Kedy už prestanete fantazírovať? Toto je všetko, čo máte v rukách...?" zasyčala Anežka, ale nedokončila.

„Bol autom tu nablízku. Videla som ho a trúbil mi na pozdrav tesne predtým, než som vošla do domu..." „Mááriáá!"

„Mlč! Už mlč... je to tvoja vina... všetko je to tvoja vina... ja som ju nechcela stratiť... nechcela som ju dať do kláštora na prevýchovu... nechcela..." hovorila pomaly a tentoraz už pravdu. „Mááriáá!!"

„Už mlč! Takto to Boh nechcel, určite nie! V klamstve a v hriechu sa žiť nedá... ja už nemôžem... daj im to!" „Nie!!!" „Daj im to!!"

Bolo to v igelitovej taške, akú mala Monika na hlave v poslednej chvíli. Videokazeta s prasacinami najhrubšieho zrna... umelý penis, pohanská ľalia na čiernej šnúrke, denník v koži, kde sa potom v kancelárii dočítali, aké to je, vyrastať v rodine fanatikov a ako sa im pomstiť... ak vydržíte a nedáte sa ohnúť ešte zamlada. Keď Mária zbadala tašku v sestriných rukách, ako ju prináša z hlbín domu, a predstavila si jej obsah, naplo ju a musela ísť zvracať. Nedobehla.

Potom im všetko porozprávala. Petra sa v ničom nemý-lila.

„Aký nôž ste použili na... na?" spýtala sa Petra a po prvý raz zasiahla do vyšetrovania.

„Obyčajný kuchynský... na porciovanie... mäsa... ten s tou žltou rukoväťou. Dám vám ho, ja ho už v kuchyni nechcem..." Keď odchádzali, Krauz sa naposledy spýtal. „Anežka, keď ste pred chvíľou išli vypnúť polievku, čo ste ešte spravili?" „Nič, prisa..."

„Prestaňte! Naozaj si myslíte, že sme padnutí na hlavu?! Kolega nebol na záchode, sledoval vás a videl vás telefonovať, ale vy nemáte v sebe ani toľko hrdosti, aby ste priznali porážku a prestali klamať! Hnusíte sa mi, vy aj vaša farizejská viera v neviem čo, lebo Boh to určite nie je, ten vraj každého, koho stretol, nakazil láskou a dobrotou... k vám sa nepriblížil ani na vzdialenosť svetelného roka a...! Ľutujem vás!" potom sa obrátil k žialiacej matke. „ Aj vás... ale inak..." a podal jej ruku.

Pred ich autom stál veľký čierny mercedes, asi dar veriacich, a vystupoval z neho vysoký štíhly muž v čiernom plášti až po zem, v čiernych nohaviciach, čierne lakovky... a keď sa vzpriamil, na hlavu si nasadil veľký čierny klobúk.

Natiahol ruku k trojici detektívov a predstavil sa: „Otec Sebastián... deje sa niečo... môžem nejako pomôcť?" ani jedna ruka sa neunúvala dotknúť jeho.

„Buď s Bohom..." poradil mu Krauz pri nastupovaní, zaplesol dvere a odfrčali.

Bol to excelentný výkon a urobili iba dve chyby. Dohodli sa so sestrami, že zajtra ráno urobia dodatok k výpovedi a dajú celú vec s „vraždou" Moniky Reisovej do poriadku. Druhá bola vážnejšia, zabudli sa Anežky opýtať, kam volala, keď išla vypnúť polievku, aby nevykype-la. Logicky predpokladali, že privolala posily z kláštora. Logika je však niekedy úplne nanič...

24. KAPITOLA

Skoro ráno mu volal kamarát zo špeciálneho miesta. Začmudené krčmy ešte otvorené neboli, a tak sedeli v mestskom parku na lavičke, a hoci to vyzeralo smiešne, účel to splnilo. Pustil mu diktafón. Skoro skolaboval.

„Emanuel?"

„Áno?"

„Sú tu, už sa mi ju nepodarilo pred nimi ukryť, chcú ju vypočúvať..."

„Kde tu...?"

„Tu... u nás... doma!!"

„Ostaň pri nej a dohliadni na to, nesmú z nej nič dostať! Dôverujem ti, si tam iba kvôli tomu, jasné? Tak sa snaž!"

„Čo keď...?"

„Žiadne keď! Nič nevedia, ani netušia, musíte vydržať ešte deň, potom po vás prídem! Sľubujem! Potom si z toho vonku a o ostatné sa postarám, minister prisľúbil..."

„Ja sa bojím, jeden z nich má diablove oči... také modré... je nebezpečný...!!"

„Prosím ťa, teraz nie! Teraz do toho nepleť diabla ani... nič z toho tvojho obľúbeného slovníka! Na mňa ani na nich to neplatí, to si uvedom! Tak prestaň, a padaj k nej, nech to nesk... ope! Keď odídu, ozvi sa, ako to dopadlo, jasné?!"

„Jasné! Ahoj... a príď už po nás!"

Určite mu zabudol poďakovať, pretože vybehol z parku ako s nasoleným zadkom, ale soli bolo asi málo, alebo prišli príliš neskoro. Keď zvonili na adrese Strmé schody 33, nikto neotváral a nezabralo ani búchanie.

„Doboha!" okomentoval situáciu a pozrel na Fischera. „Si ty ale idiot, Chosé!"

„Ja!? No dovoľ?! Myslel som, že sme v tom dvaja!"

„Máš pravdu! Ste vy s Kukynom len idioti! Čo ťa napadá, ale rýchlo!"

„No... teraz už iba jedno! Sleduj!"

Použil mobilný telefón.

„Dianka? Ahoj srdiečko... ako'! Vážne?! A kedy ste prileteli...? Nevrav! Aj starý...? Dobre, slniečko moje, vieš čo, mám teraz kopec roboty, takže všetko vybavím, dorobím a o také štyri sekundy som u teba a... nie, nie! Musím ťa vidieť... áno, hneď, niečo mu povedz, vymysli si trebárs... no vidíš, fajn, tak čakaj, už idem!"

Krauz ho uznanlivo potľapká po ramene. Potom si to rozmyslel, a pretože sa mu to zdalo málo, pritiahol si ho za uši a dal mu pusu na čelo. Penzista za oknom so šálkou čaju v rukách zdúpnel. Bože, už aj policajti, a takto cez deň... na ulici!

Bol najvyšší čas informovať šéfa Horelo im pod zadkami. Vtedy je už najvyšší čas...

Sedel a striedavo krútil hlavou a striedavo si oboma rukami zahládzal pokročilé kúty vo vlasoch. Chosé robil, čo mohol... s Diankou. Krauz s Petrou tiež robili, čo mohli.

„Prečo ste tie dve nedali vypočuť ešte včera?"

„Bol podvečer, po fajronte, zčžeň vyšetrovateľa, daj ho stiahnuť z domu, zabezpeč mu vozidlo, vypočuj si príval nadávok, potom štyri varianty, ako to nejde, ani jednu jedinú, ako by to šlo, a až kdesi k polnoci sa dostaneme k jadru veci... Tebe, starému polcajtovi, to mám vysvetľovať?"

„Samé výhovorky!"

„Okrem toho, vyšetrovateľ, *a* má tento prípad, je na dovolenke, hľadaj náhradu...! Atmíe je výhovorka!"

„Petra, preukázali ste perfektný postreh, nad čím by sa mali niektorí aj pozastaviť a zamyslieť..." zagánil na Krau-za, „... ale ak to hodnotím ako tímovú robotu, tak perfektné. Smola je v tom, že sme v dôtaznej núdzi..."

„Prepáčte... nerozumiem!" letra ešte nerobila dlho u polície, a tak mala právo čudcrať sa.

„... a ani sedem bohov nám lepomôže, pretože... dnes ráno som dostal na stôl hlásenie í strate vecných dôkazov z domovej prehliadky bytu Viktora Harfa..." Krauz už robil u polície dlho, a tak nemal právo čudovať sa... napriek tomu mu skoro vypadli oči a sánka narazila o hranu stola... „... a dvaja korunní svedkovia nám zmiz..."

„Moment, čo to trepeš! Ako sa strácajú vecné dôkazy?" vzkypel Krauz.

„Jednoducho! Vyšetrovateľa požiadala prokuratúra o predloženie spisu na kontrolu aj s dôkazným materiálom, prokuratúru oslovil istý pracovník ministerstva o spoluprácu a konzultácie, chvíľu to poletovalo sem-tam a naraz má každý podpísaný protokol, že vec prevzal ten druhý, a ten druhý, že ju má ten prvý a... a vyšetrovateľ už oficiálne vyhlásil stratu materiálov a inšpekcia začne vyšetrovanie a budeme vyšetrovať a budeme prešetrovať a..." opäť si zahladil kúty a spýtavo pozrel na Krauza. „Vieš, čo to znamená? Viktorov menný zoznam aj s kazetou s ôsmimi naháčmi je... sú v..."

Krauz vstal a podišiel k dverám. S rukou na kľučke si to rozmyslel. Vrátil sa.

„Idem za Chosém, dorobíme veľvyslancovu asistentku Dajánku, či ako... a potom pôjdem na dovolenku. Mám ešte sedem dní starej, tak ma môžete... všetci... vrátane istého ministerského pracovníka!" „A čo s týmto... tu?" Mayor ští ti vo ďobol do igelitky. „Nič! Pornokazeta, gumený vták a prívesok nie sú ničím bez svedeckej výpovede tých, ktorí ich dávali dole z mŕtvoly a vyberali z videa. Znalecké expertízy na základe našich domnienok nikto neprerobí, takže vražda Moniky Reisovej ostane v policajných štatistikách navždy ako neobjasnený prípad a páchateľa už nikto nikdy nenájde, lebo neexistuje, ale to nám nikto neuverí. Petrina hypotéza sa bude tradovať ako ukážka brilantného postrehu a analytic-ko-deduktívnej metódy, ale okrem Vaňu, ktorý bude po večeroch listovať v slovníkoch, aby sa dozvedel, čo to vlastne znamená, asi nikoho iného nezaujme. Riaditeľovi to môžeš ísť oznámiť hneď, ako opustím túto budovu... a pištoľ ti pred nástupom na dovolenku radšej odovzdám... aby som niekoho nezabil... lebo chuť mám prevelikú!!"

Petra chvíľu sedela aj po jeho odchode a nevedela, či už môže odísť, alebo má ešte ostať. Ničomu nerozumela, v škole ich učili, že spravodlivosť a právo...

„Tak sa podrž, parťák!" sedeli u Jumba a čakali, kedy si ich niekto všimne. Jumbo ležal v nemocnici so srdiečkom, ktoré už odmietalo ťahať za dvoch, a celý podnik vyzeral presne podľa príslovia kocúr je preč, myši majú bál. „Prileteli nočným lietadlom a Dianka bola celá hotová, aké obrátky starý nabral! Inokedy sa celý deň po prílete povaľujú, lebo starý má mrcha nemoc z lietania, ale dnes v noci sa taxíkom odviezli domov, Reis celú noc pretelefonoval a ona zháňala letenky. Svätá Mária a najsvätejšia Anežka nám frngli nula štyri šestnásť do Ríma, a teraz už sedia... podrž sa, v misijnom lietadle do Rwandy. Budú tam tri roky v nejakej poľnej nemocnici a vrátia sa..."

„Nevrátia sa!"

„... ako povieš," zakončil Fischer.

„Zobral som si starú dovolenku, tak zavolaj tú dlhonohú kapitánku, a ja platím! Od teba chcem už iba jedno, odteraz používaj hubu na kloktanie, a nie na vysvetľovanie, a začneme s... vodkou, tá sa kloktá najlepšie. Potom zabehneš za Diankou a revanšuješ sa jej za cenné informácie, ale patrične zhlboka, aj za mňa..."

„Ťažko, o hodinu..." pozrel na hodinky, „ani nie, o tri-štvrte letia späť, ledva som ju stihol..."

Chosé zodvihol ruku, aby sa zviditeľnil, a urobil prvú objednávku. Krauz mu zachytil zápästie a pritlačil ho o dosku stola.

„Nóó... inokedy sa pretláčame až po desiatom pive, ale ak chceš hneď, nech sa ti páči..."

„Netrep! Čo si to vypotil, že letia späť? Veď neznáša lietanie?"

„Áno, už o chvíľu..."

„Prečo?"

„Nevedela. Reis sa chce hneď vrátiť..."

„Chosé," Krauz sa na chvíľu zamyslel, „za ako dlho sme schopní dostať sa na letisko...?"

Postávali v hale a trpezlivo čakali. Na letisko sa dá dostať v neuveriteľne krátkom čase, ak je na to dôvod. Chosé ľutoval iba jedno, že Krauz ešte neodovzdal služobnú pištoľ šéfovi do sejfu, vyzeral naštvaný... a odhodlaný. To nebolo dobré znamenie. Cestou v aute mu porozprával novinky od Mayora a Chosé pochopil, že opäť z nich urobili debilov, ako minulý rok a ako...

Obrovské sklenené dvere sa nehlučne rozostúpili a Reis vpochodoval do haly. Vedľa neho drobčila na nepohodlných ihličkách Dianka v broskyňovom kostýme a... vedľa nej kráčal... Albert Ružička s čiernym kufríkom v ruke! Jediný, kto mal z dnešného stretnutia úprimnú radosť, bola Dianka, ale skôr, ako stihla zvýsknuť, obaja detektívi vykročili ráznym krokom k nim. Trojica sa zastavila. Reisovi sa v kamennej tvári nedalo vyčítať ani prekvapenie, ani sklamanie. Bol zvyknutý pretvarovať sa. Veľmi pomaly sa nahol k Ružičkovi a zovrel rukoväť kufríka. Ružička, nevychádzajúc z údivu, sa mykol a rukou urobil podvedome pohyb, akoby si chcel kufrík pritlačiť na prsia. Oči sa im stretli a Ružička pochopil. Kufrík sa ocitol u veľvyslanca.

„Pán Ružička, v mene zákona vás vyzývam, aby ste mi odovzdali kufrík s vecnými dôkazmi z trestnej činnosti Viktora Harta. Vznikol dôvodný predpoklad, že ste sa k nim dostali nezákonnou cestou. V prípade, že tak neurobíte, som nútený vás zatknúť..."

„Prepáčte, pán Krauz, ale ja predsa žiadny kufrík nemám! Nevidíte? Som ochotný vám vydať túto..." siahol do vnútorného saka a vybral čiernu peňaženku, „batožinu, aby ste si ju podrobne obzreli. S Krauzom ani nehlo. „Ak nie, tak vás prosím, aby ste ma nezdržovali, práve hlásia môj let... alebo máte zatykač, alebo...?" Ružička sa víťazne usmial.

„Pán Reis, ten kufrík!" nedal sa Krauz a zameral sa na veľvyslanca.

„Pomaly... opatrne, v živote sa niektoré unáhlené činy nedajú vrátiť späť, a potom... trpí,., nielen tvrdohlavec..."

„Ten kufrík!!" a odhrnul si sako tak nešťastne, že z podpazušia sa náhodou vystrčila drevená pažba. Reisovi nad-skočilo obočie.

„Som veľvyslanec Nášho štátu vo Švédsku a mám diplomatickú imunitu! Nemáte právo siahnuť na moju batožinu, a vy to dobre viete! Ak okamžite neustúpite, zavolám letiskovú stráž a dám vás zaistiť. Bude nasledovať oficiálna sťažnosť pre porušenie kompetencií a suspendá-cia... o to sa osobne postarám! Váš kolega je v tom nevinne, ale odskáče si to tiež, to vás nezaujíma? Prečo sa, pán Krauz, radšej nezaujímate o kozy mojej asistentky, tak ako on, ale rýpete do vecí, do ktorých vás nič?!" Dianka sa iba previnilo usmiala a Chosé mal sto chutí...

Krauz urobil krok a veľvyslanec zovrel päsť. Voľnou rukou zaujal obrannú pozíciu. Zboku pristúpil člen letiskovej stráže v modrej uniforme a neveriacky sa spýtal.

„Páni, to sa budete biť? Ja som tu už osem rokov, ale bitku v hale som ešte nezažil!"

Reis nespúšťajúc oči z Krauza vydal pokyn. „Ukáž mu doklady!" Dianka poslúchla bez odvrávania a otrčila pred muža v uniforme diplomatický pas.

„Som diplomat a tento muž ma obťažuje!" vyštekol Reis, stále pozorujúc nebezpečného protivníka. Muž v uniforme neveril vlastným očiam. Veľvyslanec, a takáto blamáž! Po ôsmich rokoch služby! Preboha, takto sa toho dôchodku veru nedočká! Bez váhania tasil. Kolega ležérne rozvalený pri odbavovacom pulte skoro omdlel, keď zbadal najpokojnejšieho chlapa zo smeny s pištoľou v ruke. Neváhal a pribehol na pomoc. Začali si ich všímať aj ľudia naokolo.

Rozhodol Chosé. Pevne zovrel kamarátov lakeť a trhol. Kamarát sa ani nepohol. Trhol opäť a dôrazne zatlačil. Krauz po dlhej chvíli odvrátil oči od Reisa, pootočil sa a smutne pozrel na parťáka. Nepadlo ani slovo, ale Reis vedel, že vyhral. Z diabolsky modrých očí zmizol plamienok a ostala iba smutná nostalgia, odovzdanosť...

Reis urobil odvážny krok vpred a potom ešte jeden. Skoro sa dotkli špičkami nosov.

„Už nikdy sa mi nestavaj do cesty, ty... zničím ťa!" zasyčal. Potom ustúpil a chcel Krauza obísť bezpečným oblúkom. K dvom ozbrojeným mužom v modrých uniformách sa medzitým pridali ďalší dvaja, ale nikto netušil, prečo majú vytiahnuté zbrane a prečo títo dvaja stoja proti sebe ako kohúti. Chvíľu to vyzeralo ako skrytá kamera, ale iba chvíľu, potom Krauz vykročil. Urobil prudký úkrok a nosy sa opäť ocitli tesne pri sebe.

„Keď sa vrátiš, rozkopem ti riť, motýľ Emanuel, a nepomôže ti ani desať po zuby ozbrojených chlapov..." Reis sa uchechtol a zdrhol. Dianka cupkala za ním a Ružička mal evidentne nutkanie na veľkú potrebu.

„No čo je!? Nechcete ma náhodou odbachnúť?!" zrúkol Krauz na vyjavených chalanov s veľkými pištoľami, ktoré im viditeľne zavádzali v rukách. Obaja detektívi ako na povel vytiahli odznaky a predstavili sa.

„Serte na to, chlapci, toto je iba nácvik boja proti teroristom... keby sa zjavili na letisku... schovajte tie kvéry, ľudia sa pozerajú... no tááák!" usmial sa Chosé, zdrapol par-ťáka a vytiahol ho na parkovisko pred halu.

„A chystajú sa? Máte nejaké správy...?"

25. KAPITOLA

Zoznam v čiernych doskách a kazeta s holými zadkami zmizli aj s diplomatickým kufríkom a nikto ich už nikdy nevidel. Iba z času na čas niektorý z poslancov omylom zahlasuje úplne nelogicky... alebo si pomýli tlačidlá.

Ťažko povedať, koľko podobných kaziet stihol Hart nahrať, a nikto sa ho to už ani nespýta. Z väzby ho prepustili po šiestich týždňoch, pretože kompetentné orgány po opakovaných návštevách najdrahšieho advokáta v kraji rozhodli, že niet dôvodu držať ho vo väzbe. Dôvody väzby pominuli, tak sa tomu hovorí odborne, ale medzi ľuďmi sa tomu hovorí aj inak. Hart krátko nato doštudoval a odišiel do Paríža za kamarátmi a žije si ďalej štýlom žraloka v čiernej koži.

Krauz sa s Reisom už nikdy nestretol, a tak na Chosého veľké sklamanie ani nemohol dodržať sľub. Reis na sklonku kariéry odniekiaľ dostal slušný balík peňazí a užíva si ich v jednej škandinávskej krajine, kde medzi susedmi a spoluobčanmi požíva všeobecnú úctu a považujú ho za slušného a solídneho občana. Svätej Márii a najsvätejšej Anežke sa onedlho splnil ich sen a stretli sa so svojím Bohom. Rwandou sa prehnala vlna etnických nepokojov a prví si to odskákali bieli... a biele ženy prešli špeciálnym peklom, kým im dovolili zomrieť.

Postavy tohto príbehu sa rozpŕchli po celom svete ako rozfúkané semiačka púpavy, ale niečo z nich ostalo aj doma. Stačí, keď si pozornejšie prečítate noviny, a zistíte, že niektoré už klíčia.

Krauz sa vrátil z kratučkej dovolenky, Váňovi odhryzol z obloženého chlebíčka, kým sa vrátil z toalety, vybral spis s veľkým nápisom MONIKA a do spodného rohu, do kolónky páchateľ, vpísal hrubou čiernou fixkou Neznámy. Spis pevne stiahol služobným motúzom a uložil ho do plechovej skrine. Chosé ho pozoroval a nepovedal ani slovo. Nikto nepovedal ani slovo... Zazvonil telefón. Najbližšie stál Krauz. „Oddelenie vrážd, detektív Krauz, prosím?" „Kamil. Viete už, čo sa práve prihodilo Bossovi...?" Bolo 7. februára 1997 a displej na telefóne ukazoval 11:57.

26. KAPITOLA

... vystúpil z auta a s chuťou nakopol zmrznutú hrudu snehu, na ktorej sa pošmykol a skoro si zlomil nohu. Začiatok februára bol mimoriadne mrazivý, a hoci nesneži-lo už niekoľko dní, starý poodhŕňaný sneh sa držal na chodníkoch a krajniciach. Cez deň sa menil na rozjaz-denú kašu, z ktorej v noci tuhli neforemné ľadové balvaOstrý vietor mu vytlačil slzy, a skôr, ako si ich stihol zotrieť z tváre, sa opäť pošmykol.

„Do..." zahrešil a upaženými rukami sa snažil udržať rovnováhu. Hrubú leteckú bundu podšitú barančinou si zapol až pod bradu a hlavu vtiahol medzi plecia. Ruky bez rukavíc automaticky vklzli do vreciek a pravá narazila na chladný kov šesťranového revolvera.

Bol tam, pripravený poslúžiť svojmu pánovi, ak to bude potrebné a on o to požiada letmým, veľmi ľahučkým potiahnutím citlivej spúšte.

„Ideme?" spýtal sa Peter, keď skontroloval dvere a centrálne zamykanie. Ako vodič významnej osobnosti, akou Boss nepochybne bol, mal aj svoje povinnosti, nielen výhody. Jednou z nich bolo postarať sa o bezpečnosť drahého meďáka, nech by parkovali na akokoľvek stráženom parkovisku.

„Poďme, nech nečakajú," rozhodol Boss a vykročil po schodoch na terasu pred hotelom. Mala veľkosť hádzanárskeho ihriska a nebola na nej ani vločka.

Peter ho dobehol a zladil s ním krok. Hrubú bundu si zapol až pod bradu a hlavu vtiahol medzi plecia. Ruky, hoci v rukaviciach, vsunul do vreciek. Ani jedna nenarazila na kov. Jeho pištoľ bola umiestnená ako teplomer. Necitlivá ruka v koženej rukavici nechtiac stlačila diaľkové ovládanie a hlasné „poď piť" im oznámilo, že auto je opäť otvorené.

Boss sa zarazil a nechápavo pozrel na vodiča.

„Prepáč, do kelu, to tie rukavice, hneď to dám do poriadku," Peter sa zvrtol a svižne zbehol pár schodov k autu. Boss pozrel na hodinky, nervózne sa poobzeral a zamieril ku vchodu do hotela. Sudička vytiahla nožnice a priložila ich k niti jeho života.

Prešiel pár krokov a ostrý vietor mu druhý raz vytlačil slzy na skrehnutú pokožku. Sklonil hlavu a voľnou rukou si rozmazal slanú tekutinu po lícach. Zažmurkal, ale nič nevidel. Zalovil vo vrecku a vreckovkou si pretrel oči. Opäť zažmurkal a už videl... videl ho tesne pred sebou vľavo, a to bola nevýhoda, pretože musel vytiahnuť revolver a urobiť polobrat smerom k nemu, aby mohol zaujať palebnú pozíciu, potom zodvihnúť pravačku do výšky ramien a zacieliť, čo bola tiež nevýhoda, lebo na každý z týchto pohybov by potreboval stotiny sekundy, ktoré však nemal v zálohe. Čierny prízrak už mal samopal namierený a ráznym vojenským krokom drvil Bossove šance meter za metrom. Počkal, kým Boss zodvihol ruku, a vtedy vystrelil. Čierny robot s kuklou vyslal kovové posolstvo a vôbec si nepýtal povolenie. Asi preto sa na Bossovej tvári objavil výraz prekvapenia a bezmednej hrôzy. Pocítil úder do žalúdka a zacúval do rohu, presne tam, kam posiela rozhodca odpočítaného borca po knokaute. Lenže tento súper ignoroval nedotknuteľnosť oddychového miesta a pokračoval v pochode na vytýčenú métu. Z hlavne vyšľahol ďalší plameň a Boss sa zvrtol na opätku ako bábka na povrázku. Neudržal rovnováhu a padol na kolená. Strelec v čiernom konečne prišiel k cieľu a hlaveň priložil k prekvapenej tvári. Boss stratil rovnováhu a skôr, ako by ho znetvoril prúd horúceho olova, padol naznak, ruky a nohy široko od seba. Revolver s hlasným rachotom narazil na dlažbu a odletel bokom. Od schodov, z miesta, kde parkovalo drahé auto, sa ozvala dlhá dávka z automatickej zbrane a dva dunivé výstrely z brokovnice... potom už len ticho. Boss vedel, že odtiaľ už pomoc nepríde. Strelec sa obkročmo postavil nad ochrnuté telo a hlaveň nasmeroval na hrubú leteckú bundu, ktorej cenu znižovalo pár dier s vytŕčajúcou srsťou. Chlap cúvol trochu dozadu, pretože si všimol tmavočervenú hustú tekutinu, ktorá sa vyvalila spod nevládneho tela a plazila sa z dlaždice na dlaždicu k jeho čiernym bagančiam. Pomaly sa predklonil, až sa hlaveň nežne obtrela o bohato podšitý golier, a slušne pozdravil: „Skap, sviňa!" a sudička prestrihla niť.

Boss zomrel a netrvalo to ani minútu.

Celú terasu hotela lemovala zelenobiela policajná páska a za ňou sa zhromažďoval dav. Opodiaľ parkovali drahé limuzíny a neustále prichádzali nové. Vystupovali z nich mladí muži v čiernych oblekoch, rolákoch, čiernych kabátoch, niektorí v kožených bundách a vzrušene debatovali. Z chaotických pohybov a vydesených tvári sa dala vyčítať panika a úžas.

Boli tam aj policajti. Takí, čo so smrťou robia, a aj veľa iných. Bol tam aj Krauz a Fischer, pretože... vlastne ani nevedeli prečo.

„Prečo sa vrátil? Mal byť preč. Hovoril si, že je v bezpečí...!" spýtal sa Mayor, akoby ani nečakal na odpoveď. Pohľad upieral na červenú mláku pod bundou z tulenej kože.

„Mal byť, ale vyprovokovali ho k stretnutiu..."

Riaditeľ kriminálky si utrel z čela pot a hlúčiku podriadených dal ponaučenie do života.

„A máte to! Sám veľký Boss... a je po ňom. Konečne už bude pokoj. Vojna v podsvetí sa skončila! Toto bol... takpovediac posledný výstrel! Konečne už bude pokoj!"

Mýlil sa. Toto nebol western a nezomrel Vinnetou, ale skutočný muž. Vražda Bossa odštartovala v Našom Meste vlnu ďalšieho násilia a brutality. Mocenské zväzky sa rozsypali ako domček z karát a malí bossovia, tiež-nástupcovia veľkého, nezvládli vzniknutú situáciu. Začalo obdobie porciovania čerstvej pečienky v štýle urvi si, čo môžeš! Od posledného výstrelu ich zomrelo na následky ďalších výstrelov dvadsaťštyri, desiatky pešiakov sú zakopané kade-tade a stovky pozostalých smútia. Aj ženy a deti, pretože aj bossovia sa milujú a množia sa.

Krauz sa posledným pohľadom rozlúčil s kamarátom zo starej partie a nostalgicky si vzdychol. Tušil, čo ich čaká... jeho a chlapcov z oddelenia vrážd, ktorých bude toto mesto v najbližšej dobe asi veľmi potrebovať...